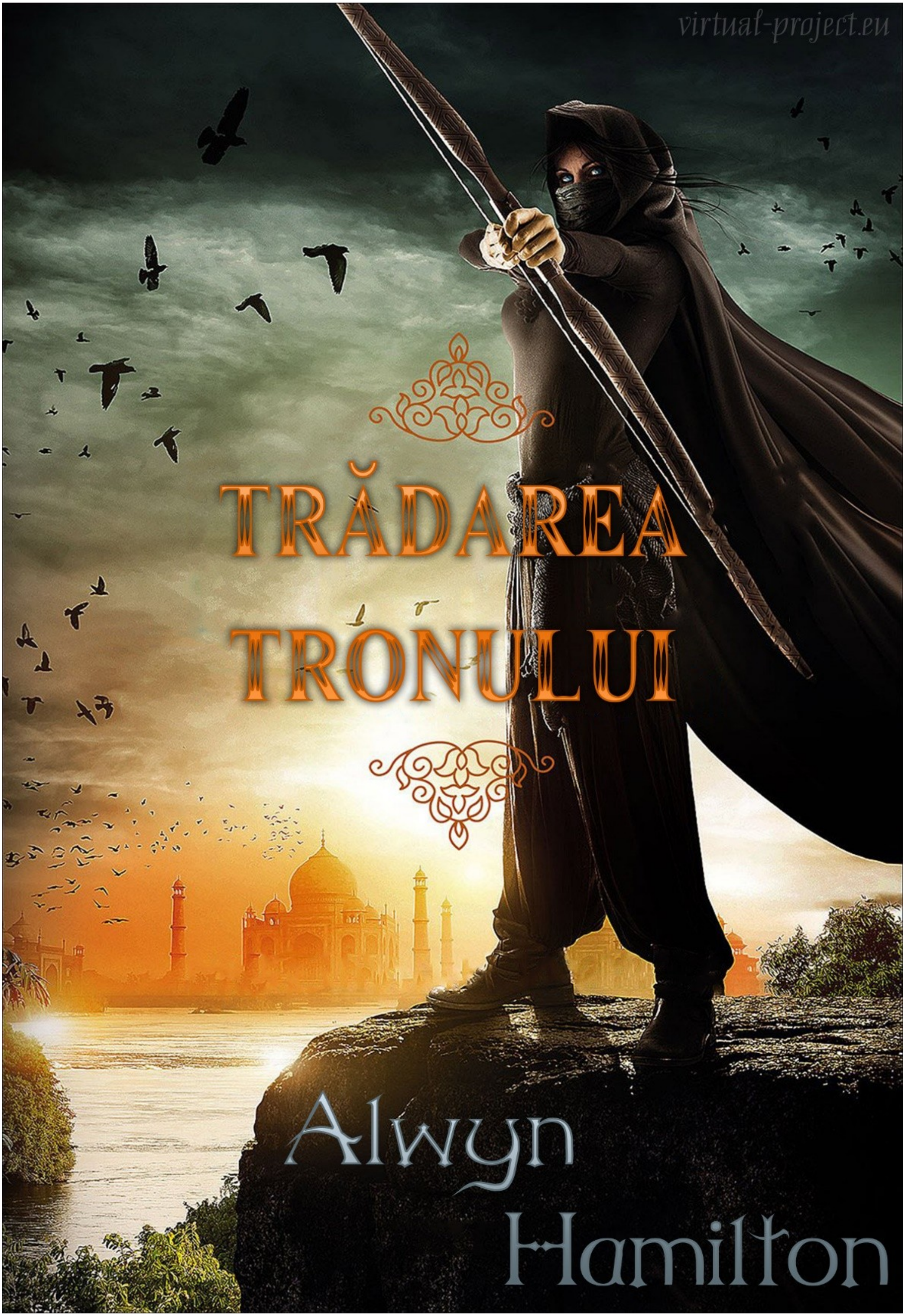

virtual-project.eu
TRĂDAREA TRONULUI
Alwyn Hamilton

ALWYN HAMILTON

Seria: Rebel of the Sands

Volumul 2

TRĂDAREA TRONULUI

Original: *Traitor to the Throne* (2017)

Traducere din limba engleză:
MARIA ADAM

virtual-project.eu

NEMIRA

2021

LISTA PERSONAJELOR

REBELIUNEA

Amani – trăgătoare de elită, demdji însemnată cu ochi albaștri, capabilă să controleze nisipul deșertului, cunoscută, de asemenea, și sub porecla *Banditul-cu-ochi-albaștri*

Prințul Ahmed Al-Oman Bin Izman – Prințul Rebel, conducătorul Rebeliunii

Jin – prinț de Miraji, fratele lui Ahmed, cu numele complet Ajinahd Al-Oman Bin Izman

Shazad Al-Hamad – fiica unui general mirajin, printre primii membri ai rebeliunii, strateg și luptătoare bine instruită

Delila – demdji însemnată cu păr purpuriu, capabilă să urzească iluzii din lumină în aer. Sora de sânge a lui Ahmed, sora vitregă a lui Jin, prin adopție

Hala – demdji însemnată cu piele aurie, capabilă să răsucească mintea oamenilor, provocându-le halucinații. Sora lui Imin

Imin – demdji însemnată cu ochi aurii, capabilă să ia orice formă omenească. Sora lui Hala

Izz și **Maz** – demdji gemeni, însemnați cu piele albastră și păr albastru, capabili să se transforme în orice animal

Bahi (decedat) – prieten din copilărie al lui Shazad, Sfânt Părinte căzut în dizgrație și ucis de Noorsham

IZMAN

Sultanul Oman – conducătorul statului Miraji, tatăl lui Ahmed și al lui Jin

Prințul Kadir – fiul cel mai mare al sultanului, sultimul, moștenitorul tronului Miraji

Prințul Naguib (decedat) – unul dintre fiii sultanului, comandant de armată, ucis de rebeli în bătălia de la Fahali

Lien (decedat) – femeie din Xichian, soția sultanului. Mama biologică a lui Jin, mama vitregă a lui Ahmed și a Delilei, prin adopție. Ucisă de boală

Nadira (decedată) – mama biologică a lui Ahmed și a Delilei. Ucisă de sultan pentru nașterea unui copil conceput cu un djinn

ULTIMUL ȚINUT

Tamid – cel mai bun prieten al lui Amani, Sfânt Părinte în devenire, merge șchiopătând din pricina unei malformații din naștere. Presupus mort

Farrah – mătușa lui Amani, sora cea mai mare a mamei sale

Asid – soțul lui Farrah, negustor de cai din Dustwalk

Safiyah – mătușa lui Amani, sora mijlocie a mamei sale, plecată din Dustwalk înainte de nașterea lui Amani ca să-și găsească norocul în Izman

Zahia (decedată) – mama lui Amani, spânzurată pentru uciderea soțului ei

Hiza (decedat) – soțul mamei lui Amani. Nu este tatăl biologic al lui Amani. Ucis de soție

Shira – verișoara lui Amani, singura fiică a lui Farrah. Nu se știe locul unde se află

Fazim – iubitul Shirei

Noorsham – demdji însemnat cu ochi albaștri, capabil să stârnească focul djinnilor, care poate să distrugă un oraș întreg. Născut în orașul minier Sazi. Nu se știe locul unde se află

MITURI ȘI LEGENDE

Ființele Primordiale – ființe nemuritoare create de Dumnezeu, inclusiv djinnii, buraqii și rocii

Distrugătoarea de Lumi – o ființă din centrul pământului care a ieșit la suprafața lumii ca să aducă moarte și întuneric. Înfrântă de omenire

Strigoii – slujitorii Distrugătoarei de Lumi, inclusiv coșmarurile, metamorficii și alții

Primul Erou – primul muritor creat de djinni ca să o înfrunte pe Distrugătoarea de Lumi. Făcut din nisip, apă și aer, a fost adus la viață de focul djinnilor. Cunoscut și ca Primul Muritor

Prințesa Hawa – prințesă legendară care a cântat până când soarele a apărut pe cer

Eroul Attallah – iubitul prințesei Hawa

CAPITOLUL 1

PRINȚUL STRĂIN

Cândva, în regatul Miraji din deșert, trăia un prinț tânăr care jinduia la tronul tatălui său. Nu era îndreptățit să-l ceară, dar credea că tatăl lui era un conducător slab și că el avea să fie mai puternic. Așa că a luat tronul cu forța. Într-o singură noapte, cu vărsare de sânge, sultanul și frații prințului au căzut răpuși de sabia tânărului prinț și a armatei străine pe care o conducea. La ivirea zorilor, nu mai era prinț. Era sultan.

Se știa că tânărul sultan își lua soții în harem așa cum făcuse și cu țara: cu forța.

În primul an de domnie, două soții au născut fii sub aceleași stele. Una dintre soții era o fată născută printre nisipuri. Fiul ei aparținea deșertului. Cealaltă era o fată născută pe malul opus al apei, într-un regat numit Xicha, și crescută la bordul unei nave. Fiul ei nu aparținea acelui loc.

Dar fiii au crescut ca niște frați, iar mamele lor i-au protejat de lucrurile de care zidurile palatului nu-i puteau feri. Și pentru o vreme, în haremul sultanului, lucrurile au mers bine.

Până când prima soție a născut din nou, de data asta un copil care nu era al soțului ei – o fiică de djinn, cu păr nefiresc și foc nefiresc în sânge. Pentru crima de a-l fi trădat, sultanul și-a dezlănțuit mânia asupra soției lui. Ea a murit sub forța loviturilor lui.

Atât de mânios era sultanul, încât nici n-a băgat de seamă că cea de-a doua soție a fugit cu cei doi băieți și fiica djinnului, evadând pe mare către regatul Xicha, de unde fusese răpită. Acolo, fiul ei, Prințul Străin, se putea preface că își găsise locul. Prințul Deșertului nu se putea preface; era la fel de străin în ținut cum fusese fratele său în țara tatălui lor. Dar niciunul dintre prinți nu era sortit să rămână mult acolo. În scurt timp, amândoi au părăsit Xicha, preferând în schimb largul mărilor.

Și pentru o vreme, pe nave care mergeau oriunde și veneau de nicăieri, lucrurile au mers bine pentru frați. Rătăceau de pe

un mal străin pe altul, aparținând în mod egal fiecărui loc în parte.

Până într-o zi, când, dincolo de prora navei, Miraji a apărut din nou.

Prințul Deșertului a văzut țara și și-a amintit care îi era locul cu adevărat. Pe malul cunoscut, a părăsit nava, lăsându-și fratele în urmă. Deși Prințul Deșertului i-a cerut fratelui său să i se alăture, Prințul Străin nu a acceptat. Țara tatălui său părea pustie și stearpă și nu înțelegea ce anume îl atrăgea pe fratele lui. Așa că drumurile lor s-au despărțit. Prințul Străin a rămas un timp pe mare, clocotind în taină de furie că fratele său alesese deșertul, în locul mării.

În cele din urmă, a venit ziua în care Prințul Străin nu a mai putut fi despărțit de fratele său. Când s-a întors în deșertul din Miraji, a aflat că fratele lui stârnise focul rebeliunii. Prințul Deșertului vorbea de lucruri mărețe, de idei importante, despre egalitate și prosperitate. Era înconjurat de noii săi frați și surori, care iubeau deșertul la fel de mult ca el. Acum era cunoscut ca Prințul Rebel. L-a primit însă pe cel care îi fusese frate toată viața cu brațele deschise.

Un timp, lucrurile au mers bine în Rebeliune.

Până când a apărut o fată. O fată poreclită Banditul-cu-ochi-albaștri, născută în nisipuri și călită de deșert și care ardea cu tot focul lui. Pentru prima dată, Prințul Străin a înțeles ce anume iubea fratele lui la deșert.

Prințul Străin și Banditul-cu-ochi-albaștri au traversat nisipurile împreună, până la marea bătălie din orașul Fahali, unde aliații străini ai sultanului prinseseră rădăcini.

În lupta de la Fahali, rebelii au obținut prima mare victorie. Au apărat deșertul de sultanul care l-ar fi ars de viu. L-au eliberat pe demdji, alt copil de djinn, pe care sultanul l-ar fi transformat într-o armă, împotriva voinței lui. L-au ucis pe tânărul comandant, fratele lor, care ar fi vărsat sânge până ar fi obținut o laudă din partea tatălui său, sultanul. Au rupt alianța sultanului cu străinii care pedepseau deșertul de zeci de ani. Iar rebelii au cucerit pentru ei o parte a deșertului.

Povestea bătăliei de la Fahali s-a răspândit repede. Și, odată cu ea, a circulat vestea că deșertul era din nou un trofeu care putea fi câștigat. Căci deșertul Miraji era singurul loc unde magia veche și mașinăriile noi puteau să coexiste. Singura țară

care putea să scoată la iveală arme destul de repede ca să-și înarmeze oamenii și să lupte în marele război dintre națiunile din nord.

Noi priviri de pe țărmurile străine s-au întors spre Miraji, priviri lacome. Alte armate străine au coborât din deșert, venind din toate părțile, fiecare încercând să obțină o nouă alianță sau țara însăși. Și, în timp ce dușmanii din afară rodeau din granițele sultanului și-i țineau armata ocupată, rebelii ocupau oraș după oraș din interior, smulgându-le din mâinile sultanului și făcând oamenii să se alăture cauzei lor.

Pentru câtva timp, lucrurile au mers bine pentru Rebeliune, pentru Banditul-cu-ochi-albaștri și pentru Prințul Străin.

Până când balanța a început să se încline împotriva Prințului Rebel. Două duzini de rebeli au pierit într-o capcană pregătită pentru ei în nisipuri, unde fuseseră înconjurați și depășiți ca număr de arme. Un oraș s-a ridicat împotriva sultanului, strigând în timpul nopții numele Prințului Rebel. Dar cei care au strigat au văzut următorul răsărit cu ochii sticloși ai morților. Iar Banditul-cu-ochi-albaștri a fost nimerit de un glonț în timpul unei lupte în munți, grav rănit, cu viața atârnându-i de o ață. Acolo, pentru prima dată de când firele poveștilor lor se împletiseră, drumurile Banditului-cu-ochi-albaștri și ale Prințului Străin s-au despărțit.

În timp ce Banditul-cu-ochi-albaștri se lupta să supraviețuiască, Prințul Străin a fost trimis la granița estică a deșertului. Acolo era instalată în tabără o armată din Xicha. Prințul Străin a furat o uniformă și a intrat în tabăra xichiană ca și cum acolo era la el acasă. Era ușor acolo, căci nu mai arăta ca un străin. A rămas cu ei în timp ce se luptau cu forțele sultanului, spionând în secret pentru Prințul Rebel.

Pentru o vreme, toate au fost bune, cu el stând ascuns în armata străină.

Până când au primit o misivă din tabăra inamică, mesagerul purtând culorile sultanului, alb și auriu, și ținând un steag de pace.

Prințul Străin ar fi făcut moarte de om ca să afle veștile cuprinse în misivă, dar nu a fost nevoie. Se știa că el vorbea limba deșertului. A fost chemat în cortul generalului xichian ca să traducă pentru trimisul sultanului și Xichian, deși nu știau că era dușmanul amândurora. În timp ce traducea, a aflat că

sultanul cerea încetarea focului. Era obosit de vărsarea de sânge, spunea mesajul. Era pregătit să negocieze. Prințul Străin a aflat că stăpânul din Miraji chema toți conducătorii străini la el ca să discute despre o nouă alianță. Sultanul cerea ca orice rege, regină, împărat sau prinț care pretindea deșertul să vină la palat și să-și expună cererea.

Misiva a fost dusă a doua zi dimineață împăratului din Xichian. Și armele au încetat să tragă. Armistițiul începuse. Acum aveau să urmeze negocierile. Pe urmă, pacea între sultan și invadatori. Și, fără a mai fi nevoit să-și păzească țărmurile, ochii conducătorului din deșert aveau să se îndrepte din nou spre interior.

Prințul Străin a înțeles că sosise timpul să se întoarcă la fratele lui. Rebeliunea lor era pe punctul de a se transforma în război.

CAPITOLUL 2

Întotdeauna îmi plăcuse cămașa aceea. Ce păcat că se pătase de sânge!

În mare parte, nu-mi aparținea – măcar atât. Nici cămașa nu era a mea, de fapt – o împrumutasem de la Shazad și nu i-o mai dădusem înapoi. Mă rog, acum, probabil, nici n-ar mai vrea-o.

— Stați!

M-am oprit brusc. Aveam mâinile legate și sfoara îmi rodea dureros pielea jupuită de la încheieturi. Am înjurat pe înfundate în timp ce-mi întorceam capul și mi-am ridicat în sfârșit privirea de la cizmele prăfuite, închizând ochii orbiți de strălucirea soarelui de deșert.

Zidurile din Saramotai aruncau o umbră teribil de lungă în ultimele raze ale zilei.

Erau niște ziduri legendare. Rămăseseră nepăsătoare în fața uneia dintre cele mai mari bătălii din Primul Război, între eroul Attallah și Distrugătoarea de Lumi. Erau atât de bătrâne, încât arătau ca și cum ar fi fost făcute din oasele deșertului însuși. Dar cuvintele scrise neglijent cu vopsea albă deasupra porților… acelea erau noi.

Bun venit în Orașul Liber.

Se vedea exact unde vopseaua se scursese printre crăpăturile din pietrele străvechi, înainte de a se usca la căldură.

Aveam câte ceva de spus despre faptul că eram târâtă în așa-zisul Oraș Liber legată ca o capră pe frigare, dar chiar și eu știam că era mai indicat să-mi țin gura în clipa asta.

— Spuneți cine sunteți sau trag! a strigat cineva de pe zidul orașului.

Vorbele erau mult mai impresionante decât vocea care le rostise. Am auzit șovăiala tinereții în ultimul cuvânt. Am mijit ochii prin sheema către puștiul cu pușca îndreptată spre mine de pe vârful zidurilor. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani. Era numai membre și articulații. Nu părea să fie în stare să țină pușca dreaptă dacă viața lui ar fi depins de asta. Și probabil că depindea. La urma urmei, eram în Miraji.

— Noi suntem, Ikar, prostuțule! a urlat în urechea mea bărbatul care mă ținea.

Am tresărit. Strigătele chiar nu păreau necesare.

— Deschide odată porțile, altfel, pe ce-am mai sfânt, o să-l pun pe taică-tu să te bată mai tare ca pe potcoavele lui, până-ți intră mințile în cap.

— Hossam?

Ikar nu a lăsat arma în jos imediat. Se sucea de parc-ar fi vrut să scape dintr-o strânsoare. Ceea ce nu era cel mai bun lucru când stătea cu degetul pe trăgaci.

— Cine-i cu tine? a întrebat, fluturând arma spre mine.

M-am răsucit instinctiv când țeava s-a întors nebunește. Nu arăta ca și cum era în stare să nimerească peretele lateral al unui hambar nici dacă încerca, dar nu excludeam posibilitatea să mă împuște din greșeală. Dacă o făcea, era mai bine să mă nimerească în umăr decât în piept.

— Asta – o urmă de mândrie s-a strecurat în vocea lui Hossam când mi-a întors fața spre lumină, de parcă eram hoitul unui vânat – e Banditul-cu-ochi-albaștri.

Numele acela a picat cu ceva mai multă greutate decât altă dată, așternând tăcerea în urma lui. Pe vârful zidului, Ikar se holba. Chiar și de la distanța aceea, am văzut cum i s-a deschis gura, rămânând căscată o clipă, apoi s-a închis.

— Deschideți porțile! a strigat Ikar în sfârșit, grăbindu-se să coboare. Deschideți porțile!

Ușile uriașe de fier s-au dat în lături chinuitor de încet, luptând împotriva nisipului care se adunase peste zi. Hossam și ceilalți bărbați aflați cu noi m-au împins în față în grabă, în timp ce balamalele vechi scârțâiau.

Porțile nu s-au deschis de tot, doar atât cât să intre câte un om odată. Chiar și după mii de ani, păreau la fel de solide ca la începuturile omenirii. Erau de la un cap la altul din fier, groase cât două lungimi de braț, și funcționau printr-un sistem de greutăți și roți dințate pe care niciun alt oraș nu putuse să-l reproducă. Nu era nicio cale de a sfărâma porțile astea. Și toți știau că nu te puteai urca pe zidurile din Saramotai.

Părea că singura cale de acces în oraș în zilele noastre era să fii târât dincolo de porți ca prizonier, cu o mână în jurul gâtului. Norocoasa de mine!

Saramotai era la vest de munții centrali. Ceea ce însemna că era al nostru. Sau, cel puțin, așa trebuia să fie. După bătălia de la Fahali, Ahmed declarase că teritoriul era al lui. Majoritatea orașelor juraseră credință destul de repede, așa că ocupanții gallani care stăpâniseră această jumătate de deșert atâta vreme au lăsat străzile pustii. Sau noi le câștigaserăm supunerea de la sultan.

Cu Saramotai era altă poveste.

Bun venit în Orașul Liber.

Saramotai își proclamase propriile legi, ducând rebeliunea cu un pas mai departe.

Ahmed vorbea mult despre egalitate și bunăstare pentru popor. Oamenii din Saramotai hotărâseră că singura cale de a obține egalitatea era să-i stârpească pe cei care le erau superiori. Că singura metodă de a se îmbogăți era să le ia averile. Așa că se întorseseră împotriva bogaților, pretinzând că-l acceptau pe Ahmed ca stăpân.

Dar Ahmed putea să-și dea seama când avea de-a face cu o manevră de preluare a puterii. Nu știam prea multe despre Malik Al-Kizzam, cel care devenise conducător în Saramotai, cu excepția faptului că fusese servitorul emirului, iar acum emirul era mort și Malik trăia pe moșia lui grandioasă.

Așa că am trimis câțiva oameni ca să afle mai multe. Și ca să facă ceva în privința asta, dacă nu ne plăcea.

Nu s-au mai întors.

Asta era o problemă. Altă problemă era să intrăm în oraș după ei.

Așa că iată-mă aici, cu mâinile legate atât de strâns la spate, încât nu le mai simțeam și o rană proaspătă în claviculă, pricinuită de-un cuțit care-mi ratase gâtul la câțiva milimetri. E tare ciudat să izbândești și să te simți ca atunci când ești luat prizonier.

Hossam m-a împins în fața lui prin spațiul îngust dintre porți. M-am împiedicat și am căzut cu fața în nisip, în cădere izbindu-mă dureros cu cotul de poarta de fier.

Fir-ar al naibii, m-a durut mai tare decât aș fi crezut!

Un șuierat de durere mi-a scăpat printre dinți în timp ce mă rostogoleam. Nisipul mi s-a lipit de mâini acolo unde transpirația se adunase pe sub sfoară și a rămas agățat de piele. Pe urmă, Hossam m-a apucat și m-a smucit punându-mă pe picioare. M-a

îmbrâncit înăuntru, iar poarta s-a închis cu zgomot în spatele nostru. Era aproape ca și cum s-ar fi temut de ceva.

O mulțime nu prea mare se adunase deja dincolo de poartă ca să caște gura. Jumătate aveau arme în mână. O bună parte dintre ele erau îndreptate spre mine.

Așadar, chiar mă bucuram de o oarecare reputație.

— Hossam, s-a auzit vocea unei persoane care și-a croit drum în față.

Era mai vârstnic decât răpitorii mei, cu o privire severă care a cântărit starea amarnică în care mă aflam. S-a uitat la mine cu mai multă cumpănire decât ceilalți, fără a se lăsa orbit de aceeași nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am prins-o în munți, s-a lăudat Hossam. A încercat să ne prindă într-o ambuscadă când ne întorceam de la negoțul cu arme. Doi dintre ceilalți bărbați care erau cu noi au lăsat cu mândrie desagii grei de arme, ca și cum ar fi vrut să arate că nu le stătusem în drum. Armele nu erau făcute în Miraji, ci în Amonpour. Arătau prostește. Împodobite și sculptate, făcute la mână, nu la mașină, cu un preț de două ori mai mare decât meritau pentru că cineva își bătuse capul să le înfrumusețeze. Nu contează cât de frumoase sunt, te ucid la fel de repede. Asta învățasem de la Shazad.

— Doar ea? a întrebat omul cu privirea gravă. Pe cont propriu? a continuat, întorcându-și ochii spre mine.

Ca și cum putea să deslușească adevărul doar uitându-se la mine. Să afle dacă o fată de șaptesprezece ani ar putea să creadă că e în stare să atace șase oameni doar cu o mână de gloanțe și că poate să câștige. Dacă celebrul Bandit-cu-ochi-albaștri putea să fie într-adevăr *atât* de prost.

Eu preferam „nesăbuit”.

Dar mi-am ținut gura. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât erau șanse mai mari să spun ceva care să se întoarcă împotriva mea. *Ține-ți gura, păstrează-ți aerul posomorât, fă tot posibilul să rămâi în viață.*

Dacă dai greș cu toate celelalte, rămâne să te ții de ultima.

— Chiar ești Banditul-cu-ochi-albaștri? a izbucnit Ikar, făcând toate capetele să se întoarcă.

Coborâse de la punctul de observație de pe zid ca să vină să caște gura împreună cu ceilalți. S-a aplecat nerăbdător în față

peste țeava puștii. Dacă se descărca acum, avea să-i smulgă și mâinile, și jumătate de față.

— E adevărat ce se spune despre tine?

Ține-ți gura. Păstrează-ți aerul posomorât. Fă tot posibilul să rămâi în viață.

— Presupun că depinde de ce se spune.

La naiba! Nu m-a ținut prea mult.

— Și n-ar trebui să ții pușca așa.

Ikar și-a schimbat apucătura neglijent, fără să-și ia ochii de la mine.

— Se spune că poți să nimerești în ochiul unui om de la cincisprezece metri pe cel mai adânc întuneric. Că ai mers printr-o ploaie de gloanțe în Iliaz și ai ieșit cu planurile secrete de război ale sultanului.

Eu îmi aminteam că lucrurile se petrecuseră puțin diferit în Iliaz. De pildă, că totul s-a încheiat când m-am ales cu un glonț în trup.

— Că ai sedus-o pe una dintre soțiile emirului din Jalaz când erai în vizită la Izman.

Ei, asta era ceva nou. Mai auzisem până atunci că l-aș fi sedus pe emirul însuși. Dar poate că soției emirului îi plăceau și femeile. Sau poate povestea se transformase pe parcurs, din moment ce jumătate dintre poveștile despre Banditul-cu-ochi-albaștri păreau să spună în ultima vreme că eram bărbat. Încetasem să mai port bandaje ca să mă prefac a fi băiat, dar se pare că trebuia să mă mai împlinesc puțin ca să-i conving pe unii că banditul era o fată.

— Ai omorât o sută de soldați gallani la Fahali, a insistat el, lăsând cuvintele să i se rostogolească din gură, netulburat de tăcerea mea. Și am auzit c-ai scăpat din Malal pe spinarea unui Roc albastru uriaș, inundând casa de rugăciune în urma ta.

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi, am intervenit când Ikar s-a oprit în sfârșit să respire, cu ochii mari, de emoție, cât două monede de louzi.

S-a pleoștit, dezamăgit. Era doar un puști, dornic să creadă toate poveștile, cum eram și eu la vârsta lui. Deși părea mai tânăr decât îmi aminteam eu să fi fost. Pe de altă parte, asta făcea deșertul din noi. Ne transforma în visători cu arme. Mi-am trecut limba peste dinți.

— Iar casa de rugăciuni din Malal a fost un accident... în mare parte.

Un murmur a străbătut mulțimea. Aș minți dac-aș spune că nu mi-a trecut un fior pe spinare. Și minciuna era un păcat.

Trecuse aproape o jumătate de an de când stătusem în Fahali cu Ahmed, Jin, Shazad, Hala și gemenii, Izz și Maz. Noi, împotriva a două armate și a lui Noorsham, un demdji transformat în armă de către sultan; un demdji care, întâmplător, era fratele meu.

Noi, împotriva sorților nefavorabili și a unui demdji devastator de puternic. Dar supraviețuisem. Și de acolo povestea bătăliei de la Fahali călătorise prin deșert mai repede decât povestea despre întrecerile pentru sultim. O auzisem spusă de zeci de ori de oameni care nu știau că rebelii îi ascultau. Faptele noastre deveneau mai mărețe și mai neverosimile cu fiecare relatare, dar povestea se încheia mereu la fel, lăsând senzația că, deși povestitorul terminase, povestea nu era gata. Într-un fel sau altul, deșertul nu avea să mai fie la fel după bătălia de la Fahali.

Legenda Banditului-cu-ochi-albaștri crescuse odată cu povestea despre Fahali, până când am devenit o poveste pe care nu o recunoșteam în întregime. Se spunea că Banditul-cu-ochi-albaștri era un hoț, nu un rebel. Că mă strecuram prin înșelăciuni în patul oamenilor ca să obțin informații pentru prințul meu. Că-mi omorâsem propriul frate pe câmpul de luptă. Uram chestia asta cel mai mult. Poate pentru c-a fost un moment când, având degetul pe trăgaci, a fost aproape adevărat. Și îl lăsasem să scape. Ceea ce era aproape la fel de rău. Era undeva în lumea largă, cu toată puterea aceea. Și, spre deosebire de mine, el nu avea niciun alt demdji să-l ajute.

Uneori, noaptea târziu, după ce toți ceilalți din tabără plecau la culcare, spuneam cu voce tare că era în viață. Doar ca să știu dacă era adevărat sau nu. Până atunci, am putut s-o spun fără ezitare. Dar mi-era teamă că într-o bună zi nu voi mai putea. Iar asta avea să însemne că era o minciună și că fratele meu murise, singur și speriat, undeva în deșertul necruțător și devastat de război.

— Dacă e atât de periculoasă pe cât se spune, ar trebui s-o omorâm! a strigat cineva din mulțime.

Era un bărbat care avea de-a curmezișul pieptului o eșarfă militară de un galben-aprins, arătând de parcă fusese cârpită

din mai multe bucăți. Am observat că mai erau câțiva care purtau eșarfe galbene. Probabil era garda nou-înființată din Saramotai, fiindcă apucaseră să nimicească garda adevărată. Ținea o armă în mână. Era îndreptată spre stomacul meu. Rănile în stomac erau neplăcute. Te ucideau încet.

— Dar, dacă e Banditul-cu-ochi-albaștri, e cu Prințul Rebel, spuse altcineva.

— Asta nu înseamnă că e de partea noastră?

Asta era întrebarea de un milion de fouza.

— Straniu mod de a te purta cu cineva care e de partea voastră, am zis mișcând demonstrativ mâinile legate.

Un murmur a străbătut mulțimea. Asta era un semn bun; însemna că nu erau atât de uniți precum păreau dinafara zidului lor impenetrabil.

— Dacă suntem toți prieteni aici, ce-ați zice să mă dezlegați ca să putem sta de vorbă?

— Bună încercare, Banditule! a zis Hossam strângându-mă mai tare. N-o să-ți dăm ocazia să pui mâna pe o armă. Am auzit zvonurile despre cum ai ucis o duzină de oameni cu un singur glonț.

Eram destul de sigură că așa ceva era imposibil. Pe lângă asta, nu aveam nevoie de armă ca să dobor o duzină de oameni.

Era aproape nostim. Folosiseră sfoară ca să mă lege. Nu fier. Dacă fierul îmi atingea vreodată pielea, eram om la fel ca ei. Atâta vreme cât nu era fier, puteam ridica deșertul împotriva lor. Ceea ce însemna că puteam să fac mai mult rău cu mâinile legate decât ținând o armă. Dar planul meu nu era să fac rău.

— Oricum, Malik ar trebui să decidă ce facem cu Banditul.

Omul cu privirea gravă își trecu mâna peste bărbie cu un gest neliniștit, în timp ce pomenea de liderul lor autoproclamat.

— Am un nume, să știi, am sugerat eu.

— Malik nu s-a întors încă, s-a răstit cel cu arma ațintită spre mine; părea genul agitat din fire. Ar putea să facă orice înainte să se întoarcă el.

— Amani. Ăsta e numele meu.

Nimeni nu era atent la mine.

— În caz că v-ați întrebat.

Discuția asta putea să dureze o vreme. Comisia nu lua niciodată deciziile repede. De-abia reușea, uneori.

— Atunci, închideți-o până se întoarce Malik, s-a auzit o voce de undeva din spatele mulțimii.

— Are dreptate! a strigat altă voce de pe cealaltă parte, o altă față pe care n-o puteam vedea. Aruncați-o în temniță, unde nu poate să ne facă necazuri.

O undă de încuviințare s-a răspândit prin mulțime. În cele din urmă, bărbatul cu ochi triști a încuviințat cu o mișcare bruscă a capului.

Mulțimea s-a dat la o parte în grabă când Hossam a început să mă tragă printre ei. Numai că nu s-au depărtat prea mult. Toți voiau să-l vadă pe Banditul-cu-ochi-albaștri. Se holbau și se îmbrânceau să-și facă loc, în timp ce eram trasă pe lângă ei. Știam exact ce vedeau. O fată mai tânără decât unele dintre fiicele lor, cu buza spartă și părul negru lipit de față din pricina sângelui și a transpirației. Legendele nu erau niciodată așa cum te așteptai când le vedeai de aproape. Iar eu nu eram o excepție. Singurul lucru care mă făcea diferită de toate fetele slăbănoage și cu pielea închisă la culoare din deșert erau ochii arzători de un albastru mai intens decât cerul la amiază. Ca miezul cel mai fierbinte al focului.

— Ești una dintre *ei*?

Era o voce nouă, care s-a înălțat stridentă peste zarva mulțimii. O femeie cu sheema galbenă a pășit în față. Pânza era cusută cu flori care aveau aproape aceeași culoare ca a ochilor mei. Pe fața ei se vedea o insistență disperată, care mă neliniștea. Era ceva în felul în care spusese *ei.* Ca și cum s-ar fi referit la *demdji.*

Nici chiar oamenii care știau despre demdji nu-și dădeau seama de obicei că eram unul dintre ei. Noi, copiii djinnilor și ai muritoarelor, arătam mai umani decât credeau cei mai mulți oameni. La naiba, mă păcălisem și pe mine însămi vreme de aproape șaptesprezece am. În mare parte, nu arătam nefiresc, doar pe jumătate străină.

Ochii erau cei care mă dădeau de gol, dar numai dacă știai la ce anume să te uiți. Și se părea că femeia asta știa.

— Hossam, zise femeia care se chinuia să țină pasul cu noi în timp ce el mă târa pe străzi, dacă e una dintre ei, valorează cel puțin la fel de mult ca Ranaa a mea. Am putea să o dăm la schimb. Am putea...

Dar Hossam a împins-o la o parte, lăsând-o să fie înghițită de mulțime, în timp ce el mă trăgea tot mai departe către oraș.

Străzile din Saramotai erau la fel de înguste pe cât erau de vechi, forțând mulțimea să se rărească și să se împrăștie pe măsură ce înaintam. Zidurile se strângeau în jurul nostru aruncând umbre prelungi, atât de mult în unele locuri, încât umerii mei atingeau ambele părți. Am trecut printre două case viu colorate, cu ușile dărâmate spre interior. Pe pereți erau urme de praf de pușcă. Intrările și ușile erau acoperite cu scânduri. Pe măsură ce înaintam, vedeam tot mai multe semne lăsate de război. Un oraș în care luptele porniseră din interior, în loc să vină de dincolo de ziduri. Presupun că asta se numea rebeliune.

Am simțit mirosul de carne putrezită înainte să văd cadavrele.

Am trecut pe sub o arcadă îngustă, pe jumătate acoperită de un covor care se usca la soare. Franjurile mi-au atins gâtul când m-am aplecat pe sub el. Când mi-am ridicat privirea, am văzut două duzini de cadavre care se legănau spânzurate. Erau înșirate de-a lungul masivului zid exterior ca niște felinare.

Felinare cărora vulturii le scoseseră ochii.

Era greu să-ți dai seama dacă fuseseră bătrâni sau tineri, frumoși sau sluți. Dar toți fuseseră bogați. Păsările nu ajunseseră la tunicile cusute cu fir vopsit în culori aprinse sau la mânecile delicate de muselină ale robelor lor. Aproape că m-am înecat din cauza duhorii. Moartea și căldura deșertului lucrau repede asupra cadavrelor.

Soarele apunea în urma mea. Ceea ce însemna că, odată cu răsăritul, cadavrele aveau să fie scăldate în lumină.

Un nou început. Un nou deșert.

CAPITOLUL 3

Închisoarea mirosea aproape mai rău decât cadavrele.

Hossam m-a împins în jos, pe treptele care duceau sub pământ, în celule. Am avut timp să zăresc un șir lung de celule cu gratii de fier, față în față, mărginind un culoar îngust, înainte ca Hossam să mă îmbrâncească într-una dintre ele. M-am izbit cu umărul de podea. La naiba, avea să se învinețească!

N-am încercat să mă ridic. Am rămas cu capul pe podeaua rece de piatră, în timp ce Hossam încuia celula în urma mea. Zăngănitul fierului lovindu-se de fier mi-a strepezit dinții. Am rămas nemișcată, în timp ce pașii se depărtau pe scări. Am așteptat cât să trag aer în piept de trei ori înainte să mă ridic în picioare, folosindu-mă de coate și de mâinile legate.

Era doar un ochi de fereastră în partea de sus a celulei, care lăsa înăuntru destulă lumină cât să nu orbecăi. Printre gratiile de fier vedeam în celula din față. O fată nu mai mare de zece ani stătea ghemuită într-un colț, tremurând în halatul de un verde-deschis care se murdărise, privindu-mă cu niște ochi uriași.

M-am apropiat cu fața de gratiile celulei. Fierul rece a mușcat adânc din partea demdji din mine.

— Imin? am strigat către fundul închisorii. Mahdi?

Am așteptat cu răsuflarea tăiată, dar singurul răspuns pe care l-am primit a fost tăcerea. Apoi, tocmai din celălalt capăt al închisorii, am văzut apărând marginea unei fețe, lipită de gratii, cu degetele încolăcindu-se cu disperare în jurul gratiilor.

— Amani? a strigat înapoi o voce.

Părea roasă de sete, dar nota distinctivă nazală și poruncitoare era încă acolo. Cea pe care ajunsesem s-o cunosc în ultimele luni, de când Mahdi și alți câțiva din grupurile de intelectuali din Izman veniseră pe jos din oraș până în tabăra noastră.

— Tu ești? Ce cauți aici?

— Eu sunt, am zis cu umerii lăsați de ușurare.

Erau încă în viață. Nu ajunsesem prea târziu.

— Am venit să vă salvez.

— Ce păcat, atunci, că te-au prins și pe tine, nu-i așa?

Mi-am mușcat limba. Bineînțeles că puteam conta pe Mahdi să fie în continuare nepoliticos cu mine chiar și aflându-se într-o celulă. N-aveam o părere prea răsărită despre Mahdi sau despre ceilalți băieți sfrijiți din oraș care veniseră în inima Rebeliunii atât de târziu. După ce vărsaserăm deja atâta sânge ca să cucerim jumătate de deșert. Totuși, aceștia erau oamenii care îl sprijiniseră pe Ahmed când venise prima dată în Izman. Cei cu care făcuse schimb de idei filosofice și primii cu care a aprins scânteia rebeliunii. În afară de asta, dacă-i lăsam să moară pe toți cei care mi se păreau enervanți, am fi avut destul de puțini aliați.

— Ei bine, am spus cu cea mai dulce voce, cum altfel puteam să trec de porți după ce-ați masacrat misiunea în așa hal, încât au închis tot orașul?

Din celălalt capăt al închisorii mi s-a răspuns cu o tăcere satisfăcător de ursuză. Ar fi fost greu chiar și pentru Mahdi să spună că nu dăduse greș, fiind de partea greșită a ușii temniței. Cu toate astea, puteam să jubilez mai târziu. Ultimele clipe cu lumină de zi se duceau și trebuia să mă mișc repede. M-am îndepărtat de gratiile de fier. Mi-am frecat degetele unele de altele, încercând să-mi fac sângele să curgă din nou prin mâini.

Nisipul rămas între degete când mă prefăcusem că mă împiedic la poartă s-a mișcat, în perspectiva a ceea ce avea să urmeze. Era și în cutele hainelor – în păr, lipit de pielea transpirată. Asta era frumusețea deșertului. Intra peste tot, până în adâncul sufletului.

Așa mi-a zis odată Jin.

Am alungat amintirea și am închis ochii. Am tras aer adânc în piept și am îndepărtat nisipul de pe pielea mea – fiecare fir, fiecare grăunte a răspuns chemării, desprinzându-se de mine, până când a rămas în aer, suspendat cu grijă.

Când am deschis ochii, eram înconjurată de un văl de nisip care sclipea auriu în ultimele raze de soare ale după-amiezii care pătrundeau în celulă.

În celula de vizavi, fetița în halat verde s-a îndreptat puțin, ieșind din întuneric ca să vadă mai bine.

Am inspirat și nisipul s-a adunat la un loc în formă de bici. Mi-am tras mâinile legate cât am putut de departe de corp, mișcând nisipul în același timp. Niciun alt demdji nu părea să

înțeleagă de ce aveam nevoie să mă mișc când îmi foloseam puterea. Hala spunea că mă făcea să arăt ca un șarlatan de cea mai joasă speță din piața din Izman. Dar ea se născuse cu puterea în vârful degetelor. De unde veneam eu, o armă avea nevoie de o mână care s-o folosească.

Nisipul și-a croit drum printre încheieturile mele ca o sabie, tăind funia. Brațele mi s-au eliberat cu un pocnet.

Acum puteam să fac niște pagube adevărate.

Am apucat nisipul și mi-am mișcat brațul în jos într-un arc perfect, ca o lovitură de sabie. Nisipul mi-a urmat brațul, izbindu-se de încuietoarea celulei cu toată puterea unei furtuni de deșert adunată într-o singură lovitură.

Încuietoarea s-a sfărâmat cu un trosnet satisfăcător. Și așa, pur și simplu, am fost liberă.

Fetița în verde se holba când am deschis ușa cu piciorul, având grijă să nu ating fierul, în timp ce adunam nisipul înapoi în pumn.

— Așa, deci…

Am înaintat în pas agale spre capătul holului, trăgând de ce mai rămăsese din funia tăiată din jurul încheieturilor. Funia s-a desprins ușor de mâna dreaptă, lăsând o umflătură roșie în urmă. M-am luptat cu nodul de la mâna stângă, oprindu-mă în dreptul celulei în care era Mahdi.

— Cum merg negocierile alea diplomatice?

Ultima bucată de sfoară de pe mâini a alunecat pe podea.

Mahdi mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Ai venit să-ți bați joc de noi sau să ne salvezi?

— Nu văd de ce n-aș putea să le fac pe amândouă.

M-am sprijinit în coate de ușa celulei și mi-am proptit bărbia în pumn.

— Amintește-mi cum îi spuneai lui Shazad că n-ai nevoie să venim cu tine, pentru că femeile nu pot fi luate în serios în cadrul negocierilor politice.

— De fapt, a intervenit o voce din spatele celulei, cred c-a spus că tu și Shazad ați „distrage atenția inutil”.

Imin s-a apropiat de ușă, așa că-l vedeam bine. Nu-i recunoșteam fața, dar aș fi ghicit ochii aceia galbeni și diabolici oriunde. Demdjiul nostru care-și schimba forma. Ultima dată când o văzusem pe Imin, pe când pleca din tabără, avea o siluetă micuță de femeie, înveșmântată în haine bărbătești

supradimensionate – așa încât să ușureze povara calului. Era un trup familiar pe care o văzusem folosindu-l de mai multe ori. Deși era doar una dintr-un registru infinit de forme omenești pe care putea Imin să le poarte: băiat, fată, bărbat sau femeie. Mă obișnuisem cu fața mereu schimbătoare a lui Imin. Asta însemna că uneori era o fetiță cu ochii mari care părea și mai mică pe calul pe care călărea, alteori, un luptător care putea să ridice pe cineva de la pământ cu o mână. În alte zile, era un cărturar slăbănog, care părea enervat, dar inofensiv, în fundul unei celule din Saramotai. Dar, băiat sau fată, bărbat sau femeie, ochii aceia surprinzător de aurii nu se schimbau niciodată.

— *Așa* e.

M-am întors spre Mahdi:

— Poate c-aș fi uitat, uluită fiind că nu ți-a scos toți dinții pe loc.

— Ai terminat?

Mahdi arăta ca și cum ar fi mușcat dintr-o lămâie murată.

— Sau o să pierzi și mai mult din timpul pe care l-am putea folosi ca să evadăm?

— Da, da, bine.

Am pășit în spate, întinzând o mână. Nisipul a răspuns, adunându-se în pumnul meu. Am tras mâna înapoi, simțind forța care-mi creștea în piept, păstrând-o o clipă înainte să lovesc cu nisipul în jos. Încuietoarea a explodat.

— În sfârșit.

Mahdi părea exasperat, ca și cum eram o servitoare care a întârziat nepermis de mult ca să-i aducă masa. A încercat să treacă pe lângă mine, dar am întins un braț și l-am oprit.

— Ce…, a început el, cu furie crescândă.

I-am pus mâna peste gură, făcându-l să tacă, în timp ce ascultam. Am văzut schimbarea de pe fața lui în clipa în care a auzit și el. Pași pe scară. Ne auziseră gărzile.

— Trebuia să faci atâta zgomot? a șoptit el, când am luat mâna.

— Știi, data viitoare s-ar putea să nu mă mai deranjez să vă salvez.

L-am împins înapoi în celulă, gândindu-mă deja cum să fac ca să ieșim de acolo în viață. Imin l-a împins pe Mahdi, ieșind din celulă. Nu l-am oprit. N-aș fi putut nici dac-aș fi vrut. Se schimba deja din mers, renunțând la trupul de învățăcel inofensiv, până-a

ajuns cu două capete mai înalt ca mine și de două ori mai lat. N-aș fi vrut să mă întâlnesc cu forma asta a lui Imin pe o alee întunecată. Și-a rotit umerii stânjenit, pe sub cămașa care acum i se întindea pe trup. O cusătură s-a desfăcut la umăr.

Se lăsase deja un întuneric deplin. Celulele erau luminate doar de amurgul palid. Vedeam cum joacă lumina lămpii pe scară. Bun, acesta era un avantaj. M-am ascuns în unghiul mort de la baza treptelor. Imin s-a luat după mine, făcând același lucru de cealaltă parte.

Am așteptat, ascultând cum creștea zgomotul pe trepte. Am numărat patru perechi de cizme, cel puțin. Poate cinci. Eram depășiți numeric și ei erau înarmați, dar aveau să vină în șir indian, ceea ce însemna că numărul nu conta. Lumina lămpii juca pe ziduri în timp ce coborau. Aveam de partea mea factorul-surpriză. Și, așa cum spunea mereu Shazad, când te lupți cu cineva de două ori mai mare decât tine, trebuie să faci ca prima lovitură să conteze. O lovitură la care oricum nu se așteptau niciodată. Era și mai bine dacă puteai să faci așa încât să fie și ultima.

Vizavi, fetița în verde își schimbase locul, așa că acum era lipită de gratii, privindu-ne fascinată. Mi-am dus degetul la buze, încercând să o fac să înțeleagă. Fetița a încuviințat. Bun. Era tânără, dar era o fată din deșert. Știa cum să supraviețuiască.

M-am mișcat în clipa în care capul primului paznic a ieșit la vedere.

O jerbă puternică de nisip l-a izbit direct în tâmplă, făcându-l să se clatine spre gratiile de la celula fetiței. Ea s-a dat șovăind în spate când capul paznicului s-a zdrobit de fier. Imin l-a apucat pe soldatul din spate, ridicându-l de la pământ și izbindu-l de perete. Fața lui speriată a fost ultimul lucru pe care l-am văzut când lampa s-a lovit de podea și s-a spart. S-a stins. Era ca și cum aș fi fost oarbă.

A răsunat o împușcătură, stârnind un cor de strigăte, în celule și în afara lor. Printre ele, am auzit o voce care spunea o rugăciune. Eu, în schimb, am șoptit o înjurătură și m-am lipit de perete. Erau șanse mai mici să fiu lovită de un glonț rătăcit dacă nu stăteam expusă. Trebuia să mă gândesc. Ei erau la fel de orbi ca noi. Dar erau înarmați și trebuia să mă aștept la faptul că nu-i deranja să ucidă un prizonier cu un glonț rătăcit pe cât m-ar fi deranjat pe mine. A răsunat altă împușcătură și de data asta

s-a auzit un strigăt care părea să fie mai degrabă de durere decât de teamă. Mintea mea încerca să gândească, în ciuda panicii tot mai mari, în timp ce mă chinuiam să urmăresc sunetele. Trecuse multă vreme de când fusesem singură în luptă. Dacă Shazad era aici, ar fi găsit o cale de scăpare. Puteam să ripostez pe întuneric, dar puteam la fel de bine să-i nimeresc pe Imin sau pe fetița în verde, luându-i drept dușmani. Aveam nevoie de lumină. Mare nevoie.

Și atunci, ca un răspuns la rugăciunea mea, soarele a răsărit în închisoare.

Explozii de stele mi-au umplut ochii. Eram încă orbită, dar de data asta de strălucirea neașteptată a luminii. Clipeam disperată, încercând să văd printre petele de lumină.

Vederea mi s-a limpezit periculos de încet, bătăile înfricoșate ale inimii amintindu-mi că eram inutilă și oarbă și înconjurată de dușmani înarmați. Împrejurimile au devenit clare, puțin câte puțin. Doi paznici la pământ. Nemișcați. Alți trei se frecau la ochi, ținând armele neglijent. Imin era lipit de perete, cu umărul sângerând. Iar în celulă fetița în verde, cu un soare micuț, nu mai mare decât un pumn, ținut în căușul palmelor. Fața îi strălucea la lumina albă, aruncându-i umbre stranii pe față, de jos în sus, ceea ce o făcea să pară mult mai în vârstă. Și acum vedeam că ochii aceia uriași cu care mă urmărea erau la fel de nefirești ca ai mei sau ai lui Imin. Culoarea tăciunilor care se sting.

Era un demdji.

CAPITOLUL 4

Aveam timp să-mi fac griji pentru noua mea aliată demdji mai târziu. Deocamdată, trebuia să folosesc darul pe care ni-l oferea. Armele paznicilor se ridicau deja spre mine – o jerbă de nisip le-a zburat din mâinile lor. Un paznic s-a clătinat în spate spre Imin. Imin l-a înhățat și, cu o smucitură scurtă, am auzit gâtul trosnind.

Un paznic a sărit la mine cu cuțitul scos. Am despicat nisipul în două, folosind jumătate să-i dau mâna la o parte înainte să se apropie, iar restul a devenit solid în mâna mea, formând un cuțit încovoiat de nisip. I-a tăiat gâtul cu precizie, lăsând sângele să curgă. Imin a luat arma căzută. Poate nu știa să tragă la fel de bine ca mine, dar într-un spațiu atât de restrâns era greu să rateze. M-am ferit în timp ce Imin trăgea. Alte strigăte s-au auzit din celule, dar sunetul împușcăturilor lovindu-se de zidurile de piatră le înăbușea.

Apoi, tăcere. M-am îndreptat. Se terminase. Eu și Imin eram încă în viață. Paznicii nu mai erau.

Mahdi a ieșit din celulă, cu buza încovoiată într-o urmă de dezaprobare față de cadavre și măsurând cu privirea carnagiul. Asta era problema cu intelectualii ăștia. Voiau să reconstruiască lumea, dar păreau să creadă că puteau face asta fără sânge. L-am ignorat și m-am întors spre celula în care se afla mica demdji în halat verde. Ținea încă în palme micul soare și se uita la mine cu ochi roșii și posomorâți. Erau tulburător de luminoși.

I-am spart încuietoarea lovind cu nisipul.

— Ești..., am dat să spun deschizând ușa, dar fetița era deja în picioare și ieși strecurându-se pe lângă mine, îndreptându-se către celălalt capăt al închisorii.

— Samira! a strigat ea.

S-a apropiat de gratii, dar nu le-a atins. Știa destul cât să stea departe de fier. Mai mult decât știam eu la vârsta ei. M-am sprijinit de zidul de piatră. Începeam să simt cum mă cuprinde oboseala, acum, când lupta se terminase.

— Ranaa!

Altă fată își făcu loc spre partea din față a celulei, îngenunchind pe podea ca să fie la nivelul ochilor tinerei demdji. Părea să fi fost frumoasă înainte s-o afecteze șederea în temniță. Acum arăta doar obosită. Ochii negri îi erau adânciți în fundul capului, iar fața, trasă. Am căutat repede un semn că era demdji, dar părea cât se poate de umană. Probabil, era de-o seamă cu mine. Nu era destul de mare să fie mama fetei. Poate sora ei? S-a întins printre gratii, punând mâna pe fața fetiței.

— Ești teafără?

Tânăra demdji, Ranaa, s-a întors spre mine cu gura deja schimonosită într-o strâmbătură mânioasă.

— Dă-i drumul.

Era un ordin, nu o rugăminte. Și încă de la cineva care era obișnuit să dea ordine.

— Nu te-a învățat nimeni să spui *te rog,* puștoaico?

Mi-a scăpat, deși nu era locul unde să dau lecții de bune maniere. Și, probabil, nici nu eram persoana potrivită.

Ranaa s-a uitat fix la mine. Probabil mergea la cei mai mulți oameni. Eram obișnuită cu demdjii, dar chiar și mie mi se păreau tulburători ochii aceia roșii. Mi-am amintit niște povești care spuneau că Adil Cuceritorul era atât de diabolic, încât ochii lui scăpărau în roșu. Fetița era obișnuită să obțină ce voia cu ochii aceia. Dar eu nu prea eram obișnuită să fac ce mi se spunea. Răsuceam nisipul între degete, așteptând.

— Dă-i drumul, *te rog,* a încercat ea, după care a bătut din piciorul desculț. Acum.

M-am depărtat de perete cu un oftat. Măcar încercasem.

— Dă-te la o parte.

Și eu puteam să dau ordine.

A doua încuietoare s-a sfărâmat, Ranaa s-a aruncat în față și s-a agățat cu brațele de gâtul fetei mai mari, ținând încă mingea de lumină cu grijă într-o mână, cealaltă fiind încleștată pe materialul murdar al halatului. Mulțumită strălucirii micului soare din mâna ei, vedeam restul celulei. Spațiul restrâns era plin de prizonieri, atât de înghesuiți unul în altul, încât nu aveau loc să se întindă, vreo douăsprezece femei stând claie peste grămadă. Se ridicau deja în picioare, ieșind ușurate din celulă, nerăbdătoare să-și recapete libertatea, lăsându-i pe Imin și Mahdi să încerce să le pună într-o oarecare ordine.

Erau toate fete sau femei. Mi-am dat seama că restul celulelor erau la fel uitându-mă în jur la fețele precaute, neliniștite, care ieșeau din întuneric apropiindu-se de gratii, temându-se de noi, dar sperând, totodată, că vor fi salvate. Mahdi și Imin găsiseră un set de chei la unul dintre morți și se apucaseră să elibereze restul prizonierelor. Presupun că era mai ușor decât să spargi încuietorile. Captivele se revărsau din câte o celulă, uneori alergând să îmbrățișeze pe altcineva, alteori doar clătinându-se afară, arătând ca niște animale speriate.

— Bărbații? am întrebat-o pe Samira când s-a desprins de Ranaa, dându-mi seama că știam deja răspunsul.

— Ei erau mai periculoși, a răspuns Samira. Cel puțin, așa a spus Malik când…, s-a oprit, închizând ochii ca și cum ar fi putut astfel să se oprească din a-i vedea murind de mâna celui care uzurpase puterea în orașul ei. Și erau mai puțin valoroși.

Mi-a luat o clipă să pricep privirea cu subînțeles pe care mi-a aruncat-o peste capul fetiței. Atunci am priceput. Femeile care ieșeau clătinându-se din celule erau tinere. Circulau multe zvonuri despre negustorii de sclavi care profitau de pe urma războiului. Răpeau fete din jumătatea noastră de deșert și le vindeau soldaților trimiși departe de soțiile lor sau bărbaților bogați din Izman. Și mai era și problema valorii unui demdji.

„Ranaa”. Mi-am scotocit în minte. Mai auzisem o dată numele acela azi. Mi-am dat seama că era femeia care purta sheema cusută cu flori albastre. Cea care voise să știe dacă eram demdji. Acum înțelegeam de ce m-a recunoscut.

— Mama ta își face griji pentru tine.

Fetița mi-a aruncat o privire disprețuitoare, cu fața încă lipită de pieptul Samirei.

— Atunci, de ce n-a venit să mă scoată de aici?

— Ranaa, a țistuit-o Samira cu reproș.

Bănuiam că nu eram singura care încercase să o învețe bunele maniere pe micuța demdji. Samira se sprijinise de ușa celulei. Am întins mâna după ea, ajutând-o să se ridice în picioare de unde stătea în genunchi. Ranaa încă se ținea strâns de tivul halatului murdar al Samirei, îngreunându-i și mai mult mișcările, așa slăbită cum era.

— Iart-o, mi-a spus Samira.

Avea un accent elegant, care-mi amintea de al lui Shazad, deși era mult mai blând.

— Nu are deseori motiv să discute cu străini.

Ultima frază a fost completată de o privire tăioasă spre cea mică.

— Sora ta? am întrebat.

— Într-un fel.

Samira a pus o mână pe capul fetei mai tinere.

— Tatăl meu este – a ezitat – *a fost* emirul din Saramotai. Acum a murit.

Avea vocea calmă și serioasă, ascunzând durerea din vorbele ei. Știam cum era să-ți vezi părinții murind.

— Mama ei era slujitoare în casa tatii. Când Ranaa s-a născut și arăta... diferit, mama ei l-a implorat pe tata să o ascundă de gallani.

Samira s-a uitat cercetător spre fața mea. De obicei, eram luată drept om, chiar și cu ochii mei albaștri. Dar erau câțiva oameni care îi cunoșteau pe demdji mai bine și care puteau să distingă semnul meu, așa cum făcuse Jin.

— Bănuiesc că tu înțelegi de ce.

Eu avusesem noroc. Le supraviețuisem gallanilor timp de șaisprezece ani fără să fiu recunoscută drept ce eram pentru că puteam trece drept om. Ranaa nu putea să facă asta niciodată. Iar pentru gallani tot ce nu era om era un monstru. Un demdji nu era cu nimic diferit de unul care-și schimba forma sau de un coșmar. Ranaa, cu ochii ei roșii, ar fi fost condamnată la moarte de cum dădeau cu ochii de ea.

Samira și-a trecut degetele cu blândețe prin părul fetiței, o mișcare liniștitoare care era mărturia multor nopți în care ajutase fetița speriată să adoarmă.

— Noi am primit-o și am ascuns-o. După ce a început să facă... asta – degetele Samirei se mișcau peste lumina din mâinile Ranaei –, tata a spus că trebuie să fie prințesa Hawa reînviată.

Povestea prințesei Hawa era una dintre preferatele mele în copilărie. Era încă din primele zile ale omenirii, pe vremea când Distrugătoarea de Lumi încă mergea pe pământ. Hawa era fiica primului sultan al Izmanului. Vocea prințesei era atât de frumoasă, încât îi făcea pe toți cei ce-o auzeau să cadă în genunchi. Cântecul ei a adus la ea un metamorfic, deghizat într-un slujitor. Acesta i-a furat ochii direct din cap. Prințesa Hawa a țipat și eroul Attallah a venit s-o salveze, înainte ca

metamorficul să-i fure și limba. A păcălit strigoiul și i-a recâștigat ochii. Și când Hawa și-a recăpătat vederea și l-a văzut pe Attallah pentru prima dată, i s-a oprit inima în piept. Ceea ce simțea Hawa era atât de nou și de straniu, încât i s-a părut că murea. Hawa l-a alungat pe Attallah pentru că o durea cumplit să se uite la el. Dar, după ce a plecat, inima a durut-o și mai tare. Au fost primii muritori care s-au îndrăgostit, spuneau poveștile.

Într-o zi, Hawa a primit în Izman vestea că un oraș mare de dincolo de deșert era asaltat de strigoi și că Attallah se lupta acolo. Orașul încerca în fiecare zi să-și reconstruiască apărarea, dar în fiecare noapte veneau strigoii și o distrugeau, forțând orașul să înceapă din nou în zori, când strigoii se retrăgeau. Auzind că Attallah era aproape sigur condamnat, Hawa a mers în deșert, dincolo de Izman, și-a plâns cu lacrimi atât de fierbinți, încât unui buraqi, caii nemuritori din nisip și vânt, i s-a făcut milă de ea și a venit s-o ajute. A călărit pe buraqi pe nisip, cântând atât de frumos, încât soarele a apărut pe cer în timp ce gonea să fie alături de Attallah. Când a ajuns la Saramotai, a ținut soarele pe cer și strigoii la distanță timp de o sută de zile, suficient pentru ca oamenii din Saramotai să construiască zidurile mari și de nepătruns, lucrând zi și noapte până când au fost în siguranță. Când au terminat în sfârșit de muncit, ea a eliberat soarele și, în siguranță după zidurile marelui oraș, s-a căsătorit cu iubitul ei, Attallah.

Hawa stătea de pază pe acele ziduri, în timp ce Attallah pleca la luptă în fiecare noapte și se întorcea la ea în zori. Timp de peste o sută de nopți, Attallah a mers dincolo de ziduri ca să păzească orașul. Era de neatins în luptă. Nicio gheară de strigoi nu reușea măcar să-l zgârie. Ea stătea și veghea în fiecare noapte, până când, în noaptea cu numărul o sută unu, o săgeată rătăcită din luptă a ajuns la ziduri și a doborât-o pe prințesa Hawa.

Când Attallah a văzut-o căzând de pe ziduri, inima i s-a oprit de durere. Fortificațiile, care-l păziseră atât de bine timp de o sută de nopți, s-au dărâmat și strigoii l-au copleșit, smulgându-i inima din piept. Dar, în clipa în care au murit amândoi, soarele a apărut pentru ultima dată în toiul nopții. Strigoii nu puteau lupta câtă vreme soarele era pe cer. În schimb, au ars, iar orașul a fost salvat cu ultima suflare a Hawei și a lui Attallah. Locuitorii

au denumit orașul în cinstea ei: Saramotai. Însemna „moartea prințesei” în cea dintâi limbă.

Mă întrebam dacă era o glumă a djinnului să-i dea fiicei lui, născută în orașul prințesei Hawa, același dar pe care îl avea ea.

Dar Hawa era muritoare. Sau, cel puțin, așa spunea povestea. Niciodată nu mă îndoisem până acum. Oamenii din poveștile vechi aveau uneori puteri care veneau de nicăieri. Sau poate că Hawa era de-a noastră, iar secolele de repovestiri ascunseseră faptul că Hawa era o demdji, și nu o prințesă adevărată. La urma urmei, repovestirile despre întrecerile pentru sultim făcuseră din blânda și frumoasa Delila o bestie hidoasă din capul căreia creșteau coarne. Iar unele povești despre Banditul-cu-ochi-albaștri lăsau la o parte detaliul mărunt că eram fată.

— După Fahali, am crezut că o să fie în siguranță.

Samira a tras-o pe Ranaa mai aproape.

— Se pare că, deși nu vor s-o distrugă, unii o vor pentru alte lucruri.

Era o superstiție stupidă că o bucățică de demdji putea să vindece toate bolile. Hala, demdjiul nostru cu pielea aurie, sora lui Imin, purta amintirea acestei credințe în fiecare zi: două dintre degetele ei fuseseră tăiate și vândute. Probabil ca să vindece stomacul deranjat al unui bogătan.

— Se zvonește că până și sultanul caută un demdji.

— Am aflat asta, am întrerupt-o eu, mai aspru decât intenționasem.

Îmi făcusem mai multe griji că sultanul îl urmărea pe Noorsham decât pentru orice altceva, după ce auzisem zvonul acela. Mă gândisem că șansele să fie încă un demdji pe undeva, care să aibă aceeași putere de distrugere ca a fratelui meu, păreau foarte mici. Nici eu nu puteam distruge un oraș cum făcea Noorsham. Totuși, avusesem grijă în ultimele luni să nu răspândim zvonul că Banditul-cu-ochi-albaștri și demdjiul care provoca furtunile în deșert erau unul și același. Nu c-ar fi contat. Nu aveam de gând să-l las pe sultan să mă prindă în viață. Dar acum mă gândeam la micul soare din mâinile fetiței. Era destul de inofensiv, prins așa, în căușul palmelor. Poate nu era la fel de inofensiv multiplicat de o sută de ori. Șansele sultanului păreau mai bune acum.

— Rebeliunea voastră l-a ținut departe de partea asta de deșert până acum, a spus Samira. Cât crezi că o să-l mai țineți la distanță?

Oricât era nevoie. Mai bine mă lua naiba decât să-l las pe sultan să-i facă vreunui alt demdji ce-i făcuse lui Noorsham. Poate că Ranaa era o puștoaică izolată care ajunsese să-și dea aere pentru că i se spusese toată viața că era reîncarnarea unei prințese legendare. Dar era o demdji. Și noi aveam grijă de ai noștri.

— Pot s-o duc într-un loc sigur.

Nu puteam s-o las aici. Nu atâta timp cât exista șansa să o găsească, și eu să mă trezesc data viitoare cu țeava puștii ațintită spre mine, cu ea la celălalt capăt.

— În afara orașului.

— Nu vreau să merg nicăieri cu tine, s-a împotrivit Ranaa.

Am ignorat-o amândouă.

— Prințul Ahmed vrea ca țara să fie sigură pentru demdji, dar până atunci știu unde poate fi apărată.

Samira a ezitat o clipă:

— Pot să vin cu ea?

Umerii mi s-au destins de ușurare.

— Depinde. Poți să mergi?

Imin a ajutat-o pe Samira, ținând-o dreaptă, în timp ce șchiopăta pe scări, cu Ranaa încă agățată de ea. Era cât pe ce să mă întorc cu spatele când lumina Ranaei a ajuns pe peretele opus. Celula nu era complet goală. O femeie cu un halat galben-deschis stătea ghemuită într-un colț, nemișcată.

Pentru o clipă am crezut că era moartă, slăbită de zilele petrecute în temnița aglomerată și întunecată. Apoi, spatele i s-a înălțat și a coborât, foarte ușor. Încă respira. M-am lăsat pe vine și am pus mâna pe pielea dezgolită a brațului ei. Era mai fierbinte decât ar fi trebuit, în locul acela ascuns de soare. Suferea de febră. Atingerea mea a trezit-o și a deschis repede ochii rătăciți. Se uita cu uimire la mine prin perdeaua de păr murdar, înfricoșată. Sângele și mizeria i-l lipeau de obraz, iar buzele îi erau crăpate de sete.

— Poți să te ridici? am întrebat.

Nu mi-a răspuns, doar s-a uitat la mine cu ochii mari. Arăta mai rău decât toate celelalte pe care le văzusem împleticindu-se

afară din celule. De-abia putea sta trează, darămite să încerce să fugă.

— Imin! am strigat. Am nevoie de ajutor aici. Poți…

— Zahia?

Numele a fost șoptit aproape ca o rugăciune, sunând aspru din gâtul uscat ca iasca, pentru ca o secundă mai târziu capul să-i cadă pe spate și să alunece din nou într-un somn febril.

Am încremenit. Cu toată ființa. Mă întrebam dacă așa s-a simțit Hawa când i s-a oprit inima în piept.

Dintr-odată, nu mai eram Banditul-cu-ochi-albaștri. Nu mai eram rebela care dădea ordine. Nici măcar nu eram o demdji. Eram din nou o fată din Dustwalk. Pentru că acela fusese ultimul loc în care auzisem pe cineva pronunțând numele mamei.

CAPITOLUL 5

— Ce e? a întrebat Imin venind lângă mine.

— Eu…, am îngăimat, încercând să-mi întorc gândurile din trecut.

Mai erau și alte femei în deșert cu numele de Zahia. Era un nume destul de obișnuit. Dar s-a uitat la mine ca și cum *mă cunoștea* și a spus numele mamei. Iar asta nu era la fel de obișnuit.

Nu. Nu mai eram o fetișcană neastâmpărată și nesăbuită din fundul deșertului. Eram Banditul-cu-ochi-albaștri și asta era o misiune de salvare. Am întrebat arătând spre femeia inconștientă, întinsă pe jos.

— Poți s-o cari tu?

Vocea avea mai multă siguranță decât simțeam înăuntrul meu.

Imin, având încă înfățișarea sub care luptase, a ridicat femeia inconștientă de la pământ ca pe o păpușă de cârpe.

— E un lucru prostesc, Amani, a șuierat Mahdi, croindu-și drum prin mulțimea de femei eliberate, în vreme ce ieșeam în urma lui Imin din celulă.

Nu arătau prea bine, dar erau în viață și se țineau pe picioare.

— Una e să eliberezi oamenii, dar ai vrea să evadăm *purtând pe cineva în cârcă*?

— N-o s-o lăsăm în urmă.

Făcusem cândva greșeala să mă salvez lăsând pe cineva în nevoie în urmă – pe prietenul meu Tamid, în noaptea în care fugisem cu Jin din Dustwalk. Eram speriată, disperată și înnebunită. Îl luasem pe Jin de mână fără să mă gândesc și-l lăsasem pe Tamid să sângereze până la moarte în nisip. Îl lăsasem să moară. Nu puteam să repar ce făcusem în noaptea aceea. Dar nu mai eram fata din Dustwalk. Puteam să mă asigur că nu mai rămânea nimeni în urmă.

— Cine știe să folosească o armă? am întrebat grupul de femei.

Nu s-a mișcat niciuna.

— Ei, haideți, nu e atât de greu. Ținteşti și tragi.

Samira a ridicat mâna prima. Alte câteva femei i-au urmat exemplul, neliniștite.

— Luați armele de la cadavre, am ordonat, luând una pentru mine.

Am deschis camera armei; simpla atingere a fierului mă făcea să-mi pierd puterea. Dar era încărcată. Am închis-o la loc și mi-am pus-o la șold, având grijă să nu las nicio parte să-mi atingă pielea. Nu aveam neapărat nevoie de armă. Aveam tot deșertul. Dar mereu era bine să ai opțiuni.

— Să plecăm.

•

Se lăsase întunericul și străzile din Saramotai erau pustii. Mult mai pustii decât ar fi trebuit să fie atât de curând după căderea nopții.

— S-a dat stingerea, a explicat șoptind Mahdi în timp ce înaintam. E modul în care țăranul uzurpator ține populația sub control.

Nu era nevoie să spună *țăranul* cu atât de mult dispreț, dar nu aveam de gând să-i iau apărarea lui Malik, după ce acaparase Saramotai cu forța și întinase numele lui Ahmed.

Stingerea avea să facă lucrurile mult mai ușoare sau mult mai grele. Chiar în fața închisorii, drumul se despărțea în două. Am ezitat. Nu mai țineam minte pe unde venisem.

— Pe unde o luăm spre porți? am întrebat cu voce joasă.

Femeile care ne urmau s-au uitat la mine cu ochii mari și îngroziți. În cele din urmă, Samira și-a desprins brațul din strânsoarea Ranaei și a arătat tăcută spre dreapta. Aproape reușea să ascundă faptul că tremura. Țineam degetul pe trăgaci, în timp ce înaintam.

Nu voiam să recunosc că Mahdi avea dreptate, dar nu treceam tocmai neobservați, furișându-ne afară din închisoare cu zeci de femei care păreau înstărite, în halate zdrențuite. Și nu puneam la socoteală femeile cărora le dădusem arme – le țineau ca pe niște coșuri de piață, nu ca pe arme. Bănuiam că Mahdi putea să omoare pe cineva cu turuiala lui, dar altfel era inutil. Și căratul femeii inconștiente care mă strigase pe numele mamei făcea ca lui Imin să-i fie mai greu să lupte, dacă dădeam de necaz.

Prin urmare, trebuia doar să mă asigur că stăm departe de probleme. Ceea ce nu era tocmai punctul meu forte.

Totuși, n-am întâmpinat niciun obstacol în timp ce treceam tăcuți pe străzile pustii din Saramotai, întorcându-ne pe drumul pe care merseserăm mai devreme în ziua aceea. Începeam să cred că vom reuși, când, trecând de ultimul colț, două duzini de bărbați cu puști și-au îndreptat privirile spre noi.

La naiba!

Erau adunați în jurul porților orașului, în uniforme scânteietoare cu alb și auriu. Uniforme de mirajini. Și nu cele improvizate de paznicii care se împleticiseră în temniță, aflându-și astfel moartea. Uniforme adevărate. Ceea ce însemna că erau oamenii sultanului. Pe partea noastră de deșert, pentru prima dată de la Fahali încoace.

Am scos cea mai colorată înjurătură xichiană pe care o învățasem de la Jin, săltând arma în mână din instinct. Știam însă că era prea târziu – eram prinși. O femeie din spatele meu a intrat în panică și, până s-o opresc, a dispărut, țâșnind prin labirintul de străzi ca un iepure speriat care caută să se ascundă.

Văzusem cum vânau păsările de pradă. Iepurele nu scăpa niciodată.

S-a auzit o împușcătură. Alt cor de strigăte în spatele meu. Și un strigăt de durere, amuțit de al doilea glonț.

Femeia era întinsă pe stradă, sângele pierzându-se în țărână. Glonțul îi străpunsese inima. Nimeni nu se mai mișca.

Am rămas cu degetul fixat pe trăgaci. Două duzini de arme erau ridicate și îndreptate spre noi. Eu aveam doar una. Orice-ar fi auzit oamenii despre Banditul-cu-ochi-albaștri, era imposibil să dobori două duzini de oameni cu un glonț. Sau chiar cu darul meu de demdji. Nu fără ca altcineva să fie împușcat.

— Deci acesta e legendarul Bandit-cu-ochi-albaștri.

Bărbatul care vorbise nu purta uniformă. În schimb, era îmbrăcat cu o tunică albastră țipătoare, pe care o asortase prost cu o sheema purpurie. Era singurul care nu avea o pușcă ațintită spre capul meu.

Așadar, Malik, uzurpatorul din Saramotai, se întorsese.

Eram vag conștientă de prezența lui Ikar, cocoțat pe observatorul de deasupra porții, cu picioarele atârnând, în timp ce-și întindea gâtul să vadă scena.

— Tocmai mi s-a adus la cunoștință că ne onorezi orașul cu ilustra ta prezență.

Folosea cuvinte îngrozitor de pompoase, care păreau nefirești în gura lui. Fața suptă părea scheletică, în strălucirea gălbuie a lămpii. Crescusem într-un loc stăpânit de deznădejde; recunoșteam privirea cuiva care fusese devastat de viață. Numai că, în loc să zacă și să-și accepte soarta, hotărâse să ia cu forța soarta altcuiva. Îmi dădeam seama că tunica pe care o purta era a emirului. Avea înfățișarea cuiva care muncise și se zbătuse, care năzuise și suferise, îmbrăcat în hainele cuiva care nu cunoscuse niciodată adevăratele lipsuri. Degetul îmi zvâcnea pe trăgaci. Ardeam de nerăbdare să trag, dar asta nu ne-ar fi ajutat să scăpăm vii.

Grupul restrâns de oameni ai sultanului se foiau neliniștiți, uitându-se la mine de parcă încercau să hotărască dacă eram într-adevăr Banditul-cu-ochi-albaștri. Părea că poveștile despre mine ajunseseră până la Izman.

— Iar tu ești Malik, am spus. Știi, am auzit că atunci când ai spânzurat toți oamenii ăia ai făcut-o în numele prințului meu. După mine însă, ai jurat credință altcuiva.

Am salutat soldații în batjocură, cu mâna liberă.

— Din câte văd, ești mai degrabă oportunist decât revoluționar.

— O, cred din toată inima în cauza prințului tău rebel.

Zâmbind în lumina lămpilor ținute de soldații de lângă el, Malik arăta ca și cum și-ar fi dezvelit colții într-un mârâit.

— Prințul tău vrea libertate și egalitate în deșertul nostru. Mi-am petrecut toată viața plecându-mă în fața unor oameni care credeau că sunt mai buni decât mine. Egalitatea înseamnă că nu va mai fi nevoie să mă plec vreodată. Nici în fața sultanului, nici a prințului și nici… – s-a întors și a scuipat spre Samira, făcând-o să tresară din cauza atenției pe care i-o acordase brusc – în fața tatălui tău.

Mișcarea a aruncat lumini și umbre pe zidurile orașului Saramotai. Două siluete uriașe săpate în piatră flancau porțile pe partea aceasta: Hawa și Attallah, ținându-se de mână peste bolta arcadei.

Nu-i văzusem când intrasem, fiind cu spatele spre porți. Mă întrebam ce-ar spune dacă ar ști că orașul pe care luptaseră atât de mult să-l salveze de ceea ce se afla în afară căzuse pradă putregaiului dinăuntru.

Vopseaua pălise de mult de pe piatră, deși mi s-a părut că încă puteam să disting roșul de pe sheema lui Attallah. Și aș fi jurat că în ochii Hawei erau încă fulgi albaștri.

— Eu îmi creez propria egalitate, a spus Malik, atrăgându-mi din nou atenția spre el. Ce contează dacă-i ridic pe cei de jos sau îi cobor pe cei de sus în genunchi, câtă vreme toți ajung cu picioarele în același praf? Iar ea – a arătat spre Ranaa – o să ne cumpere libertatea.

— Picioarele tale nu sunt în praf.

Samira a împins-o pe Ranaa în spatele ei, ca s-o protejeze. Se descurca foarte bine în a-și ascunde teama. Doar ura ardea în ea, în vreme ce stătea între omul care-i omorâse aproape toată familia și mica parte ce-i mai rămăsese.

— Te-ai cățărat pe spinările morților.

— Prințul Rebel o să piardă războiul, a spus unul dintre soldații sultanului, pășind în față. Malik are înțelepciunea de a vedea asta.

Cuvintele sunau forțat și fals, ca și cum l-ar fi durut să fie codoșul lui Malik.

— Sultanul a acceptat să-i dea lordului Malik orașul Saramotai după ce recucerește jumătatea asta de deșert. În schimbul acestei fete demdji.

Poate că sultanul voia alt demdji ca să-l înlocuiască pe Noorsham, dar eu n-aș fi pariat nici măcar pe un louzi că era dispus să cedeze jumătate de deșert pentru ea. Malik era destul de prost să creadă că sultanul avea să-și țină promisiunea.

— Sunteți depășiți numeric.

Asta nu contase niciodată prea mult pentru mine.

— Aruncă arma, Banditule! a spus Malik rânjind disprețuitor.

— Doar un singur om are voie să-mi spună așa, am răspuns. Și nu ești nici pe departe atât de chipeș ca el.

Malik și-a pierdut firea mai repede decât mă așteptam. Într-o clipă, arma care stătuse până atunci atât de arogant pe lângă corp ajunse în palma lui, iar în clipa următoare fu lipită de fruntea mea. În spatele meu, l-am simțit pe Imin pășind în față, ca și cum ar fi încercat să facă ceva. Am ridicat o mână cu palma întinsă, sperând să înțeleagă ideea și să nu facă ceva care să ne omoare pe amândoi. L-am văzut oprindu-se cu colțul ochiului. Femeile din temniță urmăreau scena cu ochii măriți de spaimă. Una dintre ele începuse să plângă încet.

Ar fi fost frumos dacă mușcătura țevii de fier pe pielea mea ar fi fost străină de mine. Dar trecuse mult timp de când mi se întâmplase asta prima dată.

— Ai gura cam slobodă, ți s-a mai spus vreodată?

Nici asta nu auzeam prima oară. Dar nu mi s-a părut înțelept să i-o spun.

— Malik.

Soldatul care vorbise a pășit în față, părând că-și pierduse răbdarea.

— Sultanul o s-o vrea în viață.

— Sultanul *nu* e stăpânul meu.

Chipul lui Malik devenise feroce. M-a împuns și mai tare cu arma în țeastă. Simțeam apăsarea țevii între ochi. Inima a început să-mi bată instinctiv mai repede, dar mi-am înăbușit teama. Nu aveam de gând să mor azi.

— Tocmai m-ai făcut să pierd douăzeci de fouza, am oftat eu. Am pariat c-o să scap din oraș fără să mă amenințe cineva cu moartea și, mulțumită ție, tocmai am pierdut.

Malik nu era destul de isteț să-și facă griji că cineva cu un pistol ațintit între ochi îi răspundea, în loc să plângă și să leșine de frică.

— Ei bine, a zis trăgând piedica armei, din fericire pentru tine, n-o să trăiești îndeajuns de mult cât să plătești.

— Malik!

Soldatul a pășit din nou în față, cu mânia mai domolită. Părea că abia acum își dădeau seama că aveau de-a face cu un om nestăpânit. La un semnal nevăzut al căpitanului lor, armele au început să-și schimbe ținta, de la femeile din spatele meu spre Malik.

— Ultimele cuvinte, Banditule? Poate ai vrea să implori pentru viața ta?

— Sau…

O voce păru să plutească în aer spre urechea lui Malik.

— Poate vrei *tu*?

Malik s-a încordat vizibil, așa cum făceau oamenii când erau în pericol. Era o poziție cu care mă obișnuisem foarte mult în ultima jumătate de an. Un firicel subțire de sânge îi curgea pe gât, deși în jurul lui nu părea să fie decât aer.

Tensiunea din umerii lui a slăbit, în sfârșit. Problema cu întăririle invizibile era că nu știai niciodată exact unde erau.

Aerul a scânteiat pe măsură ce iluzia urzită de Delila s-a spulberat, lăsând-o pe Shazad acolo unde, cu o clipă mai devreme, nu era nimic. Părul ei negru era împletit strâns în jurul capului ca o coroană, o sheema albă îi atârna larg în jurul gâtului, iar hainele ei simple de deșert păreau scumpe. Era tot ce ura Malik și îl făcuse să se simtă neajutorat. Părea periculoasă, nu doar pentru că una dintre săbiile ei era lipită de gâtul lui, ci pentru că arăta ca și cum cea mai aprigă dorință a ei era să se folosească de tăișul sabiei.

În cele din urmă, și mult prea târziu, teama i s-a întipărit încet pe față.

— Dac-aș fi în locul tău, am spus, acesta ar fi momentul în care aș arunca arma aia și mi-aș ridica mâinile.

CAPITOLUL 6

Eram atât de aproape de Malik, încât îi vedeam chipul ezitând între disperare și acțiuni disperate. A ales cea de-a doua variantă. Dar eu mă mișcam mai rapid decât creierul lui tâmpit. M-am lăsat în genunchi în clipa în care s-a declanșat arma, iar glonțul s-a înfipt inofensiv în peretele din spatele meu. Malik a căzut la pământ lângă mine o clipă mai târziu, cu un nou colier roșu în jurul gâtului, făcut de sabia lui Shazad.

Dar încă nu terminaserăm.

— Ți-a luat ceva timp, i-am spus lui Shazad, ridicându-mă în picioare și biciuind cu brațele în aer.

De cealaltă parte a zidurilor din Saramotai, deșertul se ridica în valuri drept răspuns. După ce folosisem doar o mână de nisip în temniță, puterea de a avea întreg deșertul la degetul mic era aproape amețitoare.

— Văd c-ai reușit să scapi fără să fii împușcată, de data asta.

Shazad s-a răsucit cu fața spre soldații rămași, în timp ce făceam la fel.

— Dar tot îmi ești datoare cu cei douăzeci de fouza.

— Dublu sau nimic? i-am propus peste umăr, când ne-am lipit cu spatele una de alta.

Căpitanul dădea deja ordine soldaților nedumeriți, care și-au revenit înfiorător de repede având în vedere că un dușman nou tocmai apăruse din senin.

— Delila, a ordonat și Shazad la rândul ei, stinge acoperirea!

Nălucirea s-a ridicat asemenea cortinei înainte de spectacol. Dintr-odată, jumătate dintre oamenii sultanului care stăteau în picioare o clipă mai devreme s-au prăbușit și rebelii noștri le-au luat locul, cu armele scoase. În spatele lor era Delila, cu fața încă plină de inocență, cu părul purpuriu izvorât din faptul că nu era pe de-a-ntregul umană căzându-i în ochii mari și înspăimântați. A lăsat mâinile în jos, tremurând de efort și emoție. Era speriată, dar asta nu avea s-o oprească.

— Navid!

Din spatele meu, Imin l-a zărit imediat în mijlocul mulțimii de rebeli.

Un bărbat înalt, croit după măsura deșertului, Navid era unul dintre recruții noștri din Fahali. Nu încercaserăm să recrutăm oameni acolo, dar după bătălie a fost greu să-i împiedicăm să ni se alăture. Navid era unul dintre cei mai buni. Era pe cât de vânjos ar fi trebuit să fie cineva ca să poată scăpa cu viață din războiul pe care-l purtam. Și la fel de înfocat pe cât trebuia să fii ca să crezi că aveam o șansă. Era greu să nu-l placi. Dar tot mă miram de faptul că Imin îl iubea.

Navid a făcut ochii mari de ușurare când l-a observat pe Imin, recunoscându-și iubita sub orice formă. A fost un moment de neatenție, lăsând garda jos de bucurie că Imin era în viață. Eu l-am văzut, la fel ca soldatul din dreapta.

Deșertul s-a revărsat peste marginea zidurilor din Saramotai, căzând în cascadă în jurul sculpturii Prințesei Hawa, făcând soldații să cadă din picioare. Mi-am răsucit brațul în sus, aruncând o explozie de nisip spre soldatul care l-ar fi ucis pe Navid, doborându-l la pământ și mutându-i lui Navid atenția de la Imin.

— Ai grijă, Navid!

Deja mă întorceam. Nisipul s-a transformat într-un uragan în jurul meu. Am lăsat un braț în jos, aruncând nisip în fața soldatului, în timp ce acesta se arunca spre Delila, și îndepărtându-l de ea. S-a auzit un strigăt din spatele meu. M-am întors la timp să văd un soldat aruncându-se spre mine, cu sabia ridicată. Am început să adun în mână nisipul în formă de sabie, dar m-am mișcat prea încet. Și n-a mai fost nevoie. Oțelul a șuierat pe oțel. Sabia lui Shazad a aterizat la câțiva milimetri de gâtul meu, ciocnindu-se de arma soldatului. Sângele care ar fi curs pe sabia lui îmi pulsa zgomotos în urechi. Cu o mișcare prea rapidă ca să o pot vedea, a fost pus la pământ.

— Ar trebui să-ți urmezi propriile sfaturi.

Shazad mi-a aruncat o armă de rezervă.

— De ce-aș avea nevoie să-mi păzesc spatele, când o faci tu?

Am prins pistolul o clipă prea târziu ca să trag. În schimb, am izbit mânerul de fața celui mai apropiat soldat; lovitura mi-a făcut brațul să vibreze, iar sângele din nasul lui mi-a împroșcat mâna.

Lupta avea să fie scurtă și sângeroasă. Erau deja mai mulți soldați la pământ decât în picioare. Am tras. Și acum mai era unul. M-am întors, căutând deja următoarea țintă.

N-am văzut exact ce s-a întâmplat apoi. Doar fragmente disparate.

O altă armă de la marginea câmpului meu vizual, în timp ce ridicam propria armă. Oboseala îmi încetinea mișcările. Îmi încetinea mintea și nu înțelegeam ce vedeam.

Faptul că arma nu era îndreptată spre mine.

Era ațintită spre Samira. Iar soldatul avea deja degetul pe trăgaci.

Totul s-a întâmplat într-o clipă.

Ranaa s-a mișcat, aruncându-se în fața Samirei.

Arma lui s-a declanșat. La fel și a mea.

Glonțul lui a străpuns necruțător halatul verde și pielea.

O fracțiune de secundă, și totul s-a terminat. Lupta a luat sfârșit la fel de repede pe cât începuse. În liniștea aceea, tot ce-am auzit a fost numele Ranaei, din strigătul Samirei, în vreme ce inima micuței demdji se zbătea, aruncându-i sângele pe stradă, soarele micuț din mâna ei stingându-se odată cu ea.

CAPITOLUL 7

Ahmed ne aștepta la intrarea în tabără.

Nu era semn bun.

Poate că prințul nostru rebel nu avea prețiozitățile obișnuite ale figurilor regale, dar nici nu ne aștepta de obicei ca o nevastă al cărei bărbat stătuse la cârciumă pentru prea multe pahare.

— Delila.

A făcut un pas în față spre sora lui, ieșind de sub arcadă. Shazad a verificat din instinct zidurile canionului ca să se asigure că nu era niciun pericol. Locația taberei era încă sigură din câte știam noi, dar, dacă dușmanii noștri aflau vreodată unde ne aflam, vârfurile canioanelor din jur aveau să ofere o țintă clară. Măcar o persoană trebuia să se îngrijească de siguranța lui Ahmed, chiar dacă el nu se preocupa de asta. N-a părut să observe câtuși de puțin grija lui Shazad; toată atenția îi era îndreptată spre sora lui.

— Ești teafără?

O parte din mine voia să-i spună lui Ahmed că ar fi trebuit să aibă destulă încredere în noi că-i vom aduce sora înapoi nevătămată. Pe de altă parte, cămașa mea era acum mai mult roșie decât albă, ceea ce nu striga tocmai „*Totul e bine*!” Probabil era mai bine să nu atrag acum atenția asupra mea.

Era sângele meu. Sângele celui care mă atacase. Sângele Ranaei.

Încercaserăm s-o salvăm. Dar toți și-au dat seama că era prea târziu. A murit repede în brațele Samirei.

Oamenii mor. Încercam să țin minte chestia asta. Așa se întâmpla în misiuni. Nu era prima și, dacă nu reușeam să-l omorâm mâine pe sultan și să-l punem pe Ahmed pe tron, nu avea să fie nici ultima. *Ăsta e prețul pe care-l plătești când începi un război*, a rostit o voce urâcioasă din mintea mea care semăna prea mult cu cea a lui Malik.

Numai că ea era demdji. Nu pierduserăm niciodată un demdji în luptă. Sau un copil.

Era vina sultanului. Nu a noastră. El lăsase gallanii să treacă de granițe și să ucidă demdjii de la început. Și el era cel care-i

vâna acum pe cei din spița noastră ca să ne folosească drept arme. El era vinovat pentru moartea Ranaei. Dar noi eram încă vii – eu, Imin, Delila – și nu aveam să devenim precum Noorsham. Aveam să-l înlăturăm înainte să găsească un alt demdji. Aveam să mă asigur de asta.

— Sunt în regulă, spuse Delila arătându-se stânjenită, în timp ce fratele ei se asigura că nu e rănită. Serios, Ahmed, sunt în regulă.

Shazad mi-a aruncat o privire cu subînțeles, pe care a ascuns-o prefăcându-se că se scarpină la nas. După o jumătate de an, puteam s-o citesc pe Shazad ca pe o carte deschisă. Iar privirea aceea însemna că urma să avem necazuri.

Într-adevăr, nu primisem întru totul permisiunea de a o lua pe Delila cu noi. Dar am știut că urma s-avem nevoie de ajutor dacă voiam să trecem de zidurile de nepătruns din Saramotai. Mai știam și că, dacă-l întrebam pe Ahmed dacă o puteam lua pe Delila în misiune, avea să spună nu. Așa că, pur și simplu, nu-l mai întrebaserăm. Nu putea fi considerată, practic, nesupunere dacă nu ne oprise în mod expres să facem asta. Deși știam amândouă că scuza asta avea tot atâtea șanse să țină pe cât aveam noi de a zbura.

Eu, una, sperasem că Ahmed nici nu avea să observe că Delila plecase. Era ocupat să conducă o întreagă rebeliune și noi nu plecaserăm decât câteva zile. Dar, spre deosebire de mine, cei mai mulți oameni păreau să știe pe unde umblau frații lor.

— S-a descurcat foarte bine, Ahmed, am spus eu. Mulți oameni ar fi morți dacă nu era ea.

Mult mai mulți oameni. Dar n-am spus-o cu voce tare. Știam totuși că Shazad mă auzise chiar și în tăcere. Delila doar zâmbea larg uitându-se în jos când Ahmed și-a luat în sfârșit ochii de la sora lui, ca să vadă în ce stare eram noi și gloata din spatele nostru. Unii erau călare, alții pe jos dacă erau îndeajuns de zdraveni. Mahdi era printre cei care socotiseră că aveau nevoie de cal după încercarea aceea grea. Imin luase înfățișare de fată, călărind pe același cal cu Navid, ale cărui brațe o cuprindeau protector.

— Văd c-ai reușit să-i aduci înapoi pe Imin și Mahdi, și încă ceva pe deasupra.

Zâmbetul lui înțelegător ascundea o urmă de ironie.

O parte dintre foștii prizonieri rămăseseră în Saramotai, dar mulți alții hotărâseră să vină cu noi. Femei care nu aveau pentru ce să rămână. Ai căror soți și fii fuseseră printre cadavrele care atârnau de ziduri. Femeia care mi se adresase cu numele de Zahia era una dintre ele. Sfântul Părinte din Saramotai o îngrijise cât putuse de bine. Destul cât să știu că nu avea să moară în drum spre tabără. Mahdi se împotrivise să o aducem, dar Shazad n-a pus la îndoială hotărârea mea când i-am spus că nu era corect s-o lăsăm neajutorată în orașul care încercase s-o omoare. Mi-am dat seama că Shazad știa că-i ascundeam ceva. Femeia își recăpăta și-și pierdea întruna cunoștința de când plecasem din oraș, călărind mai mult legată cu sheema de altă femeie din fața ei ca să nu alunece.

Nu era ceva neobișnuit să mai culeagă rătăciți din misiuni. Eu știam bine – cu jumătate de an înainte, și eu fusesem una dintre ei. Jin era așteptat – să revină cu vești despre așa-zisa armă a sultanului. În schimb, se întorsese cu mine. Iar eu, în cele șase luni care trecuseră de atunci, nu mai eram de mult ultima sosită în tabăra rebelilor.

Ni se alăturaseră simpatizanții rebeli, ca Navid, cu dorința aprinsă de a lupta după bătălia de la Fahali, orfanii luați din Malal, agățați de poalele cămășii lui Jin tot drumul de întoarcere în tabără. Un soldat dezertor care fusese călăuzit spre noi de tatăl lui Shazad, generalul Hamad. Uneori, Shazad greșea și le spunea soldați. Ahmed le spunea refugiați. După câteva săptămâni, toți erau, pur și simplu, rebeli.

— Trebuie să vorbim despre misiune.

Cuvintele au fost însoțite de o privire semnificativă direcționată anume către mine și Shazad. Ahmed nu voia să ne ia la rost de față cu toată lumea. Dar asta nu însemna că scăpaserăm basma curată.

Shazad vorbea deja în timp ce intram pe poarta ce ducea în tabără, spunându-i lui Ahmed ce se întâmplase în Saramotai. A evitat să menționeze cum aranjase să fiu prinsă și a sărit peste faptul că ea și Delila, invizibilă sub nălucirea Delilei, se furișaseră după mine în clipa în care mă prefăcusem că mă împiedic, așteptând căderea nopții ca să-i lase și pe ceilalți să intre după noi. Cu cât îi putea aminti lui Ahmed mai puțin de faptul că-i pusesem sora în pericol, cu atât mai bine. După cum

povestea, n-ai fi zis că avusese loc o luptă. Shazad i-a spus că lăsasem orașul în grija Samirei.

— Trebuie să trimitem întăriri, a spus ea în timp ce ne croiam drum spre tabără, pipăind partea din interior a stâncii. I-am lăsat pe toți cei care puteau fi lăsați să ajute.

„Toți cei care puteau fi lăsați” însemna o jumătate de duzină de alți bărbați care veniseră cu noi la Saramotai. Cu Navid ar fi fost șapte oameni, dar nu voia să se despartă din nou de Imin. Nu era tocmai o armată care să poată apăra fortăreața, dar asta era ceea ce aveam.

— Nu e de ajuns ca să păstrăm pacea. Ar trebui să trimitem cincizeci de soldați bine instruiți, înainte să se ambiționeze altcineva și să-i ia locul lui Malik. Și trebuie să întărim orașul împotriva sultanului. Ahmed, a zis Shazad coborându-și vocea, uitându-se în urma noastră la mulțimea de recruți noi care înaintau neliniștiți prin tunelul întunecat, soldații tatălui tău erau în jumătatea noastră de deșert.

Ahmed nu i-a răspuns imediat, dar când ne-am apropiat de capătul tunelului am văzut că înțelegea însemnătatea celor spuse mai bine decât mine. O mare parte din puterea pe care o aveam se baza pe aparențe. Adevărul era că nu puteam să ținem piept armatei sultanului pe un câmp de luptă dacă încercau să ne ia deșertul cu forța. Păstrarea jumătății noastre de deșert depindea de încredințarea sultanului că numărul nostru era mai mare decât în realitate. Iar înșelătoria se baza pe faptul că oamenii lui nu intrau niciodată în jumătatea noastră de deșert ca să afle adevărul.

Când am pășit către cealaltă față a stâncii, am clipit din pricina luminii puternice care s-a ivit brusc. Lumina verii făcea ca tabăra rebelilor să arate ca una dintre nălucirile Delilei – prea frumoasă și vie în deșertul stăpânit de praf și moarte. O lume aparte.

Tabăra era de două ori mai mare decât fusese când o văzusem prima dată. Nu puteam să nu mă uit peste umăr la femeile din Saramotai care ne urmau. Căpătasem obiceiul de a urmări fețele refugiaților nou-veniți când vedeau tabăra prima dată. Nu am fost dezamăgită de data asta. Una câte una, ieșeau din tunel și vedeau pentru prima oară casa mea. Preț de-o clipă, jalea, teama și epuizarea păleau, lăsând loc mirării în timp ce

oaza se desfășura dinaintea lor. Privindu-le, aveam senzația o clipă că și eu o vedeam pentru prima dată.

Numai că-n ultimele șase luni mă obișnuisem să vin acasă. Știam totul despre tabără. Cunoșteam fețele care mă așteptau acolo și cicatricile lor. Atât pe cele căpătate în război, cât și pe cele dobândite în luptele pentru noi. Știam care corturi erau un pic înclinate, cum se auzeau păsările după-amiaza târziu din iazuri și că mirosul de pâine proaspătă însemna că Lubna era de serviciu la bucătărie în ziua aceea.

Mă așteptam pe jumătate să-l văd pe Jin alergând spre mine, cum făcuse ultima dată când mă întorsesem dintr-o misiune în care fusesem trimisă fără el. Cu un zâmbet pe față, cu gulerul desfăcut, ca să pot vedea marginea tatuajului, cu mânecile suflecate până la coate așa încât, atunci când mă trăgea spre el, făcându-mi cămașa să se ridice, pielea dezgolită și rece a brațelor lui se lipea strâns de pielea mea încinsă de deșert.

Dar se părea că încă nu venise acasă.

Shazad se certa cu Ahmed în privința celor pe care aveau să-i trimită la Saramotai și a numărului de oameni, lăsându-mă pe mine să mă ocup de noii refugiați. Le-am dat lui Imin și Navid instrucțiuni ca să-i ajute să se instaleze. Să-i ducă pe bolnavi și pe răniți la Sfântul Părinte. Să le dea celorlalți ceva de făcut. Navid nu avea nevoie de instrucțiuni; fusese și el de cealaltă parte. Dar zâmbea amabil în timp ce rosteam instrucțiunile. După ce-am terminat, Imin a început să-l ajute să îndrume femeile în cealaltă parte a taberei.

I-am surprins privirea lui Ahmed peste umărul lui Shazad în timp ce ea vorbea, Mahdi intervenind din când în când. Ochii lui Ahmed se îndreptau mai ales spre Delila. Înțelegeam. Nu voia să fie implicată mai mult decât era deja.

— Delila, am spus eu, atrăgându-i atenția, nu vrei să mergi cu Navid și Imin și să te asiguri că-și țin mâinile departe unul de altul, cât să-i ajute pe toți să-și găsească un loc?

Poate că Delila era naivă, dar nu era proastă. Știa ce făceam. Credeam că avea să încerce pentru ultima dată să ne țină partea mie și lui Shazad. Dar și-a plecat capul, dându-și părul purpuriu după urechi cu o seninătate falsă, după care i-a urmat pe Imin și Navid și grupul de femei din Saramotai.

Ahmed a așteptat până când Delila nu-l mai putea auzi, apoi a început.

— Ce-a fost în capul vostru?

Încă nu-și luase ochii de la spatele surorii lui.

— Delila e un copil și nu e antrenată să lupte.

— Ca să nu mai spunem că planul vostru aproape că s-a sfârșit cu un glonț în capul tău, a intervenit Mahdi.

— *Lipsa* ta totală de planuri a făcut să fiți încuiați într-o celulă, așa că-n locul tău n-aș arăta cu degetul. Știi ce se spune: cei care arată cu degetul o să se aleagă cu el rupt atât de rău, încât o să arate din nou spre ei.

Shazad avea și mai puțin răbdare în privința lui Mahdi decât aveam eu. Îl cunoștea de mai multă vreme. De pe vremea când avuseseră loc întrecerile pentru sultim în Izman.

— Sunt destul de sigură că asta nu-i o zicală, am spus eu.

— Aproape c*-ai murit,* a spus Mahdi din nou, ca și cum eram prea proști să înțelegem.

— O spui ca și cum ar fi fost prima dată când am avut o armă ațintită spre mine, am răspuns eu, iar Shazad și-a dat ochii peste cap. Nici măcar nu-i prima dată *luna asta.*

— Sora mea nu e la fel de obișnuită să fie aproape de moarte ca voi două.

Ahmed a început să se plimbe, un semn nerostit că trebuia să-i urmăm pașii.

— N-am fi permis să i se întâmple ceva, Ahmed, a spus Shazad în vreme ce ne-am alăturat lui de-o parte și de alta, lăsându-l pe Mahdi să încerce să se strecoare lângă el.

— În plus, Delila e demdji, ca mine.

Am ieșit din dreptul soarelui strălucitor de la marginea taberei înaintând către umbra oazei cu copaci. Ne îndreptam spre pavilionul lui Ahmed. Încercam să-mi amintesc când mă obișnuisem să răspund așa figurilor regale.

— Vrea să ajute, la fel ca toți cei de aici.

— Dar nu de asta ați luat-o cu voi, nu-i așa?

Ahmed nu se uita la mine în timp ce mergeam.

— Ați luat-o ca să vă susțineți punctul de vedere.

Se referea la Jin.

Trecuseră două luni de când fusesem împușcată și aproape că murisem în timpul misiunii cu Jin în Iliaz. Avusesem noroc să supraviețuiesc. Când m-am trezit, înapoi în tabără, cusută și bandajată, Jin plecase. Ahmed îl trimisese la graniță când eram inconștientă. Ca să se infiltreze în armata xichiană, care îi tot

măcina pe mirajini la granița estică încercând să obțină un avanpost în deșertul nostru, de când alianța sultanului cu gallanii se destrămase.

Nu eram atât de meschină, încât s-o atrag pe sora lui în primejdie doar pentru că el făcuse asta cu fratele lui în vreme ce eu puteam să mor.

Pe de altă parte, nu eram sigură că puteam să spun și chestia asta cu glas tare.

— Putem să avem nevoie de ea și să susținem un punct de vedere în același timp, a intervenit Shazad, punându-se în dificultate ca să mă protejeze.

Aproape ajunseserăm la pavilionul lui când Ahmed s-a oprit și s-a întors cu fața spre noi. M-am oprit descumpănită și, pentru o clipă, tot ce-am putut vedea a fost Prințul Rebel stând în fața mea, conturat de soarele auriu de deasupra pavilionului, stând cu o jumătate de pas mai sus decât noi, ca și cum ar fi putut arunca judecata asupra capetelor noastre în orice clipă. Ca și cum era conducătorul, și nu prietenul nostru.

Atunci am remarcat că intrarea în pavilion era închisă. Din această cauză vedeam soarele prins de foile cortului radiind din spatele lui Ahmed, ca și cum ar fi pășit direct în soare. Cortul nu era închis decât atunci când Ahmed ținea consiliu de război. Ceva nu era în regulă. Shazad și-a dat seama de asta în aceeași clipă ca mine.

— S-a întors Hala, a spus Ahmed.

Ceva era, cu siguranță, în neregulă, făcându-l să abandoneze subiectul legat de sora lui atât de repede.

— S-a întors din Izman chiar înaintea ta. Maz v-a spionat la orizont din aer, așa c-am zis să așteptăm să... vorbim.

Ochii lui s-au întors spre Mahdi și apoi s-au întors atât de repede în altă parte, încât n-aș fi observat dacă nu l-aș fi urmărit cu atâta atenție.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Shazad. De ce nu i-ai spus lui Imin că s-a întors Hala?

Imin și Hala erau frați. Aveau același tată djinn. Dacă Hala n-ar fi fost în Izman când Imin a fost capturat, fără îndoială c-am fi luat-o pe ea în locul Delilei. Ar fi pătruns în mintea tuturor locuitorilor din Saramotai ca s-o scoată pe Imin de acolo.

— Sayyida e cu ea? a intervenit Mahdi.

Sayyida. Motivul pentru care Hala fusese trimisă în Izman, de fapt.

Nu o întâlnisem niciodată pe Sayyida, dar auzisem destule despre ea. Era de aceeași vârstă cu mine. Fusese căsătorită la cincisprezece ani cu unul dintre soldații tatălui lui Shazad. Shazad a fost cea care remarcase că avea mai multe oase rupte decât soțul ei, soldatul. Ea a fost cea care plănuise să o mute pe Sayyida din casa soțul ei în Casa Ascunsă, o casă de siguranță a Rebeliunii din Izman. De acolo, se încurcase în treburile Rebeliunii. Și cu Mahdi, după câte se părea.

În primele zile, imediat după încercările pentru sultim, Sayyida reușise să obțină o poziție în palatul sultanului ca spion pentru Rebeliune. Cu o lună în urmă, nu reușise să mai trimită raportul obișnuit. Ahmed a așteptat o săptămână. Era posibil să fi mers altceva prost. Iar ultimul lucru pe care îi voia oricine era s-o deconspire, dacă era vorba doar de o întârziere. A trecut o săptămână în care Mahdi l-a bătut la cap pe Ahmed în fiecare zi să trimită pe cineva după ea, înainte ca Hala să meargă în sfârșit să afle ce se întâmplă.

— Sayyida e teafără? a insistat Mahdi, părând încrezător, deși vedeam teama în ochii lui când s-a uitat peste umărul prințului spre pavilionul închis.

Tăcerea lui Ahmed a fost un răspuns suficient.

În pavilion, Hala stătea îngenuncheată, aplecată deasupra unei fete mirajin drăguțe, cu mâinile aurii așezate pe capul fetei. Hala nu și-a ridicat privirea când am intrat, iar ochii i-au rămas strâns închiși. Părea obosită. Îndeajuns de obosită încât să nu mai folosească nălucirea ca să-și ascundă degetele lipsă, cum făcea de obicei. Pielea ei de demdji se mișca asemenea aurului topit și fiecare suflare mișca lumina lămpii din fața ei. Stropi de transpirație îi licăreau agățați de piele. Mi-am dat seama că transpirația nu era din pricina căldurii, ci a efortului. *Chiar* își folosea puterile de demdji, doar că nu pentru propriul orgoliu. Le folosea pentru fata întinsă pe pământ. Bănuiam că era Sayyida.

Ochii Sayyidei erau mari, fără să vadă ceva, fixați într-un punct îndepărtat pe care niciunul dintre noi nu-l percepeam. Hala era în mintea ei.

Mahdi s-a lăsat în genunchi pe cealaltă parte, față în față cu Hala.

— Sayyida! a strigat, luând-o în brațe. Sayyida, mă auzi?

— Aș fi recunoscătoare dacă n-ai face asta.

Vocea familiară și sacadată a Halei părea încordată. Își ținea încă ochii închiși.

— E puțin jignitor să încerci să mă scuturi și să mă scoți afară din mintea ei ca pe un vis urât, având în vedere că păstram o nălucire de aproape o săptămână ca să încerc să *ajut.*

O săptămână? Așa se explica de ce Hala arăta ca și cum era pe punctul de a ceda. Era greu pentru oricare dintre noi, cu excepția celor care-și schimbau forma, să ne folosim puterile mai mult de câteva ore odată. Darămite o săptămână.

— A fost destul de ușor de găsit, mă aștepta în celulă.

Hala s-a prăbușit la pământ. Tremura în mod vizibil.

De-abia mai rezista.

— Singurul mod în care puteam să o duc în siguranță până aici era să-i intru în minte.

Se uită disperată la Ahmed.

— Ai adus ceva s-o sedăm?

Ahmed a încuviințat, scoțând o sticluță cu un lichid limpede din buzunar.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Mahdi schimbându-și poziția, legănând-o pe Sayyida.

Întotdeauna crezusem că Mahdi era un laș, dar acum îmi dădeam seama că nu-l văzusem niciodată cu adevărat speriat. Nici măcar când se afla de partea greșită a ușii de la închisoare. Iar teama asta nu era față de sine însuși. Era posibil ca până la urmă să aibă locul lui în cadrul acestei rebeliuni.

Hala s-a uitat la Ahmed, cerându-i permisiunea. El a ezitat doar o clipă, apoi a dat aprobator din cap. Singurul semn că Hala înceta să-și folosească puterile a fost suspinul ușor care i-a scăpat printre buze înainte să se ridice din nou în picioare. Dar schimbarea asupra Sayyidei fu asemenea căderii nopții la ora prânzului. Tăcerea ei neutră s-a transformat în țipete, capul i s-a arcuit spre spate în timp ce se zvârcolea să scape din strânsoarea lui Mahdi. Se zbătea orbește, ca un animal prins în cușcă, sfâșiind hainele lui Mahdi, pământul, orice.

Shazad a luat sticla din mâna lui Ahmed și sheema de la gâtul ei și a turnat conținutul sticlei în pânză. Doar mirosul mi-a făcut capul să mi se învârtă puțin. A cuprins corpul Sayyidei cu o mână, prinzând brațele fetei pe lângă ea, și i-a apropiat pânza

udă de nas și de gură. Shazad a apăsat ușor pe mijlocul fetei, forțând-o să tragă aer înfricoșată și să inhaleze vaporii din plin.

Mahdi nu se mișcase. Doar se uita fix, cu ochi goi, cum zbaterile Sayyidei au slăbit până când a rămas inconștientă, fără vlagă în strânsoarea lui Shazad.

— Mahdi, a rupt tăcerea în cele din urmă Ahmed, du-o pe Sayyida în cortul Sfântului Părinte. Poate să se odihnească acolo.

Mahdi a dat din cap, recunoscător pentru calea de ieșire. Nu era un bărbat solid; era un cărturar, nu un luptător. Brațele îi tremurau de efort când a ridicat-o. Dar niciunul nu aveam de gând să-l insultăm oferindu-i ajutor.

— Odihna n-o va ajuta, am spus eu când aripa cortului s-a închis în urma lui. E pe moarte.

Adevărul a ieșit cu ușurință. Demdji fiind, nu puteam să mint. Orice îi făcuseră, o omora.

— Știu, a spus Ahmed. Dar, credeți-mă, nu ajută la nimic să-i spui cuiva că cea pe care o iubește trage să moară.

S-a uitat direct la mine când a spus asta. Mă întrebam ce se întâmplase între el și Jin când eu eram în preajma morții.

— Ce i-au făcut? a întrebat Shazad cu voce sugrumată. Le-a spus ceva despre noi?

Dintre toți cei din tabără, Shazad risca cel mai mult. Se trăgea dintr-o familie din inima Izmanului și, dacă se afla vreodată că Shazad era de partea Prințului Rebel, erau mulți oameni apropiați ei la care sultanul putea ajunge cu ușurință.

— O, să-mi fie cu iertare, nu i-am cerut detalii despre cum au torturat-o, în timp ce o salvam de una singură, încercând în același timp să nu mă las, ca demdji, să cad în mâinile sultanului, s-a răstit Hala. Poate-ai vrea să mă duc înapoi și să mă predau, în schimbul unor informații utile?

Hala era arțăgoasă din fire, dar nu cu Shazad. Oamenii nu sfârșeau prea bine de obicei dacă făceau pe deștepții cu Shazad. Probabil Hala era într-o stare mai proastă decât îmi dădusem seama.

— Dacă sultanul știa despre tine, am fi aflat deja, a spus Ahmed.

— Avem nevoie de un nou spion în palat.

Shazad bătea darabana pe mânerul sabiei de la șold.

— Poate e timpul să mă întorc din pelerinajul sfânt.

Din câte știau toți cei din Izman, Shazad Al-Hamad, fiica nemaipomenit de frumoasă a generalului Hamad, căzuse pradă unei crize de religiozitate. Se retrăsese în locul sacru Azhar, unde se spunea că ar fi fost făcut Primul Muritor, ca să se roage în tăcere și să mediteze.

— Se apropie Auranzebul. Ar fi un motiv bun să mă întorc.

— Ai fost invitată la Auranzeb?

Am ciulit urechile. Auranzebul se ținea în fiecare an când se aniversa lovitura de stat dată de sultan pentru a obține tronul mirajin. O comemorare a nopții sângeroase când a căzut la înțelegere cu armata gallană și i-a măcelărit pe tatăl și pe jumătate dintre frații lui.

Auziserăm chiar și în Dustwalk povești despre aceste festivități. Despre fântâni cu apă presărată cu aur, dansatoare care săreau prin foc în chip de distracție și mâncare din zahăr sculptat atât de fin, încât oamenii care o pregăteau rămâneau fără vedere.

— Privilegiul fiicei de general, a spus Shazad părând deja plictisită.

— Nu, i-a tăiat vorba repede Ahmed, nu mă pot lipsi de tine. Poate nu sunt un strateg la fel de bun ca tine, dar știu măcar că nu trimiți cel mai bun general în luptă ca spion, dacă poți să eviți lucrul ăsta.

— Și eu sunt atât de dispensabilă? a întrebat Hala din locul unde stătea încă sleită pe jos, cu o notă de sarcasm în glas.

Ahmed a ignorat-o. Era imposibil să răspunzi la toate sarcasmele Halei și să mai ai timp să faci și altceva în restul zilei. I-am întins o mână, oferindu-mă s-o ajut să se ridice. M-a ignorat, întinzându-se să fure de pe masă o portocală pe jumătate decojită.

— Trebuie să facem ceva.

Shazad netezea obsesiv cu mâinile harta întinsă pe masă. Odinioară era o singură foaie de hârtie aspră și curată, reprezentând Mirajiul. Acum erau o duzină de bucăți diferite înfățișând colțuri îndepărtate ale țării. Orașele cu nume de rebeli care se instalaseră acolo mâzgălite sau tăiate cu o linie; alte bucăți de hârtie suprapuse pe măsură ce deșertul se schimba în mâinile noastre. Era un bilet nou lângă Saramotai.

— Nu putem să ne ascundem în deșert pentru totdeauna, Ahmed.

Am recunoscut începutul aceleiași dispute pe care Shazad și Ahmed o aveau de câteva luni. Shazad spunea mereu că trebuia să mergem cu Rebeliunea spre capitală dacă voiam să avem șanse de câștig. Ahmed spunea că era prea riscant, iar Shazad zicea că nimeni nu avea să câștige un război stând în defensivă.

Cu două degete, Ahmed își frecă un loc de pe linia părului, începând să răspundă. Avea acolo o cicatrice mică, aproape invizibilă acum. Observasem că o freca de parcă încă-l mai durea de fiecare dată când trimitea pe unul dintre noi să facă ceva care ne-ar fi putut aduce moartea. Ca și cum cicatricea era locul unde-și avea conștiința. Nu știam cum o căpătase. Făcea parte din viața pe care o avuseseră Jin și Ahmed înainte de a veni în Miraji.

Jin îmi spusese cândva poveștile unora dintre cicatricile lui. Într-una dintre acele nopți întunecoase din deșert petrecute între tabără și o misiune. Imediat după ce se alesese cu o rană care avea să-i lase o cicatrice nouă chiar sub tatuajul cu soarele de pe piept. Eram departe de orice Sfânt Părinte care să ne îngrijească. Ceea ce însemna că mai eram doar eu. În întunericul din cortul lui, mi-am trecut mâna peste pielea lui dezgolită, găsind noi umflături și semne, în timp ce-mi povestea de unde erau. Cuțitul unui marinar beat într-o încăierare dintr-un bar, într-un port din Albish. Un os rupt pe punte în timpul unei furtuni. Până când degetele mele au găsit-o pe cea de pe umărul stâng, aproape de tatuajul înfățișând busola aflată de cealaltă parte a inimii față de soare.

— Aceea, spusese el, atât de aproape de mine, încât răsuflarea lui mi-a ridicat părul care scăpase din cocul făcut în grabă, e de la glonțul pe care l-am primit în umăr când o pacoste de fată care se prefăcea că e băiat m-a lăsat baltă în mijlocul unei răzmerițe.

— Păi, e bine că pacostea aia de fată te-a și cusut la loc, am glumit eu, urmărindu-i tatuajul cu degetul.

Cu colțul ochiului, am văzut gura lui Jin afișând cel mai mic zâmbet posibil.

— Doamne, știam încă de-atunci c-o să am probleme. Fugeam ca să-mi scap pielea, sângerând pe podeaua ta, și nu mă puteam gândi decât să te sărut, fără să-mi pese dacă eram prinși.

Îi spusesem c-ar fi fost o prostie. Pe urmă, m-a sărutat până ne-am prostit amândoi din cauza asta.

— Dar Jin?

Mi-a scăpat fără să vreau, întrerupând cearta care trecea prin etapele obișnuite în timp ce eu eram cu mintea într-un cort din mijlocul nisipurilor.

Ahmed a clătinat din cap, cu încheieturile degetelor sprijinite de frunte.

— Nicio veste.

— Și nu crezi că merită să trimiți pe cineva după el, cum am făcut pentru Sayyida? mi-a scăpat înainte să-mi stăpânesc mania din vorbe.

— Așadar, chiar *ești* supărată din cauza lui Jin, a spus Ahmed cu voce istovită.

— Suntem în mijlocul unui război.

Ar fi fost meschin din partea mea să mă supăr că Ahmed îl trimisese pe Jin de acolo în timp ce viața mea atârna de-un fir de păr. Atunci, presupun că eram meschină.

— Așa e.

Cumva, calmul lui înrăutățea și mai mult lucrurile. Am surprins cu colțul ochiului privirea lui Shazad. Doar că privirea asta îi fusese adresată Halei, și nu mie, și schimbul se petrecuse prea rapid ca să-l deslușesc. Hala și-a îndesat și ultima bucată de portocală în gură, ridicându-se în sfârșit în picioare, îndepărtându-se ca să nu stea lângă mine.

— Ăsta n-a fost un răspuns, mi-a spus Ahmed. Crezi c-am greșit trimițându-l pe Jin să-i spioneze pe xichieni? Când străinii care se războiesc cu tatăl meu sunt singurii care-l țin la distanță?

— Ei bine, nu pare să mai conteze, am izbucnit. Sultanul s-a întors oricum pe teritoriul nostru, dacă e să judecăm după toți soldații morți pe care i-am lăsat în Saramotai.

La naiba, nu avusesem de gând să spun asta. Am încercat o altă tactică:

— Cred doar c-ar fi putut fi altă cale.

Nici asta n-a ieșit cum trebuie. Chiar dacă o pritocisem în gând câteva luni.

Ahmed și-a împreunat mâinile în creștetul capului. Gestul îmi amintea atât de mult de Jin, încât m-a enervat și mai tare.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să-l trimit pe fratele meu, pentru binele țării, de dragul *tău*?

— Cred c-ai fi putut să aștepți până să-l trimiți.

Mi-am pierdut firea și deodată m-am trezit strigând. Shazad s-a tras mai în față, ca și cum voia să mă împiedice să spun ceva ce-aș fi regretat.

— Măcar până mă trezeam după ce am fost împușcată pentru rebeliunea *ta*!

Nu-l văzusem niciodată pe Ahmed într-un acces de furie. Dar știam că am mers prea departe din felul în care a ridicat glasul.

— El *a cerut* să plece, Amani.

Cuvintele erau destul de simple, dar tot am stat preț de-o bătaie de inimă ca să le înțeleg întru totul. Shazad și Hala rămăseseră nemișcate, urmărind schimbul de replici.

— Nu eu l-am trimis.

Vocea lui Ahmed nu mai era ridicată, dar nu-și pierduse nimic din forță.

— El mi-a *cerut* ceva care să-l ducă departe de locul ăsta și de tine. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar îmi iubesc suficient fratele încât să nu vreau să-l las să te vadă murind. Și am petrecut ultimele două luni mințind ca să te protejez, dar nu am *timp* să dau curs unei sfidări nechibzuite împotriva mea pentru că ai impresia că a plecat din vina mea.

Durerea și mânia se luptau în mine și nu știam spre care să-mi îndrept atenția mai întâi. Voiam să-l fac mincinos, dar știam că nu eram în stare. Tot ce spunea părea adevărat. Mai adevărat decât faptul că Ahmed îl trimisese pe Jin departe, fără să-i pese de niciunul dintre noi. Mai adevărat decât faptul că Jin plecase împotriva voinței lui. Aproape că murisem, și Jin mă lăsa să fac asta singură.

— Amani…

Ahmed mă cunoștea la fel de bine ca oricine. Îmi cunoștea instinctul de a fugi. Și-l cunoșteam și eu. Simțeam mâncărimea care-mi cuprindea picioarele. A trecut de la postura de conducător la cea de prieten din nou, întinzând mâna după mine. Încercând să mă oprească. Dar deja nu mă mai putea ajunge, am ieșit din întunericul înăbușitor din pavilion în soarele batjocoritor de puternic al oazei.

CAPITOLUL 8

Ultima dată când îl văzusem pe Jin fusese cu doar câteva clipe înainte să fiu împușcată în burtă.

Eram în Iliaz, cheia munților centrali. Câtă vreme Iliaz era în mâinile sultanului, nu exista o cale ușoară spre partea de est a țării. Ceea ce însemna că era imposibil să cucerim Izmanul și tronul, odată cu el.

Ar fi trebuit să fie o simplă misiune de recunoaștere.

Dar se părea că nu eram singurii dușmani ai sultanului care înțelegeau că ocuparea Iliazului însemna câștigarea Mirajiului. Iliaz era asediat și de armatele din Albish, și de cele din Gamanix. Nu știam unde se aflau țările astea, dar Jin mi-a arătat steagurile de pe corturile lor în timp ce stăteam întinși pe burtă în vârful muntelui care dădea spre taberele lor. Și s-a dovedit că tânărul prinț care conducea armata în Iliaz făcea o figură mult mai bună în rol de comandant decât făcuse fratele lui, Naguib.

Se ținea tare pe poziții în fortăreața din munți împotriva a două armate deodată, cu pierderi minime. Chiar și Shazad era impresionată. Dar credea că poate găsi o cale de a străpunge asediul.

Cam așa am ajuns în mijlocul încăierării dintre forța armată principală a emirului din Iliaz și cele două armate străine. Iar forța armată principală din Iliaz era cu mult mai mare decât se așteptase oricare din noi.

Nu-mi aminteam prea mult din lupta aceea. Rafale de praf de pușcă ce făceau aerul nopții să scapere în ambele tabere, strigăte în limbi pe care nu le cunoșteam și sânge care țâșnea peste stâncile prăfuite. Shazad era un vârtej de oțel care ne deschidea drum cu sabia prin mijlocul luptelor, eu cu deșertul la degetul mic, Jin îndreptând arma spre mirajini și străini, deopotrivă. Un glonț mi-a zgâriat brațul, slăbindu-mi puterea cu un singur sărut de fier. Am văzut cuțitul care era cât pe ce să intre în spatele lui Jin cu o secundă înainte să-l vadă și el. O secundă care conta ca să-l țin în viață. Am apucat pistolul de la curea.

Am ieșit de sub acoperire și am intrat direct în bătaia puștii. Omul care ținea cuțitul a căzut după o singură apăsare pe trăgaci. Numai că în spatele lui mai era o armă, ațintită spre mine de către un soldat mirajin cu părul negru și mâna sigură. Glonțul lui a trecut prin mine. Ca și cum n-aș fi fost nisip și foc de djinn și așa mai departe. Doar carne și oase.

Tot ce știam despre ce s-a întâmplat după aceea erau lucruri care mi s-au spus după ce m-am trezit. Jin mă prinsese în timp ce mă prăbușeam, doborând trei oameni între noi din mers.

Sângeram atât de puternic, încât jumătate de viață era deja întinsă pe haine până să ajungă Jin la mine. Shazad și-a croit drum prin ultimele lupte cu câteva lovituri cu săbiile și m-au urcat pe spinarea lui Izz; avea forma unui roc uriaș, venit să ne salveze. Numai că nu era timp să mă ducă înapoi în tabăra noastră. Aș fi murit înainte. S-au oprit în primul oraș în care au văzut o casă de rugăciune. Era pe partea de țară a sultanului. Teritoriu inamic. Izz, revenit la forma umană, l-a pus pe Sfântul Părinte să jure c-o să mă vindece, că n-o să-mi facă rău, apoi l-a pus să repete ca să se asigure că e adevărat înainte să mă lase acolo. Shazad l-a tras pe Jin de acolo când a încercat să-l facă pe Sfântul Părinte să lucreze cu pistolul la cap.

Acesta nu a încercat să mă omoare, deși am auzit că am fost destul de aproape de moarte prin propriile mijloace o dată sau de două ori. Glonțul abia dacă ratase trei feluri diferite în care m-ar fi putut omorî. Abia se oprise sângerarea când au fost nevoiți să mă mute din nou. Sfântul Părinte i-a avertizat că nu era indicat, dar Izz fusese văzut. M-au dus înapoi în tabără cât de repede au putut și m-au lăsat pe mâinile Părintelui nostru.

S-a dovedit că m-a salvat faptul că eram demdji. Arsesem orice șansă de infecție, repede și fierbinte, de una singură. Așa că singurul lucru cu care și-a bătut capul Sfântul Părinte a fost sângerarea.

A trecut aproape o săptămână până când am deschis din nou ochii, străduindu-mă să scap de pâcla provocată de medicamentele care mi se dăduseră forțat cu apă. Shazad dormea lângă mine. Așa mi-am dat seama că probabil fusesem aproape de moarte. Cortul pentru bolnavi fusese teritoriul lui Bahi. Ea nu mai călcase acolo de la moartea lui. Nici măcar când se rănise ea însăși, singura dată când am văzut o sabie trecând de garda ei. În schimb, i-am cusut eu tăietura subțire de pe braț.

S-a trezit imediat ce m-am mișcat, a deschis ochii, căutând o armă care nu era acolo înainte să mă vadă clar.

— Măi să fie, uite cine-a înviat din morți.

Shazad m-a găsit într-unul dintre bazinele cu apă lăsate pentru îmbăiat. Pânze negre atârnau între copaci pe toate părțile ca să-l ascundă de privirile dinspre tabără. Apa era destul de mică să pot sta în ea și să mă acopere până la umeri și destul de limpede încât să-mi văd degetele de la picioare. Fundul bazinului era presărat cu pietricele albe și negre, netezite de apă. Le-am împins cu degetele. Stătusem destul timp cât să-mi scot praful din păr și se uscase deja în bucle rebele, încrețindu-se la baza scalpului, așa cum se întâmpla de obicei.

Foloseam cu grijă nisipul ca să înlătur petele de sânge care se agățau încă de rana de la claviculă dobândită în Saramotai. Mă gândisem să merg la Sfântul Părinte să mă coasă, dar mi-am dat seama că avea destule pe cap cu refugiatele. Inclusiv cu cea care mi se adresase cu numele mamei. Nu știam dacă se trezise deja, dar dacă o făcuse atunci era un alt motiv să stau departe de cortul pentru îngrijirea bolnavilor.

Și Shazad înlăturase urmele deșertului de pe ea. Purta un halat alb cu galben care-mi amintea de uniforma mirajină. Îi făcea pielea de deșert să pară și mai întunecată din pricina materialului alb. Avea o legăturică sub un braț.

— Jin are instinctul de a fugi la fel de puternic ca cel de a lupta, să știi, a spus Shazad. Așa a ajuns Ahmed singur în Izman de la început.

Cunoșteam povestea. Când Ahmed alesese să rămână în țara unde se născuse, Jin hotărâse să meargă mai departe, să rămână pe nava pe care lucra. Se întorsese după câteva luni cu Delila, după moartea mamei lui.

— A făcut la fel și la întrecerile pentru sultim, a adăugat scoțându-și încălțările. A dispărut cu o noapte înainte și s-a întors cu un ochi vânăt și o coastă fisurată, lucruri pe care nu le-a explicat niciodată nimănui.

— S-a încăierat într-un bar cu un soldat, din cauza unei fete.

— Hm.

Shazad s-a gândit la asta, ridicându-și șalvarii. S-a așezat pe marginea bazinului, scufundându-și picioarele în apă ca să se

răcorească. Sunetele taberei pluteau în jurul nostru purtate de briza ușoară. Cântecul păsărilor se împletea cu vocile neclare.

— Bine, nu avem mult timp. Așa că o să grăbesc puțin lucrurile. O să mă întrebi dacă știam că a cerut să plece. Și eu o să-ți spun că nu știam. Și tu o să mă crezi pentru că nu te-am mințit niciodată până acum. Adică jumătate din motivul pentru care mă placi atât de mult.

Ei bine, în privința asta nu se înșela.

— Care e cealaltă jumătate, dacă ești așa deșteaptă?

— Faptul că ai fi *mereu* dezbrăcată dacă n-aș fi eu.

Legăturica de sub brațul ei s-a desfăcut într-un halat pe care-l mai văzusem pe fundul cufărului ei. Avea culoarea cerului în ultimele clipe înainte de a se transforma în noapte deplină în deșert și era presărat cu ce păreau să fie niște steluțe. Când a zornăit în mâinile lui Shazad, mi-am dat seama că nu erau cusături. Erau mărgele de aur. Nu intrasem în rebeliune cu destule haine cât pentru tot războiul, dar Shazad avea suficiente pentru amândouă. Chiar dacă nimic de-al ei nu mi se potrivea perfect. Dar era de departe cel mai frumos lucru pe care îl văzusem scos din cufărul ei cu haine.

— Cu ce ocazie? am întrebat, târându-mă prin apă ca să mă sprijin de marginea bazinului, lângă ea.

— Navid a reușit cumva s-o convingă pe Imin să se mărite cu el.

Am tras aer atât de repede în piept, încât am inhalat puțină apă și am început să tușesc. Shazad m-a bătut pe spate de câteva ori.

Navid era îndrăgostit până peste cap de Imin din clipa în care venise în tabără. Nu părea să conteze ce formă avea Imin; Navid putea să descopere obiectul afecțiunii lui de la o margine la alta a taberei fără să ezite. Își declarase dragostea la beție în timpul echinocțiului, în urmă cu câteva luni, în fața întregii tabere. Îmi amintesc c-am prins-o pe Shazad de braț, pregătindu-mă de batjocura și respingerea inevitabilă din partea lui Imin. Dintr-un motiv neclar, nu s-a întâmplat așa. Neclar, pentru că Imin se purta cu toți, în afară de Hala, cu un soi de dispreț care venea doar dintr-o suferință adevărată. Genul de suferință din care Rebeliunea o salvase pe demdji din capul locului.

Imin se uitase în jur la fețele mirate cu ochii galbeni sarcastici, înainte să ne întrebe de ce nu aveam ceva mai interesant la

care să ne holbăm. Apoi Imin și-a strecurat mâna în a lui Navid, trăgându-l departe de lumina focului și de tăcerea noastră șocată.

— Trebuie să participi, a spus Shazad după ce mi-am revenit din încercarea de a respira sub apă, și trebuie să fii îmbrăcată potrivit. Imin mi-a furat deja trei halate pentru ocazia asta, pentru că, citez, „nicio haină de-a mea nu-mi vine în clipa asta”.

Am ridicat din sprâncene spre ea:

— I-ai explicat că Imin își schimbă forma și poate face să i se potrivească orice?

— Fii sigură că da, spuse Shazad cu o expresie de supărată. A avut atâta efect pe cât te poți aștepta și acum am cu trei halate mai puțin.

— O să rămâi fără haine în ritmul ăsta.

— Și, când o să vină ziua aia, o să pornesc într-o misiune în cortul lui Imin ca să-mi recuperez bunurile. Dar deocamdată am reușit să salvez asta, a zis arătând spre pânza albă care cădea perfect pe ea. Și asta. Și știu de unde s-o recuperez pe asta, pentru că dormi la nici doi metri de mine.

Am prins între degetul arătător și cel mare tivul halatului pe care mi-l întindea, cu mâna deja uscată de soarele neiertător. Mi-am amintit ceva ce-mi spusese cândva, într-una dintre acele nopțile întunecate când niciuna dintre noi nu putea dormi și am rămas treze, vorbind pân-am rămas fără cuvinte sau fără noapte. Când le spusese părinților ei că-și lega soarta de Ahmed, tatăl ei i-a dat săbiile cu care să lupte în Rebeliune. Mama ei i-a dat halatul acela.

— Acesta e halatul pe care ar trebui să-l porți la Izman. Când o să câștigăm războiul.

Dacă-l câștigăm.

— Mai e mult până la Izman, a spus Shazad ca și cum auzise acel *dacă* pe care nu-l rostisem. Mai bine să nu putrezească pe fundul cufărului. Poți să-l porți dacă-mi juri că nu-l murdărești de sânge.

— E periculos să-i ceri unui demdji să facă o promisiune, am spus eu.

Promisiunile erau ca rostirea adevărului. Aveau să se îndeplinească. Doar că nu așa cum te așteptai.

— E o nuntă, Amani.

Shazad a întins o mână să mă ajute să ies din apă.

— Nici măcar tu nu te pricepi atât de bine să dai de necazuri.

•

În Dustwalk, căsătoriile se făceau repede. Majoritatea fetelor își scoteau cele mai bune halate, iezite de-a lungul anilor de surorile și mamele care le dădeau mai departe, își puneau sheema pe cap să-și ascundă fețele în perioada aceea nesigură dintre logodnă și căsătorie, pentru ca nu cumva un strigoi sau un djinn să observe o femeie care nu aparținea nimănui, care nu mai era nici fiică, dar nici soție încă, și să încerce să o ia pentru el.

Nu aveam o casă de rugăciune în tabără, dar ne descurcaserăm de fiecare dată. Sfântul Părinte făcuse pregătirile pentru ceremonie într-un spațiu liber de la marginea nisipului, unde pământul se arcuia în sus doar atât cât să ofere o priveliște frumoasă asupra taberei de jos în ultimele clipe cu lumină de zi. Nunta a început în amurg, când soarele apunea peste canion. Așa cum începeau mereu. Un moment în care se schimbă ziua pentru un moment de schimbare în două vieți.

Imin nu purta o sheema modificată. Era un acoperământ adevărat de nuntă, făcut dintr-o pânză bună, cusută cu fir colorat, și, sub atingerea soarelui, îi distingeam conturul feței pe care o alesese prin muselina galbenă subțire. Nu era cea pe care o mai văzusem înainte. Imin era cel mai bun spion al nostru și rămânea în viață pentru că nu ieșea în evidență. Dar fața pe care o alesese azi era uluitoare și zâmbea așa cum n-o văzusem niciodată pe Imin zâmbind.

Hala mi-a surprins privirea când cei doi au îngenuncheat în nisip unul lângă celălalt. Fusese un pact nerostit între noi, demdjii, să avem grijă de Imin după noaptea în care Navid își declarase dragostea pentru ea. Niciuna dintre noi n-o mai văzuse pe Imin renunțând la zidurile ei pentru cineva din tabără înainte de Navid.

Poate că Imin și Hala aveau același tată djinn, dar, din câte se părea, n-ar fi putut avea mame mai diferite. Se zvonea că Hala își făcuse mama să-și piardă mințile, făcând-o să înnebunească dinadins, atât de mult o ura. Rebeliunea o găsise pe Imin într-o închisoare, așteptând să fie executată de gallani. Imin își petrecuse șaisprezece ani ascunsă în casă de bunicii care protejau copilul demdji al fiicei lor. Singură și izolată, dar în siguranță. Până când bunica lui Imin s-a prăbușit la pământ în

pragul casei. Imin era singură în casă. Fata de șaisprezece ani a așteptat, sperând să observe un vecin. Dar în cele din urmă, disperată, a alergat s-o ajute, purtând aceeași siluetă zveltă de fată pe care o luase ca să reziste căldurii din dimineața aceea. Totuși, trupul era prea firav să târască o femeie în toată firea. Imin a luat formă de bărbat afară, la lumina zilei.

Zvonurile au ajuns la gallani. Au omorât toată familia lui Imin în același prag, în timp ce încercau să țină calea soldaților.

Până la Navid, Imin îi tratase pe toți cei care nu erau demdji cu lipsă de încredere. Chiar și pe mine, pentru că timp de șaisprezece ani crezusem că eram om.

Era de ajuns cel mai mic pas greșit din partea lui Navid pentru ca Imin să se retragă din nou după ziduri. Dar nici măcar Hala nu reușise să găsească ceva în neregulă la el și încercase din răsputeri. Oricine putea să vadă cum se uita Navid la Imin. Și nu se schimba indiferent cum arăta schimbătorul nostru de formă, că era bărbat sau femeie, mirajin sau străin.

Sfântul Părinte stătea între Navid și Imin când s-au întors cu fața spre noi, stând în nisip cu picioarele încrucișate. A recitat binecuvântările obișnuite pentru nuntă în timp ce umplea două vase mari de lut cu foc. Pe unul i l-a întins lui Imin, iar pe celălalt lui Navid. A vorbit despre cum omenirea a fost făcută din Ființele Primordiale din apă și pământ, sculptate de vânt și însuflețite de scânteia focului djinnilor. Ne-a reamintit că, atunci când prințesa Hawa și Attallah au devenit primii muritori care s-au căsătorit, focurile lor erau împletite și ardeau cu atât mai puternic din pricina asta. Atâtea secole mai târziu, încă mai pronunțam aceleași cuvinte spuse de ei.

În timp ce el vorbea, noi, femeile din tabără, ne-am apropiat una câte una de Imin, iar bărbații de Navid. Fiecare a pus ceva de-al lui în foc ca să binecuvânteze uniunea. În Dustwalk, eu dăruisem mereu un cartuș gol sau o șuviță de păr. Nu aveam nimic altceva de dat.

Pentru prima dată în viață, aveam mai mult și mă gândisem la ce ar fi trebuit să dau, în timp ce eu și Shazad ne pregăteam. Pentru o clipă doar, mi-am trecut degetele peste sheema mea roșie. Cea pe care mi-o dăduse Jin în Sazi, orașul minier ars din temelii. Când am închis ochii pentru ca Shazad să-mi dea pleoapele cu negru, m-am văzut aruncând-o în foc și privind cum materialul roșu se aprindea. Avea să fie mistuită în câteva

secunde. Eram furioasă, dar nu-l uram. Așa că mi-o legasem în jurul taliei ca pe-o centură, așa cum făceam mereu cu hainele lui Shazad.

Stăteam în spatele Halei, care ținea mâna deasupra focului, înțepându-se repede cu un ac în cele trei degete rămase la mâna stângă. Sângele era ofranda tradițională din partea membrilor familiei, chiar dacă tatăl lui Imin și al Halei nu sângera. Punctele de un roșu aprins s-au umflat pe vârful degetelor ei aurii, apoi au sfârâit când sângele a atins focul. Când Hala s-a dat la o parte, am întins darul meu deasupra focului și o mână de nisip din deșert a alunecat printre degete, împrăștiindu-se în flăcări. Am surprins o urmă vagă de zâmbet pe fața lui Imin când m-am dat deoparte, făcându-i loc lui Shazad să arunce în foc un pieptănuș de-al ei. Lângă ea, Ahmed a aruncat în bolul lui Navid o monedă xichiană. Purta o kurta neagră și curată, cu margini roșii, care îl făcea să arate mai degrabă ca și cum locul lui era într-un palat, nu într-o rebeliune. El și Shazad făceau o pereche foarte potrivită, stând unul lângă altul în fața focurilor îngemănate de nuntă.

În spatele lui Ahmed, gemenii Izz și Maz țineau o pană albastră, smulgându-și-o pe rând din mâini și împingându-se unul pe altul într-un război tăcut, întrecându-se care să o arunce în foc. Privirea de avertizare pe care le-a aruncat-o Shazad când s-a întors a fost destul de grăitoare ca să-i facă pe amândoi să se poarte frumos. Când m-au văzut stând pe partea lui Imin de foc mi-au făcut semne disperate cu mâna. Nu-i mai văzusem pe gemeni de când mă rănisem. Probabil se întorseseră când noi eram în Saramotai.

După ce-au trecut toți cei din tabără, Imin și Navid s-au întors în sfârșit cu fața unul la celălalt și și-au spus jurămintele.

— Mă dăruiesc ție.

Imin a înclinat cu grijă focul spre cel de-al treilea bol pe care Sfântul Părinte îl ținea între ei, făcând cenușa darurilor noastre să se amestece cu tăciunii aprinși și să arunce scântei în timp ce se revărsau dintr-un bol în altul.

— Tot ce am îți dăruiesc ție și tot ce am e al tău. Viața mea e a ta, o împart cu tine. Până în ziua în care vom muri.

Navid a repetat aceleași cuvinte în timp ce înclina conținutul bolului său spre al ei până când un unic foc, mai mare și mai luminos decât cele pe care le ținuseră singuri, ardea între ei.

Sfântul Părinte și-a mișcat mâinile tatuate deasupra focului, în semn de binecuvântare.

A urmat un moment de tăcere, când soarele a dispărut complet după zidul canionului, lăsând tabăra într-o penumbră slăbită doar de foc. Pe urmă, Navid a sărit în picioare, ridicând-o mândru pe Imin în picioare, cuprinzându-i talia cu mâinile și trăgând-o aproape pentru un sărut. Toată tabăra a ovaționat. Ceremonia se terminase. Era timpul să înceapă festivitățile.

— Amani!

N-am apucat să mă întorc ca să văd cine mă strigase. Două brațe albastre m-au prins de talie, învârtindu-mă cu bucurie. Am râs, împingându-l pe Izz la o parte când am ajuns din nou cu picioarele pe pământ, clătinându-mă. Maz purta haine, dar Izz se dezbrăcase deja aproape în întregime, lăsându-și doar pantalonii. Gemenii aveau o adevărată aversiune față de haine. Formele lor de animale nu aveau nevoie de ele și părea că-i nedumerea faptul că formele lor omenești aveau în schimb nevoie de haine.

Izz a arătat spre pielea albastră și dezgolită a pieptului său și spre halatul meu.

— Ne asortăm.

Îmi zâmbea prostește.

— Și, din fericire, doar unul din noi a trebuit să-și scoată cămașa. Văd c-ați supraviețuit amândoi în Amonpour.

Albishii făcuseră o alianță cu vecinii noștri de la vest, din Amonpour, după ce au pierdut Mirajiul în fața gallanilor în urmă cu douăzeci de ani. După cele spuse de Shazad, nu fusese vorba decât de semnăturile câtorva oameni pe o hârtie. Până când albishii au primit dintr-odată vestea că gallanii erau alungați din deșert. Și apoi, deodată, au început să se folosească de bucata aceea de hârtie ca să-i convingă pe cei din Amonpour să-i lase să facă tabără la granița lor, așteptând momentul oportun să încerce să ia din nou Mirajiul ca pe un trofeu. Se apropiau puțin prea tare pentru gustul nostru, așa că gemenii fuseseră trimiși să spioneze trupele de albishi aflate în tabără de-a lungul graniței noastre vestice. În cazul în care-i apucau mâncărimile și hotărau să plece în marș prin jumătatea noastră de deșert. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să luptăm pe două fronturi.

— Elefanți! a spus Izz ridicându-și brațele atât de entuziasmat, încât m-am împleticit spre spate, cât pe ce să cad în foc când am auzit cuvântul ciudat și necunoscut. În Amonpour sunt elefanți. Știai despre elefanți?

— Ai secrete față de noi? a întrebat Maz întinzând un braț pe după umerii goi ai fratelui său, arătând acuzator spre mine.

Era ușor să uiți că unul dintre ei era albastru și celălalt avea doar părul albastru când erau așa, mișcându-se și vorbind de parcă erau o singură persoană. Brațul închis la culoare al lui Maz aproape că părea o extensie a trupului fratelui său.

Izz mi-a făcut cu ochiul.

— Spune tot, demdji.

Mi-am dat ochii peste cap:

— Dacă aș fi știut, probabil nu v-aș fi spus oricum, judecând după privirea ușor nebunească din ochii voștri.

— Vrei să vezi unul? întrebă Maz scoțându-și deja încălțările.

— S-ar putea să avem nevoie de mai mult spațiu.

Izz a început să arate cu mâna în jurul lui, ca și cum încerca să dea oamenii la o parte.

Era imposibil ca treaba asta să se termine cu bine.

— O să fie din nou ca atunci când ați aflat ce e un rinocer?

Gemenii au încremenit, schimbând între ei o expresie rușinată.

— Adică...

— Elefanții sunt...

— Un pic mai mari, așa că...

— Atunci, ce-ar fi să-mi arătați când nu sunt atât de mulți oameni aici și nici atât de băuți? am sugerat.

Gemenii au schimbat niște priviri, încercând să pună în balanță în tăcere înțelepciunea propunerii și cât de mult își doreau să-mi arate noul lor truc. În cele din urmă, au dat aprobator din cap și s-au mulțumit să-mi ofere o explicație foarte detaliată a felului în care arată elefanții, fără să-mi spună nimic altceva despre ce se întâmplase în Amonpour. Mă rog, am presupus că încă nu eram invadați.

S-au aprins torțele. Muzica începuse și, odată cu ea, dansurile, mâncarea și băutura. Eram recunoscătoare să știu că timp de câteva ore nu urma să luptăm într-un război. În astfel de nopți, în tabăra rebelă, credeam mai mult ca oricând în ceea ce puteam face. În nopțile când toți încetau să se mai certe, atât

cât să trăiască așa cum promiteam restului țării Miraji că putea să trăiască.

•

La câteva ore după lăsarea întunericului, l-am zărit în mulțime.

Băusem destul și la început nu-mi venea să cred ce vedeam. A fost ca o părere când m-am răsucit în loc. Cu capul dat pe spate, râzând, degajat, așa cum îl văzusem de o mie de ori. M-am împiedicat, clătinându-mă prea aproape de foc. Cineva m-a prins, trăgându-mă, înainte ca hainele lui Shazad să fie aprinse de foc. M-am îndepărtat de cei ce dansau și am privit în urmă, căutându-l prin noianul amețitor de fețe pe întuneric. Dar dispăruse, atât de repede de parcă ar fi fost în închipuirea mea. Nu, iată, mulțimea s-a dat la o parte.

Jin.

Se întorsese.

Stătea de cealaltă parte a focului, purtând încă hainele de pe drum, cu părul negru plin de praf. Arăta ca și cum nici nu se bărbierise în ultima vreme. Mi-am amintit ultima dată când mă sărutase și trecuseră câteva zile fără să se radă. Inima mi s-a împleticit spre el, dar am prins-o și m-am străduit s-o îndrept.

M-am întors repede cu spatele, înainte să mă vadă. Nu eram în stare să dau acum ochii cu el. Aveam mintea încețoșată de alcool și oboseală. M-am uitat după Shazad. Era la câțiva pași de mine, adâncită într-o discuție cu Ahmed, dând din mâini la fel de rapid ca dansul insectelor din jurul focului în timp ce spunea ceva, înflăcărată. Și cam amețită. Shazad nu era tentată să facă mișcări inutile când era trează. Dar, când mi-a surprins privirea, tot m-a citit ca pe o carte deschisă. Am dat ușor din cap spre spate. Privirea ei s-a concentrat într-un punct fix. Cum făcea când încerca să urmărească un dușman în timpul luptei. Am văzut șocul întipărit pe fața ei când l-a observat. Bun. Asta însemna că era chiar el, nu o nălucire creată de Hala ca să mă chinuie.

Sperasem să fiu pregătită să-l înfrunt până aveam să-l revăd. Dar acum mă simțeam despicată în două. Ca și cum, dacă-l înfruntam, totul avea să se reverse în cuvinte. Mi-am șters transpirația de pe ceafă. Mâna mi se pătase de roșu.

Pentru o secundă absurdă, am crezut că vederea lui Jin mă spintecase. Nu – rana de pe claviculă se deschisese. Treaba de

mântuială din Saramotai nu rezistase atât de bine după atâta dans și băutură. Shazad spusese că era o zgârietură, dar acum părea să fie o cale de evadare.

Jin fugise. În regulă. Și eu puteam să fug.

•

Căldura și gălăgia din tabără se estompau în urma mea în timp ce mă îndreptam spre cortul Sfântului Părinte, instalat într-o margine a taberei. Se schimbase ceva de când fusese domeniul lui Bahi, locul unde mă trezisem prima dată în tabără, sub bolta unei țesături înstelate. Dar asta nu făcea să-mi fie mai ușor să pășesc înăuntru. Trecuse o jumătate de an de când Bahi murise de mâna fratelui meu și uneori mi se părea că simt în continuare izul de carne arsă când mă apropiam prea mult de locul unde lucrase. Nu era de mirare că Shazad se ținea departe. Eu îl cunoscusem doar câteva săptămâni. Ea îl știa de-o jumătate din viață. Noul Părinte păstrase învelitoarea lui peticită cu stele. A fost primul lucru pe care l-am văzut când am intrat în cort.

Un cap de femeie s-a ridicat dintr-unul dintre paturi. Nu mă așteptasem să fie cineva aici. Cel puțin, nu cineva care să fie treaz. În patul cel mai apropiat de intrare, Sayyida dormea încă dusă. De-a curmezișul, era un tânăr rebel al cărui nume îmi scăpa, bandajat de la cot până la încheietură, acolo unde avusese o mână. Se părea că-i dăduseră un sedativ care să-l lase să viseze că încă mai avea zece degete. Iar în al treilea pat… Aproape că uitasem de femeia pe care o adusesem inconștientă din Saramotai. Cea care mi se adresase cu numele mamei.

Părea că-și recăpătase cunoștința.

— Eu… îmi cer scuze, am zis ezitând, ținând într-o parte foaia cortului, căutând o scuză.

Numai că nu aveam nevoie de una. Aici era locul meu. Mai mult decât al ei. Atunci, de ce mă foiam ca și cum aș fi fost din nou un copil în Dustwalk?

— N-am vrut să te trezesc. Doar că sângerez, am zis arătând cu o mână în sus; de parcă era nevoie să-i demonstrez asta unei străine.

— Sfântul Părinte nu-i aici.

Femeia s-a ridicat sprijinindu-se în coate. Își rotea agitată ochii de jur-împrejur în lumina slabă a lămpii, de parcă ar fi căutat propria cale de scăpare.

— E încă la festivități.

Am trecut în sfârșit peste prag, lăsând ușa cortului să se închidă. Am încercat să nu mă uit la Sayyida în timp ce înaintam.

— Am venit după medicamente.

Rămăsesem captivă în cortul ăsta multă vreme, revenindu-mi după ce aproape că murisem. Aș fi putut să desenez orice colț din memorie. Până la cufărul din lemn și fier împodobit cu cuvinte sfinte, în care Sfântul Părinte își ținea rezervele de medicamente.

— E încuiat, a spus femeia când m-am așezat lângă cufăr.

— Știu.

M-am întins după micuța lampă cu ulei, din sticlă albastră, pe care Preotul o ținea mereu aprinsă când cineva rămânea în cortul pentru îngrijirea bolnavilor peste noapte. Nimeni nu trebuia lăsat să sufere și să moară pe întuneric. Am pipăit pe lângă marginea de jos a cufărului până am dat de-o cheie micuță de fier pe care o păstra așezată acolo. Încuietoarea a cedat cu un clic satisfăcător.

Înăuntru erau șiruri întregi de sticluțe, ace, prafuri și cuțitașe aranjate în ordine. Era atât de diferit de învălmășeala de unelte și leacuri lăsate de Bahi împrăștiate pe jos, încât aproape că mă durea. Ca și cum cu fiece zi de la moartea sa rămânea tot mai puțin din el în tabără.

— Mă crezi sau nu, nu sunt la prima vizită aici, am spus peste umăr în timp ce alegeam o sticlă cu un lichid incolor cu care îl văzusem pe Sfântul Părinte curățând rănile, punând-o deoparte.

Am ridicat setul de ace la lumină, mijind ochii. Niciodată până acum nu observasem cât de mari păreau, dar trebuia să găsesc unul care era mai mic decât celelalte.

— O să te coși singură? a întrebat femeia din spatele meu de parcă nu știa dacă trebuia să fie îngrozită sau impresionată.

— N-ar fi prima dată nici pentru asta.

Am ales un ac la întâmplare, apoi m-am întors cu fața la ea. Arăta mult mai bine decât atunci când o găsiserăm în celula din Saramotai, când abia reușise să se uite la mine. Părea să-i fi

scăzut febra și acum era vioaie, cu o culoare aproape normală în obraji.

— Eu…, a început ea să spună, apoi a ezitat, trecându-și limba peste buzele crăpate, mă pricep puțin la tămăduirea rănilor. Dacă ai prefera să nu faci singură asta.

Nu aveam nevoie de ajutorul ei. Puteam să iau medicamentele și să plec. Puteam să uit că am fost vreodată fata din Dustwalk care avea o mamă pe nume Zahia. Dar dacă plecam acum trebuia să dau cu ochii de Jin. Și nu reușeam să-mi amintesc nici măcar un moment în care faptul c-am fugit de probleme mă ajutase cu adevărat. În plus, nu era ca și cum mă încânta ideea de a-mi înfige un obiect ascuțit în propria piele.

M-am așezat în fața ei, întinzându-i sticla, firul și acul. Părea speriată când mi-a dat la o parte gulerul halatului. Și-a trecut degetele peste rană, tamponând cu lichid locurile unde sângele se coagulase, lăsând o sută de înțepături mici și dureroase de ace să șuiere în urma lui. Dar nu le dădeam prea multă atenție. Îi urmăream fața în strălucirea slabă a lămpii, încercam să-mi dau seama dacă era ceva ce-aș fi putut ști.

— Ai băut, a spus ea în cele din urmă. Simt mirosul băuturii. Înseamnă că de asta a început din nou. Subțiază sângele. Nu ai nevoie de copci, doar de un bandaj și să înveți cum să ții la băutură.

Felul în care a spus *băutură* m-a convins. Accentul ei se tocise în anii petrecuți în alte locuri, locuri care nu înghițeau cuvântul acela ca și cum erau mereu însetate, dar era inconfundabil. Mai ales după felul în care vocea cu care fuseseră rostite celelalte cuvinte scăzu și se înălță apoi. Aș fi recunoscut accentul acela și în zarva din bazar. Era accentul meu.

— Mi te-ai adresat cu numele de Zahia, am zis eu, luându-mi inima în dinți ca să nu am timp să-mi pierd curajul. Era numele mamei mele. Zahia Al-Hiza.

Am privit-o cu atenție să-i văd reacția.

— Dar ea s-a născut Zahia Al-Fadi.

Fața femeii a căzut ca o mână proastă la cărți. S-a depărtat de mine, dând drumul gulerului, și și-a dus dosul palmelor la buze să înăbușe ceva ce semăna cu un suspin.

Mă uitam la ea, neștiind ce să fac. Trebuia să-i ofer puțină intimitate sau o mângâiere. Dar nu-mi puteam lua ochii de la ea.

— Asta înseamnă, atunci, că tu ești Amani, a spus cu o voce răgușit când în sfârșit a vorbit din nou.

A dat mânioasă din cap, ca și cum voia să-și alunge lacrimile. Fetele din deșert nu plângeau.

— Arăți exact ca Zahia la vârsta ta.

Mai auzisem asta. A întins mâna, dând să mă atingă. Avea lacrimi în ochi.

— E ca și cum aș revedea-o pe sora mea în ziua în care am plecat din Dustwalk.

— Sora ta?

M-am tras înainte ca degetele ei să apuce să-mi atingă obrazul.

— Tu ești Safiyah Al-Fadi?

Mi-am dat seama de cum a vorbit. Poate că eu eram imaginea leită a mamei, dar o vedeam și în femeia asta. Era sora mijlocie dintre cele trei fete Al-Fadi. A treia soră legendară a mamei și a mătușii Farrah. Cea renumită pentru faptul că dispăruse din Dustwalk ca să-și trăiască propria viață. Despre care mama spunea mereu că avea să fugă și să o găsească. Spre care mă îndreptam când am plecat prima dată din Dustwalk. Înainte să-i fi ales pe Jin și Rebeliunea.

— Trebuia să fii în Izman.

— *Am fost* în Izman.

Deodată, a început să-și facă de lucru, scoțând sticlele din cufărul Părintelui și verificându-le cu o privire rapidă de cunoscătoare.

— M-am dus acolo să-mi găsesc norocul. Am stat acolo aproape șaptesprezece ani.

A desfăcut dopul unei sticle fără etichetă ca să-i adulmece conținutul, având grijă să-mi ocolească privirea.

Nu-mi plăcea faptul că era aici. Nu mi se părea corect că în toată întinderea asta uriașă de deșert ne întâlniserăm într-un loc în care niciuna dintre noi n-ar fi trebuit să fie. Mi se părea că lumea se dăduse peste cap încercând să ne aducă împreună. Eu făcusem asta? Mă străduiam să-mi amintesc lucrurile pe care le spusesem pe vremea când eu și Jin mergeam prin deșert, când încă mai credeam că aveam să ajung în Izman. Spusesem vreun adevăr din greșeală? Înainte să știu că eram demdji și că nu puteam să mint – înainte să înțeleg cât de periculos era să rostești adevăruri despre viitor, pentru că aveau să deformeze

universul ca să se adeverească. Ar fi fost de ajuns să-i spun lui Jin că aveam s-o găsesc pe mătușa mea și universul ar fi realiniat stelele ca să se întâmple asta. Și să-mi ofere o versiune otrăvită a adevărului.

Sau era vorba de noroc chior?

Degetele ei neliniștite s-au oprit în sfârșit pe o sticlă. Și-a înmuiat degetele într-o unsoare urât mirositoare și mi-a uns apoi rana.

— Cum se face c-ai plecat din Izman?

— Pentru că norocul e treabă tare stranie.

Am așteptat, dar asta părea să fie toată explicația pe care aveam s-o primesc pentru faptul că ajunsese în Saramotai.

— Deși trebuie să recunosc că nu m-am gândit c-o să ajung întemnițată de un revoluționar care voia să răstoarne ordinea lumii.

— Malik nu era de-al nostru, am ripostat eu, tresărind sub atingerea degetelor ei pe claviculă.

— Vă selectați cu atenție toți adepții? a întrebat apăsând pe rană puțin mai tare decât era nevoie. A făcut lucruri în numele prințului vostru; pentru mine, e de ajuns. Aproape m-a omorât făcând lucrurile astea. Știi, o parte din deșertul ăsta nu și-a dorit o rebeliune, care ar putea să ne ucidă.

S-a tras de lângă mine și și-a șters degetele cu o cârpă.

— Dar presupun că, așa cum ar fi spus Sfântul Părinte din Dustwalk, e vorba de Soartă și Noroc.

Trei cuvinte și m-am trezit înapoi în casa de rugăciune din Dustwalk, ascultând predica. Era o expresie veche a Părintelui pe care o folosea în vremuri grele. *Soartă și Noroc.* Însemna că soarta și norocul nu erau mereu unul și același lucru.

Înțelegeam asta mai bine decât oricine.

— Uite, a zis mătușa mea, Safiyah, curățându-și repede mâinile, scoțând încă o sticlă din cufărul Sfântului Părinte, ia asta pentru durere. O să te ajute să dormi.

Accentul, amestecat cu vorbele ei despre medicamente și somn, a scos la iveală amintirea aceea.

Tamid.

M-a lovit ca un pumn în piept.

Înăbușisem toate gândurile legate de el timp de luni de zile. Dar era ca și cum l-ar fi invocat aici cu accentul ei din Dustwalk, cu sticluța de medicament în lumina slabă, cu dorul bolnav de

oameni pe care îi cunoscusem cândva. Era singurul prieten pe care l-am avut înainte de locul acesta și de Rebeliune. Cel care mă bandaja și-mi strecura lucruri pe furiș până-mi trecea durerea.

Pe care l-am lăsat să moară în nisip.

Așa avea să se întoarcă împotriva mea adevărul rostit către mătușa mea? Să-mi amintească de cine eram înainte de rebeliunea lui Ahmed? De toți oamenii care suferiseră sau muriseră din cauza lucrurilor pe care le făcusem?

Dintr-odată, mi s-a părut foarte tentant să iau ceva care să mă facă să dorm și să scap de amintiri.

Dar, înainte să iau sticla, foaia de la intrarea în cort s-a dat violent la o parte. Am întors capul, uitându-mă în jur. Primul gând a fost că Jin mă urmărise până aici. Dar prin pâcla persistentă a alcoolului am văzut două siluete conturate în lumina lămpii, pe fundalul întunericului de afară. Jin ar fi venit singur după mine. Și erau încurcați ca doi nuntași beți care căutau puțină intimitate și se împleticiseră în cortul greșit.

Apoi s-au mișcat și lumina a căzut pe cuțit.

Am fost în picioare într-o clipă, de cum am auzit o voce bine cunoscută rostindu-mi înăbușit numele.

Era Delila.

CAPITOLUL 9

Siluetele s-au împleticit în spate, afară din cort. Dar era prea târziu să fugă. Eram deja în picioare.

— Stai aici! i-am ordonat lui Safiyah scoțând un cuțit în timp ce ieșeam.

— Oprește-te!

Strigătul a ajuns la mine în vreme ce năvăleam afară din cortul pentru îngrijirea bolnavilor, după ei. Înainte să apuc să văd clar. Înainte să recunosc măcar cea de-a doua siluetă care o ținea ostatică pe Delila. Părul negru îi cădea peste fruntea mândră, ochii panicați cum nu-i văzusem niciodată. Uimirea mi-a făcut glasul să șovăie:

— Mahdi?

O ținea pe Delila pe după talie. Îi ținea un cuțit de-a curmezișul gâtului, apăsând atât de tare, încât deja îi curgea sânge. Îl vedeam curgând într-un firicel proaspăt pe pielea și pe sub halatul ei, pătându-l.

— Nu te apropia mai mult!

El tremura grozav.

— Mahdi, am spus cu o voce calmă, deși mintea mea căuta înnebunită o explicație, ce naiba faci?

— O salvez! strigă Mahdi cu o voce disperată.

M-am uitat cât de departe eram de nuntă. Prea departe să-l audă cineva, oricât de tare ar fi strigat.

— O salvez pe Sayyida. Ridică mâinile, să le văd!

Am păstrat contactul vizual cu Delila, în timp ce făceam cum mi-a spus, încercând din răsputeri să-i transmit că totul avea să fie bine. Nu aveam s-o las să moară aici.

— Ce-ai în mână? a strigat el încrâncenat.

Cuțitul.

— Îi dau drumul, am spus, păstrându-mi vocea calmă.

Am desfăcut pumnul și l-am lăsat să cadă. S-a înfipt cu lama în nisip.

— Acum sunt neînarmată.

— Nu, nu e adevărat.

Mahdi a tras-o pe Delila, iar ea a scâncit. Era tulburat, înnebunit de furie – iar cuțitul acela era înfiorător de aproape de gâtul ei.

— Ai un deșert întreg în jurul tău.

Nu se înșela. Puteam să-l culc la pământ în câteva secunde dacă voiam. Dar nu puteam fi sigură că-n prăbușirea lui nu avea să înfigă cuțitul în gâtul Delilei.

— Mahdi, am spus cu precauție, cu vocea pe care aș fi folosit-o să liniștesc un cal speriat, de ce crezi c-o s-o ajuți pe Sayyida înfigând un cuțit în gâtul Delilei?

— E demdji! a scuipat el cuvintele ca și cum ar fi fost evident. Unii cred că *o parte* dintr-un demdji poate vindeca bolile. Dar se înșală. E doar o superstiție din popor. Câteva fire de păr purpuriu n-o vor aduce pe Sayyida mea înapoi.

Era dezechilibrat. Era disperat. Avea un cuțit la gâtul Delilei. Niciodată nu-mi dorisem mai mult să pot mișca deșertul fără să-mi mișc corpul. Am încercat totuși, trăgând de marginea nisipului doar cu ajutorul minții. S-a ridicat încet fără avânt, apoi s-a prăbușit la loc. Aveam nevoie de ajutor.

— Am citit cărți. *Cel care ia viața unui demdji va primi viață în egală măsură.*

Recita ca și cum era un text sfânt, deși știam că nu era ceva ce mai auzisem în predici.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

Trebuia să câștig puțin timp. Destul cât să mă gândesc la o diversiune.

— Înseamnă că Sayyida poate supraviețui dacă o omoară pe Delila. Aș da viața oricărui demdji pentru a Sayyidei. Cât ai clipi.

Acolo. Ceva în spatele lui. O mișcare scurtă în lumina lunii. A țâșnit tăcută dintr-o umbră în alta. Într-o clipă, pe când se mișca de la un copac la altul, l-am văzut clar.

Jin.

M-am stăpânit îndeajuns de repede, întorcându-mi privirea spre Mahdi înainte să observe unde mă uitam. Până la urmă, venise după mine. Și avea o șansă să ne scoată pe toți din această situație fără vărsare de sânge dacă puteam să-i distrag atenția lui Mahdi pentru îndeajuns de mult timp. Nu aveam nevoie de o diversiune. Eu eram diversiunea.

— Și pe urmă?

Trebuia să-i dau lui Jin ocazia să se apropie de el.

— Ce plan ai? Ahmed nu te-ar ierta niciodată că i-ai ucis sora, cu siguranță, știi asta.

— Nu-mi *pasă* de Ahmed.

Cu cât devenea mai disperat, cu atât accentul lui Mahdi era mai strident.

— Oricum, toată rebeliunea asta se duce naibii.

— Sunt sigură că-n situația asta altcineva o să se ducă naibii, am spus eu.

Jin era acum la doar zece pași în urma lui. Destul cât să-l văd zâmbind în colțul gurii la auzul înțepăturii mele, deși nu-și lua ochii de la sora lui.

— Cu siguranță, îți dai și tu seama de asta.

Mahdi nu părea să mă audă. Se apleca înnebunit în față, ca și cum m-ar fi putut convinge și pe mine. Ca și cum m-aș fi dat la o parte să-i fac loc.

— Ahmed s-a întins mai mult decât îi e plapuma. Saramotai e doar începutul – o să mai fie și alte răscoale, iar războiul cu străinii o să se încheie și sultanul o să ne distrugă. Ahmed e prea slăbit să păstreze toată țara. Nu-i putem salva pe toți. Așa că salvez pe cine pot.

Jin era aproape acum. Prea aproape. Lumina lunii l-a atins când a ieșit de sub acoperirea copacilor, aruncând o umbră în calea lui Mahdi. Acesta a făcut ochii mari și s-a întors să dea piept cu noua amenințare. Lama cuțitului a mușcat pielea catifelată a gâtului Delilei cu o mișcare bruscă, făcând sângele să curgă.

Delila a țipat.

Timpul pentru diversiuni se sfârșise. Am ridicat brațele într-un arc, făcând ca nisipul să explodeze chiar în fața lui Mahdi, orbindu-l, în timp ce Jin țâșni în față. L-a prins de mână pe Mahdi, răsucind cuțitul departe de gâtul Delilei. Acesta își schimbă direcția, îndreptându-se spre pieptul lui Jin. Am întors palma la orizontală și nisipul s-a mișcat sub picioarele lui Mahdi, dezechilibrându-l, iar cuțitul a trecut inofensiv pe lângă umărul lui Jin.

Mahdi a căzut, iar degetele i-au trosnit ca niște surcele în strânsoarea lui Jin, cuțitul căzându-i din mână. S-a prăbușit în nisip cu un strigăt agonizant, iar Jin a prins-o pe Delila.

Pe urmă, totul s-a terminat. Delila s-a cufundat în brațele lui Jin, suspinând și lăsând o pată de sânge pe cămașa lui albă ca laptele. Privirile ni s-au întâlnit peste capul surorii lui.

Și cu asta s-a terminat cu încercarea mea de a-l evita.

CAPITOLUL 10

Soarele brodat pe coama pavilionului strălucea vag în lumina lămpii. Nu era de ajuns de puternic să lumineze tot pavilionul, iar întunericul părea să ne împresoare pe toți cinci.

Eu, Shazad, Hala, Jin și Ahmed.

Ar fi trebuit să fim mai mulți. Dacă Bahi ar fi trăit. Dacă Delila n-ar fi fost bandajată de mătușa mea. Dacă Mahdi n-ar fi fost un trădător închis acum sub pază. Dacă n-am fi convenit toți s-o lăsăm pe Imin să petreacă o noapte departe de Rebeliune pentru a-și sărbători nunta.

— Dacă mă întrebi pe mine, ar fi trebuit să-l omori și gata, spuse Hala uitându-se în altă parte, dar știam că vorbea cu mine.

— Nu te-a întrebat nimeni pe tine, am ripostat eu.

Nu mă puteam gândi decât la teama din ochii lui Mahdi în timp ce-o ținea tremurând pe Delila. Vorbind cu mine despre viața Sayyidei, pentru că era prea mândru să implore.

— Vrei să-mi spui că n-ai fi făcut la fel, dacă Imin era cea care murea în cortul ăla?

— Nu, spuse Hala cu voce scăzută, în felul acela amenințător pe care-l folosea uneori când venea vorba de sora ei. Încerc să-ți spun c-ar fi *putut* fi Imin la fel de ușor. Sau tu, sau eu, sau gemenii. Fiecare dintre noi își riscă viața în fiecare zi, pentru oameni egoiști ca el, și *așa* ne răsplătește.

Egoismul era principalul atribut al deșertului. Știam asta mai bine ca oricine.

— Iubirea îi face pe oameni egoiști, a spus Jin, atât de încet, încât mi s-a părut că n-ar fi vrut să-l aud.

Un val neașteptat și fierbinte de furie a început să urce în mine. Dar, înainte să trântesc un răspuns, Hala a vorbit din nou.

— Nu cred că jumătate dintre lucrurile care mi s-au făcut au fost din iubire. Dacă nu pui la socoteală iubirea de bani.

În chip de dovadă, Hala a ridicat mâna stângă la lumină, cu cele două degete lipsă.

— De ce să suferim noi toți doar pentru că Amani pare să decidă cine trebuie să trăiască, în funcție de ce simte în ziua aia?

— Hala, ajunge! a avertizat-o Shazad.

Dar Hala a ignorat-o.

— Pari să te descurci de minune când vine vorba să ne pui în pericol. Azi a fost cu Mahdi. Ultima dată ți s-a părut că viața fratelui tău valora mai mult decât a tuturor celorlalți din deșert. Cât va mai dura până va apărea un alt crater incendiat în locul unde cândva a fost un oraș? Sau până când o să ne găsească și-o să transforme pe încă unul dintre noi în praf, ca pe Bahi? Sau poate cineva o să reușească să-l prindă, cum au făcut cu Imin, și-o să-i scoată ochii, ca să poată muri încet, când ai fi putut să-i arăți milă.

M-am aruncat spre ea ca din pușcă.

Shazad a apărut între noi într-o secundă. Înainte să ajung la Hala, înainte ca ea să aducă în mintea mea groaza ca să se răzbune.

— Am spus că *ajunge.*

M-a tras în spate cu mâinile pe umerii mei, ținându-mă, în timp ce Hala îmi zâmbea batjocoritor peste umărul ei. M-am zbătut în brațele ei, dar niște mâini familiare m-au prins, trăgându-mă înapoi din încăierare. Nu m-am mai obosit să mă împotrivesc când m-a tras ușor spre pieptul lui. Căldura familiară a corpului său când spatele mi s-a lipit de pieptul lui.

— Oprește-te. Știi că nu vrei cu adevărat să te bați cu ea, Amani.

Mi-a șoptit în ureche, îndeajuns de încet, încât să fiu singura care-l auzea. Așa încât răsuflarea lui să-mi ridice firele de păr de pe ceafă. Toată ființa mea voia să se sprijine de el, să-i simtă bătăile inimii pe șira spinării și să se relaxeze în prezența lui. Dar am amuțit-o înainte s-o pot face, forțându-mă să mă desprind de el. Să creez spațiu între noi.

— Dă-mi drumul.

Strânsoarea a slăbit când mi-a simțit trupul zăvorându-se sub atingerea lui. M-am smucit și și-a retras mâinile. Încă îi simțeam căldura palmelor pe brațele mele. Ca niște arsuri. Doar că era de așteptat ca un demdji să se ardă atât de ușor.

— Toți cei din cortul ăsta au oameni pentru care ar întoarce lumea pe dos ca să-i protejeze, a spus Shazad întorcându-se

spre Hala. Aici nu e vorba de sânge sau iubire. E vorba de trădare. Mahdi a comis o crimă împotriva noastră și trebuie să se dea o sentință.

Ahmed nu spusese încă nimic. Dar acum toți ne uitam la el.

În cele din urmă, a vorbit:

— Tatăl meu ar alege execuția.

— Asta ar alege și fratele tău, a spus Jin din spatele meu.

Se retrăsese la o distanță sigură de mine. Eram conștientă de prezența lui și fără să mă uit la el.

— Pledezi în favoarea răzbunării? a întrebat Ahmed. Ochi pentru ochi?

— Nu e ochi pentru ochi, a spus Jin. Delila e încă în viață. Mulțumită lui Amani. Așa că pledez doar pentru un ochi.

Ahmed bătea darabana cu degetele pe hartă.

— Eu nu cred că un sultan ar trebui să pronunțe judecăți din dușmănie.

Am auzit cuvintele lui Mahdi șoptite în gând: *e prea slab să păstreze toată țara.*

Jin a făcut un pas spre Ahmed.

— Sora noastră…

— *Nu* e sora ta.

A izbit cu palma în masă, făcând liniște imediat. Niciunul dintre noi nu-l mai auzise pe Ahmed răstindu-se așa la Jin. Chiar și Shazad a făcut un pas în spate, uitându-se când la un frate, când la altul. Ca și cum ar fi fost nevoie să-l tragă și pe unul dintre ei înapoi. Poate că Jin și Delila nu erau frați de sânge – nu așa cum era cu Ahmed, prin mama lor, sau cum erau Jin și Ahmed, prin tatăl lor –, dar fuseseră crescuți împreună. Jin o numise dintotdeauna pe Delila sora lui și Delila îi considera pe ambii prinți frații ei. Dar Ahmed era cel care-i unea.

— Și nu e decizia ta. E a mea.

Jin și-a încleștat fălcile:

— Bine. Cât iei *tu* decizia, eu o să merg s-o veghez pe sora *ta.* Așa cum am făcut-o după ce a murit mama. Mama mea, care ți-a salvat viața, în cazul în care-ai uitat. Și care a murit în timp ce tu erai aici și te jucai de-a salvatorul țării care a înrobit-o și a încercat să-ți omoare sora.

— Toată lumea afară!

Ahmed nu și-a luat ochii de la fratele lui în timp ce dădea ordinul.

— Discuția asta e între mine și fratele meu.

— Nu vă obosiți, a spus Jin, dând foaia cortului la o parte cu o mișcare mânioasă. Am terminat.

Aerul nopții s-a revărsat în pavilionul din spatele lui, făcând lumina din cortul lui Ahmed să se răsfrângă ca un far pe nisip.

Atunci s-a auzit împușcătura.

Lumea întreagă păru să-și încetinească ritmul în jurul nostru în timp ce stăteam încremeniți, încercând să înțelegem. Un glonț era înfipt în mijlocul mesei, la un fir de păr distanță de mâna lui Ahmed, spre stânga. Deasupra noastră era o gaură în acoperiș, chiar prin galbenul soarelui de pe pânză.

Shazad a reacționat prima. Apucându-l pe Ahmed de partea din față a cămășii, l-a culcat la pământ, sub masă, cu o secundă înainte să se audă a doua împușcătură. Apoi încă una.

Jin m-a prins în aceeași clipă, făcându-mă să cad lată, aerul năvălindu-mi afară din plămâni. M-am lovit cu putere de pământ și o durere ascuțită mi-a sfâșiat umărul drept. Am strigat. Însă nu era un glonț. Știam durerea provocată de gloanțe. Jin mă proteja cu corpul lui, în timp ce gloanțele străpungeau pânza subțire a cortului.

Sayyida.

Ideea mi-a venit brusc și dureros ca un glonț în creier. Sincronizarea era prea bună. Nu „evadase” cu Hala. Fusese momeala. O capcană. O urmăriseră direct până la noi.

Au început să se audă țipetele afară, urmate de alte focuri de armă. Încă un glonț a căzut aproape de noi, ridicând o ploaie de nisip periculos de aproape de mine și de Jin. Soldații trăgeau la întâmplare, dar asta nu însemna că nu aveau să ne nimerească.

Am încercat să-mi folosesc puterea, dar îmi dansa ațâțător prin față, scăpându-mi din mâini. Am simțit ceva rece pe coapsă. M-am întors ca să văd mai bine. Cămașa mi se ridicase și fierul de la catarama lui Jin îmi apăsa pielea goală, lăsându-mă fără jumătatea mea de djinn. Am tresărit amândoi când alt glonț s-a izbit de masă deasupra capetelor lui Ahmed și Shazad.

— Jin.

Căzătura făcuse ca aerul să iasă afară din plămâni și aveam o durere ascuțită în brațul drept, ca și cum ar fi fost rupt. Mi-era greu să vorbesc de sub greutatea temeinică a lui Jin.

— Catarama, am icnit în cele din urmă cu pieptul în flăcări.

Jin a înțeles. S-a mișcat repede de lângă mine. Am simțit cum fierul se dezlipea de pielea mea. Deodată, panica nu mai era o senzație îngrozitoare blocată în pieptul meu. Curgea din mine. În deșert. În nisip.

Am stârnit deșertul într-o furtună.

Am simțit-o ridicându-se în nisipurile de afară, întețindu-se în timp ce înainta. Am împins-o cât mai departe de noi posibil, până la marginea taberei, dar nisipul tot biciuia pereții sfâșiați ai cortului. Am închis ochii și am lăsat deșertul să se dezlănțuie nebunește. Focurile de armă au încetat, șovăind sub forța vârtejului, în timp ce acesta a izbit partea laterală a pavilionului, ridicându-l de la pământ și luându-l pe sus ca și cum n-ar fi fost decât un fleac.

Afară, furtuna de nisip transformase teama din tabără în haos. Rebelii se grăbeau să-și lege sheema în jurul feței, iar alții adunau provizii sau încercau să liniștească bidiviii. Toți știau care era planul de evacuare. Dar una era să-l știi, alta să încerci să-l pui în aplicare în toiul nopții, când gloanțele șuierau prin aer.

M-am străduit să controlez mai bine situația. Am încercat să respir și m-am ridicat în genunchi. Împușcăturile veniseră de sus. Asta însemna că dușmanii erau pe zidurile canionului. Am schimbat poziția, împingând mâinile în față, împingându-mi puterea spre ei, creând un scut împotriva focurilor de armă cât de bine puteam.

În vreme ce nisipul se mișca, am văzut primul cadavru de rebel. Sângele roșu și proaspăt se revărsa din rana de glonț din piept. Am simțit că-mi scapă printre degete și am încercat să-mi recapăt din nou controlul asupra puterii.

Shazad era în picioare, dând deja ordine, în timp ce făceam aerul să vuiască în continuare în jurul nostru și făcând haosul să devină ordine.

— Amani! Trebuie să plecăm! a strigat Shazad peste șuieratul nisipului și întinzând mâna spre mine.

— Vă acopăr eu cât fugiți! i-am strigat. Scoate-i pe toți afară!

— Nu fără tine, a zis Shazad scuturând din cap.

Părul ei negru se desprinsese deja din coada împletită, fluturându-i sălbatic peste față. În spatele ei, vedeam oamenii înșeuând caii cu disperare, unii urcându-se pe spinările gemenilor, care luaseră forma de păsări roc uriașe.

— Ba da, fără mine! am strigat către ea.

Voiam să-i spun că voi fi în regulă. Dar promisiunile făcute de demdji nu erau sigure.

— Du-i pe toți ceilalți într-un loc sigur. Du-l pe Ahmed în siguranță. Au nevoie să fii cu ei și tu ai nevoie de mine aici.

Shazad a ezitat o clipă. Prietena mea se împotrivea. Dar generalul nostru știa că am dreptate. Jumătate din tabără avea să moară fără o formă de acoperire. Și în clipa asta eu eram singura acoperire pe care o aveau.

Shazad s-a întors pe jumătate. S-a uitat peste umăr către Ahmed, care încerca să domolească panica atât cât să scoată oamenii afară, apoi spre mine.

— Dacă nu vii din urmă, a spus aplecându-se în fața mea, prinzându-mă de umăr pentru o clipă, să fii sigură că mă întorc după tine.

Și apoi a dispărut. Am întors spre exterior tot ce aveam în mine. M-am golit în deșert, un ciclon perfect care proteja marginile taberei, păstrând evadarea oamenilor noștri departe de privirile soldaților.

Nu știam de cât timp rezistam. Cât timp am putut, înainte ca brațele să înceapă să-mi tremure. Eram vag conștientă de haosul din jurul meu. De proviziile care erau încărcate, de caii duși spre intrarea în tabără, de Izz și Maz, care se aruncau în aer sub o ploaie de focuri de armă. De strigăte din depărtare.

Dar tot ce știam, de fapt, era deșertul. Făceam parte întru totul din furtuna de nisip până când m-am gândit că m-aș putea împrăștia în praf și fugi odată cu el. Pierdeam controlul. Nu erau doar brațele. Tot corpul îmi tremura din pricina efortului. Nisipul zbura prin părul meu în loc să zboare spre dușmani. Trebuia să renunț. Și, dacă aveam vreo șansă să scap, acum era momentul să încerc.

M-am ridicat în picioare. Picioarele s-au încovoiat sub mine. Niște brațe m-au cuprins de talie înainte să cad la pământ.

— Te-am prins! mi-a spus Jin la ureche. Să mergem; ești în siguranță.

Un cal se ridica pe picioarele din spate și dădea din copite, covârșit de frică, în timp ce furtuna a început să se apropie în jurul nostru pe măsură ce controlul meu slăbea.

— De ce… mai ești… aici? am spus pe nerăsuflate. Shazad…

Eram amețită de efortul de a stăpâni nisipul. Dacă-i dădeam drumul, nisipul avea să năvălească și să îngroape tot locul, înecându-i pe toți cei care nu scăpaseră încă.

— I-a scos aproape pe toți ceilalți.

Corpul solid al lui Jin era singurul lucru care mă sprijinea acum.

— Nu și pe tine.

— De parcă te-aș lăsa în urmă, să mori aici.

I-am auzit vocea joasă și fermă cu care mi-a șoptit în ureche, iar trupul lui mi-a învăluit corpul, protejându-mă, în timp ce îndemna calul să meargă înainte. M-a împins în șa, urcându-se în spatele meu. S-a auzit o împușcătură în apropiere, prea aproape ca să mă pot liniști.

— Amani. Dă-i drumul. Ești în siguranță cu mine, promit. Ai încredere în mine.

Așa că i-am dat drumul.

CAPITOLUL 11

Am călărit de parcă încercam să ne luăm la întrecere cu soarele care apunea spre linia orizontului. Armata era în spatele nostru. Trebuia să ajungem destul de departe în munți ca s-o depășim.

Mi-am pierdut cunoștința la un moment dat când am ieșit din tabără și am dormit în cele câteva ore de întuneric pe care le mai aveam. Când m-am trezit, sprijinită de Jin, se revărsau zorii unei noi zile și aveam o armată pe urmele noastre. Cu ultimele resurse de putere am ridicat deșertul în spate, făcând cât de bine-am putut un scut între soldați și micul nostru grup.

Eu și Jin nu eram singuri. Vreo doisprezece hoinari din tabără care nu reușiseră să scape cu gemenii sau cu primul val de călăreți al lui Shazad erau alături de noi. Unii călăreau câte doi pe ultimii noștri cai. Nu le distingeam fețele, în timp ce goneam pe nisipurile încinse. Și nu știam cine scăpase cu Ahmed și Shazad sau dacă cei care erau cu noi călăreau suficient de bine să țină pasul.

Aveam o durere puternică și constantă într-o parte, care se înrăutățea ori de câte ori mă uitam în urmă. Aveam nevoie de toate puterile ca să rezist și să împiedic durerea să-mi tulbure concentrarea.

În cele din urmă, n-am mai putut, nici caii nu mai aveau vlagă. Dacă nu-i depășisem până acum, trebuia să ne oprim și să luptăm. Am lăsat în jos scutul din spatele nostru. Jin părea să simtă cum tensiunea îmi părăsea corpul. A făcut animalul care gâfâia să se întoarcă, ținându-și arma pregătită, uitându-se în spate după urmăritori. Vederea mi s-a încețoșat de ușurarea de a nu-mi mai folosi puterea. Mi-am făcut mâna căuș, protejându-mi ochii de ultimele raze ale soarelui din deșert. Am rămas toți complet nemișcați, în timp ce ne uitam spre orizont, căutând semne de mișcare. Dar nu era nimic în urma noastră, doar întinderea nesfârșită de nisip. Scăpaserăm de ei.

— Putem să facem tabăra aici, a spus Jin poruncitor, vocea răsunându-i în piept, răsfrângându-se pe spinarea mea.

Era răgușit din cauza setei.

— Nu suntem în siguranță, am dat să mă opun.

— Niciodată nu suntem în siguranță, a spus Jin ca să aud doar eu.

— Nu avem adăpost, iar caii…

— Caii nu vor putea să meargă mai departe dacă nu se odihnesc și nu putem fugi de dușmani mergând pe jos, mi-a șoptit Jin la ureche. Și nu putem scăpa de ei fără tine. Cineva va sta de pază peste noapte și o să pornim la drum dacă se ivește chiar și un norișor de praf la orizont.

A coborât de pe cal și a început să dea ordine să se ridice corturi și să verifice proviziile pe care oamenii le luaseră în timpul evacuării. A descoperit un vas pe care-l ținea lângă el și a luat o dușcă înainte să mi-l dea și mie.

Am dus burduful cu apă la gură și cu mâinile tremurând am sorbit încet, lăsându-mi umărul rănit în jos, pe lângă corp. Eram în jur de doisprezece oameni. Asta însemna că lipseau o mulțime de oameni, care acum erau doar niște cadavre în nisip, dacă nu scăpaseră cu Ahmed și Shazad. Eram singura demdji dintre noi. Speram că asta însemna că Hala și Delila erau împreună și că puteau să ascundă chiar și un grup mare de rebeli în mișcare. Și că Shazad avea să-i ducă pe toți în siguranță. Trebuia să am încredere că ne așteptau.

Mătușa mea, Safiyah, era printre cei care fugiseră cu noi, la fel ca alte două femei din Saramotai. Bănuiam că era dificil să urmezi un plan de evadare dacă nu-l cunoșteai. Safiyah ajuta la împărțitul mâncării. Împrejur erau și câteva fețe cunoscute. Ușurarea mi-a mai liniștit inima.

În seara aceea nu aveam să facem foc. Ceea ce ne lăsa vulnerabili în fața coșmarurilor și metamorficilor, dar eram mult mai vulnerabili dacă aprindeam un semnal luminos pentru armata sultanului. Trebuia doar să înconjurăm tabăra cu toate obiectele de fier pe care le aveam la dispoziție și să sperăm că o să fie bine.

Toți erau sfârșiți în urma eforturilor de evadare. Unii își îndesau deja pâinea în gură și, pur și simplu, se prăbușeau, în timp ce soarele scăpăta. Trebuia să punem oameni de pază, să împărțim proviziile între cai și să înălțăm corturile. Și mai erau o mie de alte lucruri la care să ne gândim. Dar eram amețită și nu mă puteam gândi la ele.

Am băut apă până mi s-a limpezit mintea. Oricum, nu eram nevoiți să rezistăm multă vreme. Cunoșteam deja partea noastră de deșert. Eram la trei zile de mers de orașul portuar Ghasab, dar în ritmul în care începusem, călărind toată noaptea și toată ziua, aveam să ajungem a doua zi la apus. De acolo, puteam să facem aprovizionarea și să ne alăturăm celorlalți la punctul de întâlnire din munți. Mă rog, celor care scăpaseră.

Am pus apa deoparte și am încercat cu grijă să mă dau jos de pe cal, lăsându-mi greutatea pe brațul drept dureros încercând să mă desprind de șa. A cedat imediat, făcându-mă să cad grămadă în nisip.

— Ești rănită.

Jin s-a aplecat spre locul unde stăteam întinsă. I-am ignorat mâna întinsă și m-am ridicat sprijinindu-mă în brațul sănătos, folosind scărița. Calul era atât de obosit, încât abia dacă a scos vreun sunet de nemulțumire.

— O să supraviețuiesc, am zis încercând să-mi țin brațul cât mai firesc și m-am întors cu spatele la el. Întotdeauna reușesc să supraviețuiesc.

— Amani! a strigat când m-am îndepărtat, destul de tare pentru ca niște rebeli să se uite spre noi, după care s-au întors repede la treabă; toți știau destul cât să nu se amestece. Te-am văzut traversând tot deșertul. Țin minte felul în care te miști. Și acum te miști ca și cum ai avea umărul dislocat. Trebuie să mă lași să mă uit.

— Pot să-ți dau ceva pentru durere, a intervenit Safiyah, scuturându-și nisipul de pe degete.

Aproape toți știau îndeajuns cât să nu se amestece.

— Nu are nevoie de ceva pentru durere, a spus Jin calm.

Vorbea cu Safiyah, dar nu și-a luat ochii de la mine.

— Are nevoie de cineva care să-i pună brațul la loc în articulație înainte să fim nevoiți să-l tăiem.

Asta m-a făcut să mă opresc.

M-am întors cu fața spre el. Își desfăcuse sheema și o înfășurase în jurul gâtului, lăsându-mă să-i văd bine fața. Jin se pricepuse întotdeauna să joace la cacealma. Un zâmbet slab i-a reapărut pe față, ca și cum putea citi gândurile mai ușor decât mine. Zâmbetul acela aducea mereu necazuri.

— Vrei să riști, Banditule?

Eram aproape sigură că minte. Însă eram, totodată, mai atașată de ideea de a avea două brațe funcționale.

— Bine.

Am întins brațul spre el cât de mult am putut, ca un copil care ține un animal rănit găsit în deșert. Jin nu l-a apucat. În schimb, mi-a pus o mână pe spate. Fiorul cunoscut mi-a trecut pe șira spinării. Corpul meu nu părea să știe că eram supărată pe el. M-a condus în cortul mic și albastru pe care-l înșfăcasem când fugiserăm. Cineva îl întinsese pentru mine. A lăsat ușa cortului să se închidă în urma noastră, pecetluindu-ne intimitatea.

Cortul era prea jos ca să poți sta în picioare. M-am aplecat încăpățânată până când Jin m-a tras la pământ, să stau față în față cu el. Noaptea se lăsa repede în jurul nostru, dar era încă destulă lumină ca să poți vedea. Auzeam de-afară târșâitul pașilor celor din tabără, în timp ce se pregăteau pentru o noapte în deșert.

— Lasă-mă să văd.

Vocea îi era blândă acum când eram singuri. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce voia să spună.

— Bine, am spus din nou, ocolindu-i privirea.

Cu mare grijă, a pus o mână pe brațul meu și a strecurat-o pe cealaltă pe sub halat, în zona gulerului. Degetele lui erau calde și familiare. Cândva ar fi făcut o glumă despre felul în care-și vâra mâinile pe sub hainele mele. Dar acum între noi plutea o tensiune mută – până când n-am mai rezistat:

— Ești sigur că știi ce faci?

— Ai încredere în mine.

Jin nu mă privea în față, deși era atât de aproape de mine, încât era aproape singurul loc spre care ar fi putut să se uite.

— Am fost nevoit să învăț când eram la bordul *Pescărușului negru*, înainte să înceapă toate astea.

Astea. Știam că se referea la Rebeliune. Aproape am izbucnit în râs. Era un cuvânt atât de mărunt care ne cuprindea pe toți și tot ce făcuserăm, și tot ce mai aveam încă de făcut.

— Mulți marinari se răneau când se încurcau în frânghii. A făcut ceva ce m-a făcut să simt un junghi dureros într-o parte. Am șuierat printre dinți.

— Îmi pare rău.

— La naiba, chiar ar trebui să-ți pară rău!

Durerea îmi ascuțea limba.

— Asta s-a întâmplat când m-ai împins, să știi.

— Ai dreptate, a răspuns Jin impasibil, încă pipăindu-mă încet cu degetele. Ar fi trebuit să te las să fii împușcată; e mult mai ușor să-ți revii după asta.

— Și de unde-ai putea tu să știi?

Eram într-o cursă ca să scăpăm cu viață. Nu era momentul potrivit să ne certăm, nu în toiul unui război. Dar nu eu adusesem vorba.

— Nu erai pe aici când am trecut prin asta.

— Ai fi preferat să rămân și să mă uit cum mori? spuse Jin cu fălcile încleștate.

— N-am murit.

— Dar ai fi putut muri.

— Și tu ai fi putut muri, spionându-i pe xichieni!

Tăcerea s-a lăsat între noi. Dar am rămas pe loc. Niciunul din noi nu a făcut vreo mișcare de retragere sau de apropiere. Degetele lui Jin încă îmi explorau umărul care mă durea.

Într-un târziu, a vorbit din nou:

— E dislocat. Dar nu e rupt.

Era chiar deasupra mea acum, așa că tot ce puteam vedea era gura și umbra țepilor din barbă. Îmi cuprinsese umărul cu amândouă mâinile.

— Partea asta o să doară al dracului. Ești pregătită?

— Păi, când o spui așa, cum aș putea să zic că nu?

Am văzut din nou arcuirea ușoară a gurii lui, care mă făcea întotdeauna să simt că suntem împreună în povestea asta.

— În regulă.

S-a mișcat ca să fim față în față.

— O să-ți împing umărul la loc la trei.

Am strâns din dinți și m-am pregătit.

— Unu…

Am respirat adânc.

— Doi…

Înainte să mă încordez, așteptând să spună „trei”, Jin mi-a smucit brațul în față și-n sus.

Durerea m-a săgetat de la cot până la umăr, rostogolindu-se violent din gură.

— Fir-ar al dracu’!

Am scos apoi încă o înjurătură în xichiană, apoi una în jarpooriană pe care o învățasem de la Jin când traversam

deșertul, durerea făcându-mă să spun toate insultele în toate limbile pe care le știam. Tocmai rosteam una colorată în gallană când Jin m-a sărutat.

Orice alte cuvinte aș mai fi vrut să spun s-au stins tragic în clipa în care gura lui s-a întâlnit cu gura mea. Gândurile mi s-au împrăștiat imediat după aceea.

Aproape uitasem cum era să fiu sărutată de Jin.

Doamne, și cum știa să mă sărute!

M-a sărutat ca și cum ar fi fost prima și ultima oară. Ca și cum aveam să ardem de vii în sărutul acela. Și m-am lăsat în voia lui ca și cum nu-mi păsa. Poate că Rebeliunea se năruia în jurul nostru, poate chiar întreg deșertul, dar deocamdată eram amândoi în viață și eram împreună, iar furia dintre noi se transformase într-un foc diferit care ne-a atras în miezul lui până când n-am mai fost sigură care din noi îl mistuia pe celălalt.

S-a retras cu o viteză neașteptată, înfiorătoare, despărțindu-ne la fel de repede pe cât ne uniserăm. Respirația mea întretăiată a umplut liniștea ce a urmat. Era un întuneric deplin acum. Nu distingeam decât umerii lui care se ridicau și coborau și albul cămășii lui.

— De ce-ai făcut asta? am întrebat cu răsuflarea întretăiată.

Eram destul de aproape încât să-i văd gâtul mișcându-se când înghițea. Am simțit brusc nevoia să-mi apropii gura de locul acela și să-l gust, să văd dacă respirația lui era la fel de nesigură și neregulată ca a mea.

Dar, când Jin a vorbit, avea vocea fermă ca o stâncă:

— Ca să-ți distrag atenția. Te mai doare?

Mi-am dat seama că durerea cumplită din braț amuțise, în timp ce restul corpului se trezise la viață, reacționând la sărutul lui Jin. Avea dreptate; nu mă mai durea nici pe jumătate ca atunci când mi-l pusese la loc.

A ridicat ceva de pe jos – am observat că era sheema mea roșie. Probabil, îmi căzuse. Jin mi-a atins brațul din nou, dar de data asta am simțit mâna lui, din carne și oase, pe cotul meu, nu focul ce-mi invada pielea. Mi-a legat sheema în jurul brațului și a trecut-o pe după gât, ca o chingă, legând-o la ceafă cu un nod zdravăn și ridicându-se apoi în picioare.

— Și-apoi…

Avea vocea relaxată, ca și cum totul era o glumă și eram doar doi străini care flirtau înainte de a se despărți din nou. Nu doi

oameni atât de încurcați ca noi. Care traversaseră deșertul împreună. Care înfruntaseră moartea împreună iar și iar.

— Cine poate să reziste unei asemenea guri?

Mi-a mai furat un sărut, atât de repede, încât a dispărut înainte să-l simt pe deplin.

Am stat pe întuneric mult după ce a plecat, fără să mă ridic nici măcar când am auzit afară zgomotele unei mese pregătite și servite în grabă. Oricum nu prea îmi era foame. Mă simțeam rănită. Mistuită. Precum pământul pârjolit. Îmi aminteam vag expresia aceea – o învățasem de la Shazad. Era ceva legat de strategia de război. Nu eram sigură dacă eu și Jin eram sau nu în război.

Am ascultat cum tabăra se liniștea în jurul meu, în timp ce reluam totul în minte. Toate lucrurile prin care trecuserăm. Tot ce ne mai aștepta încă. Tot ce el nu voia să spună. Cu cât se lăsa mai mult liniștea peste tabără, cu atât mai zgomotoasă era furia mea.

Eram amândoi al naibii de încăpățânați, dar unul din noi trebuia să cedeze până la urmă.

Am sărit în picioare înainte să apuc să mă gândesc, dând la o parte foaia cortului. Tabăra amuțise complet și toți erau în corturile lor, cu excepția celor care fuseseră lăsați să păzească. Am traversat tabăra. Am recunoscut imediat cortul lui Jin, roșu și peticit într-o parte, față-n față cu al meu. Nu eram sigură ce voiam să fac – să țip la el, să-l sărut sau să fac cu totul altceva.

Aveam să decid când îl vedeam.

Aproape ajunsesem – eram la doi pași de cort – când gura mi-a fost acoperită cu o mișcare încleștată. Am simțit panica urcând în piept când o cârpă cu miros dulceag și grețos, ca de băutură vărsată, mi-a acoperit fața ca un căluș.

Instinctul meu a preluat controlul. Am lovit cu cotul în spate. Un zvâcnet de durere mi-a străbătut umărul rănit. O greșeală. Am deschis gura într-un geamăt. Am tras aer și mirosul mi-a invadat gura, agățându-se de limbă, de gât, coborând până jos în plămâni.

Eram otrăvită.

Efectele s-au făcut simțite imediat. Picioarele au cedat și lumea s-a înclinat pe o parte.

Armata sultanului ne găsise.

De ce nu fuseserăm avertizați? Aș fi putut face ceva. Aș fi putut stârni deșertul. Aș fi putut să-i opresc. Acum abia dacă puteam lupta. M-am zbătut neajutorată, zgâriind cu unghiile mâna care-mi acoperea gura. M-am răsucit într-o parte, străduindu-mă să-mi las greutatea în jos. Știind, de fapt, că era deja prea târziu. Când am căzut, am văzut două corpuri întinse în nisip, nemișcate.

Paznicii, morți deja.

Trebuia să-i avertizez pe ceilalți. Lumea începuse să se estompeze. Îmi pierdeam cunoștința. Aveam să mor. Jin. Trebuia să-i dau șansa să scape. Să-i salveze pe ceilalți.

Am deschis gura să strig un avertisment. Întunericul l-a înghițit, odată cu mine.

CAPITOLUL 12

M-am trezit cu un spasm violent. Voma s-a împrăștiat lângă mine, pe podeaua de lemn, lângă o găleată. Am înhățat-o înainte să vină al doilea spasm.

Tot ce mai aveam în stomac ieșea afară.

Am închis ochii strâns și mi-am încordat brațele în jurul găleții de metal. Am ignorat mirosul copleșitor de vomă care se ridica de pe fund. Capul mi se învârtea încă, stomacul încă fremăta. Nu m-am mișcat imediat, nici măcar după ce m-am asigurat că nu mai aveam nimic de vărsat în afară de propriul ficat.

Părea că eram încă în viață. Ceea ce era neașteptat. Aveam să mă bucur după ce încetam să-mi vărs mațele. Ceea ce însemna că fusesem sedată, nu otrăvită. Armata ar fi trebuit să mă omoare. Ar fi trebuit să ne omoare pe toți.

Poate mă țin useră în viață pentru că eram demdji și eram valoroasă. Sau poate pentru că eram fată și păream neajutorată. Dar nu aveau niciun motiv să-i lase să trăiască pe ceilalți din tabără. Nu aveau niciun motiv să nu se uite o singură dată la Jin, care arăta mereu ca și cum putea să dea bătăi de cap, atunci, cufundat în somn și să-l împuște ca să scape de el.

Era un mod prin care puteam ști sigur. Nu puteam spune nimic din ce nu era adevărat. Dacă nu o puteam spune cu glas tare, atunci murise.

Am înghițit fierea din gât.

— Jin trăiește.

Adevărul mi-a ieșit ca o rugăciune în întuneric, atât de uriaș și de sigur, încât mi s-a părut că înțelegeam în sfârșit cum putuse prințesa Hawa să cheme zorii. Cuvintele păreau la fel de importante ca răsăritul soarelui, îmblânzindu-mi frica din piept.

Jin trăia. Probabil, prizonier în locul ăsta, ca mine.

Am început să spun repede celelalte nume. Shazad, Ahmed, Delila, Hala, Imin – erau în viață, unul după altul. Limba nu mi s-a încurcat nici măcar o dată. Erau toți în regulă. Mă rog, să încerc să spun că erau în regulă cu glas tare ar fi însemnat să-mi forțez norocul, având în vedere că tocmai ne pierduserăm casa.

Dar trăiau. La fel ca mine. Și nu aveam de gând să las asta să se schimbe.

Aveam să trăiesc destul cât să mă întorc la ei.

Atunci mi-am dat seama că încăperea se mișca. Eram într-un tren? Podeaua s-a mișcat sub mine și stomacul mi-a tresăltat iar. Nu, era diferit. Nu era senzația aceea de trepidație constantă. Era mai degrabă ca și cum eram legănată de un uriaș beat.

Pe măsură ce mi se limpezea capul, am trecut totul în revistă. Am lăsat încet găleata jos și m-am ridicat. Puteam să stau în capul oaselor. Nu era puțin lucru. Și, mulțumită luminii care intra prin ferestruica de deasupra mea, puteam să văd.

Eram pe un pat într-o cameră înghesuită, cu pereți umezi de lemn și o podea umedă. După lumină, părea să fie după-amiaza târziu. Cerul dogorit după o zi lungă în deșert. Era noapte când mă luaseră, așa că probabil dormisem aproape toată ziua. Cel puțin o zi întreagă.

M-am mișcat, încercând să mă ridic în picioare, dar mâna dreaptă mi-a fost trasă înapoi. Eram legată de marginea patului.

Nu. Nu legată. Înlănțuită.

Fierul îmi rodea pielea. L-am simțit când mi-am căutat puterile. Am ridicat mâneca de pe braț ca să văd mai bine. Fierul era încleștat ca o mână de fier pe încheietura unui copil. Doar că nu de tot. O așchie de lumină se strecura între piele și fier.

Mă puteam descurca cu asta.

Fără să mă gândesc, am întins mâna după sheema. Degetele au dat însă de gâtul dezgolit. Iar asta a fost ca un pumn în stomac.

Nu o mai aveam. Acum îmi aminteam. Jin mi-o legase ca pe o chingă. Mă zbătusem în timp ce drogul îmi invada nasul și gura, iar sheema îmi alunecase. Era pierdută în nisip.

Ce prostie! Era doar un obiect. Doar o fâșie de pânză roșie fără valoare, care mă apăra de soarele din deșert. Numai că era un obiect fără valoare pe care mi-l dăduse Jin. Smulsă de pe o sârmă de rufe din Sazi, în ziua în care am fugit din Dustwalk. De atunci nu încetasem să o port. Chiar și când eram furioasă pe el. Era a mea. Și acum dispăruse.

Dar mai erau și alte moduri de a scăpa.

M-am chinuit cu cusătura cămășii până când a cedat în partea laterală. Rupând o bucată de material, am început să o îndes între piele și cătușa de fier. Nu era o muncă prea ușoară – cătușa era strânsă, iar materialul gros și greu de manevrat. Cu toate astea, am continuat, strecurând câte o bucățică de material.

Gata. Am simțit când fierul a încetat să-mi mai atingă pielea. Puterea mi-a revenit năvalnic.

Eram obosită și însetată, simțeam în gură gustul de vomă și gustul drogului necunoscut rămas încă în plămâni, dar puteam s-o fac. M-am întins după deșertul de afară cu toate forțele pe care le aveam. L-am simțit săltând drept răspuns, dar mi-a scăpat din nou. Am încercat din nou, dar nu venea nimic. Mi se părea că încerc să prind ceva care era puțin prea departe.

Mi-am înăbușit panica. Mai erau și alte metode. Cum făcusem în Saramotai. Am respirat adânc și am închis ochii. Îl puteam simți, în timp ce mă linișteam. Chiar și în ciuda camerei care se legăna straniu și a amețelii. Nisipul care mi se agăța de piele.

Mi-am ridicat mâna liberă într-o mișcare rapidă și energică, smulgând fiecare fir de nisip pe care l-am găsit pe corp zgâriindu-mi pielea. Am șfichiuit nisipul în jos spre braț cu un gest iute.

Lanțul de la cătușă s-a despicat ca o bucată de lemn sub topor. Și m-am eliberat.

Am țâșnit spre ușă, luptându-mă cu amețeala care-mi stăpânea încă mintea ca epuizarea prelungită din deșert. Podeaua s-a înclinat sub mine, aruncându-mă într-un hol lung și întunecat. La capătul lui, lumina pătrundea prin ce-o fi fost deasupra. Podeaua s-a smucit din nou sub mine.

Ceva s-a legat în mintea mea, frânturi de povești. Unele pe care le auzisem în jurul focului de tabără, altele pe care mi le spusese Jin.

Acesta nu era tren.

Eram pe o navă.

Trepte de lemn urcau ducându-mă spre zona luminată și mi-am lovit glezna într-o treaptă încercând să urc de-a bușilea, deși podeaua se înclina din nou. Apoi, am ajuns la lumina soarelui și la aerul curat.

Pentru o clipă, am fost orbită de strălucirea neașteptată după atâta întuneric. Dar nu fusesem niciodată genul care să se

oprească din fugă doar pentru că nu vedea pe unde merge. În timp ce vederea mi se limpezea, m-am aruncat înainte, concentrându-mă pe locul unde părea să se termine nava.

Auzeam strigăte în urma mea, dar nu m-am oprit. Mi-am împins picioarele în față cu un ultim efort de sprint. M-am izbit cu toată forța de balustrada de la marginea navei. Scăparea mea.

Numai că nu exista scăpare.

Îl întrebasem odată pe Jin dacă marea de nisip era ca marea adevărată. Drept răspuns, afișase zâmbetul acela cu subînțeles pe care îl folosea când știa ceva ce eu nu știam. Înainte să-i descopăr toate secretele și zâmbetul acela să devină al meu.

Dar acum știam.

Era apă cât vedeai cu ochii. Mai multă decât văzusem toată viața mea, mai multă decât știam că există pe lume. Văzusem râuri și iazuri, văzusem chiar și orașe din deșert cu luxul de a avea fântâni. Dar nu mai văzusem ceva asemănător.

Era la fel de întinsă precum deșertul. Și mă ținea captivă la fel cum fusesem în Dustwalk cu kilometrii nesfârșiți de nisip arzător.

Niște mâini m-au prins din spate, smulgându-mă de lângă balustradă ca și cum cineva ar fi crezut că aveam de gând să mă arunc în gura mării.

Negura începea să se ridice de pe lumea din jur și deveneam acum conștientă de alte lucruri în jurul meu. Mirosul ciudat pe care puteam doar să-i bănuiesc era al întinderii nesfârșite, sufocante, de mare din jurul meu. Strigăte și țipete, cineva întreba cum naiba mă eliberasem.

O mulțime de oameni mă înconjuraseră. Mirajini, fără îndoială – pielea lor avea culoarea întunecată a pielii specifice pentru cei din deșert, și chiar mai întunecată la unii. Eșarfe sheema colorate le acopereau fețele, iar mâinile le erau bătătorite de muncă și pline de umflături. Am păstrat pumnul de nisip, deși știam că nu puteam să dobor nici jumătate dintre ei înainte ca cineva să mă împuște. Nu în condițiile în care trei pistoale erau deja îndreptate spre mine.

Și, deodată, am văzut în mijlocul mulțimii de bărbați, într-un halat de un alb atât de strălucitor, încât mă dureau ochii, motivul pentru care Jin era încă în viață. Până la urmă, nu era armata sultanului cea care mă luase prizonieră.

Era mătușa mea, Safiyah.

— M-ai drogat.

Vocea îmi suna aspru. Mătușa mea, ale cărei mâini trecuseră cu o ușurință exersată printre doctoriile din cufărul cu medicamente de rezervă al Sfântului Părinte. Ea pregătise mâncarea. Ar fi putut strecura orice în ea ca să-i amețească pe rebeli și să poată scăpa. Cât de ușor ar fi fost să mă înhațe în timp ce alergam spre cortul lui Jin și să mă lase inconștientă folosindu-se de ceva ce furase cât rămăsese singură cu rezervele de medicamente la îndemână. De două ori încercase să-mi dea niște sticluțe cu licori care să mă adoarmă. *Pentru durere.*

Shazad spunea mereu că nu știam să-mi păzesc spatele. De asta o făcea ea pentru mine. Shazad ar fi zis și că acesta era unul dintre momentele în care trebuia să-mi țin gura închisă. Dar Shazad nu era aici. Pentru că femeia asta mă răpise.

— Știi, ultima dată când *eu* am drogat pe cineva care avea încredere în mine, am spus, am avut bunul-simț să-l las în locul în care se afla.

— Doamne, mi-aș dori să nu vorbești la fel ca ea!

A spus asta îndeajuns de încet, așa că eram sigură că doar eu o auzisem. Safiyah m-a înconjurat, mergând spre marinarul care mă ținea încă de brațe. Am simțit-o atingând bucata de cămașă ruptă încă vârâtă între piele și cătușă.

— Inteligent, a spus părând aproape mândră de mine. Deci știi să-ți folosești trucurile demdji.

Am încercat să mă desprind, dar marinarul mă ținea zdravăn.

— Știi ce sunt.

Nu era o întrebare, dar asta nu însemna că nu voiam răspunsuri.

— Vând medicamente în Izman dinainte să te naști tu, a zis trăgând aproape cu blândețe bucata de material de pe încheietura mea. Chiar crezi că ești prima demdji pe care o întâlnesc? Cei ca tine sunt o specie rară. Și fiecare valorează o mică avere. Oamenii din branșa mea învață să recunoască semnele. Am ghicit datorită ochilor tăi, dar am știut sigur când furtuna de nisip ne-a salvat acolo, în deșert. Și mama ta spunea atât de puține despre tine în scrisorile ei!

Se afla în Saramotai fără niciun motiv. Niciun motiv în afară de faptul că emirul din Saramotai tocmai începuse să se laude în

fața lumii că avea o copilă cu ochii de culoarea tăciunilor aproape stinși care ținea soarele în mâini. Ranaa valorase ceva. Dar mătușa mea pierduse șansa să o ia pe micuța demdji. Așa că mă luase pe mine în schimb.

— Nu e adevărat, să știi, i-am spus amintindu-mi ce-mi spusese Mahdi când ținea cuțitul la gâtul Delilei. Ceea ce se spune despre noi: că ne puteți tranșa ca pe niște bucăți de carne ca să vindecați bolile.

— Chestia e că, a spus ea fără să se uite la mine, în timp ce răsucea în jurul mâinii bucata de material, ceea ce contează cu adevărat este că se spune și atât.

Avea dreptate. Poveștile și credința însemnau mai mult decât adevărul. Știam asta, fiind Banditul-cu-ochi-albaștri. Dar nu aveam să mai fiu Banditul-cu-ochi-albaștri după ce-mi scotea ochii.

Apoi i-a spus celui care mă ținea:

— Pune-o la un loc cu celelalte fete, ca să fie la loc sigur.

•

Am coborât mai adânc în navă decât locul de unde ieșisem. Mult mai adânc. Înapoi în cel mai adânc întuneric din pântecele de lemn care se legăna și apoi și mai departe de atât. Nu știam unde mergeam, dar știam că ne apropiam. Puteam auzi plânsetele cu mult înainte să le văd.

Micuța celulă în care mă trezisem părea, în comparație cu încăperea unde erau ținute celelalte fete, sânul lui Avraam. Erau legate cu lanțuri la ambele mâini de pereții de lemn și un ochi de apă puțin adâncă plescăia acolo unde stăteau, lipăind pe întuneric spre corpurile lor tremurânde.

Erau în jur de douăsprezece. Le-am întrezărit fețele în lumina legănată a lămpii, în timp ce mă duceau în încăpere. O fată palidă, cu cârlionți de un blond deschis ca fildeșul, în zdrențele unei rochii albastre străine, ce părea că avusese cândva formă de clopot; o fată cu pielea închisă la culoare, care stătea cu ochii închiși și capul pe spate – singurul semn că încă trăia era faptul că își mișca buzele în rugăciune; o fată xichiană cu o claie de păr negru și ochi cu priviri ucigătoare, urmărindu-l pe bărbatul ce mă ținea; încă o fată mirajină într-un halat simplu, tremurând de frig. Păreau la fel de diferite una față de cealaltă ca noaptea față de zi și nisipul față de cer, dar toate erau frumoase. Și asta mă speria cel mai mult.

Auzisem de la Delila poveștile despre cum fusese adusă în harem mama lui Jin. Fiica unui negustor xichian care-și ducea viața pe puntea unei nave – o punte ce avea să fie acoperită de sângele familiei ei în ziua în care au fost atacați de pirați. Lien, frumoasă, în vârstă de șaisprezece ani, a fost singura supraviețuitoare, luată în lanțuri și zdrențe de mătase și dusă noului sultan din Miraji, care tocmai își omorâse tatăl și frații ca să ajungă pe tron. Care își construia un harem ca să-și asigure urmașii.

A fost vândută pentru o sută de louzi între zidurile acelea, unde avea să-i nască un fiu celui pe care-l ura. Unde doar moartea unei prietene pe care o iubea ca pe o soră avea să-i dea șansa să fugă înapoi pe mare, ținând la piept un prunc nou-născut și doi prinți care se țineau de fusta ei.

Uneori mă îndoiam că Jin știa poveștile despre mama lui. Nu era genul de lucruri pe care femeile le povesteau fiilor lor. Era genul de lucruri pe care femeile le spuneau altor femei. *Feriți-vă,* le spuneau fiicelor, *oamenii o să vă facă rău pentru că sunteți frumoase.*

Eu nu eram frumoasă. Nu din cauza asta mă aflam aici. Eram aici pentru că eram puternică.

De data asta, cătușa de fier mi-a mușcat adânc pielea. Safiyah și bărbatul acela s-au întors să plece, luând lumina cu ei. Nu puteam să-i las, pur și simplu, să mă abandoneze aici în lanțuri. Semăna prea mult cu o capitulare.

— Știi ce se spune: când îți trădezi propriul sânge, ești blestemat pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu! am strigat după Safiyah.

Apa îmi atingea deja hainele. Mi-am dat seama că purtam încă halatul lui Shazad. Apa se strecura prin el, ajungând până la piele.

— Sfântul Părinte vorbea mult despre asta și în Dustwalk.

Nu mă așteptam ca Safiyah să se oprească. Dar a făcut-o. A rămas o vreme în pragul ușii, cu spatele la mine, în timp ce bărbatul a dispărut înaintea ei.

— Așa este.

S-a întors cu fața spre mine. Și pentru prima dată m-a speriat. Din pricina seninătății chipului ei. Care-mi spunea că nu avusese nicio ezitare când îmi făcuse asta. Nici măcar pentru o clipă.

— Eu și mama ta mergeam mereu la slujbe. În fiecare zi. Nu doar în zilele de sărbătoare, nu doar în cele de rugăciune. În fiecare zi. Ne așezam pe covorașe una lângă alta și închideam ochii strâns și ne rugam așa cum ni se cerea să facem. Ne rugam pentru viețile noastre. Să scăpăm din Dustwalk.

Nu mai observasem până atunci răceala asta a Safiyahei. Dar acum era limpede ca lumina zilei, în timp ce stătea pe vine în fața mea.

— Am iubit-o pe sora mea cum iubește soarele cerul. Aș fi făcut orice pentru ea. Și pe urmă a murit și te-a lăsat pe tine. Și tu semeni atât de bine cu ea! E ca și cum aș vedea un metamorfic purtând fața surorii mele. Ai idee cum e? Să te uiți la cea care a ucis persoana pe care-ai iubit-o, o făptură care nu e pe deplin umană, dar care pare să creadă că este?

Urmăream lumina lămpii dansându-i amenințător pe față, lăsând-o când într-o lumină surprinzătoare, când în întuneric, în timp ce se legăna.

— Dustwalkul a ucis-o pe mama.

— Pentru că te proteja pe *tine.* Te proteja de cel care spunea că e tatăl tău. Ai vrea să știi ce spunea în scrisoarea pe care mi-a trimis-o?

Voiam să spun nu. Dar ar fi fost o minciună.

— Mi-a spus că nu erai, de fapt, fiica soțului ei. Că el știa. Că știuse întotdeauna. Că se temea pentru tine atunci, că erai mai mare. Că venise timpul să fugă. Că și-ar da viața ca să te apere dacă era nevoie, dar, dacă o făcea, avea să-l ia și pe el dincolo.

Mă întorsesem în deșert, în ziua aceea. În ziua în care se auziseră împușcăturile. Au spus că mama înnebunise. Nu era adevărat. Își omorâse soțul, știind foarte bine că ar putea să moară. Și o făcuse pentru mine.

— Știi, avea de gând să vină și să mi se alăture. Înainte să apari tu. Te-am urât din clipa în care mi-a spus că trebuia să-și amâne plecarea pentru că nu putea să traverseze deșertul fiind gravidă. Sau pentru că erai prea mică. Și, mai mult decât atât, mi-am trăit viața crezând că într-o zi aveam s-o împart cu sora mea mai mică. Am făcut lucruri cumplite ca să clădesc o viață pentru noi. Și acum o să dobândesc viața pe care ar fi trebuit s-o am dintotdeauna. Și tu o s-o cumperi pentru mine.

— Dacă mă urăști atât de mult, de ce nu-mi scoți ochii aici și acum? Am strigat cu dispreț la ea, ca să-i dau un prilej să arate

dacă mă ura atât de mult pe cât credea. Termină odată ce-ai început.

— Crede-mă, dac-aș fi putut să mă scutesc de efortul de a te căra prin deșert, aș fi făcut-o, a zis mătușa mea aruncându-mi alene un zâmbet în urmă. Dar, știi, valorezi cât greutatea ta în aur.

Mai auzisem vorbele astea. În Saramotai, despre Ranaa. Și din nou de la Hala, după ce o salvase pe Sayyida din Izman.

Nu avea de gând să-mi scoată doar ochii ca să-i vândă vreunui bogătan din Izman, a cărui inimă avea să cedeze. Mă ducea la sultan.

CAPITOLUL 13

Eram oarbă. Tot ce vedeam era în mintea mea, afară era un întuneric deplin care domnea la nesfârșit, uneori presărat cu zgomote.

În momentele mai bune, știam că era din cauza drogurilor. Eram blocată în coșmaruri cu nisip și foc. Cu nisip în flăcări. Un deșert plin de oameni arzând. Oameni pe care îi cunoșteam, dar ale căror nume nu existau în acest vis. Și doi ochi albaștri că ai mei care priveau totul. Pentru că aveam încă ochi. Doar că nu reușeam să aflu cum să-i deschid.

La un moment dat, mi-am dat seama că se schimbase ceva. Eram mutată. Și auzeam voci. Ca și cum ascultam de pe fundul unei fântâni.

— Știi că sultimului îi plac fetele mirajine.

Sultimul. Știam numele acela. De departe, știam ce înseamnă.

— Asta nu e pentru harem, a spus o altă voce.

O voce de femeie. Una pe care o cunoșteam. M-a făcut să încerc să-mi folosesc puterea. M-am concentrat în adâncul minții ca să ajung la ea. Întunericul a început să năvălească din nou. Nisipul și vocile mi-au scăpat printre degete. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să mă înghită din nou a fost „periculoasă”.

O sclipire de luciditate s-a trezit la viață în adâncul minții.

Periculoasă.

Ar face bine să creadă că așa eram.

•

Mi-am revenit dintr-odată, zeci de frânturi de simțiri concurând să-mi atragă atenția. Răceala mesei de sub mine, durerea ascuțită care-mi străbătea corpul. Strălucirea de un alb imaculat a luminii soarelui pe pleoape, cântecul păsărilor și altceva, ceva care avea un gust nefiresc. Mi-am dat seama că erau alte droguri.

Dar am reușit, într-un târziu, să deschid ochii. Camera era luminoasă și aerisită și inundată de lumina reflectată puternic de tavanul de marmură de deasupra mea. Piatra avea culorile tuturor cerurilor pe care le văzusem vreodată, toate la un loc.

Avea rozul și roșul zorilor sângerii, violetul închis al amurgului domol și, totodată, strălucirea tulburătoare a albăstruiul senin al amiezii.

Nu mai văzusem nicăieri până atunci asemenea bogăție. Nici măcar în casa emirului din Saramotai.

Palatul. Eram în palatul sultanului. Petrecuserăm multe ore încercând să găsim moduri de a introduce mai mulți spioni în palatul sultanului. Luni de zile, strecurând oamenii din tabăra noastră în bucătării. Iar eu tocmai fusesem trecută inconștientă peste prag ca și cum nu era mare lucru.

Însă acum trebuia să ies.

Poate aș fi râs de ironia situației, dacă n-aș fi crezut că mă doare atât de tare.

Lumea începea să se așeze la loc, pe măsură ce evaluam situația. Eram mai slăbită decât ar fi trebuit să fiu. Și îmi simțeam deja pleoapele îngreunându-se iar, vrând să se întoarcă la somn. Trebuia să mă ridic. M-am împins cu coatele în lespedea rece de marmură și am încercat să mă ridic. Mișcarea mi-a stârnit dureri în tot corpul. Am scos aerul șuierând printre dinți și cearșaful care mă acoperea a alunecat jos.

L-am agățat cu mâna și am simțit, ca urmare, înțepături dureroase de-a lungul brațelor. Atunci m-am văzut pentru prima dată. Sub cearșaful alb și moale, eram înfășurată în bandaje. Îmi acopereau aproape toate părțile corpului. De la încheieturi la umeri. În jurul pieptului și până jos pe spate. Am întins încet mâna și mi-am trecut degetele peste picioare. Am dat de pânză, în loc de piele. Arătam ca o păpușă cusută din cârpe. Numai că păpușile nu aveau, de obicei, pete proaspete de sânge, ca mine.

Iar eu credeam că nu e nimic mai rău decât să te trezești încătușată pe o navă.

Nu prea-mi plăcea să mi se arate că mă înșelam.

În timp ce durerea provocată de ce-o fi fost sub bandaje scădea, mi-am dat seama că eram singură. Asta era o surpriză plăcută. Am observat un halat albastru familiar aruncat pe un scaun din apropiere. Cel pe care mi-l dăduse Shazad înainte de nunta lui Imin. Nici nu știam câte zile trecuseră de atunci.

Mișcându-mă greoi cu mușchii inflamați și membrele bandajate, am luat veșmântul pătat și l-am îmbrăcat, chinuindu-mă cu nasturii micuți, înșirați pe partea din față. Măcar mâinile păreau să nu fi fost afectate. Acum îmi doream doar să am un

pistol sau o mână de nisip în ele. La naiba, în momentul ăsta aș fi acceptat chiar și un cuțit. Dar nu vedeam nicio armă în haosul din cameră.

Sub o arcadă uriașă fluturau niște perdele roz transparente. M-am îndreptat cu grijă spre ele. Un vânt cu gust familiar de căldură de deșert le-a vălurit când am ieșit pe balcon.

Sub ochii mei se întindea Izmanul.

Nu semăna cu nimic din ce mai văzusem eu. Un acoperiș plat, cu plăci albastre și o fântână cu un șuvoi de apă ce se apleca aproape de vecinul său, părând să-i șoptească secretele orașului. Dincolo de el, flori galbene se rostogoleau pe pereții încinși de soare care concurau pentru spațiu la umbra zidurilor învecinate. Umbrare purpurii acopereau altă casă și un dom auriu se înghesuia între minaretele ce se înălțau ca niște sulițe, străpungând cerul.

Jin spunea cândva că nu puteam înțelege cât de mare era Izmanul în realitate. Dacă aveam să-l mai văd vreodată în viață, era posibil să fiu îndeajuns de bucuroasă încât să recunosc că avusese dreptate.

Arăta ca un talmeș-balmeș de acoperișuri care continuau până la capătul lumii. Numai că știam că nu e adevărat. Undeva, departe, era deșertul de unde venisem. L-am căutat cu mintea. Am căutat nisipul și prundișul. Dar nu simțeam nimic. Deșertul fusese înlăturat fără milă din locul ăsta. Trebuia să ajung dincolo de zidurile palatului pentru asta.

Am estimat distanța dintre balcon și marginea zidului.

Probabil c-aș fi reușit să sar până acolo într-o zi bună. Durerea chinuitoare din corp îmi amintea că asta nu era o zi bună. Dar ar fi fost de ajuns să fac un salt cu încredere și puteam ajunge în oraș. Dacă reușeam. Dacă nu, aș fi ajuns să fiu un trup frânt în grădina de jos. Ceea ce tot ar fi fost mai bine decât să fiu închisă aici.

Nu. Aveam să trăiesc s-o revăd pe Shazad, așa cum îmi ceruse să promit. Aveam să trăiesc să-l văd pe Ahmed pe tron. Și aveam să trăiesc să-l pun pe Jin să explice de ce credea că poate să mă sărute după ce m-a abandonat.

Trebuia să ies pe ușă. Numai că nu aveam cum să trec de ea de parcă eram musafir, nu prizonieră. Fără îndoială, era un paznic dincolo.

În cameră nu erau arme, dar era un borcan de sticlă cu flori uscate. L-am luat de pe raft și m-am așezat cu spatele lipit de ușă. Și apoi i-am dat drumul. S-a spart pe lespezile colorate.

Asta trebuia să atragă atenția cuiva.

M-am lăsat în genunchi, ignorând durerea ascuțită din corp, căutând cel mai mare ciob printre resturi. Funcționase; auzeam pași prin ușă, cineva venea să cerceteze. Am închis pumnul în jurul unei bucăți de sticlă cât degetul mare, care se spărsese într-un unghi ascuțit. Am strâns palma atât cât să nu curgă sânge, rămânând ghemuită cu spatele la perete, lângă ușă – pregătită pentru oricine-ar fi intrat. Funcționase în Saramotai și nu credeam că paznicii sultanului erau mai inteligenți decât ai lui Malik.

Ușa s-a deschis. Am rămas jos, cu inima zvâcnind. N-am văzut decât o frântură de material de un gri-deschis înainte să mă mișc. Am încercat să tai în spatele genunchilor. Sticla a sfâșiat materialul, adâncindu-se spre pielea moale de sub el.

Însă sticla a zgâriat zgomotos o suprafață dură.

O gaură s-a căscat în materialul pantalonilor, unde lovisem cu arma improvizată, dezvăluind încheieturile de bronz de dedesubt.

Preț de-o secundă, nu m-am gândit decât la Noorsham, în armura de bronz făcută ca să-l controleze. Cuvinte grele, în accentul lui din Ultimul Ținut, răsunau în carapacea goală. Dar vocea care se auzea acum era diferită.

— Ai grijă!

Vocea îmi părea cunoscută, deși nu vorbea cu mine. Mi-am lăsat încet capul pe spate, uitându-mă la bărbatul care mă privea de sus, imperturbabil.

— E înarmată.

Credeam că sunt pregătită pentru orice aveam de înfruntat aici. Mă înșelam amarnic. Pentru că în cadrul ușii, cu o tăietură nouă în haine, cu părul pieptănat cu grijă într-o parte, atârnând peste frunte, era Tamid.

Am simțit că pământul îmi fuge de sub picioare chiar când paznicul în uniformă a pășit din spatele lui cu arma scoasă. M-a înșfăcat, smulgându-mi din mână bucata amărâtă de sticlă pe care-o folosisem drept armă. Era deja pătată cu roșu de la tăietura din palmă pe care-o căpătasem strângând ciobul de spaimă.

Nici măcar n-am simțit-o. Nu m-am împotrivit când paznicul m-a tras înapoi în mijlocul camerei, așezându-mă cu forța pe lespedea rece de marmură pe care mă trezisem.

M-am smucit în mâinile lui. Nu ca să scap, ci pentru că nu suportam să-l pierd din ochi pe Tamid.

Tamid, cu care crescusem. Tamid, care, după ce murise mama, fusese singura persoană din Dustwalk la care ținusem. Tamid, care fusese ani de zile singurul meu prieten. Pe care-l văzusem ultima dată sângerând în nisip, în timp ce eu fugeam pe spinarea unui buraqi cu Jin.

Ești mort. Cuvintele mi-au țâșnit din creier spre gură și s-au oprit brusc. Neadevărul nu a putut trece mai departe. Pentru că nu era mort. Era viu și strângea cu încăpățânare sticla spartă de pe jos. De parcă nici nu mă cunoștea. Doar încruntarea vagă dintre sprâncenele lui trăda faptul că se concentra puțin prea mult la o sarcină atât de măruntă. Evitând cu orice preț să se uite la mine.

Mi-am dat seama că nu folosea o cârjă. Ultima dată când îl văzusem pe Tamid, Prințul Naguib îl împușcase drept în genunchiul îndoit, pentru că n-am vrut să-i dau răspunsurile pe care le voia. Îl văzusem pe Tamid căzând într-o parte, urlând. Din vina mea. Văzusem oameni cu răni mai puțin grave care-și pierduseră piciorul, dar el stătea acum pe picioare. Auzeam un păcănit slab în timp ce se mișca, de metal care se lovește de metal, ca mecanismul unei arme cu levier. Prin pantalonul tăiat, am văzut ceva ce semăna cu o articulație făcută din alamă. Mi-am simțit inima zvâcnind. Un picior din carne și oase și unul din metal.

— Ce să fac cu ea? a întrebat soldatul.

— Leag-o pe asta de masă.

Tamid a ridicat și ultimul ciob de sticlă. „Asta” – cuvântul pe care-l folosise referindu-se la mine. Ca și cum eram mai puțin decât o prietenă pe care alesese să o transforme în dușman. Ca și cum nici nu eram om.

Mâinile soldatului mi-au apăsat dureros pielea bandajată, în timp ce încerca să mă țină. Am strigat fără să vreau. Strigătul l-a luat prin surprindere pe Tamid, făcându-l să mă privească.

— Nu…, a început el, atrăgând atenția paznicului.

Atunci am sesizat ocazia.

Fă ca prima lovitură să conteze.

Am izbit cu capul în față. Craniul meu s-a ciocnit de al lui, lansând o săgeată de durere în cap.

— Fir-ar al dracului! am înjurat în vreme ce soldatul s-a clătinat în spate, ținându-se de frunte.

M-am rostogolit de pe masă și am luat-o spre ușă. Dar m-am mișcat prea încet – soldatul mă apuca deja de partea din față a halatului, ridicând pumnul și îndreptându-l spre fața mea. M-am răsucit cum m-a învățat Shazad, vrând să întâmpin lovitura cu umărul.

Dar lovitura n-a mai venit.

O tăcere grea s-a așternut în cameră.

Mi-am ridicat privirea. Un bărbat trăgea în spate pumnul soldatului. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că era Ahmed. Lumina soarelui dansa încețoșată în ochii mei după zile întregi de întuneric, conturându-i silueta în auriu. Părul negru vag ondulat îi cădea peste fruntea mândră și înnegrită de deșert. Ochii negri, ageri și hotărâți, erau tulburi după o noapte de nesomn. Doar gura îi era diferită. Strânsă într-o linie fermă și sigură, nu avea întrebarea blândă și nesigură care apărea uneori pe buzele lui Ahmed.

Dar era croit după același tipar. Sau, mai bine zis, Ahmed era croit după același tipar cu omul acesta. N-ar fi trebuit să mă mir. Fiii au tendința de a semăna cu tații lor.

— Ar trebui să știi când ai fost întrecut, soldat, a spus sultanul, ținându-i încă pumnul.

Mâna soldatului s-a desprins repede de partea din față a hainei mele. M-am retras ca să nu mă ajungă. Și dintr-odată toată atenția sultanului s-a îndreptat spre mine.

Nu mă gândisem niciodată că sultanul ar putea semăna atât de bine cu prințul meu. Mi-l imaginasem ca în toate desenele colorate și șterse din cărțile cu povești despre conducători nemiloși care fuseseră alungați de eroi inteligenți. Gras, bătrân și lacom, îmbrăcat în haine care costă destul cât să hrănești o familie timp de un an. Ar fi trebuit să știu mai bine. Dacă învățasem ceva de când eram Banditul-cu-ochi-albaștri, era că poveștile și adevărul erau rareori unul și același lucru.

Sultanul avea aceeași vârstă ca Ahmed când urcase pe tron. Ahmed și Jin s-au născut la nici măcar un an de când preluase conducerea. Aveam destule cunoștințe de matematică ca să-mi

dau seama că asta însemna că bărbatul din fața mea încă nu împlinise patruzeci de ani.

— Mi-ai adus o luptătoare.

Nu vorbea cu mine. Am observat a patra persoană care rămăsese lângă ușă. Mătușa mea. Mânia mi-a întunecat judecata. M-am mișcat din nou, aruncându-mă din instinct spre ea. Știam că nu aveam să ajung prea departe, dar sultanul m-a prins înainte să fac un pas, ținându-mă cu mâinile de umeri.

— Oprește-te! a poruncit el. O să-ți faci mai mult rău ție decât ei.

Avea dreptate. Mișcarea bruscă mă făcuse să amețesc. Puterile mă părăseau, chiar dacă nu și voința de a lupta. M-am înmuiat în strânsoarea lui.

— Bravo! m-a lăudat sultanul binevoitor, ca pe un animal care făcuse un truc. Acum, ia să te vedem.

A întins mâna spre fața mea. M-am retras din instinct, dar nu aveam unde să plec. Mai fusesem în postura asta – într-o noapte întunecată, în Dustwalk, cu comandantul Naguib, alt fiu al sultanului. Purtasem pe obraz vânătăile lăsate de el câteva săptămâni.

Dar sultanul m-a prins delicat de bărbie. Fusese războinic când preluase tronul. Se spunea că în ziua aceea își omorâse jumătate dintre frați cu mâna lui. Două decenii nu păreau să-l fi slăbit câtuși de puțin. Avea degetele bătătorite. De la vânătoare. Din război. De la uciderea mamei lui Ahmed și a Delilei. Dar erau extrem de blânde, în timp ce-mi dădeau părul la o parte de pe față ca să mă vadă mai bine.

— Ochi albaștri, a spus el, fără să-și ia mâinile. Neobișnuit pentru o fată mirajină.

Inima mi-a tresărit în piept. Ce-i spuseseră mătușa și Tamid? Că venisem din Rebeliune? Avea să-i creadă? Ajunseseră până la sultan poveștile despre Banditul-cu-ochi-albaștri?

— Mătușa ta mi-a spus totul despre tine, Amani.

— E o mincinoasă.

Cuvintele mi-au scăpat rapide și furioase.

— Orice ți-a spus, nu poți avea încredere în ea.

— Înseamnă că nu ești demdji, cum pretinde ea? Sau doar o acuzi că e neloială față de cei din sângele ei?

— Nu te obosi, Amani, a intervenit mătușa mea. Poate că i-ai păcălit pe toți cei din Dustwalk, dar mama ta mi s-a destăinuit.

Am înțeles privirea cu subînțeles pe care mi-o arunca peste umărul sultanului. Îi spusese că veniserăm direct din Dustwalk. Chiar *era* o mincinoasă. Nu mințea pentru mine, dar tot mințea. Nu-i spusese despre Rebeliune. Și mă avertiza prin cuvintele acelea indirecte. Ar fi fost mult mai rău pentru amândouă dacă sultanul afla de unde venisem cu adevărat. Fără îndoială c-ar fi avut întrebări pentru ea. În plus, eram valoroasă ca demdji, nu ca rebelă.

— N-ar fi prima, să știi, mi-a zis sultanul. Care-mi aduce un demdji fals. Am avut deja destui părinți care vin din orășelele de la capătul țării la fel ca al tău, aducându-mi fiice cu părul înmuiat în șofran ca să-l facă să pară galben sau cu pielea vopsită în albastru, crezând că n-o să-mi dau seama de diferență.

Și-a trecut mâna peste pomeții mei. Aveam o rană acolo; îi simțeam împunsătura surdă sub degetul lui. Nu-mi aminteam de unde. Se uita când la mine, când la mătușa mea.

— O disprețuiești pe femeia asta. Și nu te condamn. Mergi la slujbe?

Am rămas cu ochii la el, deși îl simțeam pe Tamid urmărindu-mă cu privirea, lipit de perete, ca și cum putea să facă parte din asta. Ultima dată când participasem cu adevărat la slujbe fusese în Dustwalk și el fusese lângă mine, încercând să mă facă să tac, în timp ce mă foiam neliniștită.

— Cărțile sfinte ne spun că mai răi decât trădătorii sunt cei care trădează sânge din sângele lor. Mătușile care-și vând nepoatele. Fiii care se răzvrătesc împotriva taților.

M-am încordat.

— Așadar, o să fac o înțelegere cu tine. Aceeași pe care-am făcut-o cu toți acei demdji falși care au venit înaintea ta. Dacă poți să-mi spui că nu ești fiică de djinn, o să te eliberez, cu atâta aur cât poți duce, iar mătușa ta o să fie pedepsită după cum dorești. Dacă ai nevoie de inspirație, fata al cărei tată i-a vopsit pielea a ales ca el să fie spânzurat de degetele de la picioare până i-a coborât tot sângele în cap și a murit.

M-a bătut cu degetul în obraz, de parcă îmi spunea o glumă.

— E de ajuns să spui cinci cuvințele: *nu sunt fiică de djinn,* și poți să-ți recapeți libertatea. Sau taci și mătușa ta o să plece cu tot aurul acela.

Era o ofertă al naibii de bună. Libertate și răzbunare. Numai că trebuia să mint pentru asta.

— Dă-i drumul, m-a îndemnat el.

M-am concentrat la gura lui în timp ce rostea cuvintele, acea parte din el care nu semăna cu Ahmed.

Nu puteam să mint, dar puteam să fiu incorectă. Reușisem să mă feresc de multe lucruri fără să spun un singur cuvânt neadevărat.

— Nu l-am cunoscut pe tata.

Tamid o să garanteze pentru mine. Dar nu voiam să-l amestec în asta chiar acum dacă nu era necesar. Sultanul nu dădea niciun semn că știa ceva despre legătura dintre mine și Tamid. Tamid i-ar fi putut spune sultanului că știa mai multe despre mine decât că sunt un simplu demdji. Mă știa că fata din cauza căreia primise un glonț în genunchi și care fugise cu Rebeliunea. Dar dacă nu o spusese deja, nici eu nu aveam de gând să ne dau de gol.

— Mama nu mi-a spus niciodată ceva despre el și tot orașul Dustwalk credea că a fost un soldat gallan…

Sultanul mi-a pus degetele de buze, oprindu-mă brusc. Era aplecat acum atât de aproape, încât ocupa lumea întreagă. Era ceva tulburător de familiar la el – mai mult decât trăsăturile pe care le împărtășea cu Ahmed. Doar că nu reușeam să-mi dau seama ce anume era.

— Nu vreau să aud șmecherii sau jumătăți de adevăruri.

Spuse atât de încet, încât doar eu îl puteam auzi:

— Tatăl meu a fost un prost și a murit în brațele mele, cu o expresie mirată pe față. Eu, în mod clar, nu sunt prost, altfel fiul meu rebel mi-ar fi făcut deja același lucru. Acum, a adăugat luându-mi cu grijă o ultimă șuviță de pe față, nu vreau decât cele cinci cuvinte simple de la tine.

Poate că Banditul-cu-ochi-albaștri domina poveștile din jurul focului de tabără, dar, noi, demdjii, eram legendari. Jumătate din populația din Miraji nu știa cu certitudine dacă existam cu adevărat. Însă sultanul părea bine informat.

Trebuia să mint. Nu puteam să mint, dar trebuia. Totul depindea de asta. Nu doar scăparea mea, nu doar viața mea. Viața tuturor. Dacă nu mințeam acum, ar fi putut să-mi smulgă de pe buze un adevăr după altul – poate chiar despre Rebeliune.

Ar fi obținut informații din tăcerile mele. Și m-ar fi transformat într-o armă, așa cum făcuse cu Noorsham. Într-o sclavă.

Am căutat cu disperare minciuna care să mă scoată de acolo. Să mă scape de dușmanul care purta fața prințului meu.

M-am luptat cu tot ce aveam în mine. Dar totul în mine era demdji.

Iar demdjii nu puteau spune minciuni.

Sultanul a râs. Era un sunet neașteptat de sincer.

— Nu-i nevoie să te silești. Am știut ce ești de când te-am văzut, micuță demdji.

Se jucase cu mine.

— Răsplătiți-o pe femeia asta de treabă.

A gesticulat alene către mătușa mea. Soldatul a luat poziția de drepți și i-a făcut semn mătușii să-l urmeze. Mi s-a părut că umerii i s-au lăsat de ușurare când a ieșit din cameră. Arăta al naibii de mulțumită de ea însăși când s-a întors și a dispărut din cameră. Iar eu o uram. Doamne, cât o uram!

Cu colțul ochiului, l-am remarcat pe Tamid mișcându-se în colț, ca și cum se aștepta și el să fie trimis de acolo. De parcă ar fi preferat să plece decât să privească ce avea să-mi facă sultanul.

— Stai jos, Amani! a poruncit sultanul.

Nu voiam să stau. Voiam să rămân în picioare și să înfrunt dușmanul nostru. Însă deodată, împotriva voinței mele, corpul mi s-a mișcat de la sine putere, încrucișând picioarele sub mine pe lespedea de marmură pe care mă trezisem.

M-a cuprins panica, aproape sufocându-mă. Niciodată nu mă trădase corpul în acest fel.

— Ce mi-ai făcut?

Sultanul nu a răspuns imediat.

— Ochii te-au trădat din prima.

Ochi trădători.

— A mai fost un demdji înaintea ta. Și el avea ochi albaștri.

Noorsham. Vorbea despre Noorsham.

— E una dintre marile dreptăți ale lumii noastre faptul că cei din soiul vostru, cu toată puterea voastră, sunt încă atât de vulnerabili față de cuvinte.

Aflaseră numele adevărat al lui Noorsham. Așa putuseră să-l controleze. Noorsham purtase o mască din bronz, gravată cu numele lui. Sultanul știa adevăratul nume al lui Noorsham.

— Care crezi că sunt șansele să existe doi demdji din deșert cu ochi albaștri care *nu au* același tată? Aș zice că sunt foarte mici.

Ceea ce însemna că sultanul cunoștea numele tatălui nostru. Și numele meu adevărat. Am aruncat o privire prin cameră, uitându-mă după un costum de bronz asemenea celui în care îl ținuseră pe Noorsham. Dar camera arăta doar ca încăperea unui Sfânt Părinte. Tamid voise dintotdeauna să fie Sfânt Părinte.

— Din păcate, l-am pierdut pe ultimul nostru demdji, spunea sultanul. A fost ideea tânărului nostru Tamid să facem lucrurile să fie ceva mai sigure de data asta.

A dat din cap spre prietenul meu de odinioară. Tamid continua să-mi evite privirea.

Și atunci am înțeles, în sfârșit, ce se afla sub bandaje.

— Mi-ați pus metal sub piele.

Probabil era bronz. Bronz cu numele meu pe el. Numele meu adevărat. Inclusiv numele tatălui meu adevărat. Cum făcuseră ca să-l controleze pe Noorsham. M-am uitat la mâna lui după un inel de bronz asemenea celui pe care îl folosise Naguib ca să-l controleze pe Noorsham. Ceva ce aș fi putut să-i smulg de pe degete, ca să-i anulez puterea asupra mea și să pot s-o iau la fugă. Am zărit în schimb un mic bandaj pe antebrațul sultanului. Ca ale mele. Își lua măsuri de precauție.

— Bronz.

Sultanul a atins una dintre cicatrici.

— Și fier.

Fier.

Am simțit că mi se întoarce stomacul. Îmi tăiaseră pielea, băgaseră fier sub ea și mă cususeră la loc.

Eram neputincioasă.

Numai că… sultanul îl voise pe Noorsham ca să-i poată folosi puterea ca pe o armă. Dacă nu de asta mă voia, atunci pentru ce o plătise atât de bine pe mătușa mea?

— Te întrebi de ce, a spus sultanul.

Mi-aș fi dorit să nu fiu atât de ușor de citit.

— Ultima dată am făcut greșeala să cred că puteam controla un demdji. Dar sunt foarte multe portițe. Atât de multe puncte slabe în poruncile mele de care ai putea să te folosești. Ca fată, ești în cea mai mare parte inofensivă dacă te folosești de acele portițe. Ca demdji… ei bine, șansa de a stăpâni puterea ta nu

merită prețul pe care l-aș plăti dacă te-ai răzvrăti și te-ai întoarce împotriva mea. Ar fi ca și cum te-aș lăsa liberă în palat cu o armă.

A pomenit de armă într-un comentariu oarecare, dar tot mă neliniștea. Nu avea de unde să știe că eu eram Banditul-cu-ochi-albaștri. Dac-ar fi aflat, ar fi știut și că făceam parte din Rebeliune și mă îndoiam c-am fi avut discuția asta atât de plăcută.

— Și fierul a fost tot ideea lui Tamid. A fost *foarte* folositor de când a venit la palat. Și el e tot din Ultimul Ținut, știi – de unde ziceai, băiete?

— Din Sazi, a răspuns Tamid.

Era o minciună sfruntată. Sazi era destul de aproape de Dustwalk, dar îndeajuns de departe. Eu nu fusesem niciodată acolo, până n-am ajuns împreună cu Jin. De acolo era Noorsham. Locul unde Naguib își stabilise tabăra înainte de a veni la Dustwalk. Tamid îi ascundea sultanului faptul că eram din același loc. Părea că mă ura destul încât să-mi vâre fier sub piele, dar nu atât încât să-mi pună ștreangul de gât.

Îmi doream ca Tamid să se uite la mine. Dar stătea cu ochii înfipți în pământ. Ce proastă am fost! L-am văzut și pentru o secundă am simțit că nu se schimbase nimic. Dar mă înșelam. Ar fi trebuit să știu asta. Ultima dată când îl văzusem pe Tamid eram fata care lăsa oamenii în urmă. Iar el era băiatul care nu m-ar fi trădat niciodată.

— Partea ta de deșert își amintește lucruri pe care noi, ceilalți, le-am uitat, continuă sultanul.

— Și ce-o să faci cu mine, un demdji fără putere? am întrebat îndreptându-mi cu grijă atenția înapoi la sultan.

Acesta a zâmbit enigmatic.

— Urmează-mă și vei afla.

Împotriva voinței mele, am simțit cum mi se mișcă picioarele. Am avut timp doar să mă uit peste umăr și să-l văd pe Tamid privindu-mă în sfârșit, având o expresie pe față care semăna mult cu îngrijorarea, înainte ca ușa să se închidă între noi.

CAPITOLUL 14

Trebuia să-l urmez, dar nu eram obligată să și tac.

— Unde mergem?

Marmura netedă făcea cuvintele să se întoarcă la mine cu un ecou batjocoritor, în timp ce ne croiam drum prin palat.

— Unde mă duci?

Sultanul nu răspundea la nicio întrebare pe care o aruncasem spre spatele întors în timp ce-l urmam. În cele din urmă, s-a oprit în mijlocul unui coridor. M-am oprit și eu la câțiva pași de el. În spatele nostru, o arcadă de două ori mai înaltă decât mine se deschidea spre o grădiniță în care se plimbau o mulțime de păuni. Dincolo de ea, încadrat astfel încât să se vadă din ușă, era un mozaic cu prințesa Hawa. Stătea pe ceea ce bănuiam că erau zidurile din Saramotai, cu mâinile desfăcute larg, în timp ce soarele se înălța în spatele ei. Ochii ei priveau drept înainte. Erau albaștri și în imaginea asta. Așa cum fuseseră în Saramotai.

Sultanul a pus o mână pe mâna Hawei. Am auzit un clic și partea de perete care se întindea între brațele prințesei Hawa s-a mișcat, întorcându-se ca o ușă spre exterior. În spatele peretelui, era o scară lungă ce cobora în adânc, în întuneric.

Trecuserăm de ceva vreme de ultimul paznic. Și aici nu era niciunul. Orice-ar fi fost la capătul acelor scări trebuia cu adevărat să rămână secret.

— Ce-i acolo jos?

Vocea mi se rostogolea sinistru pe treptele de piatră.

— Sunt unele lucruri pe care e mai bine să le faci în locuri unde Dumnezeu e orb.

Se spunea că Distrugătoarea de Lumi venea dintr-un loc în care Dumnezeu era orb. Din adâncul pământului.

— După tine.

Sprijinindu-mă cu mâna de perete ca să-mi păstrez echilibrul, am numărat treptele în timp ce coboram. Treizeci și trei era un număr sacru. Era numărul djinnilor care se adunaseră să făurească Primul Muritor în războiul contra Distrugătoarei de Lumi.

M-am împleticit prin întuneric, odată ajunsă jos. Sultanul era în spatele meu. M-a îndreptat ținându-mă cu mâna de talie. Pentru o clipă, m-am întors în tabără, cu mâna lui Jin pe mine. *Te-am prins.* M-am retras repede.

Locul ăsta nu era ca restul palatului. În locul marmurei netede, pereții erau din piatră șlefuită grosolan. Un tavan jos era sprijinit de stâlpi îndesați care se înșirau departe printre umbre, ca niște soldați străvechi în poziția de drepți. Singura lumină venea dintr-o gaură în tavan, proiectând un cerc luminos în grotele întunecate. Pe măsură ce ne apropiam de lumină, vedeam că stâlpii erau gravați cu desene șterse, de parcă secole de-a rândul trecuseră peste ele. Poate chiar mai mult decât secole. Nu eram sigură ce vârstă avea lumea. Dar acesta părea un loc care era aici de la începutul lumii. Anii îngropaseră locul, însă supraviețuise.

Stând sub lumină era ca și cum ne-am fi aflat pe fundul unei fântâni. Cercul luminos era aproape cât deschiderea brațelor mele întinse. Dar cerul de deasupra era doar de mărimea unei monede de jumătate de louzi. Am dat cu degetele picioarelor goale de ceva rece. Uitându-mă în jos la lumina lămpii, mi-am dat seama că era fier turnat în pământ într-un cerc perfect, cu modele împletite în el. Un cerc identic strălucea în stânga mea. Și încă unul, imediat după el, acoperit de praf și țărână.

— Ce sunt astea? am întrebat și m-am tras instinctiv de lângă fier.

— Ești de la marginea deșertului, a spus sultanul. Ești descendenta nomazilor care au purtat poveștile dincolo de nisipuri. Cu siguranță, știi toate poveștile de pe vremuri, de când djinnii se plimbau liberi printre noi. Când încă îi iubeau pe muritori. Mă rog, a zis aruncându-mi o privire piezișă, tu ești dovada vie ca încă o mai fac, din când în când. Dar a fost și o vreme când strămoșii *mei* conduceau cu ajutorul djinnilor. Asta erau întrecerile pentru sultim cu mii de ani în urmă: sarcini impuse de djinni ca să-l aleagă pe cel mai merituos dintre fiii sultanului. Nu o serie de probe stupide menite să întoarcă oamenii unii împotriva altora.

O serie de probe stupide pe care Ahmed le câștigase indiscutabil.

— Pe vremea aceea, prinții se cățărau pe munți și zburau pe păsări roc ca să aducă înapoi o singură pană de-a lor. Beau apă

sub ochiul neadormit al Rătăcitorului. Adevărate fapte de vitejie. Dar, cu toate că ne agăţăm de acele tradiţii, timpul acelor prinţi vrednici a trecut de mult. La fel ca vremurile când djinnii veneau aici şi-şi lepădau puterea înăuntrul acestor cercuri de bunăvoie, în timp ce sultanul îşi lăsa armele stând apoi la sfat.

Mi-am mişcat vârful piciorului pe marginea cercului. Auzisem de ele în poveşti. Locurile unde sultanul chema un djinn pe numele lui adevărat şi apoi îl elibera din nou. Era un semn de încredere. Dacă număram cercurile, aveau să fie şi acestea tot treizeci şi trei?

— O să chemi aici un djinn, Amani, a spus sultanul.

Mi-am ridicat iute capul. Văzusem destule lucruri create înaintea muritorilor. Buraqi. Coşmarurile. Metamorficii. Dar djinnii erau diferiţi. Nu erau doar subiect de legendă. Erau creatorii noştri. Nimeni nu mai vedea acum djinni, deşi câţiva oameni din Dustwalk susţineau că găsiseră unul pe fundul unei ploşti. Şi presupun că şi mama văzuse unul.

— Atât de disperat după un sfat mai bun în vremurile astea tulburi, Înălţimea Ta Preaslăvită?

Nu a muşcat momeala.

— Poveştile fac ca totul să pară uşor – poţi, pur şi simplu, să chemi o fiinţă primordială câtă vreme îi cunoşti numele adevărat.

Ca prinţesele şi, deopotrivă, săracii din poveşti, care cereau ajutor la ceas de nevoie folosind numele adevărat câştigat în urma unei fapte virtuoase de la începutul poveştii.

— Dar e nevoie de mult mai mult de atât. Mai e nevoie şi să-i chemi în prima limbă, a zis sultanul scoţând o bucată de hârtie împăturită din buzunar. Şi mai e nevoie de ceva. Vrei să încerci să ghiceşti?

N-am luat hârtia.

— Dac-ar fi să-mi dau cu părerea – mi-am auzit vocea amară –, aş zice că de un demdji.

Deci de asta era dispus să plătească greutatea unui demdji în aur. De asta îmi vârâse fier pe sub piele. Nu avea nevoie de puterile mele. Avea să-mi poruncească să invoc un djinn.

Ştiam poveştile despre războaiele pe care djinnii le purtaseră alături de omenire. Adil Cuceritorul, care înlănţuise un djinn în fier şi distrusese oraşe întregi înainte să dea piept cu Prinţul Cenuşiu. Djinnul care construise zidurile din Izman într-o singură

noapte ca dar pentru iubita lui. Puterea unui demdji era nimic în comparație cu ce puteau djinnii să facă.

Credeam că o să-mi poruncească să iau hârtia. Dar sultanul doar zâmbea, cu îngăduință.

— Un limbaj adevărat.

Un limbaj fără minciuni.

— O limbă adevărată.

Un demdji care nu putea minți. Care putea să spună *Vei veni la mine* în limba primordială și asta să se adeverească.

— Și un nume adevărat. În acest caz, același nume îngropat sub pielea ta. O parte din numele tău adevărat.

Ochii mi s-au îndreptat fără să vreau spre bucata de hârtie.

— Numele tatălui tău.

Al tatălui meu. Al tatălui meu adevărat. Sultanul nu-mi poruncise să iau hârtia. Dar, în ciuda hotărârii mele, am întins mâna să o iau. Puteam să ajung la tatăl meu.

— Ia-o, mi-a poruncit sultanul în cele din urmă. Dacă vrei.

Degetele m-au trădat prinzând bucata de hârtie la porunca dată. Voiam să dau drumul hârtiei. Dar voiam și să știu. Am ridicat hârtia ca să văd la lumina din fântână.

Și iată-l acolo.

Cerneală neagră așternută pe hârtia albă. Numele tatălui meu.

Bahadur.

Pentru prima dată în șaptesprezece ani îmi cunoșteam numele adevărat. Același nume care era gravat în bronz și vârât sub pielea mea.

Eram Amani Al-Bahadur.

— Citește-l cu glas tare.

Era un ordin. Și nu puteam să nu-l ascult.

Gura mi s-a mișcat împotriva voinței mele, declamând în limba străveche de pe hârtie. Cuvintele aproape mi s-au rostogolit afară, atât de ușor pentru o limbă pe care n-o vorbeam, ca și cum acolo le era locul. Ca și când jumătatea de djinn din mine recunoștea limba asta mai bine decât pe oricare alta.

Am ajuns prea repede la sfârșit, iar numele tatălui meu mi-a alunecat de pe limbă ușor, ca grăsimea deasupra focului. Și atunci am terminat. Am amuțit.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă, cercul de fier a izbucnit în flăcări.

CAPITOLUL 15

M-am clătinat în spate când o coloană uriașă de foc albastru s-a înălțat din cercul din fața mea. Era mai înaltă decât tavanul jos și arcuit, umplând puțul până sus spre cer. Ardea fierbinte, iute și mai luminos decât orice flacără văzută vreodată. S-a luptat câteva clipe la marginea cercului de fier cu o barieră invizibilă înainte să se retragă în mijlocul cercului, la fel de brusc pe cât apăruse, căpătând contur.

Am clipit în lumina care plutea în fața ochilor mei, de parcă mă uitasem direct la soare și orbisem pentru o clipă.

Apoi vederea mi s-a limpezit și l-am văzut pe tata pentru prima dată.

Bahadur arăta ca un bărbat făcut din foc.

Nu. Nu era bine. Poate nu eram la fel de pioasă ca alții, dar cunoșteam poveștile sfinte. Djinnii nu erau oameni făcuți din foc. Eram djinni făcuți din apă și pământ și un strop din flacăra lor ca să ne dea viață. O scânteie dintr-un foc de tabără. Eram o versiune a lor mult mai lipsită de strălucire.

Pielea lui Bahadur se mișca și se schimba odată cu flăcările albastre. Flăcări de culoarea ochilor mei.

Nu simțeam că răspândea căldură. Dar simțeam altceva, ceva ce nu puteam numi, dar care trecea dincolo de pielea mea și mă lovea în suflet. Era înalt cât unul dintre stâlpii uriași de aici, din grota asta antică a palatului. Numai că nu sprijinea un palat. Sprijinea lumea întreagă. Una dintre Ființele Primordiale ale lui Dumnezeu, care făcuse Primul Muritor. Care făcuse toată omenirea.

Care mă făcuse pe mine.

Mi-am dat seama că ceea ce simțeam era putere. Putere brută, adevărată, genul de putere care nu venea dintr-un titlu sau o coroană, ci din însuși sufletul lumii.

Se mișca întruna în timp ce mă holbam la el. Și am înțeles că se mișca și se micșora în același timp, schimbându-și înfățișarea. Îmi amintea de felul în care se mișca Imin când își schimba forma. Până când n-a mai fost foc albastru și lumină. Avea pielea și părul închise la culoare, era din carne și oase ca

orice locuitor din deșert. Totuși, chiar și diminuat ca să semene cu noi, era imposibil să nu vezi că era diferit. Era prea frumos, construit cu prea multă măiestrie, prea desăvârșit ca să arate ca un muritor de rând. Și nu-și făcuse ochii să semene cu ai oamenilor. Erau din același foc schimbător ca restul ființei lui, numai că ardeau mai calm. Ardeau într-un alb aprins la margini și albastru deschis în jurul pupilei negre.

— M-ai chemat.

Trei cuvinte atât de banale, dar atât de încărcate de semnificație. Și-a îndreptat atenția încet către sultan:

— Deși, din câte văd, nu pentru tine.

Sultanul era un om puternic. Totuși, era doar un om și stând lângă un djinn nu părea să fie nimic mai mult de o scânteie plutind în jurul focului.

— Acum, zise Bahadur părând aproape plictisit în timp ce vorbea cu sultanul, ce dorești de la mine? Aur? Putere? Iubire? Viață veșnică? Poate, toate patru la un loc?

— Nu sunt așa de nesăbuit încât să-ți cer ceva.

Bahadur s-a uitat la el fără să clipească. Mi-am dat seama că-l priveam cu atenție, căutând ceva familiar în trăsăturile lui, ceva ce-aș fi putut să am în comun cu el, ceva în afară de ochi.

— Nu sunt atâtea fire de nisip în deșertul vostru câte zile am trăit eu și câți muritori am întâlnit. Am întâlnit sărmani și regi și tot ce poate fi între cele două. N-am aflat niciodată un om care să nu vrea ceva. Nu contează dacă ești un copil cu genunchii murdari de pe stradă sau un bărbat care are deja mai multă putere și aur decât știe cum să se folosească de ele. Întotdeauna voi vreți ceva.

— Și voi întotdeauna folosiți dorințele împotriva noastră, a răspuns sultanul. Ne luați nevoile și dorințele și le răsuciți până când singura noastră dorință este să nu vă fi cerut deloc ajutorul.

Nu se înșela. Citisem și poveștile acelea. Cele despre Massil și despre djinnii care distrugeau o mare întreagă ca să se răzbune pe un negustor. Tinichigiul care a murit în deșert căutând aurul pe care i-l promisese un djinn luat prizonier.

— Și, în final, a continuat sultanul trecându-și batjocoritor piciorul peste marginea cercului, nu obținem niciodată ce vrem.

— Așadar, vrei ceva.

— Desigur, a spus sultanul. Toți vor *ceva.* Dar nu sunt atât de nechibzuit să-ți cer ce vreau. O să-mi dai, fără nicio condiție.

Când Bahadur a râs, a răsunat până în fundul grotelor.

— Și de ce-aș face asta?

— E una de-a voastră, știi?

Se referea la mine, deși nu-și lua ochii de la djinnul care era trofeul lui.

— Bineînțeles că știu.

Bahadur nu-și lua privirea de la sultan. O parte din mine voia să strige la el: *uită-te la mine.* O alta voia să strige la mine însămi fiindcă-mi doream așa ceva. Mă descurcasem foarte bine toată viața fără un tată. Nu aveam nevoie acum de unul.

— De ce crezi că-i însemnăm?

Sultanul a scos un cuțit de la cingătoare.

— Micuță demdji. Ia cuțitul ăsta și înfige-ți-l în stomac.

Mi-a înghețat tot corpul. Era un ordin.

— Nu.

Am vorbit cu voce tare, ca și când dacă refuzam s-ar fi adeverit. Dar degeaba – mâinile mele începuseră deja să se miște.

— Fă-o încet, a poruncit sultanul, ca să te doară!

Nu puteam face nimic. Mâna mi se mișca, întinzându-se după cuțit, cuprinzând mânerul și întorcând lama spre mijlocul meu. Mă împotriveam. Mâinile îmi tremurau de efort. Dar nu puteam să-i fac față. Cuțitul se înfigea încet în stomacul meu.

— Fiica ta va muri aici, spuse sultanul către Bahadur. Dacă nu opresc eu cuțitul.

Rănile în stomac te ucideau încet.

— Dă-mi numele celorlalți djinni și o să-i poruncesc să arunce cuțitul.

Bahadur continua să nu-mi arunce nicio privire. Se uita la sultan cu ochii albaștri și senini pe măsură ce lama se apropia de corpul meu. Era o Ființă Primordială nemuritoare. Doar Dumnezeu era deasupra lui. Pentru el, chiar și sultanul, stăpânul întregului deșert, era un mărunțiș. Eu eram un mărunțiș și eram fiica lui. Coborî în cerc, încrucișând elegant picioarele.

— Cu toții muriți până la urmă.

A zâmbit în felul acela îngăduitor, cum fac părinții către copii. Numai că nu-mi zâmbea mie.

— E ceea ce muritorii fac cel mai bine.

Cuțitul se apropia tot mai mult de stomacul meu și lui nu-i păsa. Avea să mă lase să mor. Cuțitul a atins pânza halatului lui Shazad. Mereu pătam de sânge hainele pe care mi le împrumuta. De data asta, probabil, nu avea să mă ierte. Nu avea să mă ierte nicicând că o părăseam murind în toiul războiului.

— Da, a încuviințat sultanul. Totul moare în cele din urmă.

S-a întors cu spatele la djinn, ca și cum *el* era mărunțișul. Dacă era dezamăgit de refuzul lui Bahadur, de-abia se vedea.

— Lasă cuțitul! a poruncit spre mine.

Am smuls cuțitul de lângă stomac, lăsându-l să cadă cu zgomot pe jos. Trupul îmi aparținea din nou. Fusese o cacealma. O cacealma prostească, împotriva unei ființe nemuritoare, care eșuase. Tremuram. Tare. Dar furia a luat repede locul fricii. Furia pe propriul trup. Pe sultan. Dar, mai presus de toate, pe faptul că Bahadur era gata să se uite, atât de indiferent față de mine, cum muream.

Mă făcuse să arunc cuțitul. Dar nu-mi spusese să nu-l ridic din nou.

Mi-am încolăcit din nou degetele pe mâner și m-am mișcat, îndreptând cuțitul spre gâtul sultanului. Un ultim gest prin care să pun capăt întregii povești.

— Oprește-te!

Ordinul a venit cu o secundă prea devreme. Mi-a înțepenit mușchii care țineau cuțitul la distanță de un fir de păr de pielea sultanului. Încă o secundă și l-aș fi omorât.

Pentru prima dată, Bahadur mă privea cu interes.

Privirea sultanului a trecut de la cuțit la mine. Mă așteptam la mânie. Mă așteptam la răzbunare. Dar n-am văzut nimic din toate astea. Doar buza i-a zvâcnit în sus.

— Ești o mică demdji periculoasă, nu-i așa?

Și atunci mi-am dat seama de ce gura lui mi se părea familiară.

Avea fața lui Ahmed, dar zâmbetul acela… zâmbetul acela era în întregime al lui Jin.

CAPITOLUL 16

Eram prețioasă.

De asta eram încă în viață.

De asta oprise cuțitul.

Urma să fiu ținută în harem. Asta a spus sultanul. Ținută. Nu ca o prizonieră. Mai degrabă ca pe o armă deosebit de frumos lucrată. Păstrată până aveau din nou nevoie de mine.

Au venit și alte ordine, când am fost predată slujitoarei îmbrăcate într-un halat de culoarea deschisă a nisipului, cu părul negru legat în sheema. Ca și cum avea de ce să se teamă de soarele din deșert în încăperile umbrite ale palatului.

— Vei rămâne în palat, m-a instruit el cu calm.

Voiam să mă împotrivesc. Dar, în timp ce mintea mea putea să se răzvrătească, trupul meu nu putea.

— Nu vei călca dincolo de zidurile haremului fără permisiunea unui membru al palatului.

Îi înțelegea prea bine pe demdji. Își alegea cuvintele cu grijă. *Nu pleca din harem.* Și nu: *nu încerca să evadezi. A* încerca și a reuși erau două lucruri diferite pentru un demdji.

Am aruncat o privire în josul treptelor când sultanul mi-a ordonat să urc. Către Bahadur. Tatăl meu – deși cuvântul mi se părea nefiresc. Ne-a privit plecând din locul unde stătea în cercul micuț. Întunericul l-a împresurat pe măsură ce lampa noastră se îndepărta, dar îl puteam încă vedea mult după ce n-ar mai fi trebuit să pot. Ca și cum ardea încă în propriul foc, chiar și în formă omenească. Era de o mie de ori mai puternic decât mine. Trăise nenumărate vieți înainte să mă nasc eu. Dar era prizonier la fel ca mine. Ce speranță aveam eu să scap dacă nici măcar el nu putea?

— Și nu vei face rău nimănui de aici. Sau ție însăți.

Se temea să nu mă sinucid. Să nu încerc să-i scap printre degete pierind. Nu voiam să știu ce plan avea pentru mine, atât de groaznic, încât aș fi putut prefera sinuciderea.

— Dar, dacă mi se întâmplă ceva – dacă mor –, vei urca în cel mai înalt turn din palat și te vei arunca de-acolo.

Dacă murea el, muream și eu.

O mulțime de alte ordine au prins rădăcini în oasele mele în timp ce femeia îmbrăcată în haine de culoarea nisipului mă conducea prin holurile de marmură șlefuită. Picioarele mele ascultau ultimele ordine ale sultanului.

— Mergi cu ea. Fă ce-ți spune.

Am trecut pe sub o arcadă joasă de piatră. Aproape puteam să disting siluetele dansatoarelor împletite laolaltă, cioplite în piatră. Am simțit aburul din aer înainte să ne depărtăm foarte mult, mirosul greu de flori și mirodenii care-și croiau deja drum spre trupul meu. Te putea îmbăta la fel de ușor ca băutura după ce fuseseși în deșertul uscat prea multă vreme.

Am intrat în cea mai mare baie pe care o văzusem vreodată. Camera era îmbrăcată în plăci irizate galbene, roz și albastre, în desene de mozaic fantastice și hipnotizante din tavan până la podea. Aburul care se înălța din bazinele încălzite îmbrăca totul într-o peliculă lucioasă, de la pereți până la fete.

Și erau multe fete.

Auzisem povești despre haremul sultanului, unde erau ținute femeile pentru plăcerea sultanului și sultimului. Și unde se nășteau viitorii prinți care să lupte pentru tron și prințesele care erau vândute pentru alianțe politice. Iată-le, săpunindu-și cu mișcări unduitoare, prelungi și languroase umerii goi sau plutind la marginea apei, cu ochii închiși, în timp ce slujitoarele le ungeau părul cu uleiuri. Câteva stăteau întinse pe paturile din apropiere, moțăind, în timp ce mâini pricepute le masau membrele lungi.

Slujitoarea a început să mă dezbrace fără să vorbească, desfăcând legăturile de la halatul lui Shazad în timp ce o priveam. Am lăsat-o.

Și atunci am zărit bărbatul. Arăta ca o vulpe în cotețul găinilor. Și încă una flămândă. Stătea întins pe un pat, sprijinit pe un morman de perne, dezbrăcat până la talie. Probabil, cu un an sau doi mai mare ca mine, părea să fi fost cioplit în piatră, cu trăsături robuste și greoaie, fără nicio subtilitate grațioasă care să le echilibreze. Ar fi trebuit să fie arătos, dar linia gurii avea o răutate care însemna că nu avea să fie niciodată chipeș.

Trei fete mirajine incredibil de frumoase erau în jurul lui, înfășurate doar în cearșafuri lungi de pânză, cu părul lung și negru atârnând în valuri bogate și ude pe umerii goi. Una era la picioarele lui, întinzându-și picioarele alene în apa aburindă,

sprijinită de genunchiul unei fete mlădioase care stătea ghemuită lângă el. Ultima stătea cu capul în poala lui, cu ochii închiși, în vreme ce el îi trecea absent degetele prin păr, cu buzele cărnoase strânse într-un zâmbet satisfăcut.

Însă nu era atent la niciuna dintre ele – se uita la două fete care stăteau în partea opusă, amândouă goale pușcă, inspectate centimetru cu centimetru de o slujitoare. De parcă servitoarele căutau orice defect care le-ar fi împiedicat pe aceste fete să fie primite în lumea lui cu femei frumoase, perfecte. Le recunoșteam, mi-am dat seama când slujitoarea mi-a scos halatul și m-a înfășurat într-un cearșaf simplu de pânză, deși mintea mea obosită a avut nevoie de o clipă ca să știe de unde să le ia. Fuseseră pe navă cu mine, aduse de negustorii de sclavi pentru a fi oferite haremului.

Ce se întâmplase cu fetele care n-au fost alese pentru harem? Fuseseră vândute altor bărbați din case mai puțin prestigioase? Sau erau adevărate zvonurile că negustorii de sclavi înecau orice fată respinsă de haremul sultanului?

Ca și cum mi-ar fi simțit privirea, fata micuță lipită de el s-a uitat spre mine. Și-a schimbat expresia în timp ce se apleca să-i șoptească ceva fetei întinse în poala bărbatului. Fata cu buzele cărnoase și frumoase. Aceasta a deschis ochii larg, fixându-mă cu privirea atât de repede, încât era limpede ca lumina zilei că doar se prefăcuse că doarme. Și-a țuguiat buzele gânditoare, răsucindu-se ca să le șoptească ceva celorlalte două. Râsetele care au urmat au răsunat pe lespezile din jurul meu.

Asta a făcut ca atenția bărbatului să se întoarcă spre mine.

— Ești nouă, mi s-a adresat el în timp ce fetele încercau să-și ascundă zâmbetele.

I-am urât vocea din prima clipă. I se lipea de cuvinte de parcă le gusta, iar cuvintele la rândul lor păreau că mi se agață apoi de piele.

— Ar trebui să te închini sultimului.

Fata cu buze groase a căscat, întinzându-se sugestiv peste trupul lui ca o pisică la soare. Deci acesta era sultimul – primul născut dintre fiii sultanului. Prințul Kadir. Moștenitorul tronului pentru care luptam. Fiul care-l înfruntase pe Ahmed la ultimele întreceri pentru sultim.

Trecuse de mult vremea când aș fi fost impresionată de un prinț. Nu mai departe de ultimele zile sărutasem unul și țipasem la altul. Dar acesta era dușmanul meu.

Așa că nu m-am închinat în timp ce slujitoarele îmi desfăceau cu grijă bandajele, conștientă de ochii bărbatului ațintiți asupra mea, în vreme ce tot mai mult din pielea mea era dezgolită.

Aveam umflături roșii și urâte în locurile unde fierul îmi fusese vârât sub piele. Fetele au scos un hohot de râs la vederea lor.

— Poate c-a fost lucrată de croitorul Abdul, dragostea mea, a spus cea botoasă, uitându-se la mine.

Celelalte două fete chicoteau.

Asta m-a durut.

„Croitorul Abdul” era o poveste despre un bărbat care era prea pretențios cu soțiile lui. S-a căsătorit cu prima soție pentru că avea o față foarte frumoasă. S-a căsătorit cu a doua pentru că avea un corp atrăgător și cu a treia pentru că era bună la suflet. Dar se plângea că prima era nemiloasă, că a doua avea o față neplăcută și că a treia avea un corp urât.

Așa că l-a angajat pe croitorul Abdul să-i facă soția perfectă. Croitorul priceput a făcut ce i s-a cerut fără să obiecteze. A cusut capul primei soții pe trupul celei de-a doua, apoi a cusut inima bună a celei de-a treia în acel corp, atât de bine, încât nici măcar nu i-a lăsat cicatrici pe piept. A aruncat în deșert ce mai rămăsese din femei. În cele din urmă, soțiile s-au răzbunat, fiindcă soțul a fost mâncat de viu de un metamorfic care purta toate bucățile aruncate din soțiile lui.

Mi-am oprit mâna din încercarea de a acoperi urmele de pe brațe. Eram un demdji, un soldat al rebeliunii, Banditul-cu-ochi-albaștri. Înfruntasem lucruri mult mai rele decât fetele răzgâiate din harem.

Dar Kadir a zâmbit doar:

— În acest caz, a fost croită pentru mine.

— Arată mai degrabă ca și cum a făcut-o pentru menajerie, a spus altă fată, nereușind să deslușească atitudinea sultimului. Sau i-a încurcat brațele cu ale unei maimuțe.

Chicotelile fetelor s-au transformat în râsete. Dar pierduseră atenția sultimului. Acesta s-a ridicat în picioare, aproape răsturnând-o pe fata din poala lui.

— Pari mirajină.

Scânteia de interes din vocea lui era periculoasă, începuse să parcurgă distanța scurtă dintre noi.

— Se întâmplă foarte rar să mi se aducă fete mirajine. Soiul vostru e preferatul meu însă. Presupun că ești din Miraji de vest.

Nu i-am răspuns. Nu părea că avea nevoie s-o fac. M-a prins de bărbie, înclinându-mi fața spre lumină și privindu-mă așa cum se uită un negustor la un cal. L-aș fi plesnit, dar ordinele sultanului mi-au ținut mâinile pe lângă corp.

— Tot e bună la ceva rebeliunea fratelui meu. Războaiele aduc mai mulți prizonieri.

Se știa că haremul era un loc periculos. Auzisem că pe vremea tatălui sultanului Oman unele femei ajungeau la el pentru că voiau. Dar mai multe erau prizoniere de război. Sclave cumpărate de pe țărmuri străine. Femei luate prizoniere de pe nave, ca mama lui Jin. Acum era război în Miraji. Asta însemna că mai mulți negustori de sclavi profitau de haos ca să prindă femei mirajine.

— Binecuvântata sultima te-a văzut deja? a strigat fata ce fusese dată la o parte din poala sultimului, încercând să-i atragă din nou atenția.

— Toate fetele noi pentru sultim trebuie să fie văzute de sultimă, a încuviințat complicea ei micuță ca și cum repeta ceva ce se mai spusese.

— Da, trebuie să te considere vrednică, a intervenit și fata care stătuse la picioarele lui, dornică să-i fie pe plac.

— Sau nevrednică, a spus fata cu buze groase rânjind.

— Taci, Ayet, nu e nevoie s-o tulburăm pe sultimă!

Sultimul a luat mâna de pe fața mea, coborând-o pe gât, peste claviculă, făcându-mi pielea de găină.

— Nu trebuie să se atingă nimeni de ea.

Servitoarea care mă însoțea a vorbit exact când mâna lui Kadir a ajuns la marginea cearșafului alb de pânză ce mă acoperea. Avea tonul ferm și părintesc al unei mame fără prea multă răbdare. Sultimul a deschis gura vrând s-o alunge, dar ea i-a tăiat vorba:

— Sunt ordinele tatălui tău.

Numele sultanului a făcut mâna lui Kadir să se oprească brusc. Pentru o clipă, a părut că se aprinde de sfidare. Apoi sfidarea a dispărut, înăbușită, când a lăsat brațul în jos și a ridicat din umeri, trecând în schimb pe lângă mine de parcă asta

intenționase de la bun început. Soțiile lui s-au ridicat și l-au urmat. Când a trecut pe lângă mine, privirea lui Ayet a căzut pe halatul lepădat al lui Shazad. Ce frumos era în urmă cu câteva zile, la nuntă! Înainte să fim atacați. Înainte să fiu sărutată, răpită și tăiată. Dar era în continuare frumos. S-a împiedicat cu piciorul stâng în veșmânt, împingându-l și făcându-l să zboare într-un bazin, unde s-a îmbibat de apă.

— Vai! a exclamat Ayet rânjind cu toți dinții spre mine. Îmi pare rău.

Și-a scuturat o ultimă picătură de apă din păr spre mine în timp ce se îndepărta, iar în urma ei hohote de râs și șușoteli au răsunat cu ecou între pereții băii.

Am simțit cum mi se încinge ceafa.

Când Ahmed avea să ocupe palatul, aveam de gând să ard haremul din temelii.

CAPITOLUL 17

Haremul m-a lăsat fără deșert.

Slujitoarele mi-au turnat apă pe cap și mi-au frecat pielea până au lăsat-o dureroasă și jupuită. Până mi-au răpit pielea îmbrăcată în nisip, sânge, sudoare, praf de pușcă, foc și mâinile lui Jin.

M-au scos din apa aburindă. Am lăsat o fată să mă înfășoare într-un cearșaf mare și uscat de pânză și să mă întindă ușor lângă bazin. Ceva cald s-a scurs în picături pe pielea mea, ca un ulei. Mirosea a flori necunoscute. Cealaltă fată mi-a trecut pieptenele prin păr, frecându-mi ușor scalpul.

Îmi petrecusem toată viața luptând. Luptând să rămân în viață în Dustwalk când eram fata cu pistol. Luptând să scap de moarte în orașul din deșert fără viitor. Luptând să traversez deșertul. Banditul-cu-ochi-albaștri. Luptând pentru Ahmed. Pentru Rebeliune. *Un nou început. Un nou deșert.*

Dar, pe măsură ce pieptenele îmi trecea iar și iar prin păr, nu eram sigură că mai eram în stare să lupt.

Am lăsat somnul să mă cuprindă.

Mâine. Aveam să lupt mâine.

Nu a fost nevoie de foarte mult timp să-mi dau seama că haremul era plin de lanțuri și ziduri invizibile, menite să pară că nu erau acolo.

Era ca un labirint, construit să mă întoarcă la nesfârșit, până nu mai știam pe unde intrasem sau dacă mai exista vreo ieșire. Erau zeci de grădini, legate între ele ca un fagure. Unele erau întinderi simple de iarbă, cu o fântână din care țâșnea apă necontenit, cu perne împrăștiate în jur. Altele erau atât de încărcate de flori, de lujeri și sculpturi, încât nici nu mai vedeam zidurile. Dar zidurile erau mereu acolo.

Nu puteam să număr câți oameni trăiau în harem. Zeci de soții care aparțineau sultanului și sultimului, deopotrivă. Și copii – prinții și prințesele născute de soțiile sultanului. Toți până în șaisprezece ani. Vârsta la care erau în sfârșit eliberați din harem. Treceau din mâinile tatălui lor în mâinile soților. Sau

mergeau să moară pentru el pe câmpul de luptă, ca Naguib. Toți erau frații și surorile lui Jin și Ahmed.

În cele din urmă, am găsit unul dintre hotare: o poartă din fier și aur care stătea întredeschisă. Picioarele mi s-au oprit brusc când am încercat să ies. M-am luptat cu senzația care mă împiedica, dar fără folos – trupul meu s-a oprit ca și cum m-ar fi înhățat o mână invizibilă. Sângele mi s-a împietrit și un pumn mi s-a răsucit în stomac, trăgându-mă înapoi.

Primisem ordin să nu plec.

Nu puteam trece mai departe.

Trebuia să le trimit vorbă celor din Rebeliune. Chiar dacă nu știam exact unde se aflau. Familia lui Shazad era însă în Izman. Iar Izmanul era de cealaltă parte a acestor ziduri. La câțiva metri distanță. Ar fi putut fi la fel de bine un deșert întreg între noi.

Trebuia să fie o fisură, o cale de ieșire din harem. Chiar dacă nu puteam să ies, trebuia să fie o cale prin care să trimit un avertisment, măcar că sultanul avea un djinn.

Că îl avea pe tata.

Mi-am alungat ideea din minte. Nu era tatăl meu, așa cum nu fusese nici soțul mamei mele.

Dacă ar fi fost tatăl meu, i-ar fi păsat dacă muream sau nu.

Mama mă crescuse cu mii de povești despre fetele salvate de djinni, despre prințese salvate din turnuri, despre țărănci salvate din sărăcie.

Se părea că poveștile erau doar povești.

Eram pe cont propriu.

Ar fi trebuit să fie o senzație familiară. Și în Dustwalk obișnuiam să mă gândesc că sunt pe cont propriu. Dar nu fusese niciodată adevărat. Atunci îl aveam pe Tamid. Acum erau zeci de incizii minuscule pe tot corpul meu care-mi aminteau de ce nu puteam avea încredere în cel mai vechi prieten. Am găsit cu degetele una dintre bucățelele de metal de sub pielea brațului. Mă durea când apăsam cu degetul mare. Am împins mai tare.

Pentru prima dată în viață, eram cu adevărat singură.

•

În a treia zi petrecută în harem am dat peste menajerie.

Primul lucru pe care l-am observat – o larmă de strigăte diferite ce ieșeau din cuștile de fier, încununate cu domuri zăbrelite cu model elaborat. Erau sute de păsări cocoțate printre

gratiile de fier, îmbrăcate în culori care ar fi stârnit invidia unui djinn. Galbenul lămâilor proaspete. Verde ca iarba din Valea lui Dev înainte să fugim. Roșu ca sheema pe care o pierdusem. Albastru ca ochii mei. Doar că nu chiar la fel. Nimic nu avea același albastru ca ochii mei. Cu excepția ochilor lui Noorsham. Și ai lui Bahadur. Cei care se uitaseră, arzând încet cu indiferență, cum cuțitul mi se apropia de piele. Cei care nici nu clipiseră, nici nu catadicsiseră să se întoarcă. Ca și când nu l-ar fi durut deloc să mă privească.

M-am întors cu spatele la păsări.

Păuni uriași și-au răsfirat cozile când am trecut pe lângă altă cușcă. În alta, doi tigri stăteau lungiți într-un loc însorit, întinși alături și căscând atât de tare, încât le vedeam colții lungi cât degetele mele. Erau niște tigri pictați și pe pereții ușii secrete care ducea spre tabăra rebelilor. Dar acelea erau doar imagini, vechi de o mie de ani, cât palma mea de mari. Aceștia erau cu mult diferiți.

M-am oprit la cea mai îndepărtată cușcă.

Vietatea dinăuntru era aproape la fel de mare ca un roc. O dihanie uriașă de piele cenușie, cu membre groase, cu urechi nefiresc de mari. M-am trezit că mă lipesc de gratii. Ca și cum aș fi putut să mă strecor și să-l ating.

Pe cealaltă latură a cuștii era o fată, stând cu genunchii adunați la bărbie. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Prea tânără să fie una dintre soțiile sultimului. Atunci trebuia să fie fiica sultanului. Una din mulțimea de prințese, despre care nu se vorbea niciodată nici pe jumătate cât se vorbea despre prinți. Avea ceva care îmi amintea de Delila, deși îmi dădeam seama că avea același sânge cu Jin, ceea ce Delila nu avea. Totuși, avea o delicatețe în curbura obrajilor ca și cum nici ea nu reușise încă să se desprindă de copilărie. Și mânuia ceva care semăna cu o jucărie pe care o modela din lutul roșu în jurul unui schelet de metal, făcând o copie micuță a dihaniei. A împins unul dintre picioarele jucăriei în timp ce o priveam; acesta s-a îndoit lejer, ghidat de articulațiile mici și metalice din interior.

— Ce este? am întrebat.

Ea și-a ridicat privirea speriată, oprindu-se din lucru și uitându-se la mine printre gratiile cuștii. Cuvintele îmi scăpaseră fără să vreau.

— Un elefant, a răspuns ea încet.

Inima mi-a zvâcnit dureros amintindu-mi de Izz și Maz cum îmi explicau entuziasmați despre elefanți.

Asta văzuseră ei dincolo de hotare. Un elefant adevărat, viu.

— Ai venit să-ți vizitezi rudele?

Vocea disprețuitoare din spatele meu era departe de a fi binevoitoare. M-am întors totuși s-o întâmpin. Era Ayet, soția care-mi aruncase halatul în bazin în prima zi petrecută în harem. Erau cu ea și celelalte două fete care păreau s-o flancheze mereu ca un fel de gardă personală. Învățasem din conversațiile pe care le auzisem că se numeau Mouhna și Uzma.

— Iar rudele voastre se află, presupun, în cotețele sultanului.

Am urmărit cum insulta își lăsa amprenta pe fața celor trei în același timp. Ayet și-a revenit repede.

— Pari să crezi că suntem dușmance, a spus ea. Dar te putem ajuta. Știi unde ne aflăm?

N-a așteptat să-i răspund.

— E chiar menajeria unde soția sultanului, Nadira, l-a întâlnit pe djinnul care i-a oferit un copil demonic.

Nadira era mama lui Ahmed și a Delilei. Toată lumea știa povestea aceea. Într-o zi, soția sultanului se plimba prin grădinile palatului când a dat peste un broscoi ce sărise din greșeală într-una dintre coliviile sultanului și nu mai știa cum să iasă.

M-am uitat la păsările din colivie.

Păsările îl loveau întruna cu ciocul. Nadirei i-a fost milă de vietatea aceea și, deschizând colivia, a întins mâna fără să-i pese că păsările îi ciupeau mâinile cu ciocul, lăsându-le însângerate și zgâriate. De cum a pus broscoiul jos, acesta și-a luat forma adevărată, aceea de djinn.

— Vezi, uite care-i problema.

Ayet și fetele ei m-au înconjurat ca o haită de animale la pândă.

— Fetele care nu-și găsesc locul potrivit în harem nu prea rezistă mult. Sultimului îi plac fetele mirajine.

Ayet m-a izbit cu palma în piept surprinzător de tare, împingându-mă către cea mai apropiată cușcă. Unul dintre tigri ne-a privit curios.

— Dar nu are loc să se afișeze decât cu trei dintre noi. Așadar, când apare o fată nouă, alta trebuie să plece. Și niciuna dintre

noi nu vrea să dispară. Ceea ce înseamnă că *tu* nu ai ce să faci aici.

— Nu mă interesează deloc soțul vostru stupid.

Voiam să-i împing mâna la o parte. Dar nu puteam. Sultanul îmi poruncise. Nu mă puteam opune.

Ayet nu era convinsă.

— Știi ce altceva s-a mai întâmplat aici? Aici a ucis-o sultanul pe Nadira după ce a născut hidoșenia aceea, a zis făcând un pas spre mine. Pentru că nimeni nu poate auzi țipetele de aici, din pricina păsărilor.

Într-adevăr, păsările din colivii făceau zarvă acum, iar glasurile lor acopereau restul haremului, aflat la doi pași distanță.

— Haide, strigă după ajutor!

— Ar trebui s-o lăsați în pace.

Vocea nu era puternică. Era doar un chițăit în corul de păsări cu pene neobișnuite. Dar era destul de puternică să fie auzită. Era fata cu elefantul de jucărie. Se uita la tot ce se întâmpla de cealaltă parte a cuștii. Avea ochii mari de spaimă. Cu toate astea, îmi luase apărarea.

Ayet a zâmbit disprețuitor, dar insulta usturătoare n-a mai urmat.

— Asta e treaba noastră, Leyla! Sultanul nu și-a mai luat o soție nouă de zece ani, ceea ce înseamnă că în mod clar ea se află aici pentru soțul nostru binecuvântat, sultimul, nu pentru tatăl tău.

— Dacă ești atât de sigură, a spus Leyla ridicându-se șovăind în picioare, strângând elefantul de jucărie ca un copil cu vreo zece ani mai mic, pot să merg să-l întreb pe *tatăl meu.*

Numele sultanului a funcționat ca un cuvânt magic. De felul celor care chemau spirite puternice și deschideau uși în fațadele stâncilor. A fost de ajuns ca Leyla să-l pomenească și a fost ca și cum el ar fi fost acolo.

Ayet a cedat prima. Și-a dat ochii peste cap, de parcă voia să cred că nu meritam să-și piardă timpul cu mine, apoi s-a întors cu spatele.

— Ia-l ca pe un avertisment.

Mi-a aruncat vorbele peste umăr în timp ce se îndepărta alene. Am urmărit-o plecând, urând-o. Uram faptul că nu puteam să-i sparg nasul cum aș fi vrut.

De cealaltă parte a menajeriei, Leyla învârtea absentă mecanismul din mâinile ei.

— O să te obișnuiești cu ele.

Nu aveam de gând să mă obișnuiesc cu ele. Voiam să ies înainte să am timp să mă obișnuiesc.

•

De când sosisem în harem, rămăsesem în camerele mele când nu căutam o cale de scăpare. Slujitoarele îmi aduceau haine curate, un lighean să mă spăl și mesele, părând să anticipeze de ce aveam nevoie fără ca eu să spun o vorbă. Dar în noaptea aceea nu au mai adus de mâncare.

Nu puteam să nu mă gândesc că Ayet avea ceva de-a face cu asta. Doar pentru că nu mă putea sfâșia ca pe un animal sălbatic nu însemna că nu avea să mai încerce să mă facă să sufăr din pricina intențiilor imaginare pe care le aveam în privința sultimului ei. Ultimul lucru de care aveam nevoie în viață era încă un prinț.

Am așteptat până s-a întunecat, după care am cedat chiorăielilor din stomac. Nici măcar eu nu eram atât de încăpățânată, încât să mor de foame.

Erau femei în toată grădina unde se servea masa, stând în grupuri strânse în jurul vaselor cu mâncare pe care le împărțeau între ele. Atât de strânse la un loc, încât era imposibil să dau una la o parte atât cât să ajung la mâncare. Dintr-odată, eram din nou în prima noapte în tabăra rebelilor, înainte să cunosc numele tuturor. Când eram o intrusă. Numai că atunci fusesem o intrusă pe care o îndrumau Shazad și Bahi.

Am observat-o pe Leyla, singura persoană pe care o vedeam stând de una singură. Aproape terminase de construit elefantul de jucărie, după câte se părea, și lutul modelat lua formă în jurul articulațiilor de metal. În timp ce-o priveam, întorcea o cheie mică în spatele jucăriei. A pornit cu pași hurducați și apăsați spre unul dintre copilașii care stăteau cu grupul de femei cel mai apropiat de ea. Băiețelul a întins mâna după jucărie încântat, dar mama lui l-a smucit, așezându-l în poală și răsturnând jucăria în același timp.

Clipa de bucurie care apăruse pe fața Leylei când manevra jucărioara a dispărut și și-a lăsat capul în jos. O fată ca ea ar fi fost mâncată de vie în deșert. Pe de altă parte, o fată din deșert putea fi mâncată de vie în palat.

Am ridicat jucăria de unde zăcea acum inutilă, zvâcnind încă din picioare. I-am întins-o. M-a privit cu ochii aceia care păreau să-i ocupe toată fața.

— M-ai ajutat azi, în menajerie.

Ea doar se uita la mine. Am vrut să-i spun că m-aș fi descurcat singură. Și ar fi fost adevărat dacă n-aș fi fost împiedicată de o sută de bucățele de metal vârâte pe sub piele.

— Mulțumesc.

Ea a dat din cap și a luat jucăria. M-am așezat lângă ea fără să aștept invitație. Nu aveam unde să mă duc în altă parte. Mă purtam frumos cu ea pentru că aveam nevoie de aliați în harem. Așa îmi spuneam. Nu pentru că avea ochii mari și pierduți care mă făceau să mă gândesc le ai Delilei.

Ayet și cele două parazite ale ei erau într-un grup compact ceva mai departe. Valurile de dispreț se rostogoleau dinspre ele chiar și de la distanța aceea. Când m-au văzut că le privesc, Ayet i-a șoptit ceva Mouhnei. Au izbucnit în hohote de hlizeli ca niște păsări care croncănesc.

— Se tem de tine, a îndrăznit Leyla să spună. Cred că o să le iei locul lângă Kadir.

Am pufnit pe nas.

— Crede-mă, nu mă interesează deloc fratele tău.

A apărut o slujitoare care mi-a întins o farfurie plină de cărnuri frumos mirositoare. Stomacul mi-a chiorăit, răspunzând recunoscător.

— Nu e fratele meu, a spus Leyla cu fălcile încleștate. Adică, ai dreptate, presupun. Amândoi suntem copiii preaslăvitului meu tată, sultanul. Dar în harem singurii pe care îi numim frate și soră sunt cei care au aceeași mamă. Eu am un singur frate, Rahim. Acum a plecat din harem, a adăugat cu o voce absentă.

— Și mama ta? am întrebat.

— Era fiica unui inginer gamanix.

Întorcea jucărioara în mâini. Jin îmi spusese despre țara aceea. Acolo fuseseră făcute busolele gemene pe care el și Ahmed le aveau mereu cu ei. O țară care învățase să împletească magia cu mașinăriile. Așa se explica faptul că învățase să facă jucărioarele mecanizate.

— A dispărut când aveam opt ani.

Leyla a spus-o atât de calm și de direct, încât m-a luat prin surprindere.

— Cum adică a dispărut? am întrebat.

— O, se mai întâmplă în harem, a răspuns Leyla. Femeile dispar când nu mai sunt de folos. De asta se teme Ayet de tine. Nu a putut să-i facă un copil sultimului. Dacă o înlocuiești, ar putea să dispară la fel ca celelalte. Se întâmplă în fiecare zi.

Am luat o înghițitură de mâncare dusă pe gânduri, ascultând-o pe Leyla cum vorbea. Mi-a ars limba ca un tăciune, iar gura îmi luă foc. Mi-au dat lacrimile și am scuipat mâncarea în iarbă, tușind violent.

— Nu suporți mâncarea noastră rafinată? mi-a strigat Mouhna din cealaltă parte a grădinii. Lângă ea, Ayet și Uzma se tăvăleau de râs, în timp ce Mouhna băgă o bucată de pâine în gură, țuguindu-și buzele spre mine și savurând-o.

— Un cadou de la binecuvântata sultimă.

Leyla a luat ceva roșu de pe farfuria mea. A strâmbat din nas.

— Ardeiul ucigaș, a spus ea, aruncându-l în cel mai apropiat grătar.

— Ce naiba e ardeiul ucigaș?

Încă tușeam. Leyla mi-a pus un pahar în mâini. L-am băut, răcorindu-mi limba în flăcări.

— E un condiment străin. Tata încearcă să îl țină departe de harem, dar e…

Și-a trecut neliniștită limba peste buze.

— Uneori fetele de aici îl folosesc… ca să scape.

Într-o clipă am înțeles ce voia să spună prin „a scăpa".

Ardei *ucigaș.*

Deci unii găsiseră o cale de scăpare. Nu era genul de evadare pe care o plănuisem. Dar dacă ardeii aceia veneau din afară, trebuia să fie un mod prin care să și scoți lucruri afară. Un mod prin care să treacă șoaptele dincolo de ziduri.

— Cine e binecuvântata sultimă?

Auzisem deja de ea. Când ajunsesem prima dată. La băi.

— Prima soție a sultimului, a răspuns Leyla ridicându-și ochii mirată. Mă rog, nu prima pe care și-a luat-o. A luat-o pe Ayet de soție în prima zi după ce a câștigat întrecerile pentru sultim. Dar binecuvântata sultimă e singura dintre soțiile lui Kadir care a putut să conceapă un copil.

Probabil o urau. Mătușa mea Farrah o urâse pe Nida, soția cea mai tânără a unchiului meu. Dar locul lui Farrah ca soție dintâi fusese asigurat de trei fii. Nida era cea care trebuia să-i sărute

picioarele ca să obțină ceva. Poate că era vorba despre sultim, nu despre un negustor de cai din deșert, dar tot niște soții geloase erau. Iar eu înțelegeam cum mergeau astfel de lucruri. Prima soție era cea mai puternică femeie din gospodărie – în acest caz, din harem.

— Și unde poate fi găsită sultima?

CAPITOLUL 18

Sultima era o legendă în harem.

Aleasă de Dumnezeu să fie mama următorului moștenitor din Miraji. Singura femeie vrednică să conceapă un copil cu sultimul. Stătea închisă în camerele ei mai tot timpul. Femeile din harem șușoteau că făcea asta ca să se roage. Dar eu mi-am amintit ce-mi spusese Shazad cândva: dacă stăteai ascuns de ochii dușmanilor, întotdeauna considerau că erai mai puternic decât ei.

Iar, din șușotelile pe care le auzisem, haremul era plin de dușmani ai sultimei.

La două zile după ce Mouhna mi-a dat să mănânc ardeiul ucigaș, Leyla m-a trezit cu o veste. Binecuvântata sultimă ieșise în sfârșit să se scalde.

Am zărit-o înainte s-apuc să intru cu totul în sala băilor dinspre coridor. Stătea cu spatele spre intrare, legănându-și un picior în apă, cu celălalt picior îndoit sub ea, întoarsă doar atât cât să-i observ burta umflată. Vârsta o scotea în evidență. Mai văzusem femei însărcinate în harem, dar acelea aparțineau sultanului. El nu-și mai luase soții de aproape zece ani; soțiile lui erau acum aproape de aceeași vârstă cu el – majoritatea împliniseră treizeci de ani sau se apropiau de vârsta asta. Chiar și de la distanță, îmi dădeam seama că sultima încă nu împlinise optsprezece ani. Își mângâia întruna pântecele cu mișcări liniștitoare, cu capul înclinat în față, gânditoare.

Dinspre mine, binecuvântata sultimă arăta ca oricare altă fată gravidă din deșert. Nu că m-aș fi așteptat să se scalde încărcată de perle și rubine, dar după toate zvonurile și șoaptele credeam c-o să văd mai mult decât o fată într-un halat alb subțire.

Nu era singură. De cealaltă parte a apei, Kadir stătea întins, purtând niște șalvari largi și nimic altceva. Era gol de la brâu în sus. Nu credeam că Jin avea ceva în comun cu fratele lui, dar se părea că aversiunea față de cămăși era o trăsătură de familie.

În apă mai erau și vreo șase fete pe care le recunoșteam din harem. O parte din colecția de soții ale lui Kadir, care plescăiau în apă, chicotind, cu halatele albe lipite de piele.

Stătusem îndeajuns de multă vreme acolo încât să-mi dau seama că majoritatea femeilor din harem nu erau mirajine. Erau femei din nord cu pielea deschisă la culoare, răpite de pe nave, fete din est cu trăsături străine, vândute ca sclave, fete din Amonpour cu pielea închisă, luate în timpul ambuscadelor de la graniță. Dar era imposibil să nu-ți dai seama că fata asta era născută în deșert, chiar și privită din spate. Pânza i se lipise de corp din pricina aburului ridicat din băi; părul închis la culoare și umed i se agăța de față. Nu arăta chiar ca atotputernica sultimă, vasul ales pentru viitorul sultan din Miraji.

Apoi și-a ridicat privirea, tresărind la sunetul pașilor mei, și s-a uitat la mine peste umăr, iar inima mi-a sărit din piept.

O, la naiba cu toate puterile cerului și iadului, ce-am făcut să merit așa ceva?

Eram față în față cu sultima despre care auzisem atât de multe. Singura femeie suficient de neprihănită încât să facă un copil cu sultimul Kadir. Fata trimisă de Dumnezeu să asigure viitorul țării Miraji.

Doar că eu o cunoșteam drept verișoara mea, Shira. Și singurul lucru pentru care fusese trimisă de Dumnezeu era să-mi facă viața un iad.

Jin îmi spusese odată că soarta are un simț crud al umorului. Începeam să-l cred. Mai întâi Tamid, acum Shira. Traversasem un deșert întreg, dar era ca și cum eram târâtă înapoi acasă să înfrunt tot ce lăsasem în praful ridicat în fugă.

Shira părea la fel de surprinsă ca mine. Gura s-a rotunjit într-o expresie mirată, după care s-a strâns într-o linie aspră. Ne priveam peste porțiunea îngustă de lespezi dintre noi. Ne confruntam cu încăpățânare, așa cum mai făcuserăm de o sută de ori în dormitorul mic din casa mătușii mele.

— Măi să fie! a spus Shira.

Își pierduse accentul. Puteam să-mi dau seama de asta chiar și din cele trei cuvinte. Sau poate nu-l pierduse, ci-l înăbușise sub ceva ce trecea drept accent nordic.

— Vopsește-mi părul violet și spune că sunt djinn dacă nu e chiar verișoara mea cel mai puțin preferată.

Aveam o replică pe vârful limbii. Am oprit-o înainte să-mi scape printre dinți. *Sultanul are un djinn,* mi-am reamintit. *Are o Ființă Primordială sub comanda lui și nimic nu-l oprește să o folosească în orice secundă împotriva rebelilor. Și, atunci, totul*

s-ar termina. Pentru mine. Pentru Ahmed, Jin, Shazad și întreaga rebeliune.

Nu știam prea multe despre alte familii, dar bănuiam că în cele mai multe cazuri când trebuia să te prefaci că te porți frumos cu rudele nu erau atât de multe vieți la mijloc.

— Credeam c-ai murit, am spus eu.

Și tu, și Tamid. Ultima dată când o văzusem pe Shira era într-un tren ce gonea spre Izman, împreună cu prințul Naguib, luată prizonieră pentru că bănuiau că exista șansa ca ea să știe unde mă duceam. Și, dacă mă găseau, îl găseau și pe Jin, iar, dacă îl găseau pe Jin, găseau și Rebeliunea.

După ce eu și Jin coborâserăm din tren, ea nu le mai era de folos. Noorsham îmi spusese că fusese lăsată în palat să moară. Numai că nu era doar încă în viață. Prospera. Mă întrebam dacă știa că și Tamid supraviețuise după ce fusese lăsat să se descurce singur în palatul acesta. Dacă știa ce anume făcea el pentru sultan. Dacă îi păsa măcar. Nu-i păsase niciodată.

Mi-am alungat furioasă gândurile legate de Tamid. Shira era mai ușor de înfruntat. Niciodată nu fusese ceva complicat între noi. Ne uram. Ura veche era mai ușor de înfruntat decât disprețul nou-dobândit al lui Tamid.

— Ar trebui să știi mai bine, mi-a spus verișoara mea zâmbindu-mi seducător. Noi, fetele din deșert, suntem supraviețuitoare. Deși sunt curioasă cum ai de gând să supraviețuiești aici pe termen lung.

Am trecut sub pietrele irizate ale arcadei și am intrat de-a binelea în băile haremului. Ignoram fuioarele de abur care mi se strecurau în jurul corpului ca niște degete agățătoare.

— Ultima dată când te-am văzut, nu fugeai cumva cu un trădător rebel? Trădătorii nu supraviețuiesc mult timp aici.

Și-a întors ochii sugestiv spre cealaltă parte a băii, către locul unde Kadir stătea întins. Sala de baie se întindea în fața cât tot orașul Dustwalk, atât de departe, încât Kadir nu mă observase încă. A luat ceva dintr-o grămadă de lângă cotul lui și l-a aruncat într-un arc înalt în mijlocul bazinului. Când a început să strălucească în lumină, mi-am dat seama că era un rubin cât degetul meu mare.

A lovit apa cu un plescăit nepăsător. A urmat o larmă de țipete și chicoteli când cele șase fete din apă s-au aruncat spre locul unde se scufundase rubinul, aruncând în jur stropi și

îngrămădindu-se una peste alta, în timp ce Kadir le urmărea avid. Strigătele și plescăiturile ne acopereau glasurile.

— Ce crezi c-ar spune prințul meu dacă i-aș povesti despre loialitatea ta față de fratele lui trădător?

Probabil că spaima mi s-a întipărit iute pe față, pentru că Shira a zâmbit ca o mâță care-a înhățat un canar.

Fir-ar să fie! Venisem aici după ajutor, nu ca să mă vândă.

— Shira, am început făcând ultimii pași dintre noi de la intrare până la marginea apei, ghemuindu-mă lângă ea și coborându-mi vocea, dacă-i spui lui Kadir că fac parte din… – mi-am înghițit cuvintele înainte să le spun cu voce tare – știi tu ce, am continuat cu atenție, uitându-mă la fata care tocmai ieșise din apă aproape de noi, jur pe Dumnezeu, Shira, dacă sufli o vorbă, o să…

M-am străduit să găsesc ceva cu care s-o ameninț, ca atunci când ne târguiam în joacă în Dustwalk. Ea nu-i spunea mamei ei că ieșisem toată noaptea cu Tamid, iar eu nu-i spuneam tatălui ei că fusese la grajduri și-l lăsase pe Fazim să-i bage mâinile pe sub haine. Numai că acum nu mai eram în Dustwalk și dacă mă dădea de gol aveam să primesc mai mult decât un băț pe spate – aveam să mor, probabil, împreună cu alte câteva sute de oameni. Și atunci am zis pe nesimțite:

— O să fiu nevoită să-i spun că, de fapt, copilul tău nu-i al lui.

Fața Shirei a încremenit.

— O, Doamne!

Adevărul propriilor cuvinte m-a șocat.

— Copilul nu-i al sultimului.

— Vorbește mai încet, m-a țistuit Shira.

De cealaltă parte a băii, o fată a ieșit din apă cu un strigăt de triumf, ținând rubinul în pumnul strâns ca un ștreang. Și-a croit drum până la marginea bazinului, arătându-i mândră lui Kadir piatra roșie, care s-a aplecat și i-a smuls un sărut. Ea a pus rubinul în grămăjoara de pietre scumpe colorate de lângă bazine, la distanță de grămezile celorlalte fete. După ce terminau, sultimul avea să le prindă trofeele într-un colier pe care aveau să-l primească apoi în dar. Era ca și cum te-ai fi uitat la joaca unor copii. Numai că-n jocurile din acest harem puteai sfârși prin a-ți pierde viața. Sultimul a luat alt diamant mic și galben din grămada micșorată.

— Ce naiba a fost în capul tău?

Infidelitatea însemna moartea în harem – chiar și eu știam asta. Mama lui Ahmed murise astfel după ce-o născuse pe Delila. Și alte femei pățiseră exact același lucru; erau nenumărate povești, prea multe ca să fie ignorate. Bărbați care se furișau fără permisiune în harem. Slujitori, prinți care nu erau moștenitori... în toate poveștile, toți cei implicați plăteau cu viața. Puteai spune despre Shira multe, dar nu că era proastă.

— Am vrut să supraviețuiesc.

Unghiile Shirei băteau surd în lespezile de pe marginea bazinului. Mi-am dat seama că fuseseră scurtate cu pila. În Dustwalk le ținea mereu mai lungi.

— Ne-ai lăsat pe mine și pe Tamid în Dustwalk să murim ca să trăiești tu.

A pronunțat numele lui Tamid altfel decât o făcea în Dustwalk. Nu i se lipea de cerul gurii cu dispreț. Am presupus că, prin orice-ar fi trecut împreună, era genul acela de lucru care transforma doi oameni în aliați.

— Tamid e cel care..., am început eu, temându-mă deja de răspuns.

— Nu fi ridicolă! s-a repezit Shira. N-aș risca să-i aduc pe lume sultanului un fiu invalid.

— Și te mai întrebi de ce cred că ești îngrozitoare?

Mi-am încleștat pumnii, luptându-mă cu dorința de a-l apăra pe Tamid. El n-ar fi luptat pentru mine. Mă întrebam dacă ea era motivul pentru care el mă ura acum. Îl molipsise cu ura ei pentru mine în timpul călătoriei? Sau îl făcusem eu însămi să mă urască?

— E mai rău ce-am făcut eu ca să supraviețuiesc decât ce-ai făcut tu?

Își mișca piciorul în cercuri lente prin apă, stârnind valuri.

— Naguib m-a lăsat aici după ce nu i-am mai fost de trebuință. Aș fi murit dacă nu m-aș fi dovedit mai interesantă decât celelalte fete din harem.

Un nou cor de țipete a izbucnit din cârdul de fete când altă nestemată a zburat în apă.

— Dar chiar și simplul fapt că ești favorita sultimului nu te ține în viață decât o vreme aici. Așa c-am făcut singurul lucru care-mi asigura supraviețuirea, a zis mângâindu-și pântecele umflat, încordându-și obrajii. Și poți să spui oricui vrei. Nimeni n-o să te creadă *pe tine.*

Sfinte Dumnezeule, nu-mi ușura deloc sarcina. Trecuse multă vreme de când ne certaserăm ultima dată în Dustwalk. Înfruntasem oameni mult mai răi decât ea. Dar mă făcea să simt ca și cum eram din nou sub acoperișul mamei ei și nu voiam nimic mai mult decât să o întrec măcar o dată.

— Ba o să mă creadă, Shira!

Dacă nu voia să cedeze, nici eu nu aveam să o fac. Pentru că, dacă știam un lucru cu certitudine, acela era că Shira avea să-și piardă capul dacă afla cineva că purta copilul altui bărbat pretinzând că era al sultimului. Viața ei era în mâinile mele, așa cum și viața mea depindea la rându-i de ea.

— Și cred că știi asta.

Shira mi-a aruncat o privire lungă. I se potrivea postura de sultimă; chiar și eu trebuia să recunosc asta. Exista o putere în ochii aceia care i-ar fi făcut pe cei mai mulți să plece privirea înaintea ei. Dar eu crescusem trăgând cu arma; puteam rezista mai mult decât ea.

— Bine, ne-am înțeles atunci, a zis Shira și, cum era de așteptat, a fost prima care și-a închis ochii în semn de învoială. Eu nu te dau de gol dacă nu mă dai nici tu.

— Va trebui să faci mai mult de-atât pentru mine, verișoară.

— Mai vrei ceva?

A pufnit sfidătoare, mângâindu-și încă burta. Avea foarte multă putere aici. Dar nu avea nicio putere asupra mea. În cele din urmă, a strâns din buze ca și cum cuvintele pe care urma să mi le arunce erau amare.

— Sigur că vrei. Bine.

Apoi Shira și-a dat capul pe spate și a râs de parc-aș fi spus cel mai amuzant lucru din lume. Pentru o secundă am crezut că-și pierduse mințile. Vocea ei a răsunat cu ecou între pereții îmbrăcați în gresie, peste agitația din apă și făcându-l pe Kadir să ridice privirea. Și să mă vadă. Fir-ar să fie! Shira mi-a zâmbit satisfăcută.

— Mai bine-ai spune repede, verișoară. Bănuiesc că tu ești noua jucărie despre care tot vorbește Kadir. Cea pe care nu are voie s-o aibă. Așa că ai timp până ajunge aici să-mi zici ce vrei.

Ce voiam cu adevărat era s-o împing în apă.

— Se zvonește că ai cum să scoți și să aduci în harem marfă de contrabandă.

— Cine spune asta?

— Oamenii, am răspuns vag. E așa sau nu?

Am rămas cu un ochi la Kadir, care s-a ridicat în picioare, pășind leneș în jurul plăcilor albastre irizate ale bazinului spre noi. Era ca și cum m-ar fi urmărit un metamorfic flămând. Voiam să scap înainte să ajungă la mine.

— Poate că da, a spus ea, ocolind răspunsul.

Trăgea de timp.

— Ce anume ești atât de disperată să aduci aici încât mă ameninți cu viața? O sticlă de băutură? Haine noi? Cu siguranță, ar fi un preț bun pentru capul meu.

Nu era o încercare așa rea de a mă face să-mi pară rău că o șantajasem. Poate că *mi-ar fi părut rău* într-adevăr dacă în locul ei s-ar fi aflat oricine altcineva.

— Nu vreau să aduc nimic înăuntru.

Rămăsesem cu un ochi la Kadir, care se apropia deja.

— Trebuie să transmit un mesaj în afară. Poți s-o faci?

— Cred că da.

Shira și-a trecut intenționat limba peste dinți cu încetineală. Încerca să mă țină acolo.

— Aș avea nevoie de ceva timp.

— Nu am mult la dispoziție. Poți să mă ajuți sau îi spun soțului tău că te-ai urcat în patul altui bărbat și te condamn la spânzurătoare?

Kadir era deja la jumătatea drumului spre noi.

— Pot să te ajut, hotărî mânioasă Shira, odihnindu-și mâna pe pântece. Dacă tu…

— Pot să intru și eu în joc? a strigat Kadir, frângând cuvintele Shirei.

Era îndeajuns de aproape ca să-l auzim. M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ești puțin prea îmbrăcată.

M-am ridicat în picioare. Shazad mă învățase destul ca să știu că nu e bine să-ți înfrunți dușmanul de jos.

— Sunt îmbrăcată așa cum trebuie pentru a pleca, Înălțimea Ta.

Kadir a scos un sunet din fundul gâtului, ca un mormăit de încuviințare. Doar că aducea îngrozitor de mult cu un râset.

— Ești liberă să pleci, bineînțeles.

Învârtea între degetul mare și cel arătător o perlă de un alb imaculat. S-a învârtit în jurul meu, așezându-se în drumul meu

spre ieșire. Apoi a aruncat nepăsător perla într-o parte, lăsând-o să cadă în apă. Fetele, care urmăriseră discuția, nu s-au aruncat după ea.

— De îndată ce-mi aduci perla înapoi.

— Nu știu să înot, am răspuns.

Oriunde altundeva m-aș fi putut apăra. Aș fi putut să mă lupt cu el. Dar eram neajutorată. Am încercat să mă port ca și cum n-aș fi fost.

— Atunci nu poți să pleci, a zis zâmbind disprețuitor. Perla aceea e foarte prețioasă pentru mine.

Nu mă puteam lupta cu el. Doar gândul de a ridica pumnul și a-l lovi în fața aceea mulțumită de sine făcea ca ordinele sultanului să-mi încordeze stomacul. Și nu știam ce-ar fi încercat să facă dacă ieșeam. Ce putea să facă. Sau dacă sultanul îl avertizase să nu-mi facă rău.

Dacă sultanului îi păsa măcar dacă trofeul său demdji se ciobea. Nici măcar nu știam de ce mai eram în viață. Deja avea un djinn.

Liniștea a fost întreruptă de o plescăitură, una dintre fete aruncându-se în apă și ieșind la suprafață o clipă mai târziu cu perla între degete.

— M-am plictisit să aștept, a spus ea, țuguindu-și drăgălaș buzele, cu părul blond lipit de frunte, în timp ce-i arăta perla.

Dar avea un zâmbet încordat. Și am înțeles ce făcuse. Pentru mine. Își asumase riscul.

Tensiunea s-a destrămat când Kadir a început să meargă cu pași leneși spre ea. Shira s-a ridicat în picioare, apucându-mă de cot și împingându-mă afară din sala de băi.

— În noaptea asta, a zis împingându-mă spre zona sigură a grădinilor. Ne vedem la Zidul Plângerii după lăsarea întunericului.

CAPITOLUL 19

Zidul Plângerii era cel mai estic zid al haremului, într-o zonă restrânsă și izolată a grădinii, dominată de cel mai mare copac pe care-l văzusem în viața mea. Ar fi fost nevoie de trei oameni ca mine ca să-l cuprindem cu brațele, iar crengile se întindeau atât de departe, încât atingeau vârful zidurilor de ambele părți.

După spusele femeilor din harem, era locul unde sultima Sabriya îl așteptase pe sultimul Aziz cu o mie de ani în urmă. El plecase la război la granița îndepărtată din est și-și lăsase iubita în harem. Zidul Plângerii era locul în care putea fi cel mai aproape de el cât era plecat să lupte. A stat acolo în fiecare zi, așteptându-l, iar lacrimile ei au udat copacul, așa încât a crescut tot mai înalt cu fiecare zi. Până într-o zi, când a ajuns destul de înalt încât să se cațăre în el și să se uite peste zidurile haremului spre locul unde se afla armata soțului ei. În ziua aceea, celelalte femei au găsit-o pe pământ, urlând, văitându-se și zgâriind zidul cu unghiile. N-a putut fi alinată și-a plâns pân-a rămas fără glas; iar copacul a crescut și mai înalt.

Trei zile mai târziu, a sosit vestea că Aziz fusese ucis în luptă. Asta văzuse Sabriya din vârful copacului, dincolo de ziduri, peste deserturi, orașe și mări.

Zidul arăta ca orice alt zid din harem în lumina slabă a lămpii cu ulei. Iedera plină de flori în culorile soarelui la asfințit se cățăra pe zidul de piatră, încercând să ascundă faptul că eram într-o închisoare. Am dat iedera la o parte atingând cu mâinile piatra dură. Am dat cu degetele de o suprafață neregulată. Când am ridicat lampa, mi-am dat seama că arăta ca o adâncitură – erau mai multe astfel de adâncituri. De felul celor lăsate de unghii.

— Și plânsetele ei au durat șapte nopți și șapte zile.

Am tresărit auzind vocea Shirei în spatele meu. Era îmbrăcată într-un halat albastru închis, care o făcea să se contopească cu umbrele.

— Până când sultanul n-a mai putut suporta s-o audă plângând și a spânzurat-o într-un loc unde doar stelele mai puteau auzi tânguirile ei.

Am lăsat mâna în jos.

— Cine-ar crede că-n harem poate să existe asemenea iubire?

Shira a remarcat sarcasmul din vocea mea.

— Oricine e mai puțin egoist decât tine.

Era cât pe ce să-i spun că ea nu-l iubea pe Kadir, cum nu-l iubise nici pe Naguib. Dar mi-am dat seama că-și pusese mâinile pe pântece în timp ce vorbea. Oamenii făceau lucruri îngrozitoare pentru cei pe care-i iubeau. Asta învățasem din povești. Aveam chiar și o cicatrice de glonț pe șold din Iliaz drept dovadă.

— Și acum? am întrebat ridicând o sprânceană spre ea în așteptare, un truc pe care-l învățasem de la Jin.

— O, acum așteptăm, verișoară!

Shira s-a sprijinit de copacul uriaș, dându-și capul pe spate.

Trebuia să fac jocul Shirei. M-am așezat lângă ea cu spatele la copac.

— Cât timp?

Shira și-a lăsat capul mai mult pe spate.

— Ar putea să dureze o vreme. Nu-mi dau seama. E greu să vezi cerul clar din oraș.

Mi-am lăsat capul pe spate, lipit de trunchi, agățându-mi părul în scoarța aspră. Printre crengile încrucișate ale copacului uriaș se vedea cerul întunecat, dar nu distingeam stelele din cauza luminilor de la palat și din oraș.

— Așadar, a rupt tăcerea Shira după o clipă, chiar ești cu Prințul Rebel?

Se juca cu ceva și mi-am dat seama că era o funie care se întindea pe lungimea copacului, ca un scripete. Trăgea neatentă de funie, în sus și-n jos. În vârf, peste zidurile haremului, o bucată de pânză flutura în vânt.

— Chiar sunt.

Trimitea semnale cuiva. Din câte știam, ar fi putut fi o capcană. Nu prea aveam ce face în privința asta, doar să înfrunt ce avea să se întâmple.

— Cine-ar fi crezut? a zâmbit Shira. Două fete din Dustwalk alături de fețe regești. Cum spunea Sfântul Părinte?

Accentul începea să-i dispară. Mă întrebam dacă ea băga de seamă.

— Bărbații care se închină la picioarele puterii ori se ridică odată cu ele…

— Ori sunt călcați în picioare, am spus eu, continuând vorbele ei. Atunci, bine că nu suntem bărbați.

Nu știam de ce-i făceam jocul. Dar în locul ăsta nu prea aveam oameni cu care să vorbesc. Leyla era drăguță, însă era fiica sultanului. Iar la Tamid nu merita să mă gândesc. Poate că era în viață, dar prietenul meu murise totuși în nisipul din Dustwalk. Ochii negri ai Shirei s-au întâlnit cu ochii mei deschiși la culoare. Am avut amândouă un moment de recunoaștere. Ne înhămaserăm amândouă căruța de oameni puternici, doar că de părți diferite. Dacă asta era alegerea, să te ridici sau să fii strivit, erau șanse ca una dintre noi să sfârșească prin a se ridică și cealaltă pierind.

— Shira..., am început eu.

Nu eram sigură cum aveam să termin.

N-am apucat să termin. Pentru că un bărbat a ieșit din Zidul Plângerii.

Văzusem mulți demdji făcând lucruri imposibile, dar aș fi mințit dacă spuneam că mă așteptam la asta.

Bărbatul era din carne și oase și, cu toate că la prima vedere era îmbrăcat în haine din deșert, se vedea limpede că nu era mirajin. Avea părul de culoarea nisipului, legat cu o sheema care arăta ca și cum fusese legată de un om fără mâini, iar pielea palidă strălucea în lumina lămpii. Ochii lui erau aproape la fel de albaștri că ai mei. Preț de-o clipă, am crezut că e un demdji.

— Binecuvântată sultimă! a spus el, cu vocea joasă și încărcată de accent.

Deci nu era demdji, ci doar străin.

S-a ridicat cât era de înalt, lăsându-mă să-l văd mai bine. Cizmele negre și lustruite, diferite de tot ce văzusem vreodată în deșert, i se înălțau până la genunchi, pantalonii largi specifici în deșert erau vârâți înăuntru și purta o cămașă albă deschisă la guler. Am avut senzația stranie că s-a oprit puțin ca să facă impresie. O secundă mai târziu, a pășit teatral în față.

Atunci brațul i s-a încurcat într-un lujer care atârna de zid.

Asta a cam stricat efectul.

Și-a revenit cum a putut mai bine, desprinzându-și brațul. Apoi a cules o floare din lujer și i-a oferit-o Shirei, cu o plecăciune extravagantă.

— Frumusețea ta crește cu fiecare zi.

Sheema prost legată s-a desfăcut și i-a căzut de pe față, așa că l-am putut vedea mai clar. Nu era mult mai în vârstă decât noi și o constelație mică de pistrui pe nasul alb îl făcea să pară chiar mai tânăr. Era nordic, dar nu gallan; cuvintele lui nu sunau ca și cum ar fi fost și văzusem destui gallani ca să-mi dau seama că nu era de-al lor. Și-a îndreptat sheema și a dat-o peste umăr ca pe o pelerină. Shira a luat floarea și și-a apropiat-o de nas.

Deci așa aducea Shira lucruri pe ascuns în harem. Și, judecând după privirea lui, tot așa reușise și să rămână gravidă.

Într-un târziu, bărbatul străin m-a observat.

— Ea e…, a început Shira, dar el n-a lăsat-o să termine.

— Dă-mi voie să mă prezint.

Mi-a apucat mâna dreaptă fără să mă întrebe. M-am împotrivit dorinței de a-mi smulge mâna din strânsoare. Shazad ar fi spus c-ar fi fost lipsit de tact.

— Mai ales unei femei atât de tinere și frumoase.

Mi-a dus mâna la buze, într-un fel de gest străin și neobișnuit, și mi-a sărutat-o.

— Eu, a spus el, îndreptându-se teatral, sunt Banditul-cu-ochi-albaștri.

M-am înecat cu un râset care mi s-a oprit în gât și s-a transformat într-o tuse incontrolabilă. Shira mă bătea stângace pe spate, iar eu m-am îndoit de la mijloc, sprijinindu-mă cu mâna liberă pe genunchi.

— Da, știu, am un renume.

E renumele meu. Dar tot nu puteam vorbi din pricina tusei.

— Nu lăsa asta să te intimideze. N-am înfrânt chiar o mie de soldați la Fahali, a adăugat aplecându-se cu un aer complice în față, încă ținându-mă de mână și împletindu-și degetele cu ale mele. Au fost doar câteva sute.

— Chiar așa?

Reușisem în sfârșit să-mi trag sufletul. Îmi aminteam de Fahali ca prin ceață. Praf de pușcă, sânge și nisip, iar eu în mijlocul acestora.

— Atunci, spune-mi, cum ai inundat casa de rugăciune de la Malal?

— Ei bine, a spus cu o strălucire în ochi.

Forma cuvintele în partea din față a gurii, spre deosebire de gallani, care le rosteau din partea din spate.

— Aș putea să-ți spun, dar aș prefera să nu-ți dau idei periculoase.

Probabil c-ar fi trebuit să pun capăt distracției. Dar nu-mi aminteam ultima dată când avusesem motiv de râs de când cu afurisita de rebeliune. Cu siguranță, nu de când fugiserăm din Valea lui Dev.

— Și lupta aceea de la Iliaz? E adevărat ce se spune? Că Banditul-cu-ochi-albaștri era depășit numeric de oamenii și armele celorlalți, fiind înconjurat de dușmani din toate părțile?

Nu a ezitat deloc, umflându-și pieptul și trăgându-mă spre el:

— Știi, eu numesc provocare ceea ce alții văd a fi o depășire numerică.

— Am auzit că Banditul-cu-ochi-albaștri a fost împușcat în șold.

Îl lăsasem să mă tragă spre el destul mult, așa că acum eram aproape lipiți unul de altul.

— Pot să văd cicatricea?

— Doamna mea e foarte directă, a spus zâmbindu-mi larg. De unde vin eu, trebuie să petreci mai mult de câteva minute cu o fată înainte să încerce să-ți scoată hainele.

A înclinat capul în față și mi-a făcut din ochi.

— Atunci, ce-ar fi să-mi scot eu hainele?

Înainte să apuc să mă răzgândesc, am făcut un pas în spate și am tras de cămașă în sus. Era greu să nu vezi cicatricea uriașă și urâtă, chiar și pe întuneric.

— Pentru că eu am auzit că așa ar arăta cicatricea.

Eram destul de sigură că nimic din ce-i adusese Shirei în harem nu era la fel de prețios ca expresia care s-a ivit în clipa aceea pe fața lui. Acum, când mă gândeam mai bine, poate că n-a fost cea mai isteață idee, dar în mod sigur era satisfăcătoare. Mi-a dat drumul la mână și eu am lăsat cămașa să cadă la loc, apoi m-am tras de lângă el.

— Și, vezi tu, eu am fost la Fahali și nu-mi amintesc să fi fost și tu acolo.

S-a scărpinat rușinat în dosul capului, iar eu am continuat să vorbesc.

— Îmi amintesc când m-am luptat cu soldații gallani în nisip și țin minte cum ardeau oamenii din ambele tabere, dar de tine nu-mi amintesc.

Nu se mai prefăcea acum – mă privea cu real interes.

— Dar înțeleg că tu ești motivul pentru care toată lumea crede că pot să fiu în două locuri în același timp. Și pentru care tot aud zvonuri că Banditul-cu-ochi-albaștri seduce atâtea femei.

Acum înțelegeam și asta. Era extrem de chipeș, chiar și când era ridicol în același timp. Și o știa și el.

— Ce pot să spun, merg în casele lor să le iau bijuteriile și ele îmi dăruiesc inima lor.

I-a făcut cu ochiul Shirei, care a zâmbit enigmatic spre floarea pe care i-o dăduse. Nu, Shira era prea isteață să-i dea ceva unui bărbat pe care nu-l putea avea. Ea luase de la el. Îl folosise pentru copilul ei și încă îl mai folosea.

— Deci asta e calea ta spre lumea de afară? am întrebat-o pe verișoara mea.

Shira învârtea între degete floarea de la el, părând foarte mulțumită de ea însăși.

— Sam se furișa înăuntru și… o curta pe una dintre fiicele mai credule ale sultanului, Miassa. Am observat că ea dispărea întruna și se întorcea cu părul și hainele în dezordine. N-a durat mult s-o prind – era o prostie din partea ei să se zbenguie cu alți bărbați când era deja logodită cu emirul din Bashib. Am promis să nu-i pârăsc tatălui ei dacă Sam mă ajuta.

— Și totul s-a terminat cu bine.

Străinul, Sam, a ridicat din nou din umeri, ca și cum ar fi spus că oricum nu-l interesa inteligența ei.

— Emirul din Bashib își lasă mult timp soția singură; Banditului-cu-ochi-albaștri nu-i e greu nici acum să o viziteze din când în când.

Iată cum îmi folosea numele din nou. M-am aprins de mânie.

— Crede-mă când îți spun, îl cunosc pe Banditul-cu-ochi-albaștri și tu nu ești în locul meu. Așadar, cine ești cu adevărat?

— Ei bine, a zis sprijinindu-se cu umărul de zid. Nu poți să condamni un om pentru că a profitat de o poveste bună. Nimeni nu mi-a spus că adevăratul Bandit-cu-ochi-albaștri era mult mai mult…

M-a măsurat de sus până jos, adăstând cu privirea în anumite locuri în care mă rotunjisem de curând. O jumătate de an de mese decente alături de Rebeliune însemna că nu mai puteam trece drept băiat. El a tușit.

— Cu mult mai mult. Și eu *sunt* bandit. Mă rog, mai degrabă hoț, presupun. Când au început să se răspândească toate

poveștile astea, a fost o manevră firească să profit de înfățișarea dată de Dumnezeu.

Mi-a făcut din ochi, ochii aceia albaștri și batjocoritori.

— N-ai crede cât de ușor e să închei o afacere bună când ești aproape o legendă vie. Se spune că ești foarte bună. Deși, în mod clar, nu chiar atât de bună dacă ai sfârșit închisă aici.

Mi-aș fi dorit să-l pocnesc.

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat în schimb.

— Sunt albish.

A spus-o ca și cum asta explica totul. Când a observat mina mea neclintită, a continuat.

— Țara noastră e plină de magie. Mama e pe un sfert fee și tata pe jumătate.

Fee. Era cuvântul folosit în nord pentru djinn. Numai că acelea erau ființe de apă și humă.

— Dacă e piatră, pot să trec prin ea. Vezi?

S-a lăsat să se scufunde în spate în timp ce vorbea cu mine și acum intrase până la cot în zidul de piatră al palatului.

Era la fel de impresionant ca orice puteam eu să fac; trebuia să recunosc.

— Ce caută un hoț albish în Izman?

— Îmi iroseam talentul în Albish, a răspuns îndreptându-se și piatra s-a mișcat doar puțin, revenind la loc. M-am gândit să vin în deșertul vostru, unde oamenii nu s-ar aștepta ca un om cu talentul meu să încerce să le ia bijuteriile. Obiceiul de a încuia lucrurile de preț într-o cutie de fier nu pare să fi ajuns încă aici.

Nu mințea. Atâta lucru vedeam și eu. Dar ascundea ceva ce nu reușeam să descopăr. Erau locuri în care putea să ajungă mai ușor decât în Izman dacă ar fi căutat doar banii. De exemplu, țări care nu erau în mijlocul unui război. Dar el era ceea ce așteptasem, un om care putea să intre și să iasă din palat după bunul-plac. Iar eu crescusem în Dustwalk, unde calul de dar nu se căuta la dinți.

Am luat-o pe verișoara mea de mână și am tras-o de lângă perete, departe de urechile lui Sam, impostorul Banditului-cu-ochi-albaștri. S-a smuls din mâna mea dându-și ochii peste cap ca să mă enerveze, dar nu era momentul să mă supăr pe ea.

— Pot să am încredere în el? Sincer, Shira, pot să-i încredințez o treabă importantă? Sunt multe vieți în joc.

— Eu l-am pus să trimită scrisori pentru mine în Dustwalk, a spus ea după o clipă. Către familia mea.

Mă întrebam dacă doar îmi imaginasem asprimea cu care spusese *mea.* Chiar și acum, nu putea să nu-mi amintească faptul că, deși aveam același sânge și trăiserăm sub același acoperiș, nu aveam să fac parte niciodată cu adevărat din familia ei.

— Mă rog, scrisori și niște bani.

De luni de zile, nu mă mai gândisem la Dustwalk, în afară de faptul că-i mulțumeam Domnului că scăpasem de-acolo. Dar acum era în gândurile mele. Dustwalk, fără fabrică, fără nimic, distrus. Era un miracol dacă nu fugiseră toți din oraș sau dacă nu muriseră deja de foame.

Shira avea încredere în omul ăsta în privința familiei ei. Puteam să am și eu încredere în el în legătură cu familia mea. M-am întors din nou spre Sam, care încerca, fără să reușească, să-și lege sheema la loc.

— Poți să duci un mesaj pentru mine?

— Bineînțeles.

M-am strâmbat văzându-l cum trăgea greșit de marginea sheemei. Era dureros să-l privești. Un sugar s-ar fi descurcat mai bine decât el.

— Cât?

— Ce cât?

— Cât îmi plătești să duc mesajul? a repetat cu grijă, ca și cum ar fi fost ceva în neregulă cu felul în care rostise cuvintele în mirajină.

M-am uitat la Shira, care a întins demonstrativ mâinile goale spre mine:

— Sultimul crede că sunt prea modestă să port bijuteriile pe care mi le dă.

Acum, când mă gândeam mai bine, mi-am dat seama că era surprinzător de lipsită de podoabe pentru un harem. Ayet purta brățări de aur de la încheietură până la cot în anumite zile. Zăngănea metalic la fiecare mișcare.

— Adevărul este că le folosesc cu un scop foarte bun. Tot ce se întâmplă între zidurile unui harem e târguială. Cu cât îți dai seama mai repede de asta, cu atât ai șanse mai mari să supraviețuiești.

— N-am nicio bijuterie, i-am spus lui Sam. Deja mi-ai furat reputația. Nu e de ajuns?

— Ei bine, nu o valorificai cum trebuie. Cred că ți-am făcut o favoare. Și-apoi, poveștile aparțin oamenilor, a spus el. Și, având în vedere că ești prinsă în capcană, o să fie nevoie de mai mult de atât.

Mi-am trecut limba peste dinți, adâncită în gânduri. Dacă aveam câteva zile la dispoziție, poate reușeam să obțin ceva cu care să fac schimb. Unele fete din harem nu erau prea precaute. N-ar fi fost greu să le iau o brățară în timp ce dormeau. Dar nu eram sigură că aveam mult timp de pierdut. Și poate că mai exista o cale.

— Mesajul pe care vreau să-l transmiți e pentru Shazad Al-Hamad, fiica generalului Hamad, el e…

— Știu cine e generalul Hamad, a spus Sam și pentru o clipă bărbatul zâmbitor și înfumurat a dispărut.

— Atunci trebuie să știi că are bani. Și încă mulți. La fel și fiica lui.

Am tăcut o clipă, apoi am adăugat:

— Fiica lui nespus de frumoasă.

Shazad mi-ar fi luat capul dac-ar fi auzit cum o descriam unui hoț străin. Nici măcar nu eram sigură că e în Izman, dar tot era cea mai bună șansă.

— Deja îmi place de ea, a zis Sam.

Dar undeva în vorbele lui era o nuanță de sarcasm. Își freca un punct de la baza unui deget de la mâna stângă. Era un gest neatent, semn că era cu mintea departe. Am avut senzația că nu știa prea bine ce făcea.

— De ce m-ar crede? Fiica bogată și răsfățată a generalului.

Cu siguranță, Shazad i-ar fi luat capul lui Sam pentru că spusese despre ea că e răsfățată. Speram să aibă destulă minte să nu-i spună așa ceva în față.

— Spune-i doar că Banditul-cu-ochi-albaștri e în palat.

Nu îndrăzneam să-l pun să transmită și altceva. Nimic despre faptul că sultanul avea un djinn sau altceva. Cel puțin, nu încă. Riscasem destul dezvăluindu-i identitatea mea.

— Cel adevărat. Și că are nevoie să-i păzească cineva spatele.

CAPITOLUL 20

BĂIATUL FĂRĂ NUME

Într-un regat de dincolo de mare, un fermier trăia într-un bordei cu soția lui și cei șase copii. Erau atât de săraci, încât nu aveau ce să le dea copiilor în afară de iubire. Au aflat în scurt timp că iubirea nu era de ajuns ca să le țină copiilor de foame și de frig. Trei dintre ei au murit în prima iarnă, prea slăbiți să supraviețuiască frigului. Așa că atunci când s-a născut al șaptelea copil, un băiat, în cea mai întunecoasă și rece zi a iernii mohorâte, nu i-au dat un nume, atât erau de pregătiți să moară.

Însă fiul fără nume a supraviețuit celei mai întunecate zile. Și celei care a urmat. A rămas în viață în prima iarnă și până în primăvară. Și a rămas în viață și în a doua iarnă. Apoi, în a doua primăvară, a căpătat în sfârșit un nume.

Băiatul cândva fără nume era ager și isteț și avea talentul de a ajunge în locuri unde nu trebuia să fie, câtă vreme pereții erau făcuți din piatră. Și a văzut că familia lui era săracă, în timp ce alte familii erau bogate, și s-a gândit că nu era drept. Așadar, când s-a îmbolnăvit mama lui, în a șaptea iarnă a băiatului, a luat mâncare din bucătăriile cu mai multe rafturi decât a lui, ca s-o hrănească, și-a luat argint din alte case, ca să-i cumpere medicamente. Așa a intrat în castelul de pe deal care aparținea stăpânului din acel ținut și în viața tinerei fiice a acestuia.

Tânăra fată a stăpânului era singură în castelul mare, dar era și bogată și învățase că putea să obțină orice doar cerând. Așa că, atunci când i-a cerut băiatului prietenia lui, el i-a dăruit-o bucuros. A învățat-o jocuri și ea l-a învățat să citească. Ea a descoperit că se pricepea să arunce cu pietre peste lac în zilele senine de vară, iar el a descoperit că știa să vorbească limbi din colțuri îndepărtate ale lumii.

Pe măsură ce creșteau, el a devenit sănătos, puternic și chipeș. Atât de chipeș, încât fiica stăpânului a observat. Ea era încă bogată și nu fusese nimic în lume pe care să nu-l poată dobândi doar cerând. Iar, când i-a cerut băiatului inima lui, i-a dăruit-o bucuros și pe aceea.

Cei doi se întâlneau în taină în toate ascunzătorile pe care le descoperiseră împreună în copilărie.

Frații băiatului cândva fără nume l-au avertizat în privința fiicei stăpânului. Ei se căsătoriseră cu fete sărace, care trăiau în umbra marelui castel, și, cu toate că erau săraci, erau cu toții destul de fericiți. Dar băiatul cândva fără nume citise prea multe povești despre fii vrednici de fermieri care se căsătoriseră cu prințese și cu tâlhari la drumul mare care furau inima doamnelor bogate ca să ia seama la avertismentele fraților lui. Credea că-i furase inima fetei, așa cum el o dăruise pe a lui.

Așa că băiatul tare s-a mai mirat când s-a aflat în tot ținutul că fiica stăpânului urma să se mărite cu al doilea fiu al unui nobil dintr-un ținut învecinat.

Băiatul cândva fără nume a lăsat vorbă fiicei stăpânului cerându-i să se întâlnească în locul lor tainic de lângă apă. A așteptat-o acolo toată noaptea, dar ea nu a venit. A așteptat și a doua noapte, iar ea tot n-a venit; și în noaptea următoare, la fel. În cele din urmă, în noaptea dinainte ca fata stăpânului să se mărite, băiatul cândva fără nume a trecut prin zidurile castelului și acolo a găsit-o, cu părul blond răsfirat pe perna albă de mătase, frumoasă și bălaie în lumina lunii. A îngenuncheat lângă patul ei, a trezit-o din somn și i-a cerut să plece cu el, să fugă și să se căsătorească. Era în genunchi, dar nu a implorat-o, pentru că nu i-a trecut prin cap c-ar avea de ce. Nu-și imagina că l-ar refuza. Dar fiica seniorului nu l-a luat de mână. În schimb, a râs de el și a chemat gărzile, dându-i inima înapoi pe drumul de ieșire din castel.

Și așa a aflat el că fetele cu titluri nu se căsătoresc cu băieți cândva fără nume.

Băiatul s-a hotărât să nu mai fie fără nume. Așa că și-a pus viața în slujba reginei și a îmbrăcat uniforma, jurând să-și facă un nume luptând pentru suverana și pentru țara lui. A călătorit într-un regat de peste mare, într-un ținut fără iarnă.

Acolo, în loc de nume, a găsit sânge, arme și nisip. Știa că nimeni nu-și pierdea numele la fel de repede ca morții, așa că a fugit din nou. S-a ascuns în orașul întins Izman, un caleidoscop de priveliști și sunete cum nu mai văzuse niciodată. Când i s-a făcut prima dată foame, și-a amintit de talentul lui de odinioară: acela de a ajunge în locuri unde nu trebuia să fie. În prima noapte petrecută în oraș a furat o pâine pe care a mâncat-o

stând pe acoperișul unei case de rugăciune, privind dincolo de celelalte acoperișuri. În a doua noapte a furat un pumn de monede străine, pe care le-a schimbat pentru un pat. În a treia noapte a furat un colier care ar fi hrănit cu ușurință copiii părinților săi timp de un an. În timp ce învăța să intre și să iasă cu ușurință pe străzi, a auzit un nume șoptit. Unul care nu părea cu adevărat să aparțină nimănui. O legendă. Așa că și l-a însușit. A folosit numele acela ca să ia alte lucruri. Bijuteriile bogaților și soțiile bărbaților neglijenți. Ba chiar a furat inima unei prințese, ca hoții din poveștile cunoscute. Dar de data asta n-a mai fost atât de nesăbuit, încât să o dea pe a lui la schimb. Învățase să nu mai dea lucruri oricui îi cerea ceva.

Așa că acum avea un nume. Și i se potrivea atât de bine, încât aproape a început să creadă că era cu adevărat al lui. Până când a întâlnit-o pe fata căreia îi aparținea. Fata din harem cu ochii care puteau da foc lumii. Ea îi cerea ajutorul.

Trebuia să ducă un mesaj fiicei unui general. A găsit ușor casa acesteia. Era o casă mare, cu ușă roșie, în cea mai bogată parte a orașului. A așteptat într-un colț, pândind ușa, servitorii care ieșeau și intrau, urmărind oamenii cu bijuterii cât niște mici averi pe mână făcându-și semne unii altora, în timp ce aștepta fata.

Într-un târziu, a văzut-o pe fiica generalului.

A știut că era ea înainte chiar să pună mâna pe ușa roșie. Era așa de frumoasă că ți-era la fel de greu s-o privești pe cât era să te uiți la soare. Era ca și cum cineva îi modelase întreaga viață doar ca să fie văzută și râvnită. Și se mișca cu siguranța lejeră a unui om care știa că locul ei în lume era mai presus de cel al celor mai mulți.

A recunoscut-o de cum a văzut-o, deși nu se întâlniseră niciodată.

Părul, pielea și ochii ei îi erau întunecați, pe când fiica seniorului fusese albă ca laptele. Hainele ei aveau culori furate de la djinni, pe când ale fiicei seniorului aveau culorile cerului ploios, ale râurilor și ale ierbii proaspete. Dar erau la fel. Era genul de fată care credea că i se cuvenea totul, trebuia doar să ceară.

Și știa că, dacă ciocănea la ușa roșie, avea să fie alungat cu un gest disprețuitor. Pentru că bandiții fără nume nu erau invitați să stea de vorbă cu fiicele de general.

Așa c-a așteptat să se lase noaptea peste oraș. Ferestrele de pe stradă s-au luminat una câte una, apoi s-au întunecat, pe măsură ce tăcerea se așternea în oraș. În afară de fereastra fiicei generalului. A pândit fereastra până în orele tenebroase ale nopții, până când, într-un târziu, s-a stins și lumina aceea. Iar băiatul cândva fără nume a făcut ce știa mai bine și a intrat într-un loc unde nu avea voie, direct prin zid și sus pe scări în camera unde dormea fiica generalului.

Stătea întinsă pe pernele colorate, cu părul negru acoperindu-i fața. A îngenuncheat lângă patul ei ca s-o trezească din somn. Dar înainte să spună o vorbă, s-a trezit cu un cuțit la gât.

S-a întâmplat atât de repede, încât nu apucase s-o vadă pe fiica generalului mișcându-se.

— Cine ești? a întrebat ea.

Nu părea speriată. Atunci și-a dat seama că se înșelase amarnic. Nu era deloc ca fiica seniorului. Nu fusese croită ca să fie văzută și râvnită. Ea însăși se modelase astfel pentru a păcăli lumea. Iar siguranța lejeră a pasului ei însemna că se știa subestimată. Și primea ceea ce cerea pentru că o făcea de la capătul corect al tăișului.

— Răspunde-mi repede și sincer, altfel n-o să mai apuci să spui vreo minciună.

I-a apăsat lama pe gât.

Deodată, băiatul cândva fără nume a înțeles că nu voia un nume furat, uzat de atâta întrebuințare. Ceea ce voia cu disperare era un nume suficient de bun pe care să i-l dea fetei. Dar, până să-l aibă pe acela, trebuia să folosească altul.

— Am venit în numele Banditului-cu-ochi-albaștri.

CAPITOLUL 21

Mi-am dat seama că ceva era în neregulă când m-au trezit trei servitoare, în loc să mă trezească soarele. Eram ridicată în capul oaselor și un kurti[1] îmi fu tras pe cap înainte să mă trezesc de-a binelea.

— Ce se întâmplă?

Am dat să apuc tivul, dar mă îmbrăcau deja cu altceva.

— Sultimul a poruncit să-l însoțești azi la curte.

Servitoarea care mi-a răspuns era aceeași care mă adusese în harem. Nu reușisem să-i aflu numele.

Și eu care credeam că nu se putea atinge de mine. Dar bănuiam că asta era valabil doar cât să nu mă folosească ca pe o soție, altminteri eram ca orice lucru ce trebuia lustruit și expus. Mi-am tras brațul înapoi când o femeie mi-a trecut ceva aspru de-a lungul unghiilor. Mi-a apucat mâna din nou și a început iar, făcându-mă să tresar din pricina zgomotului.

— E o mare onoare.

Servitoarea mi-a strâns părul lung, prinzând o încheietoare la spate. Mi-am dat seama că nu era un colier; trebuia să fie un fel de halat. Era dintr-un material albastru elegant, cusut cu negru, care se asorta cu părul meu. Numai că mă lăsa pe jumătate goală. Brațele, umărul și jumătate din spate erau expuse. Aproape c-am râs. Astea n-ar fi fost niciodată haine de purtat în deșert, nu într-un loc în care soarele biciuia orice bucățică de piele găsea. Acesta era luxul orașului. Și decadența haremului. M-a ridicat în picioare pentru ca hainele să coboare peste șalvarii largi. Se părea că măcar pe aceia puteam să-i păstrez pe mine.

Puteam să le fac sarcina foarte grea dacă voiam. Puteam să mă împotrivesc și să-l pun pe sultan să-mi dicteze fiecare mișcare. Dar ultimul lucru pe care mi-l doream erau alte ordine.

Și aveam senzația că, oricât de dificile aș fi făcut lucrurile pentru ei, probabil că sultimul le-ar fi făcut mult mai dificile pentru mine.

---

[1] Cămașă largă, fără guler, purtată de femeile din Asia de Sud, de obicei, împreună cu șalvari. Corespondentul aceluiași veșmânt purtat de bărbați este kurta. (n. red.).

Și-apoi, aveam permisiunea de a ieși din harem, chiar dacă nu și din palat. Trecuseră șapte zile de când îl trimisesem pe Sam la Shazad. Șapte zile, cu aceeași indiferență leneșă care marca fiecare zi din harem. Nu era ca atunci când te trezeai în tabăra rebelilor. Tensiunea din oasele mele nu era împărtășită de nimeni altcineva. Neastâmpărul bătăliei iminente, teama dată de nesiguranță – toate erau doar ale mele. Ba chiar mă dusesem de vreo două ori la Zidul Plângerii și trăsesem de sfoara atârnată în copacul uriaș, sperând ca semnalul să-l aducă înapoi. Nimic.

Totul depindea de un băiat neghiob care nici măcar nu putea să-și lege sheema cum trebuie și nu puteam face nimic altceva decât să aștept vești. Să aștept cum îl aștepta Sabriya pe prințul Aziz. Neajutorată și incapabilă să văd cine avea să moară în luptă. Simțeam că aveam să-mi pierd mințile.

Aș fi fost de-a dreptul proastă să ratez ocazia de-a arunca o privire afară.

•

Părțile din palat prin care mă conduceau acum nu erau nici pe departe la fel de pustii precum cele prin care mersesem cu sultanul. Servitorii se furișau pe lângă noi cu capul plecat, ducând platouri încărcate cu fructe colorate sau cearșafuri curate. Un grup restrâns de xichieni îmbrăcați în ceea ce păreau a fi haine de călătorie stăteau într-o grădină când am trecut noi. Am întors capul instinctiv după ei, în timp ce Jin îmi apăru în gânduri. Un bărbat îmbrăcat destul de elegant să fie emir, urmat de trei femei îmbrăcate identic au trecut pe coridor în fața noastră, dispărând în sus pe o scară. Doi bărbați care arătau ca niște străini, în uniforme ciudate, au pășit într-o parte din calea noastră. Am tresărit când i-am văzut. Păreau a fi gallani. Dar nu, nu aveau uniforma potrivită. Poate erau albishi?

Am trecut de încă un colț. L-am recunoscut pe gallan la prima vedere. Doi soldați flancau bărbatul cu înfățișare comună și haine simple. Uniformele lor erau izbitor de familiare, făcându-mă să simt o împunsătură de teamă. Dar nu priveliștea soldaților era cea mai neliniștitoare. Era ceva la gallanul cu haine simple; felul pătrunzător în care m-a privit. Îi simțeam privirea în spate în timp ce mergeam mai departe.

Două duzini de fețe curioase s-au întors spre mine în clipa în care porțile de la grădina de primire a sultanului s-au deschis.

Toate aparțineau bărbaților, așezați la întâmplare pe perne prin grădină. Sfetnicii sultanului. Toți păreau să fie învățați, cu înfățișare blândă. Ca Mahdi. Palizi din pricina lipsei luminii soarelui, de la prea multe ore petrecute în casă, studiind lumea fără să trăiască suficient în ea. Servitorii se învârteau ca un roi în jurul lor, mânuind evantaie și carafe cu sucuri dulci de fructe.

Un singur om stătea departe de arenă. Era cam de vârsta lui Ahmed și a lui Jin și purta o uniformă de armată de un alb imaculat cu auriu. Nu stătea jos. În schimb, stătea în picioare, drept ca o statuie, cu brațele strânse la spate, uitându-se drept înainte ca și cum aștepta ordine. Am avut o senzație de familiaritate când l-am văzut, ceva ce nu reușeam să deslușesc precis.

În capătul grădinii, stând deasupra curții, era sultanul. A ridicat puțin din sprâncene când m-a văzut. Așadar, nu știuse că fiul lui îmi dăduse voie să ies din harem. Kadir stătea în dreapta lui. Ayet era aplecată peste umerii soțului ei, purtând același halat ca mine, doar că al ei era de un roșu aprins, cu fire de argint. Era acolo pentru paradă și ea o știa, întorcându-se cu spatele spre curte și arătându-și desenele complicate cu henna care-i împodobeau șira spinării. La picioarele lui Kadir stătea Uzma, purtând același veșmânt verde peste corpul subțire. M-am uitat după Mouhna. Ea nu se vedea pe nicăieri.

Kadir și-a pus cu înțeles mâna pe perna de cealaltă parte a lui Ayet. Aș fi dat aproape orice să nu fiu nevoită să stau acolo. Dar nu aveam de ales.

O slujitoare a început să-mi aranjeze tivul lung al halatului din jurul meu așa încât să fiu complet acoperită. Kadir a făcut-o să plece cu un gest al mâinii. De îndată ce-a dispărut, am scos piciorul gol de sub tiv. Nu era mare lucru, dar era tot ce puteam face în privința micilor acte de sfidare. Am surprins privirea bărbatului în haine militare când mi-am ridicat ochii. Mă urmărea, ascunzându-și un zâmbet cu mâna, prefăcându-se că se scărpina în sprânceană.

— Kadir, a spus sultanul peste mine, destul de încet ca să nu-l audă restul curții, n-ai destule femei care să te distreze?

— Aș avea, tată.

Tăcerea de câteva clipe dintre sultan și Kadir ascundea ceva ce nu înțelegeam.

— Dar se pare că am pierdut-o pe una dintre ele.

Probabil se referea la Mouhna. Mi-am amintit de ce-mi spusese Leyla despre femeile care dispăreau mereu din harem. Cum se întâmplase cu mama ei.

— Am nevoie de încă una să-mi completez setul mirajin. Kadir s-a întins și a mângâiat alene o cicatrice de pe spatele meu. Tot trupul mi s-a cutremurat de furie drept răspuns.

Felul în care zâmbea sultanul ar fi făcut restul curții să creadă că avea cea mai prietenoasă conversație cu fiul lui.

— Pune din nou mâna aceea pe ea și o s-o pierzi.

Am simțit o undă neașteptată de recunoștință față de sultan că-mi sărise în apărare. Am înăbușit-o. Era vina lui că mă aflam aici, incapabilă să mă apăr.

Sultanul s-a îndreptat de spate.

— Aduceți primul petent.

Și-a ridicat vocea, mergând lângă poarta care dădea spre curte.

— Comandantul Abbas Al-Abbas, a anunțat un servitor. Din Comandamentul Unsprezece.

Soldatul care-a intrat a făcut o plecăciune adâncă înainte de a vorbi.

— Înălțimea Voastră, am venit cu rugămintea de a mă elibera de comandă.

— Este o cerere serioasă pe timp de război, a rostit sultanul cercetându-l. E limpede că nu din lipsă de curaj dorești să fii eliberat, altfel n-ai fi aici, în fața mea.

Soldatul a părut că se împăunează de mândrie preț de o clipă fiindcă-i fusese apreciat curajul.

— Am primit vești de la tatăl meu. Fratele meu, moștenitorul lui, a fost chemat de Dumnezeu în Ordinul Sfânt. Tatăl meu nu mai are alți fii. Dacă nu mă întorc, soții surorilor mele se vor încăiera pe pământul lui. Vreau să merg acasă și să-mi iau locul de moștenitor.

Sultanul s-a gândit puțin.

— Ce părere ai, Rahim?

Vorbea cu un soldat tânăr, cel care-mi păruse cunoscut. Rahim. Cunoșteam numele acela. Mi-am dat seama că era fratele de care-mi spusese Leyla. Singurul din armata de fii ai sultanului pe care ea îl considera cu adevărat ca fiind familia ei. Într-adevăr, avea aceiași ochi ageri și vigilenți. Totuși, anii petrecuți de Leyla în harem însemnau că puteam să văd în ea

ceva din paliditatea mamei ei din Gamanix. Anii petrecuți dincolo de zidurile palatului îl făcuseră pe Rahim să arate ca un mirajin adevărat. Părea că are, asemenea lui Ahmed, o parte dintre trăsăturile mai puternice ale tatălui său.

— Mă îndoiesc că părerea mea ar putea adăuga ceva ce nu știi deja, preaslăvite tată.

Cuvintele lui Rahim erau respectuoase, dar mai era ceva acolo. Am avut senzația că cei doi jucau un joc pe care nu puteam să-l înțeleg.

— Modestia nu ți s-a potrivit niciodată, Rahim, a continuat sultanul, fluturându-și mâna. Sunt sigur că înțelegi bine situația, dat fiind c-ai fost soldat atâta vreme. Împărtășește-ne înțelegerea ta.

— Cred că granița din est este expusă și Comandamentul Unsprezece are nevoie să fie condus de un soldat care-și dorește să conducă, a spus Rahim.

Sultanul nu și-a reluat imediat vorba. Aștepta altceva. În curte se dădea o luptă a voințelor.

— Și, a întrerupt-o Rahim primul, Cărțile Sfinte ne învață că prima datorie a unui om este față de tatăl lui.

Sultanul zâmbea ca și cum obținuse o mică victorie.

— Comandante Abbas Al-Abbas, cererea ta e aprobată.

Ușurat, soldatul și-a lăsat umerii în jos.

— Vei fi eliberat din comandă. Găsește un înlocuitor și o să-l ridicăm în grad în locul tău.

Am uitat numele și titlul nesfârșit al următorului petent până să termine cel care-l prezenta. Așa cum am uitat și ce dorea de îndată ce-a început să vorbească. Unul după altul, petenții apăreau pe rând în fața sultanului.

Unul voia bani. Altul voia pământ. Următorul cerea mai multe gărzi în cartierul lui din oraș. Rebelii, arăta el, se înmulțeau printre docheri. Următorul dorea ca Banditul-cu-ochi-albaștri să fie adus în fața justiției. Furase bijuteriile soției sale și îi sedusese fiica, din câte spunea el.

Ei bine, presupun că dacă Sam mai trăia pătându-mi numele, asta însemna măcar că Shazad nu-l omorâse pe loc. Sau că nu se deranjase să-i ducă încă mesajul meu.

Sultanul a ascultat cu răbdare înainte de a-l întreba ce altceva mai voia ca tronul să facă în privința Banditului-cu-ochi-albaștri. L-am privit cu atenție cum își desfăcea mâinile în semn de

înțelegere. Exista deja un preț pe capul Banditului pentru colaborarea lui cu Prințul Rebel, a explicat el, dar nimeni nu reușise să-l găsească. Poate că omul era un duh din deșert. Sau o născocire.

Nu-mi plăcea să se spună despre mine că sunt o născocire. Pe de altă parte, nu mi-ar fi plăcut prea mult nici să fiu descoperită și torturată până-mi pierdeam mințile ca Sayyida. Dintr-odată am simțit că-i sunt prostește de recunoscătoare lui Sam, chiar dacă hotăra că nu merita să-și piardă timpul ca să-i ducă lui Shazad mesajul meu.

Îmi amorțea piciorul, așa că trebuia să-mi schimb întruna poziția ca să nu amorțească de tot, în vreme ce petițiile plictisitoare se succedau.

În cele din urmă, am abandonat orice prefăcătorie și mi-am tras genunchii sub bărbie, înconjurându-i cu brațele ca să mă echilibrez.

Aproape adormisem când a apărut omul în lanțuri. Toți cei care moțăiau în soarele după-amiezii până atunci s-au trezit din nou la viață.

— Aziz Al-Asif.

Bărbatul în haine scumpe care ducea omul înlănțuit a făcut o plecăciune, în timp ce era prezentat de servitor.

— Și fratele lui, lordul Huda Al-Asif.

— Înălțimea Ta, a spus Aziz Al-Asif aplecându-se până jos, cu cea mai mare mâhnire, am venit să-ți cer să-l condamni pe fratele meu la moarte. A uneltit alături de rebeliune.

— Chiar așa? a întrebat sultanul cu o notă de amuzament în glas. Pentru că nu asta mi-au spus spionii mei. Ceea ce *mi-au spus* este că ești avid de putere și că tu ești cel care complotează ca să te aliezi cu rebeliunea fiului meu. Ceea ce mă face să cred că mă minți ca să-l execut pe fratele tău. După ce el nu va mai fi, poți să devii singurul stăpân al pământurilor tatălui vostru.

S-a auzit un murmur în grădină.

— Eliberați-l pe lordul Huda, a continuat sultanul făcând un semn către doi paznici de lângă ușă. Și luați-l pe tânărul Aziz prizonier.

— Maiestatea Voastră, a exclamat Aziz cu glas tare, n-am comis nicio crimă!

— Ba da, i-a tăiat sultanul vorba și autoritatea din glasul lui era inconfundabilă. Să încerci să-ți omori fratele este o crimă. Să-l minți pe sultanul tău e o crimă. Să crezi că poți să te folosești în interesul propriu de rebeliunea fiului meu nu e o crimă, dar nu e ceva ce pot tolera. Execuția ta va avea loc la apus, dacă fratele tău nu consideră că meriți să fii salvat.

Sultanul s-a uitat spre lordul Huda, care-și freca încheieturile. El nu s-a împotrivit.

— Atunci, dați veste în oraș, a poruncit sultanul. Vreau să vadă toți bărbații și femeile din Izman ce înseamnă să-și trădeze conducătorul.

Deodată, mă aflam din nou cu Ahmed în cortul lui, pe când încerca să decidă în privința lui Mahdi. Când a refuzat să ordone o execuție. Nu voiam decât ca el să ia o decizie nenorocită. Să fie un conducător. Unul bun. Unul măreț. Unul puternic.

Sultanul nici nu ezitase.

Protestele lui Aziz încă se auzeau stins când a fost chemată următoarea persoană.

Ziua era apăsătoare și, odată cu mișcarea soarelui, s-a abătut cu toată strălucirea asupra noastră. Simțeam broboanele de transpirație pe gât, coborându-mi pe sub haine. Simțeam cum mi se închideau ochii, pe măsură ce cădeam pradă căldurii amiezii. Singura persoană care nu părea să simtă căldura era sultanul.

— Se prezintă Shazad Al-Hamad.

M-am trezit atât de repede, de parc-aș fi fost împușcată în spate. Pentru o clipă, mi s-a părut c-am visat. Că ațipisem cu adevărat și-mi imaginasem că venise Shazad să mă salveze. Dar iat-o pe Shazad, stând la intrarea în grădină, purtând un halat de culoarea zorilor și având zâmbetul stins care însemna că știa că întrecea pe cineva în istețime.

CAPITOLUL 22

Shazad era aici. Am scăpat de-o parte din teama care mi se cuibărise în piept de când mă trezisem pe o navă. Aș fi putut să-i sărut fața aia de neghiob lui Sam pentru că-i dusese mesajul meu.

— Ei bine, a spus sultanul, este o onoare neașteptată.

— Onoarea este de partea mea, Înălțimea Ta.

Vocea ei suna dureros de familiar în locul acesta ciudat. Era vocea celor o sută de nopți petrecute în tabără și sub cerul deșertului, vocea conspirației, a trădării și rebeliunii.

— M-am întors din pelerinaj, a spus îngenunchind. Am venit să aduc omagiu slăvitului meu sultan și sultimului.

A făcut o plecăciune adâncă stând din genunchi, până când aproape c-a atins pământul cu nasul. Era al naibii de bună la asta. Presupun că avusese șaisprezece ani la dispoziție să exerseze înainte de Rebeliune.

Sultanul o privea atent.

— Credeam că poate ai venit să întrebi de întoarcerea tatălui tău de pe frontul de război.

Dacă intenționa s-o ia prin surprindere pomenind de generalul Hamad, nu-și găsise omul potrivit. Shazad a dat să răspundă, dar n-am auzit ce a spus. Un cârâit, ca scârțâitul unui cuțit pe o bucată de fier, a brăzdat cerul oprindu-i cuvintele.

Toată curtea a încremenit. Dar ceva în mine s-a trezit la viață.

Știam sunetul acela.

— E un roc.

Prințul Rahim a spus cu voce tare ceea ce gândeam eu. Era cu ochii pe cer și stătea în picioare.

— Și e pe aproape.

— În oraș? a pufnit Kadir, dar nu mai stătea tolănit la fel de leneș ca înainte. E ridicol.

— Desigur, frate!

Rahim stătea ca un soldat, ținând mâna, dintr-o obișnuință veche, pe o armă care nu era acolo.

— De unde aș putea eu să știu, doar n-am stat în munții din Iliaz decât o jumătate de deceniu. Am auzit păsările roc țipând

doar în fiecare noapte, în timp ce tu dormeai în harem lângă mama ta. Dar tu știi mai bine, sunt sigur.

Kadir a făcut un pas în față către Rahim. Rahim a rămas pe poziție. Kadir era ceva mai bine clădit decât fratele lui. Dar, când Rahim și-a încleștat pumnii, am văzut cicatricea de pe mâna lui. Îmi amintea de cicatricile de pe monturile pumnilor lui Jin.

Mâinile lui Kadir erau netede. Mâinile lui Rahim purtau semne de luptă.

Țipătul păsării roc s-a auzit din nou, mai aproape de data asta, făcându-i să se despartă. Mulțimea adunată, încremenită cu o clipă mai devreme, a fost cuprinsă de haos. Oamenii au început să fugă, să se adăpostească, iar sultanul le striga ordine soldaților, trimițându-i spre ziduri, iar aceștia își scoteau armele de pe umăr din mers.

Nu m-am mișcat. Am rămas pe loc, dându-mi capul pe spate. Pentru că țipătul acela îmi era cunoscut. Și atunci a trecut umbra. Destul de jos ca să poată fi văzut clar, dar destul de sus încât să nu fie în bătaia armelor. Când a plutit pe deasupra, două aripi uriașe au ascuns soarele, lăsând toată curtea în umbră.

Nu era un roc. Era Izz.

M-a străbătut un fior de emoție, făcându-mă să mă ridic.

Izz era aici. În oraș.

Ceva venea în urma lui Izz, împrăștiindu-se în spate. O clipă mi s-a părut că erau bucăți de pânză albe. Dar, când au început să plutească în jos în bătaia vântului, am văzut că erau hârtii; o ploaie de hârtii din cer.

Am întins mâna de cum s-a apropiat prima foaie de mine și am înhățat-o înainte să atingă pământul.

În partea de sus era imprimat soarele lui Ahmed. I-am urmărit liniile cu degetul cum făcusem cu tatuajul de pe pieptul lui Jin de atâtea ori. Dedesubt, scria neîngrijit cu cerneală neagră:

UN NOU ÎNCEPUT. UN NOU DEȘERT.

Cerem ca Sultanul Oman Al-Hasim Bin Izman din Miraji
să coboare de pe tron și să fie judecat pentru trădare.

Sultanul Oman este acuzat de

următoarele crime împotriva țării
și a poporului său:

- A supus țara unei stăpâniri străine nepotrivite sub forma armatei gallane.
- A executat fără judecată grupurile acuzate de încălcare a legii gallane.
- A persecutat propriul popor fără justificare.
- A persecutat cetățenii mirajini pentru magia djinn nedovedită din descendența lor.
- A asuprit muncitorii prin salarii nedrepte.
- A înrobit femei din toată țara.

Lista continua.

Cerem ca trădătorul sultan Oman
să fie înlăturat de pe tron pentru crimele lui
și ca moștenitorul lui de drept,
prințul Ahmed Al-Oman Bin Izman,
victorios în întrecerile pentru sultim,
să fie lăsat să urce pe tron în locul său și
să redea deșertului gloria de altă dată.

Dacă nu se supune și nu cedează tronul,
îl vom lua în numele poporului din Miraji.

UN NOU ÎNCEPUT. UN NOU DEȘERT.

Rebeliunea ajunsese în Izman.

Am recitit foaia. Eram atât de absorbită, încât n-am remarcat că cineva s-a apropiat de mine până când n-am simțit o mână pe ceafă. Am dat să mă întorc, dar Uzma țâșnise deja în spatele meu, tăcută ca o umbră, desprinzându-mi halatul din legătura de la ceafă.

Veșmântul s-a desfăcut, alunecând de pe mine. L-am înșfăcat, lăsând soarele lui Ahmed să cadă la pământ, dar prea târziu ca să-mi păstrez corpul ascuns în întregime.

Ochii mici și răutăcioși ai Uzmei mi-au cercetat corpul, cântărindu-l, descoperind dintr-o privire lipsuri în toate privințele.

— Ei bine, *aia* e o cicatrice urâtă. Nu te-a cusut cum trebuie croitorul Abdul?

Se referea la cea de pe șoldul drept, unde mă străpunsese glonțul la Iliaz. Căutam încă cu degetele agrafa de la gât ca să-mi leg halatul la loc. Simțeam cum îmi ardea pielea sub privirea ei batjocoritoare.

— Acum totul are sens. Lasă-mă să ghicesc: ești o târfă care-a rămas gravidă și au trebuit să te taie și să scoată chestia aia din tine.

Am abandonat agrafa, neavând ajutorul servitoarelor, și am ridicat mâinile să înnod capetele desprinse de material. Uzma a făcut un pas spre mine, zâmbind batjocoritor, în timp ce mă chinuiam astfel. Un pamflet a rămas mototolit sub piciorul ei, îndoind soarele lui Ahmed.

— Ce-ar fi să te îndepărtezi de ea? s-a auzit o voce dură și mătăsoasă, cu totul familiară. Până nu te culc la pământ.

Shazad era neînarmată. Dar arăta la fel de periculoasă ca și când ar fi avut ambele săbii scoase când a pășit între mine și Uzma. Am tras mai tare de nodul de la baza gâtului. Când mi-am ridicat ochii, zâmbetul de pe fața Uzmei dispăruse.

Shazad s-a aplecat în față, forțând-o pe Uzma să se împleticească în spate.

— Scuzele mele, a spus Shazad pe un ton care nu semăna deloc cu o scuză. Poate c-a sunat ca o sugestie. N-a fost. Pleacă.

Uzma a făcut doi pași în spate, mergând direct spre Ayet, care privea din umbra unui stâlp. Atunci Izz a strigat din nou și au dispărut amândouă, fugind să se adăpostească. Lăsându-mă față în față cu prietena mea cea mai bună în mijlocul haosului din curtea ce se golea cu repeziciune.

— Doar ți-am zis să-ți păzești spatele! a spus Shazad.

— Și eu ți-am spus că știu că mă pot baza pe tine în privința asta.

Îmi doream s-o îmbrățișez, dar erau încă prea mulți oameni în jur. Puteam să dau o explicație dacă ne surprindea cineva vorbind, dar o îmbrățișare era mai dificil de lămurit. Trebuia să mă limitez la a-i prinde mânecile împodobite ale halatului.

— Cred că ești singura persoană pe care o cunosc care poate să pară amenințătoare în vreme ce poartă o haină atât de înflorată.

Un zâmbet răvășit a apărut o clipă pe buzele lui Shazad.

— E cu atât mai bună ca să fiu subestimată. Haide, a zis Shazad luându-mă de mână, uitându-se repede în jur, să fugim de aici. Acum.

A început să mă tragă spre porți. Nu se uita nimeni la noi, în timp ce Izz țipa, trecând din nou pe deasupra palatului. Sultanul dispăruse și toți ceilalți alergau să se ascundă. Era o șansă bună de a scăpa.

— Asta ar trebui să fie o diversiune? am întrebat arătând spre pamfletele împrăștiate pe jos.

— Unele lucruri pot fi o diversiune și pot sluji o cauză bună în același timp.

Shazad încă mă trăgea spre poartă.

— Poți să mergi ceva mai repede?

Mintea mea mi s-a limpezit prea încet. Am tras de Shazad s-o opresc.

— N-ar conta nici dac-aș putea fugi mai repede ca un buraqi. Sunt în capcană.

I-am povestit cât de repede puteam, în timp ce haosul domnea în jurul nostru. Fierul de sub pielea mea și o bucată de bronz care-i permitea sultanului să mă controleze.

Fața lui Shazad se întuneca în timp ce vorbeam. Asculta cu aceeași concentrare ascuțită pe care o avea mereu când lucrurile erau grave.

— Atunci, o să-l scoatem afară din tine.

— Știu că nu sunt la fel de deșteaptă ca tine, dar mi-a trecut prin minte, i-am răspuns sec. Ar putea fi oriunde și e posibil să mor din cauza hemoragiei dacă începi să înfigi cuțite în mine.

— Nu te las aici, a ripostat Shazad.

— În clipa asta nu prea ai de ales, am spus. Shazad…

Aveam multe lucruri să-i spun și puțin timp la dispoziție. În scurt timp, haosul stârnit de Izz avea să se domolească și cineva avea să ne observe. Exista un singur lucru care conta. O ultimă informație pe care nu i-o dădusem.

— Sultanul are un djinn.

Shazad a deschid gura. Apoi a închis-o la loc.

— Mai spune o dată.

Nu erau multe lucruri pe care Shazad să nu le poată face. Putea să comande armate; putea să creioneze strategii văzându-le desfășurarea cu opt pași înaintea celorlalți. Putea să lupte și chiar să câștige un război în timp ce eram depășiți

numeric în privința oamenilor și a armelor. Dar una era să fii depășit în ceea ce privește armele și alta era să lupți împotriva unei arme cu un băț. Dacă sultanul avea chiar și un singur djinn, nicio armată de muritori nu-i putea sta împotrivă.

— Așadar, trebuie să vă scoatem și pe tine, și pe acest djinn…

— Bahadur, am completat eu, deși nu eram sigură ce importanță avea.

Era doar un alt djinn. Era un djinn care-mi fusese tată și al cărui nume era o jumătate din al meu. Dar nu era tatăl meu. Izz a țipat și a plonjat. S-au auzit zgomote de armă. Amândouă ne-am lăsat în jos din instinct.

— Pe tine și pe Bahadur din palatul ăsta.

Făcea totul să pară atât de simplu.

— Eliberarea unui djinn nu e ca scoaterea Sayyidei din închisoare.

Nu că povestea aceea s-ar fi terminat cu bine.

— E captiv aici la fel ca mine.

— O să pun niște oameni să facă cercetări.

Shazad și-a dat nerăbdătoare părul de pe față. Cumva, chiar și când era îmbrăcată să pară inofensivă ca o floare, era imposibil să nu ghicești de ce era capabilă.

— Dumnezeu știe că jumătate din cei din Rebeliune nu fac nimic util deocamdată. Izmanul însuși e un fel de închisoare. Și roiește de soldați de când cu armistițiul.

— Armistițiu? am întrerupt-o eu.

Shazad s-a uitat mirată la mine, ca și cum uitase pentru o clipă că lipsisem. Și-a strâns buzele într-o linie îndârjită când mi-a dat vestea:

— Sultanul a cerut încetarea focului. Sfârșitul luptelor cu invadatorii până când conducătorii lor străini vin la Izman ca să negocieze o nouă alianță. Asta e vestea pe care ne-o aducea Jin din Xichian în tabără înainte – a ezitat – de toate astea.

Numele lui Jin mi-a făcut inima să se strângă. Ceva în felul în care-i pronunțase numele nu era în regulă. Dar aveam prea multă mândrie ca să întreb de el când eram în război.

— De asta e plin palatul de străini, am spus în schimb, gândindu-mă la mulțimea de uniforme și bărbați necunoscuți pe lângă care trecuserăm în drum spre grădina de primire. Crezi că o să vină conducătorii străini?

— Se spune că unul dintre prinții din Xicha a ridicat deja pânzele. Și că împăratul gallan și regina albish și-au trimis ambasadorii înainte.

M-am gândit la bărbatul în haine simple ai cărui ochi m-au înfiorat.

— O să vină. Dacă nu vin, există o șansă prea mare ca sultanul să încheie o alianță cu unul dintre dușmani. Între timp, soldați din tot felul de locuri năvălesc în oraș de la toate hotarele ca să le netezească drumul.

Shazad își bătea, unul câte unul, degetele mâinii de degetul mare în mișcări rapide. Era un tic nervos. Însemna că mai era ceva. Probleme pe care nu mi le spunea. Complicații în legătură cu Rebeliunea la care nu aveam acces.

— Ce înseamnă asta pentru noi?

Recunoșteam senzația asta de neajutorare când erau atât de multe de făcut. Așa mă simțeam în Dustwalk.

— Nimic bun, a răspuns dându-și seama de tic și oprindu-se, strângând pumnul. Mai ales acum. Dar sultanul nu se poate alia decât cu o țară. De îndată ce se creează o alianță, războiul va începe din nou. Se zvonește că plănuiește să anunțe noul aliat la Auranzeb. Dar până atunci…

S-a oprit. Știam ce însemna asta. Până atunci, aveam necazuri. Și lucrurile nu puteau decât să se înrăutățească având în vedere că sultanul avea o ființă nemuritoare la îndemână.

Rotițele minții au început să se învârtă. Poate că mai era o cale să aflăm cum să eliberăm un djinn. Trebuia doar să ies din harem atât cât să aflu. Dar ceva m-a împiedicat să-i spun asta lui Shazad. Timpul era pe sfârșite. Diversiunea lui Izz nu putea să țină prea mult și nu voiam să fim prinse complotând.

Dar nici nu o puteam lăsa să plece fără să întreb:

— Shazad, e toată lumea teafără?

N-am întrebat ce voiam să întreb. Era prostesc și egoist. Dar numele lui mi se izbea de dinți. *Jin e teafăr*?

— Nu toată lumea.

Pentru cineva care nu era demdji, Shazad fusese întotdeauna un om sincer.

— Mahdi a murit în timpul evadării din tabără și n-am putut s-o salvăm pe Sayyida. Alți câțiva au murit. Dar numărul morților e pe cât ne puteam aștepta de redus. Ahmed trăiește, Delila, Hala, Imin, gemenii. Sunt toți aici, în oraș.

— Și Jin?

Nu mai puteam să mă abțin. Nu pomenise de el, ceea ce nu putea să însemne ceva bun. La fel ca ezitarea care a urmat după întrebarea mea.

— Nimeni nu știe sigur unde anume e Jin acum, a spus Shazad într-un târziu, împingând în sus părul care se desprinsese căzându-i pe ceafă. După ce-ai dispărut în toiul nopții, a călărit până aproape a ucis calul ca să ajungă la punctul de întâlnire. Când nu te-a găsit acolo, i-a spart nasul lui Ahmed și s-a întors din nou în deșert. Ca să te găsească. Mulțumesc că mi-ai confirmat scepticismul cu privire la lipsa detaliilor din planul *acela*, cel puțin.

Știam că încerca să destindă atmosfera, dar îngrijorarea mi se cuibărise în piept. Nici nu-mi trecuse prin cap că Jin nu era cu ceilalți rebeli.

— Trăiește încă, am verificat, spunând cuvintele cu voce tare.

Și apoi am înțeles ce spusese ea.

— I-a spart nasul lui Ahmed?

Shazad se scărpina la ureche, părând mai stânjenită decât o văzusem vreodată.

— E posibil ca Ahmed să fi insinuat că, dacă Jin nu te-ar mai trata cu indiferența pe care i-ar arăta-o unei fete pe care tocmai a întâlnit-o într-o cârciumă de pe docuri, poate-ai înceta să mai fugi.

Am simțit în piept un val de indignare la gândul că Ahmed credea c-aș părăsi Rebeliunea din pricina unor certuri de îndrăgostiți.

— Jin l-a pocnit atât de repede pe Ahmed, încât nici eu n-am apucat să intervin. De fapt, a fost impresionant.

Izz a țipat din nou. De mai departe. Haosul începea să se domolească.

— Trebuie să plec! a spus Shazad.

Nu mai aveam timp.

— O să găsesc o cale să te scot de aici. Până atunci, ferește-te de necazuri.

A sunat pe jumătate ca un ordin dat de un general și pe jumătate ca o rugăminte din partea unei prietene.

— Știi că nu trebuie să pui un demdji să facă promisiuni.

Poate că era ultima dată când o vedeam. Era valabil ori de câte ori ne despărțeam. Dar de data asta mai mult ca niciodată. Acum eu eram pe teritoriu inamic.

— Și știi că n-ar trebui să crezi că o să mă feresc de necazuri.

CAPITOLUL 23

Aveam un plan. Mă rog, poate că *plan* era un cuvânt prea mare. Dintre noi două, Shazad era cea care făcea planurile. Aveam mai degrabă un început de idee care speram să nu-mi aducă moartea. Ceea ce era mai apropiat de felul meu de a face lucrurile.

Puteam să mă gândesc mai târziu la restul. Deocamdată, nu era nevoie să scap din palat. Trebuia doar să scap din harem. Și exista un singur om care putea să facă asta să se întâmple.

— De ce vrei să pleci?

Leyla făcea altă jucărie pentru copiii din harem, deși nu eram sigură de ce. Cele mai multe mame nu-i lăsau să se joace cu jucăriile pe care le făcuse deja. Era oare felul ei de a-și păstra sănătatea mintală în locul ăsta, unde nu era deloc locul ei? Jucăria asta semăna cu un omuleț. Zăcea uitat în palmele ei, cu membrele întinse, în timp ce Leyla mă privea cu ochii mari și serioși.

— Haremul e un loc mult mai plăcut decât alte locuri în care ai putea ajunge.

Îmi plăcea Leyla. O parte din mine voia să-i spună sincer adevărul, să o transforme într-un aliat adevărat în locul ăsta. Însă era fiica sultanului. Și ochii mari și inocenți nu erau un motiv destul de bun să risc viețile tuturor celor pe care-i iubeam. Fața lui Jin mi-a apărut în gând. Așa cum îl văzusem ultima dată, în penumbra din cort, în fugă, în nesiguranța care plutea între noi când sărutul a luat sfârșit. După fața lui s-au perindat altele. Shazad. Ahmed. Delila. Gemenii. Chiar și Hala.

— Ar fi frumos să pot scăpa din calea fratelui tău, am spus într-un târziu. Mă refer la Kadir, m-am corectat, amintindu-mi ce-mi spusese despre faptul că singurul frate adevărat era cel care avea aceeași mamă ca ea.

Prințul Rahim, soldatul între cărturarii din cercurile sultanului. Îi spusesem Leylei că l-am văzut la curte deunăzi, dar schimbase repede subiectul.

— Ca să nu mai spun de Ayet și Uzma, care mi-au pus gând rău.

Poate că fusese satisfăcător să o văd pe Shazad înfricoșând-o pe Uzma, dar umilința încă mă ardea, fierbinte și aprigă.

— Dacă l-aș convinge pe tatăl tău să-mi dea acces la palat, am putea să nu ne mai intersectăm.

Leyla și-a întors din nou ochii în pământ și și-a mușcat neliniștită buza de jos. O cunoșteam destul de bine deja ca să-mi dau seama că se gândea la ceva. Mai știam și că nu era cazul să întrerup pe cineva mai deștept decât mine când se gândea. Încă un lucru pe care-l învățasem de la Shazad.

— Bassam împlinește treisprezece ani poimâine, a spus Leyla în grabă.

M-aș fi așteptat să spună orice, dar nu asta.

— Bassam e unul dintre fiii tatălui meu cu soția sa Thana. Tatăl meu are o tradiție – când fiii lui împlinesc treisprezece ani, îi învață să tragă cu arcul. Așa cum făcea bunicul cu fiii lui. Și tatăl lui mai înainte. Nu mai pot mânca altceva până nu mănâncă ce-au vânat cu mâna lor. Așa a făcut cu toți fiii lui.

Nu chiar cu toți. Cum își petrecuseră Ahmed și Jin a treisprezecea aniversare? Ei nu fuseseră la vânătoare cu tatăl lor. Erau pe o navă sau pe vreun țărm străin? Știau măcar în ce zi era ca să o poată sărbători?

Aveam imaginea unei scene care nu se derulase niciodată. Ei doi stând de o parte și de cealaltă a tatălui lor, cu mâinile lui pe umeri, cu arcurile întinse, luându-se la întrecere ca să-l impresioneze.

— O să vină în harem după Bassam.

Leyla și-a întors ochii la lucru, la omulețul de lut. Îi modela o față.

— Dacă voiai să-i ceri ceva.

•

Cea mai mare grădină din harem era de două ori mai mare decât tabăra rebelilor – o întindere uriașă și verde, încununată cu un lac albastru care se revărsa de pe zidurile palatului peste o stâncă care se înălța deasupra mării, înainte de a se izbi cu putere în alt zid. Încă o graniță, marginea palatului. Luciul apei era presărat cu păsări grase, bătând alene din penele sclipitor de albe și aruncând stropi de apă într-un arc strălucitor prin soare.

Din poziția în care mă aflam, stând lângă poarta de fier care ducea înapoi în inima haremului, părea o imagine dintr-o carte

cu povești. Sultanul stătea pe mal cu un băiat care bănuiam că era Bassam. Băiatul era slab și deșirat și se străduia din răsputeri să pară mai în vârstă decât era cu adevărat. Ținea un arc lung tras în spate, pe lângă corp, iar brațele îi tremurau ușor din cauza efortului, încercând, evident, să-i ascundă asta tatălui său.

Îl văzusem deja ratând o duzină de lovituri și trimițând săgețile zadarnic în apă. După fiecare lovitură, urma un exercițiu de răbdare, căci Bassam arunca o mână de firimituri de pâine în lac și apoi se retrăgea așteptând păsările să se întoarcă și să se liniștească. Până se simțeau din nou în siguranță pentru ca el să încerce să le omoare. Acum tatăl se întindea spre el, așezând o mână încurajatoare pe umărul lui. Felul în care băiatul s-a împăunat bucuros sub atingerea lui mă făcea să mă întreb dacă nu cumva rata dinadins ca să mai fure puțin timp alături de tatăl lui.

Mi l-am imaginat pe Jin mai tânăr, stând acolo în locul lui Bassam. Nu văzusem niciodată un om care să aibă mai puțină nevoie de alții ca Jin. Era greu să-mi imaginez cum ar fi reacționat la mâna tatălui său pe umăr, dacă și el ar fi stat mai drept, dornic să-și facă tatăl mândru.

Bassam a dat drumul coardei de arc cu un gest relaxat. Ochiul meu antrenat de fată din Dustwalk mi-a spus că era o lovitură diferită de celelalte.

Săgeata a zburat drept, trecând direct prin gâtul celei mai apropiate rațe. Pasărea a scos un cârâit de durere care a făcut restul stolului să țâșnească speriat în aer. Un servitor s-a apropiat în grabă, scoțând pasărea din apă ținând-o de gâtul lung.

Sultanul a râs, dându-și capul pe spate, și-și bătu cu mândrie fiul pe umăr. Era imposibil să nu recunoști bucuria adevărată care a apărut pe fața tânărului prinț. Pentru o clipă, în soarele după-amiezii târzii, ar fi putut fi oricare tată și fiu împărtășind un moment de fericire.

Și atunci sultanul a dat cu ochii de mine, dând târcoale la marginea grădinii. Și-a bătut din nou fiul pe umăr, strângându-l ușor cu mândrie, după care l-a trimis de acolo cu pasărea moartă atârnată pe umăr.

După ce fiul lui a dispărut, mi-a făcut semn să mă apropii.

— Aproape nimeni nu mai folosește arcuri, să știi, am spus eu când am ajuns destul de aproape. Armele sunt mai precise.

— Dar nu la fel de tăcute când încerci să vânezi, a răspuns sultanul. Sperie prada. Și-apoi, asta e tradiția. Așa a făcut tata cu mine și așa a făcut tatăl lui cu el.

Iar sultanul își omorâse tatăl, iar acum o parte dintre fiii lui aveau de gând să respecte și tradiția asta.

— Ce dorești, micuță demdji?

Mi-am trecut neliniștită limba peste dinți. Erau șanse să-mi citească imediat gândurile. Dar Shazad însăși spusese în ziua în care a fost adusă Sayyida înapoi: aveam nevoie de ochi în palat. În *tot* palatul. Eu aș fi putut fi acei ochi.

— Vreau să pot pleca din harem.

Nu puteam pleca din palat, dar informațiile puteau. Shazad îl pusese pe Sam pe statul de plată al Rebeliunii. În ultimele trei nopți, de când Izz aruncase hârtii din cer, aveam mereu întâlnire cu Sam la apus lângă Zidul Plângerii. Shazad avea să se gândească mai târziu ce să facă cu el, dar deocamdată singura lui sarcină era să pătrundă în harem în fiecare noapte ca să ne întâlnim și să se asigure că nu vândusem întreaga Rebeliune la o poruncă regală. Era o sarcină extrem de plictisitoare. Sau, așa cum spunea Sam, erau banii cel mai ușor câștigați vreodată, fiind plătit să vină să vadă în fiecare seară o fată drăguță. Dacă aș fi izbândit acum, îi puteam face sarcina puțin mai interesantă.

Sultanul își făcea de lucru cu coarda arcului.

— Și vrei să pleci pentru că...?

— Pentru că nu mai suport să stau aici multă vreme.

Era un adevăr. O jumătate de adevăr. Și nu avea să fie destul.

— Și nu-l suport pe fiul tău.

Sultanul s-a sprijinit de arc.

— Pe care dintre ei? a întrebat el prefăcut.

L-am simțit din nou: fiorul acela slab pe piele, ca și cum știam amândoi un secret, ca și cum amândoi jucam un joc. Nu, era ridicol. Dacă știa că sunt aliată cu Ahmed, tot ce trebuia să facă era să-mi poruncească să-i spun unde era. Se putea folosi de mine ca să-l conduc la Shazad și de acolo către restul Rebeliunii.

— Kadir, am spus alungând senzația aceea. Se uită la mine de parc-aș fi o floare din grădină menită să fie culeasă de el.

Sultanul a ciupit din nou coarda arcului, de parc-ar fi cântat la un instrument muzical.

— Știi că ești prizoniera mea, micuță demdji. Dac-aș vrea, aș putea să-ți ordon să stai într-un loc, complet nemișcată, până am nevoie de tine pentru ceva. Aș putea să fac să-ți crească rădăcini și să stai acolo așteptând un ordin. Sau – sultanul s-a oprit, ciupind coarda cu înțeles – să fii culeasă.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Dar… admir faptul c-ai venit după mine aici. Spune-mi, micuță demdji: știi să tragi?

— Da, am răspuns, pentru că, oricât aș fi vrut să nu știe cât de bine știam să trag cu arma, nu puteam să mint.

Shazad spunea mereu că cel mai mare avantaj al nostru era să fim subestimate. Dar sultanul mă citea întotdeauna când încercam să ocolesc un adevăr cu unul spus doar pe jumătate.

— Știu să trag.

A întins arcul spre mine. Nu l-am luat imediat.

— Vrei ceva, a spus el. Oamenii care vor lucruri trebuie să le câștige.

— Știu cum să câștig lucruri. Eu n-am crescut într-un palat.

— Bine, a spus sultanul, păstrând acea vagă asemănare cu zâmbetul lui Jin. Atunci ar trebui să înțelegi asta. Ia arcul.

Am făcut cum mi s-a spus pentru că nu aveam de ales, deși nu știam dacă intenționase să-mi dea un ordin.

— Dacă poți să dobori o rață, o să-ți dau voie să te plimbi liberă prin palat – cel puțin, atât cât este permis și celorlalți. Dacă nu… ei bine, atunci sper că ai un pat confortabil, pentru că o să zaci în el foarte mult timp.

Mi-am coborât degetele pe coarda întinsă a arcului. Era o armă veche. Ceva din cărțile cu povești. Dinainte de pistoale. Îmi aminteam o legendă despre un arcaș care a scos ochiul unui roc cu o săgeată.

Am luat poziția de tragere și-am încercat să trag coarda înapoi.

— Nu așa, a spus sultanul punându-și mâinile pe umerii mei.

M-am încordat automat. Dar nu deslușeam nimic în felul în care mă atingea. Îmi strângea umerii cum făcuse cu prințul. Așa cum văzusem tații din Dustwalk făcând când își învățau fiii să tragă cu arma. Nimeni nu făcuse asta pentru mine. Eu învățasem singură să trag în timp ce tatăl meu era beat. Și nici

măcar nu era tatăl meu. Deși, din câte se vedea, îi păsa cam tot la fel de mult ca tatălui meu adevărat dacă trăiam sau muream.

— Depărtează picioarele, a poruncit el, folosindu-se de căpută ca să mă facă să-mi distanțez ușor gleznele. Și trage arcul pe lângă corp.

Eram pe deplin conștientă de faptul că mă privea când am tras coarda în spate. Mi-am fixat ținta pe cea mai apropiată rață așa cum aș fi făcut cu o armă. Am luat-o cu grijă în bătaia arcului. Dacă aveam o armă, glonțul ar fi trecut direct prin pasăre.

În ultimele luni, începusem să mă pricep să omor păsări. Când făceai tabără în munți, îți era de ajutor să poți vâna.

Am dat drumul coardei. Mi-a zgâriat dureros brațul. Săgeata a zburat și a ratat pasărea cu vreo treizeci de centimetri, plonjând în apă. Stolul de păsări s-a speriat auzind zgomotul, înălțându-se în spirală spre cer într-un amalgam de pene și țipete.

Am înjurat, dând drumul arcului, prinzând cu mâna brațul zgâriat.

— Lasă-mă să văd.

Sultanul m-a apucat de încheietură – alt ordin pe care nu puteam să nu-l ascult. Antebrațul mi se umfla deja.

— Ar trebui să ai o protecție pentru braț, a ordonat el. Poftim.

Și-a scos sheema de la gât. Avea culoarea șofranului proaspăt din vasele din harem. Mi-a înfășurat-o cu dibăcie pe braț.

Vederea ei mi-a stârnit dorul, făcându-mă să-mi amintesc de sheema mea veche, roșie. De Jin.

Sultanul a terminat de legat sheema cu o smucitură la final, strângând nodul în jurul încheieturii.

— Când se întorc păsările, încearcă din nou. Și de data asta trage mai sus de coardă – mai aproape de obraz.

Trebuia să mă supun, deși aproape credeam că uitase cu cine vorbea. Că mai degrabă dădea instrucțiuni, nu ordine.

Am așteptat în tăcere până când păsările s-au întors și s-au așezat din nou. Voiam să le spun că-s proaste că se întorceau la ceva ce le-ar fi putut ucide atât de ușor. Pe de altă parte, și eu stăteam de bunăvoie lângă sultan.

Am ratat din nou la a doua tragere. Și la a treia. Simțeam furnicături de rușine pe gât, conștientă că sultanul mă vedea ratând iar și iar. Trebuia să câștig. Trebuia să pot pleca din harem. Trebuia să-mi salvez familia de tata.

— Înălțimea Voastră.

Vocea unui servitor ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem. Stătea aplecat până jos.

— Sunteți așteptat la negocierile cu ambasadorul gallan.

Am ciulit urechile. Începeau. Negocierile pentru țara asta. Voia să ne predea lor. Și de aceea trebuia să le pot da celorlalți informații.

— Stai, am strigat când sultanul s-a întors să plece, pot s-o fac!

Sultanul s-a gândit o clipă. Și apoi a încuviințat:

— Atunci, vino la mine când reușești.

•

Soarele înainta pe cer în timp ce încercam. Simțeam sudoarea curgându-mi pe gât și eram pe jumătate tentată să-mi desfac sheema de pe braț și s-o leg în jurul capului. Dar umflătura care zvâcnea îmi spunea să n-o fac. Nu puteam să fac nimic însă în privința degetelor bășicate. Sau a durerii apăsătoare din braț atunci când mușchii se împotriveau să se încordeze la fel, încă o dată, chinuitor în spate. Tremurau când dădeam drumul coardei.

Au venit niște servitori și au pus o carafă cu apă și un castron de smochine lângă mine când soarele a ajuns sus. Le-am ignorat pe amândouă. Puteam s-o fac.

M-am tras în spate. Încă o săgeată a plonjat în apă. Păsările s-au împrăștiat.

Am înjurat pe înfundate.

La naiba!

Făcusem lucruri mai grele de atât.

Înainte ca păsările să fugă de-a binelea, m-am întins și am luat altă săgeată. Am pus-o repede în arc și am țintit stolul de păsări împrăștiat în zbor. Am fixat rața pe care voiam s-o nimeresc. Și n-am ezitat. N-am mai pierdut vremea aliniindu-mi privirea. Am ochit cu siguranță, așa cum făceam mereu cu pistolul.

Și am dat drumul săgeții.

Rața s-a depărtat de stol, s-a prăbușit, aterizând în iarbă, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

•

Am dat buzna în palat, lăsând o dâră de sânge în urma mea și ținând pasărea moartă de gât.

Sultanul îmi spusese să vin să-l găsesc când reușeam și ordinul care mă împungea în stomac mă făcea să mă mișc. Nu m-am gândit la ce făceam până n-am trecut de paznicul care nu a încercat să mă oprească și am năvălit pe ușă.

Zeci de capete s-au întors să se uite la mine când am intrat. Mi-a trecut prin gând că poate nu trebuia să fac asta. Dar era puțin cam târziu pentru asta. Am înaintat spre masă cu ochii la sultan și am trântit trofeul pe masă în fața lui, făcându-i ceașca să se clatine.

Sultanul s-a uitat la pasărea moartă.

Abia atunci am remarcat ce era în jur. Sala de consiliu era plină ochi. De bărbați în uniforme. Uniforme de toate felurile. Uniforme aurii mirajine și cele albastre din imperiul gallan.

Și toți se uitau la mine: o fată cu ochi sălbatici care tocmai trântise o rață moartă cu o săgeată înfiptă în gât pe masă, în fața sultanului ei. Prințul Rahim încerca să-și ascundă un zâmbet, prefăcându-se că se scarpină la nas, dar nimeni altcineva nu părea amuzat.

Tocmai întrerupsesem cu o rață moartă un consiliu al sultanului în care se hotăra rezultatul armistițiului și soarta întregii noastre țări.

Mă întrebam dacă asta avea să mă coste capul.

— Ei bine, se pare că, până la urmă, ești un țintaș cât de cât bun, a spus sultanul încet, așa încât doar eu l-am putut auzi. Poți pleca din harem oricând dorești.

A urmat o scurtă pauză, care mi-a trezit speranța că poate chiar îmi lăsa o cale de scăpare, una care să-mi permită să-i scap din gheare și să mă întorc la Rebeliune...

— Dar o vei face sub pază. Și nu vei părăsi palatul.

Speranța s-a stins. Era o prostie să mă gândesc măcar la așa ceva. Sultanul nu era un om imprudent. A adăugat apoi, cu glas tare:

— Să ducă cineva rața asta la bucătărie și pe demdjiul meu unde-i e locul.

Am văzut delegațiile gallane ridicând capul la auzul cuvântului *demdji.* Ei m-ar fi numit demon, dar știau ce însemna acel cuvânt. Mă întrebam dacă sultanul le dădea peste nas cu prezența mea. Nu părea să fie o tactică politică prea bună.

Un servitor a luat rața de gât cu grijă. Hârtiile împrăștiate pe birou s-au mișcat când a ridicat-o. Am zărit harta din Miraji,

desenată cu cerneală neagră deschisă. Marcată de linii albastre mai noi. Pe jumătatea noastră de deșert. Abia dacă observasem un colț, dar era destul. L-am văzut. Încercuit cu cerneală albastră proaspătă, era un punct mic și negru, etichetat cu un scris îngrijit: Saramotai.

M-am gândit imediat la Samira. La rebelii pe care Shazad voia să-i trimită ca să păzească orașul. La Ikar, de pe ziduri. Și la femeile care aleseseră să rămână în urmă. Toți stăteau ca o țintă înăuntrul cercului albastru.

Un servitor mă luase deja de braț, îndrumându-mă spre ieșirea din cameră. Încercând să mă urnească din loc. Dar nu puteam pleca. Nu fără să știu ce se întâmpla cu orașul pentru care jertfisem atâtea ca să-l eliberăm. Gândurile mi se învălmășeau, încercând să găsească un motiv ca să rămân. Să obțin hârtiile acelea.

Acum ambasadorul gallan vorbea cu sultanul.

— Avem sub comandă o armată de o mie de oameni care vin din țară cu Maiestatea Sa pentru Auranzeb. Trebuie să fie înarmați dacă vrem să păstreze Saramotaiul. Mai mult decât atât…

— Minte.

Cuvintele mi-au scăpat din gură. Servitorul care mă ținea de braț a șuierat un avertisment printre dinți, trăgându-mă mai mult spre ușă. Dar sultanul a ridicat mâna și l-a oprit.

— Ce-ai spus, micuță demdji?

— Minte, am repetat ceva mai tare.

Am încercat următoarele cuvinte pe limbă, căutând neadevărul.

— Soldații gallani care vin cu regele lor nu sunt atât de mulți pe cât spune.

Asta era.

Sultanul își plimba un deget bătătorit pe marginea paharului. Dacă eu spuneam că cineva mințea, atunci acela era adevărul gol-goluț.

— Unde-ai învățat limba gallană? m-a întrebat sultanul.

Asta era o întrebare periculoasă. O parte din adevăr era Jin și o traversare lungă prin deșert și nopțile nedormite în care stăteam de pază.

— Ultimul Ținut a suferit din pricina alianței gallane.

Era o jumătate de adevăr îmbrăcat în viclenie, de obicei, prea evident ca să-i scape sultanului. Însă îi ofeream un dar. Poate era suficient.

— Iar noi, demdjii, învățăm repede.

Degetul sultanului a înconjurat încă o dată gânditor marginea paharului.

— Îmi pare rău c-ai suferit, a spus el într-un târziu. O mare parte din deșertul meu a avut de suferit.

În cele din urmă, s-a adresat interpretului:

— Spune-i ambasadorului gallan că știu că nu sunt o mie de soldați gallani care vin cu regele lui. Și că vreau numărul real.

Interpretul se uita neliniștit când la sultan, când la mine în timp ce vorbea. Ambasadorul gallan păru mirat când cuvintele au ajuns la el. A întors ochii spre mine, părând să înțeleagă că eu aveam ceva de-a face cu asta. Dar nu a ezitat deloc și a început să vorbească din nou în limba guturală din vest. N-am înțeles toate cuvintele, dar am prins numărul.

— Minte în continuare, am spus eu repede. Nu sunt cinci sute.

Sultanul s-a uitat la mine în timp ce vorbea cu interpretul.

— Spune-i ambasadorului că probabil minciuna e tolerată în Gallandie, dar în Miraji e un păcat. Spune-i că nu e prima dată, de când alianța noastră s-a destrămat, când un compatriot de-al lui a încercat să mă înșele să ofer arme soldaților de dincolo de mare ca să continue războiul în nord, pretinzând că înarmează doar aliații care veneau în deșertul nostru. Spune-i că mai are o șansă să-mi spună numărul adevărat, altfel opresc cu totul negocierile pană la sosirea regelui.

— Două sute.

Interpretul a vorbit în cele din urmă, după un moment de tăcere încordată. Ochii sultanului s-au întors spre mine odată cu toți cei din încăpere.

— E adevărat.

Cuvintele mi s-au rostogolit cu ușurință de pe limbă.

— Ei bine, a zis sultanul bătând cu degetul în marginea paharului, e o diferență substanțială, nu-i așa, domnule ambasador? Nu, nu-i nevoie să traduci asta, a adăugat făcându-i semn interpretului când acesta se apleca să vorbească. Ambasadorul înțelege ce spun. Și cred că el și toți cei de aici înțeleg c-ar face bine să nu mă mintă. Stai jos, Amani.

A făcut semn spre un loc din spatele lui. Era un ordin. Nu puteam să nu mă supun. Iar eu voiam să rămân. Asta îmi ceruse. Dar picioarele tot mi-au tremurat puțin când m-am așezat pe perna din spatele sultanului.

Abia după ce m-am așezat cum trebuie mi-am dat seama că-mi spusese pe nume. Nu „micuță demdji”.

Acum îi captasem atenția. Mă rugam doar să nu fie atât de atent, încât să înceapă să-mi spună „Banditul-cu-ochi-albaștri”.

CAPITOLUL 24

Rața pe care o omorâsem a fost servită alături de rodii și portocale confiate, pe un platou de culoarea pielii Halei, cu săgeata încă înfiptă în gât. Mă întrebam dacă asta făcea parte din lecție. Când glonțul dispărea în carne, aproape că puteai să uiți. Cu săgeata nu era la fel.

Consiliul continuase mult după apusul soarelui, în vreme ce interpreții lucrau din greu, traducând cuvinte în gallană, albish, xichiană și gamanix. Capul mi se învârtea de la tot ce auzisem în încăperea aceea, repetând totul iar și iar ca pe o rugăciune până am învățat pe de rost. Aveam să fac tot posibilul să nu uit nicio vorbă până nu-i trimiteam veștile lui Shazad. Un singur detaliu greșit, un singur aspect amintit incorect ar fi putut să ne coste mu de vieții. Încercam să cern orice lucru inutil de câte ori reluam totul în minte, păstrând doar ce puteam folosi.

Sultanul avea să meargă cu trupele să recâștige Saramotaiul. Dacă negocierile se terminau cu bine, orașul avea să ajungă în mâinile gallanilor. Un punct direct de acces către deșert și către Amonpour. Între Amonpour și Albish exista o alianță. La graniță, era o tabără albish care avea să le stea în drum. Urmau să plece peste trei zile. Sultanul avea să plece cu trupele să recâștige Saramotaiul...

— Pari abătută, a spus sultanul întrerupându-mi gândurile în timp ce se așeza în fața mea.

— Încăperile tale sunt aproape la fel de mari ca întreg orașul în care-am crescut eu.

Era o împunsătură rapidă, menită să-i distragă atenția, ca nu cumva să-i dea prin gând să-mi poruncească să-i spun la ce mă gândeam. *Mă gândesc la tot ce voi spune Rebeliunii despre planurile tale.*

Sinceră să fiu, încăperile aveau mărimea la care te puteai aștepta, având în vedere că era conducătorul întregului deșert. M-au adus doar până în anticameră, însă vedeam și alte uși care dădeau spre un dormitor cu covor roșu și gros spre băile private de cealaltă parte. Pereții din camera de primire erau îmbrăcați în mozaicuri albe și aurii, reflectând lumina lămpilor de ulei din

jur atât de bine, încât părea că încă era zi. Doar că deasupra noastră se vedea clar cerul printr-o cupolă uriașă de sticlă. Într-o parte, un balcon dădea către stâncile ce coborau abrupt spre mare.

— Dustwalk.

Părea că scosese numele din adâncurile îndepărtate ale minții mele.

— Povestește-mi despre el.

Era un ordin. Chiar dacă asta intenționase sau nu.

— E un oraș mic de la capătul deșertului. Acolo am crescut.

Era adevărat și îi ascultam ordinul. Chiar dacă nu asta era ceea ce căuta. Un singur cuvânt greșit despre Dustwalk și aș fi putut da totul de gol.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Cu toată mărimea sălii, masa la care stăteam era atât de mică, încât, dacă voia, se putea întinde să-mi taie gâtul folosindu-se de cuțitul lung cu care își făcea de lucru.

Nu-mi plăcea să stau în preajma sultanului mai mult decât era necesar. Nu atunci când avea o asemenea putere asupra mea. Nu atunci când era de ajuns o vorbă greșită ca să afle cine eram. Și-apoi, se lăsase întunericul. Ceea ce însemna că întârziasem deja la întâlnirea cu Sam de la Zidul Plângerii. Nu-i spusesem despre planul meu de a ieși din harem, dat fiind că nu puteam fi sigură dacă aveam să reușesc sau nu. Cu siguranță, nu mă așteptasem să-mi iasă atât de bine, încât să ajung să stau față în față cu sultanul. De data asta măcar, aveam mult mai multe să-i spun lui Sam decât avea el să-mi spună mie. Trebuia doar să mă întorc la timp să mă întâlnesc cu el. Și înainte să-i dezvălui din greșeală sultanului totul despre rebeliune.

Acum mă privea atent. Ca și cum se întreba dacă să insiste pe subiectul orașului meu sau să mă elibereze de ordinul dat. Dar începeam să înțeleg cum acționa sultanul. Dacă-i dădeam un adevăr, o slăbiciune, de bunăvoie, înceta să-mi mai dea târcoale.

— Am urât orașul acela uitat de Dumnezeu și fără viitor, am zis oferindu-i mărturisirea aceea. Te rog, nu mă face să vorbesc despre asta.

S-a uitat fără grabă la mine.

— Ai urât totul la el?

Eram pe punctul de a spune da, dar cuvântul nu mi-a trecut de buze. *Tamid,* mi-am dat seama. Asta mă reținea. Îmi netezeam necontenit una dintre cicatricile care mi se vindecau pe braț, pipăind bucățica de metal de sub ea. Ar fi trebuit să-l urăsc acum. Dar pe atunci nu știam dacă puteam să-l urăsc.

— Nu, am răspuns în cele din urmă. Nu totul.

Credeam că avea să insiste. Dar a dat doar din cap.

— Mănâncă ceva.

Încă un ordin pe care nu puteam să nu-l ascult. Trebuia să-l determin să-mi poruncească să plec. Nu puteam rezista la o cină întreagă cu sultanul care scotea mici adevăruri de la mine, unul câte unul.

— De ce sunt aici? am întrebat începând să scot pe rând cu furculița portocalele de pe rață, așezându-le pe farfurie. Ai o grădină plină de soții și fiice, ai putea *să culegi* una dintre ele să mănânce cu tine dacă te simți singur.

Știam că acum intram pe un teren periculos. Dar, dacă voiam să fiu expediată înapoi în siguranța relativă a haremului la timp ca să vorbesc cu Sam, nu puteam să nu i-o spun verde-n față. Însă sultanul a oftat resemnat și, dându-mi furculița la o parte, a început să taie carnea rumenă și crocantă ajutându-se de cuțit.

— Poate că-mi face plăcere compania ta.

— Nu te cred, am zis urmărind cum cuțitul pătrundea în carne, decupând un cerc perfect de pe os.

— Ai dreptate, poate că *plăcere* e un cuvânt exagerat, a continuat așezând cu grijă carnea pe farfurie pentru mine. Îmi pari interesantă. Acum – sultanul s-a tras înapoi – mănâncă ceva.

Am ignorat carnea și m-am aplecat peste masă să înfig furculița în altă portocală confiată direct de pe pielea raței. Mi-a atins limba într-o explozie de dulce și amar, care nu semăna cu nimic din ce mâncasem până atunci. M-am aplecat din nou ca să mai iau una, în timp ce încă o mestecam pe prima. Am zărit urma unui surâs vag pe fața sultanului.

— Ce e? am întrebat cu gura plină.

— Nimic, a răspuns sultanul jucându-se în continuare cu cuțitul din mâna lui. Aș vrea doar să vezi expresia de pe fața ta. Dacă ar putea fi îmbuteliată, ar fi elixirul pe care îl căuta alchimistul Midhat.

În povești, Midhat era un alchimist foarte talentat și foarte nefericit care și-a pierdut mințile încercând să creeze și să îmbutelieze bucuria, pentru că nu reușea s-o găsească în lume.

— Pe de altă parte, a spus sultanul apucând altfel cuțitul și tăind carnea raței omorâte de mine, dac-aș fi putut îmbutelia expresia de pe fețele prietenilor noștri străini când ai aruncat asta pe masa consiliului, și asta mi-ar fi provocat o mare bucurie.

A tăiat un copan de rață și l-a pus pe farfuria lui. Ultima dată când mâncasem rață fusese una prinsă de Izz în Iliaz. Avea încă urmele colților de crocodil în carne, iar grăsimea sărea în foc, făcându-l pe Jin să înjure când un strop a sfârâit și i-a atins încheietura. Acum luam mâncare din aceleași mâini care o ținuseră pe mama lui la pământ siluind-o când sultanul avea aceeași vârstă ca Jin. Probabil în aceleași încăperi.

— Înălțimea Ta.

Servitorul apăruse atât de imperceptibil la ușă, încât am tresărit.

— Ambasadorul gallan a cerut să vă vadă. I-am explicat că sunteți ocupat, dar a fost foarte insistent.

— Ambasadorul gallan mă cheamă la el în propriul meu palat.

Sultanul părea mai degrabă resemnat când s-a îndepărtat de la masă.

— Scuză-mă.

L-am urmărit cu privirea până la ușă.

Am sărit în picioare de cum a dispărut.

Am deschis două uși greșite, până am găsit-o pe cea care dădea spre biroul lui.

În fața mea, în loc de perete, era o fereastră uriașă de sticlă de unde se vedea Izmanul. De aici de sus, în noapte, orașul arăta ca o a doua întindere de cer, cu lumini care sclipeau în ferestre ca niște stele pe o mare altminteri întunecată. Regatul sultanului se desfășura sub el. Eram cel mai aproape de Izman din ziua în care mă trezisem în camera de lucru a lui Tamid. M-am împotrivit impulsului de a-mi lipi mâinile pe sticlă ca un copil.

Ceilalți trei pereți păreau făcuți să se potrivească cu fereastra pe timp de noapte. Tencuială albastră, încrustată cu ceva ce păreau a fi stele galbene de sticlă, care captau lumina soarelui în timpul zilei.

Îmi amintea de pavilionul lui Ahmed. Într-un cămin care acum nu mai exista.

Am încercat să mi-l imaginez aici pe prințul meu, când aveam să ocupăm orașul, menținând pacea.

Dar acum eram încă în mijlocul unui război și nu aveam să ratez ocazia de a găsi ceva ce ne-ar fi făcut să-l câștigăm.

Camera era dominată de un birou masiv, acoperit de hârtii, cărți, hărți și stilouri. Mă îndoiam că avea să-și dea seama dacă o parte dintre ele lipseau. Mai trebuia doar să decid ce să iau.

Sultanul se întoarce. Am încercat să spun cuvintele cu glas tare, dar nu-mi ieșeau de pe limbă. Deocamdată eram în siguranță și am încercat să ridic cu grijă hârtiile de pe birou, ridicându-le în strălucirea luminilor din oraș care trecea prin fereastră. Încercam întruna să repet cuvintele în timp ce lucram. Un sistem de avertizare timpuriu. Am găsit o foaie de hârtie plină de simboluri și numere pe care nu le înțelegeam. Pe alta, era harta din Miraji. Erau detaliate mișcările de trupe, dar pe acelea le auzisem deja în întâlnirea dinainte. Am șovăit cu degetele pe desenul unei armuri ce-mi părea cunoscută. Era costumul de metal pe care i-l puseseră lui Noorsham. Pe margini erau scrise cuvinte. Cele folosite ca să-l controleze.

Mai erau scheme asemănătoare dedesubt. Și altele, care arătau ca niște componente de mașini. Una dintre foi era fixată cu o bucățică de metal cât o monedă. Numele meu era înscris pe ea lângă un amestec de cuvinte în limba primordială. Deci asta aveam sub piele. M-am împotrivit dorinței de a o arunca prin fereastră ca să văd sticla cum se sparge.

Am luat o schiță și am continuat să explorez. Am scos câteva foi care arătau interesant. Pe una păreau să fie rutele de aprovizionare. Shazad avea să le poată descifra mai ușor decât mine. Mai era una care arăta ca harta Izmanului. Pe foaie erau presărate punctișoare de cerneală roșie. Am ridicat-o la lumină, încercând să-mi dau seama ce anume marcau. Dar nu cunoșteam Izmanul.

— Sultanul se întoarce.

Cuvintele mi-au scăpat în liniștea camerei și un fior de panică mi-a străbătut pieptul. Nu aveam buzunare. Am îndesat hârtiile sub betelia șalvarilor și am ieșit în grabă din birou, așezând kurti-ul la loc pe deasupra.

Eram înapoi la masă, jucându-mă cu mâncarea, când sultanul a reapărut și s-a așezat în fața mea.

— Ce voia? am întrebat când a luat iar cuțitul, rugându-mă să nu audă respirația mea sacadată.

— Pe tine.

A spus-o atât de simplu, încât am rămas uimită.

— Știi, în așa-zisa religie a gallanilor, se crede că ființele primordiale sunt creaturi malefice. Iar copiii lor sunt monștri.

— Știu ce cred ei.

Mi s-a uscat gura dintr-odată. M-am întins după carafa cu vin dulce. Mișcarea bruscă a făcut hârtia de sub haine să foșnească, așa c-am rămas nemișcată.

— Vor să li te dau lor.

Dacă sultanul remarcase zgomotul, atunci se pricepea de minune să ascundă asta.

— Ca să fii adusă în fața justiției, spun ei. Bineînțeles, un pretext. Se ascund în spatele justificării religioase pentru că nu vor să recunoască faptul că ești o amenințare serioasă la adresa capacității lor de a mă minți în față și a readuce alianța în favoarea lor.

— Unul dintre ei a spus că sunt barbară, am spus simțindu-mi vocea amară.

În ceea ce mă privea, uciderea de demdji și ființe primordiale era un lucru mai barbar decât uciderea unei rațe.

— Bun, a spus sultanul. Le-ar prinde bine să țină minte că oamenii din Miraji nu se dau bătuți. Chiar dacă e doar de o rață.

Nu eram sigură de unde venea mândria aceea.

— Vrei să știi de ce ești aici, Amani, cinând în odăile mele? Asta transmite un mesaj. Când eram aliați cu gallanii, ar fi trebuit să te predau și să fii spânzurată. Acum, a adăugat luând carafa după care eram prea înspăimântată să mă mai întind, ești liberă să-mi fii oaspete.

— Îi urăști, am spus fără să mă mai pot stăpâni. Ei ne urăsc pe noi. Se folosesc de noi. De ce să încheiem o nouă alianță?

Ridicasem glasul fără să vreau.

Sultanul și-a întors privirea întunecată spre mine. M-am mirat din nou de faptul că Ahmed avea ochii lui. Apoi a zâmbit, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere de un copil care-a făcut ceva deosebit de inteligent.

— Vorbești ca oamenii care îl urmează pe fiul meu rebel.

— M-ai întrebat despre Dustwalk, am spus abătându-i atenția de la Ahmed. Eu vin din părțile cele mai adânci și mai întunecate ale deșertului. Am văzut cu ochii mei consecințele alianțelor tale asupra oamenilor. Orașe stăpânite de gallani, unde era legal să împuști un demdji în cap. Toți cei din Dustwalk munceau pe te miri ce, atât cât să nu moară de foame, ca să facă arme pentru străini. Au făcut ca deșertul să fie un loc sărac, înfometat și înfricoșat.

— Câți ani ai, Amani?

— Șaptesprezece.

M-am îndreptat cât am putut de mult. Încercam să arăt de vârsta aceea. Având grijă la hârtiile furate care mi se lipeau de piele în timp ce mă mișcam.

Osul copanului de rață de pe farfuria lui a trosnit sub cuțit.

— Nici măcar nu erai în viață când am luat tronul tatălui meu. Chiar și cei care erau născuți au uitat cum erau lucrurile pe atunci. Eram în război. Și nu era unul în care ar fi trebuit să luptăm – războiul dintre gallani și albishi. Eram un trofeu în cursa dintre prietenii noștri străini. Jumătate dintre țările din lume voiau să ne ocupe pământul. Dar, în cele din urmă, totul se reducea la cei doi dușmani străvechi și nesfârșitul lor război din pricina unor credințe false.

Copanul de rață s-a desprins în sfârșit cu un pocnet de cartilagiu și de mușchi, eliberându-se sub crestăturile de cuțit ale sultanului. Ceva din zgomotul osului spart, ce răsuna cu ecou în sălile de marmură lucioasă și pe cupola de sticlă, îmi strepezea dinții. Sultanul a luat cu calm sos de portocale cu lingura și a turnat peste carne în timp ce vorbea.

— Iar tata a permis toate astea. Era nesăbuit și laș. Credea că putea să lupte în același fel în care luptase țara pe vremea bunicului meu. Credea că putem ține piept celor două armate și să scăpăm cumva fără să fim distruși. Chiar și generalul Hamad i-a spus tatălui meu că nu putea câștiga un război pe două fronturi. Mă rog, pe atunci era căpitanul Hamad. L-am făcut general după ce sfatul lui s-a dovedit bun.

Vorbea despre tatăl lui Shazad. Generalul Hamad nu-i era loial acestui sultan. Shazad știuse dintotdeauna că tatăl ei îl disprețuia pe stăpânul lui. Dar îi sprijinise ideile în urmă cu douăzeci de ani. Fusese o vreme când chiar și un om din tabăra noastră crezuse că dușmanul nostru avea dreptate.

— Singurul mod de a câștiga era să încheie o alianță, să le dea acces la ceea ce voiau de la noi în condițiile impuse de noi. Tata nu voia s-o facă. Cum nu voia nici fratele meu, care câștigase întrecerile pentru sultim. Simplul fapt că reușise să-și întreacă unsprezece frați în arenă însemna că era în stare să decidă soarta acestei țări?

Nu mai mult decât Kadir. Dar nu l-am întrerupt. Acum nu mi se mai părea atât de important să fiu alungată din prezența sultanului. Eu învățasem istorie la școală. Dar era altceva s-o auzi din gura sultanului. Era ca și când ai fi ascultat povestea Primului Muritor spusă de Bahadur, care probabil stătuse alături de ceilalți djinni la nașterea omenirii și o privise cum înfruntase moartea.

Sultanul păru dintr-odată să simtă atenția pe care i-o acordam. Și-a ridicat privirea de la carnea pe care o tăia. Se uita la mâinile mele goale și la farfuria încă plină.

— Am făcut ce trebuia făcut, Amani, a spus el cu stăpânire de sine.

Alesese o tabără, ca să nu fim sfâșiați între cele două. Într-o noapte sângeroasă, prințul Oman, un oarecare printre fiii sultanului, prea tânăr ca să aibă măcar voie să concureze pentru sultim, condusese armatele gallane în palat, își omorâse tatăl și frații despre care știa că aveau să stea între el și tron: sultimul și ceilalți care participaseră la întreceri. Până dimineață, stătea în locul tatălui său și gallanii ne erau aliați. Sau ocupanți.

— Ceea ce am făcut acum douăzeci de ani a fost doar să nu las țara să cadă în întregime în mâinile lor. Gallanii au anexat destule țări. Nu puteam permite ca țara noastră să fie următoarea.

Tăia cu grijă carnea în timp ce vorbea.

— Lumea e mult mai complicată decât pare la șaptesprezece ani, Amani.

— Tu câți ani aveai când ai predat țara gallanilor?

Știam că nu fusese cu mult mai în vârstă decât eram eu acum. Probabil fusese de vârsta lui Ahmed.

Sultanul a zâmbit peste bucata de rață pe care o mesteca.

— Destul de tânăr cât să petrec următorii nouăsprezece ani încercând să găsesc o cale să-i alung. Și a fost cât pe ce să reușesc, să știi.

Noorsham. Încercase să-l folosească pe fratele meu, un demdji, ca armă ca să-i omoare pe gallani, fără să țină cont că propriii oameni erau prinși în focul încrucișat.

— Încă puțin timp și aș fi putut să scap țara de ei pentru totdeauna, a adăugat luând vinul și bând cu sete din cupă.

Încă puțin timp. Dacă n-am fi intervenit noi. Dacă n-am fi salvat orașul Fahali. Dacă nu ne-am fi salvat oamenii. Pe fratele meu. Și el credea că ar fi putut salva toată țara. Ar fi fost un sacrificiu pentru binele suprem.

— Nu mănânci.

Nu mi-era foame. Totuși, am luat o bucățică de carne rece. Portocala se coagulase într-o pojghiță de pastă lipicioasă. Acum era prea dulce când am simțit gustul pe limbă. *Te înșeli.* Și cuvintele acelea mi se lipiseră pe limbă. Nu puteam să le scot afară. Mi-aș fi dorit să fie Shazad aici. Ea știa mai multe decât mine. Citise istorie și filosofie și era mai bine educată de perceptorii tatălui ei decât fusesem eu într-o școală distrusă de la capătul deșertului. Se pricepea mai bine decât mine să dezbată. Dar fuseserăm amândouă la Saramotai. Un joc de putere ascuns sub o cauză nobilă.

— S-a dovedit a fi grozav de convenabil pentru tine ca salvarea țării să te pună în rolul de sultan fără să participi la întrecerile pentru sultim!

— Întrecerile pentru sultim sunt o altă tradiție demodată, a spus sultanul și a pus vinul la loc pe masă, ținând cu grijă paharul de picior. Lupta corp la corp între frați și ghicitorile care dovedesc că un om are cât de cât minte ar fi fost un mod mai bun de a alege un conducător când eram doar o grămadă de corturi în deșert și luptam cu monștrii Distrugătoarei de Lumi, dar războaiele sunt diferite acum. Agerimea și înțelepciunea nu sunt același lucru. La fel ca abilitățile și cunoașterea. Iar sultanul nu mai iese acum cu sabia pe câmpul de luptă. Sunt moduri mai bune de a conduce.

— Dar tu ai ținut o întrecere pentru sultim.

M-am întins după încă o portocală de pe rață, mișcându-mă domol, așa încât harta furată cu rutele de aprovizionare, ascunsă în betelie, să nu foșnească.

— Da, și uite cât folos mi-a adus. Rezultatul a fost un fiu rebel care-mi vrea tronul.

A râs în sinea lui și a împins platoul auriu mai aproape de mine. Un chicotit înfundat, disprețuitor, care-mi amintea de Jin.

— Trebuia să țin întrecerile, să arăt oamenilor că, deși eu am obținut tronul prin… alte mijloace, încă mai respectam tradițiile țării. Oricât de depășite ar fi, pot încă îndeplini un scop, a continuat lăsându-se pe spătarul jilțului, privindu-mă cum mâncam. În unele țări, oamenii îi iubesc cel mai mult pe regi când își sărbătoresc nunțile sau noii odrasle regale. Dac-ar fi așa și la noi, n-aș rămâne niciodată fără iubirea lor. Dar mirajinii nu sunt atât de ușor de cumpărat. Ei nu-mi iubesc niciodată familia mai mult decât atunci când ne luptăm până la moarte pentru dreptul de a-i conduce. Niciodată nu mă îndrăgesc mai mult decât de Auranzeb, când le amintesc că mi-am ucis doisprezece frați cu propriile mâini într-o noapte.

A spus-o atât de calm, încât căldura pe care râsul lui o adusese în cameră s-a stins într-o clipă.

— Încerc să nu le reamintesc că în aceeași noapte i-am predat dușmanului pe care ei îl urăsc atât de mult. Dar în realitate, Amani, asta e o țară violentă. Tu ești dovada acestui lucru. Cina noastră o demonstrează, a spus bătând cu degetul în săgeata din gâtul raței. Ți-am pus un cuțit în mână și primul tău instinct a fost să mă înjunghii.

— Tu ai încercat să mă înjunghii primul, am obiectat fără să mă gândesc.

De data asta, a râs într-adevăr cu poftă.

— Lumea deșertului e dură. E nevoie de un om dur ca s-o conducă.

Un om mai dur decât Ahmed. Gândul mi-a apărut din nou în minte. L-am dat la o parte cât de bine-am putut. O spusese și sultanul, conducătorii sunt diferiți în zilele noastre. Și ceea ce îi lipsea lui Ahmed în ceea ce privește duritatea compensa prin bunătate. Un om mai bun decât cei mai mulți dintre noi. De fapt, era atât de bun, încât eu și Shazad nici n-am ezitat să o ducem pe Delila la Saramotai. Ne-am răzvrătit împotriva conducătorului nostru fără să stăm pe gânduri. Fără să ne temem de consecințe.

Shazad ar fi spus că era un conducător slab care se baza pe teamă ca să-și facă oamenii să i se supună. Poate eu nu cunoșteam la fel de multă filozofie, dar mi se părea că fără supunere un om nici măcar nu era conducător.

Putea Ahmed să conducă întreaga țară dacă nu ne putea face nici măcar pe mine, pe Shazad și pe sora lui să-l ascultăm?

— Nu există nimic ce n-aș face pentru țara asta, Amani. Nici măcar acum, a continuat sultanul zâmbind îngăduitor. Îți garantez că, cel mai probabil, Kadir n-ar fi fost primul meu ales pentru a fi succesorul meu dacă n-ar fi fost întrecerile.

Se juca cu piciorul paharului, părând adâncit în gânduri.

— Pe cine ai fi ales?

Nu eram sigură dacă voiam să fie o întrebare serioasă sau o provocare menită să-mi arate dacă-și cunoștea fiii suficient ca să aleagă unul. Dar sultanul părea să se gândească la întrebarea mea cu adevărat.

— Rahim e mult mai puternic decât aș fi crezut că poate fi când era băiat.

Fratele Leylei. Prințul care se purta ca un om de arme și care-l înfruntase pe Kadir în curte și participase alături de el la consiliul de război.

— Ar fi fost un conducător bun dacă l-aș fi ținut mai aproape de mine. Și dacă nu s-ar lăsa atât de stăpânit de emoții.

Lumina din cupola de sticlă se reflecta în marginea paharului în timp ce vorbea.

— Dar adevărul este că, dacă ar fi fost crescut în palat, Ahmed ar fi fost cea mai bună opțiune.

Asta m-a luat prin surprindere.

— Te referi la Prințul Rebel, am spus eu cu grijă, fiind conștientă că pășeam pe un teren periculos.

— Fiul meu crede că ajută țara; știu că asta crede cu adevărat.

Se raporta la Ahmed ca la „fiul lui”. Și Ahmed se referea mereu la sultan cu numele de „tatăl său”. Jin nu o spunea niciodată. Pentru Jin, era mereu „sultanul”. Ca și când încerca să taie orice legături dintre el și tatăl lui. Dar se părea că Ahmed și sultanul erau mai puțin interesați să taie acele legături.

— Problema cu credința este că nu e același lucru cu adevărul.

Amintirea s-a ivit din partea aceea tăcută a minții mele unde se aflau cele mai multe amintiri despre Jin. O noapte în deșert. Jin îmi spunea că credința era o limbă străină de logică. Dar ce altceva mai aveam?

Sultanul și-a desprins mâna de piciorul cupei. Și-a șters degetele de grăsime și de pulpă de portocală înainte de a scoate o bucată familiară de hârtie galbenă din buzunar. Era îndoită în pătrățele mai mici și părea uzată de la atâtea mișcări de împăturire și desfacere. Din partea opusă a mesei, am văzut soarele lui Ahmed întors pe dos. *Un nou început. Un nou deșert.*

— Toate astea sunt idei foarte bune, a spus sultanul. Dar tu ai fost în consiliu azi, Amani. Crezi că fiul meu știe câte arme le putem promite gallanilor fără să suprasolicităm propriile resurse? Crezi că știe că regina albish, ultima dintr-un șir lung de vrăjitoare, de-abia dacă mai are, spun zvonurile, destulă magie să-și apere țara? Că împăratul xichian nu și-a ales încă un moștenitor și că toată țara e pe punctul de a intra în război civil?

Chiar părea să aștepte un răspuns de la mine.

— Nu știu.

Era adevărat. Nu știam tot ce știa Ahmed. Dar, dacă era să fiu cât se poate de sinceră, dacă eram cinstită, i-aș fi dat un răspuns adevărat. *Nu. Nu știe.*

— Dacă lumea ar fi simplă, a continuat sultanul netezind broșura pe masă, am fi liberi de puterile străine, o națiune independentă. Dar suntem o țară cu granițe, cu prieteni și dușmani la toate hotarele. Și, spre deosebire de fiul meu, nu mă interesează să recrutez o țară întreagă să o apere. Câți bărbați și femei fără instruire crezi că au murit luptând pentru ce crede el?

Chipul Ranaei mi-a apărut în minte. Micuța demdji din Saramotai. Glonțul rătăcit. Imaginea luminii din mâinile ei care se pierdea în timp ce puterea și apoi viața i se stingeau.

Armata sultanului o dorise. Dar, dacă nu eram noi să încercăm s-o salvăm, ea s-ar fi aflat aici în locul meu. Ea ar fi stat pe pernele moi, cu părul curat și mirosind a lavandă, cu gura lipicioasă din pricina portocalelor confiate. În loc să fie prefăcută într-un morman de cenușă pe un rug funerar, împrăștiată în nisipul deșertului.

— Dacă tronul ajunge în mâinile altcuiva, vom fi invadați. Fiul meu e idealist. Idealiștii sunt lideri grozavi, dar nu sunt niciodată buni conducători. Așa că o să-ți spun ce cred eu, Amani. Cred că dacă rebeliunea fiului meu ar izbândi vreodată sau dacă ar deveni suficient de puternică să pună sub semnul îndoielii conducerea mea am fi sfâșiați în bucăți de puterile străine. Asta

ar distruge țara așa cum ar fi distrus-o tatăl meu înaintea noastră.

CAPITOLUL 25

Eram mai degrabă aproape de ivirea zorilor, decât de lăsarea serii când m-am întors în harem. Uram liniștea. Îmi auzeam temerile și mai tare în liniște.

În tabăra rebelilor nu era niciodată liniște, nici la orele cele mai întunecate ale nopții. Se auzea zăngănitul armelor celor care stăteau de pază. Conversații purtate noaptea în șoaptă. Foșnetul hârtiilor din cortul lui Ahmed în timp ce-și bătea capul, mult după ce noi încetaserăm. Aici, orice sunet al nopții era acoperit de curgerea blândă a apei sau de ciripitul păsărilor.

Aveam degetele unse de grăsimea pielii de rață și lipicioase de la dulceața portocalei. Mi-am șters mâinile de tivul tunicii când am intrat în camerele mele și-am început să-mi trag hainele peste cap.

— La ora asta se vine, domnișorico?

Vocea m-a făcut să tresar cu putere. Dând drumul tivului de la cămașă, am întins mâna după o armă pe care n-o aveam. Epuizarea și confuzia mi-au încețoșat vederea pentru o clipă. Pe patul meu era o siluetă în halat. Un halat pe care îl recunoșteam… pentru că, după cum mi-am dat apoi seama, îi aparținea lui Shazad. Numai că persoana care-l purta era cu un cap mai înaltă decât Shazad și era mai lată-n umeri, făcând materialul să se întindă, așa încât unele cusături se desfăcuseră. Fața îi era ascunsă de sheema, o buclă căzându-i leneș de sub ea deasupra ochilor de un albastru deschis.

Sam.

— Ce naiba cauți aici? am șuierat, uitându-mă neliniștită în jur și lăsându-mă pe o saltea din fața lui. Putea să te vadă cineva.

— O, m-au văzut o mulțime de oameni, a spus Sam cu o voce joasă, egală cu a mea.

Și-a desprins sheema din jurul feței. De data asta, era legată bine; puteam să ghicesc că felul neglijent în care o înnoda, ca un copil, o enervase pe Shazad la fel de mult ca pe mine.

— Dar cine bagă în seamă o femeie aici?

Avea dreptate. Femeile păreau să apară și să dispară din harem fără ca cineva să le ia în seamă.

— A fost ideea lui Shazad. Nu credea că e o idee bună să fii prinsă cu un bărbat în pat. Deși nu știu dacă am silueta potrivită pentru halatul ăsta.

L-a tras în jurul taliei, ca și cum ar fi încercat să-l facă să-i vină bine.

— Nu-ți face griji, nimeni nu poate să poarte un halat așa cum o face Shazad, i-am spus.

Dar exista ceva care mă sâcâia.

— Jin nu s-a întors încă.

Nu era o întrebare. Nici măcar n-a fost nevoie să testez adevărul pe limbă înainte s-o spun. Pentru că, dacă Jin s-ar fi întors, Sam nu ar fi fost singur aici.

Sam s-a lăsat pe spate, împletindu-și mâinile după ceafă.

— E fratele absent al Prințului Rebel despre care tot aud? Înțeleg că ți-ai dori ca el să te aștepte acum în pat, a zis făcându-mi cu ochiul.

Am parat comentariul:

— N-ar fi nici pe departe la fel de convingător ca tine sub înfățișarea de fată, am spus eu. Ești machiat?

— O, da, doar puțin. M-a ajutat Shazad.

Se mândrea întrucâtva cu asta.

— Probabil te place. De obicei, sunt singura pentru care face așa ceva.

— Și-a făcut griji pentru tine după ce-ai lipsit de la întâlnirea din seara asta de la Zidul Plângerii.

Ratasem cu mult ora întâlnirii cu Sam după ce renunțasem să mai încerc să scap de cină.

— Se temea, în special, că ai putea, și astea sunt vorbele ei, să „faci ceva tipic pentru Amani” și să fii prinsă. A pus toată tabăra să-și facă bagajele și să fie gata să plece din nou dacă nu te găsesc până în zori.

La un moment dat, în timpul cinei cu sultanul, încetasem să mă mai tem c-ar putea afla cine eram. Cuvintele lui Sam erau un *memento* tăios al faptului că nu riscam doar propria viață. Mai fuseserăm descoperiți o dată.

— Am așteptat atâta timp, încât începusem să cred că are dreptate și c-ar trebui să-mi asum permanent identitatea Banditului-cu-ochi-albaștri. Și, după ce mi s-a spus ce înseamnă „ceva tipic pentru Amani”, nu sunt sigur că mă ridic la înălțimea

așteptărilor. Chiar te-ai aruncat sub copitele unui buraqi? Eu mi-aș pierde o coastă făcând așa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap, lăsând aerul glumeț din vocea lui să-mi estompeze o parte din vină.

— Dacă am avut vreodată un motiv să rămân în viață…

M-am oprit. Nu prea puteam să-i spun că Shazad își făcuse griji degeaba. La urma urmei, chiar fusesem, în două rânduri, aproape călcată în picioare de un buraqi. Și stătusem într-adevăr față în față cu dușmanul și discutasem despre Ahmed la cină în seara aceea.

— Poți să-i spui lui Shazad că încă trăiesc. Și că acum sunt liberă să mă plimb prin palat. Ar trebui să începi cu asta, am zis și m-am așezat lângă el. Înainte să-i spui că am ratat întâlnirea pentru că am luat cina cu sultanul.

Sam a izbucnit într-un hohot de râs atât de puternic, încât m-am temut să nu trezim pe cineva. Haremul avea pereți subțiri.

— Și ce mai discută un rebel cu sultanul în ultima vreme? Deși mama îmi spunea mereu să nu vorbim lucruri legate de politică la cină – așadar, poate-ați vorbit doar despre vreme? Cu toate că, din câte-mi dau seama, aici vremea nu poate să arate decât într-un singur fel.

Încă mai simțeam gustul portocalei pe buze când mi-am trecut limba peste ele. M-am gândit la ce spusese sultanul despre faptul că încerca să oprească un război. Un război pe care și Ahmed îl ațâța. La faptul că transmiterea acestei informații ar ajuta Rebeliunea, dar putea să facă rău întregii țări.

— Sultanul urmează să atace Saramotaiul.

Am vârât mâna în cămașă și am scos harta cu ruta de aprovizionare. Desenul cu armura lui Noorsham era înfășurat pe brațul meu.

— Cinci sute de oameni vor pleca din Izman peste trei zile, mergând direct spre oraș prin Iliaz.

Sam a rămas tăcut în timp ce scoteam la iveală informațiile secrete de sub haine. Ceea ce era cu adevărat lăudabil.

— Sunt prea mulți să poată fi opriți. Izz sau Maz pot ajunge acolo cu ușurință înaintea soldaților sultanului ca să-i avertizeze și să-i evacueze pe toți.

— Unde să-i evacueze? a întrebat Sam.

— Nu știu.

În cele din urmă, am scos harta Izmanului de sub betelia pantalonilor și m-am lăsat pe spate, întinzându-mi picioarele care mă dureau peste mormanul de perne, așa încât s-au încurcat în tivul de la halatul lui împrumutat.

— Dar ori îi scoate cineva afară, ori cineva îl convinge pe Ahmed s-o lase pe Delila să încerce să facă un oraș întreg să dispară atât cât să-i zăpăcească pe soldații sultanului. Spune-i lui Shazad. O să știe ea ce să facă.

— Se pare că tu știi deja ce să faci.

Am ridicat din umeri. Petrecusem ultima jumătate de an ascultându-i pe Shazad și Ahmed stabilind strategii. Învățasem câte ceva.

— Mai e ceva.

I-am dezvăluit lui Sam manevrele celorlalți soldați, încercând să-mi amintesc toate amănuntele de la consiliul de război. Mai erau soldați care mergeau spre sud în teritoriul ocupat de Ahmed. Simțeau o slăbiciune. Dar era o diversiune; orașul Saramotai era singurul loc pe care aveau să-l recucerească deocamdată.

— Când trupele încep să plece din oraș, nu vor mai fi soldați peste tot, am subliniat. Shazad a spus că jumătate din Rebeliune nu are ce să facă; ei bine, e o ocazie bună să schimbăm acest lucru. Rutele de aprovizionare pentru armată și orice-ar fi chestia marcată aici, am zis arătând spre punctele roșii, merită cercetate.

I-am înmânat stiva de hârtii dându-i toate detaliile pe care mi le-am putut aminti de la consiliul de război, fiecare reprezentând o cărămidă șubredă pentru pacea din Miraji pe care o puteam destrăma, bloca și folosi ca armă pentru Rebeliune. Și am încercat să scap de sentimentul că eram o trădătoare față de toată țara cu fiecare vorbă rostită.

CAPITOLUL 26

Acum, că puteam pleca din harem, îmi petreceam cât mai puțin timp acolo. Palatul ar fi putut fi un pustiu care să rivalizeze cu Ultimul Ținut și tot nu mi-ar fi păsat, câtă vreme scăpăm de Kadir și Ayet și restul cârdului său de soții.

Mi se cerea să particip câteva ore în fiecare zi la întâlnirile sultanului. Se întâlnea cu fiecare delegație străină separat. Ambasadorul albish era un bărbat bătrân, cu mâinile albe și pătate de vreme, care tremurau atât de tare, încât nu putea ține un stilou. L-am auzit spunând scribului că-i aminteam de nepoata lui. Nu mințea cu la fel de multă răutate ca gallanii, dar nici nu venea pregătit să transmită adevărul. Poate că avea o față mai blândă, dar voia ceva de la noi, la fel ca gallanii. Xichienii nu aveau ambasador. Au trimis un general, care mă privea cu neîncredere la fiecare vorbă.

Stăteam la fiecare întâlnire în spatele sultanului, în partea dreaptă, unde îmi putea surprinde privirea când cineva vorbea și voia să verifice adevărul spuselor. Eu îi făceam pe cei care negociau armistițiul să rămână cinstiți. Și aflam în timpul ăsta cât mai multe lucruri. Am aflat unde erau cantonați soldații străini de-a lungul granițelor. Am aflat în cine avea încredere sultanul și ce știa despre Rebeliune. Fiul lui Rahim, fratele Leylei, participa la toate întâlnirile. Rareori vorbea dacă tatăl lui nu-i punea o întrebare directă. De câteva ori, l-am surprins privindu-mă.

După câteva întâlniri, am aflat că nu-l puteam evita întru totul pe Kadir în afara haremului. Din când în când, apărea și el la negocieri, ocupând în mod forțat un loc la masă. Spre deosebire de fratele lui, exprima opinii pe care tatăl lui nu le cerea. O dată am surprins un ministru dându-și ochii peste cap în timp ce vorbea Kadir.

Kadir era singura persoană care părea capabilă să-i smulgă prințului Rahim un cuvânt nesolicitat. Cei doi prinți se aprindeau unul împotriva celuilalt ca o cremene mânioasă. Îmi aminteam ce-mi spusese sultanul, că Rahim ar fi fost o alegere bună pentru sultim dacă nu s-ar fi lăsat stăpânit atât de mult de

emoții. Până acum, nu văzusem nicio emoție la el, cu excepția urii față de Kadir.

Mă întorceam în harem în fiecare noapte ca să mă întâlnesc cu Sam în amurg și să-i transmit tot ce aflam.

Timpul rămas peste zi îmi aparținea, puteam să-l folosesc oricum doream în afara zidurilor din harem. Exploram cât de mult puteam, având, totodată, grijă să evit străinii care invadau treptat palatul. Erau alte o sută de grădini atât de pline de flori, încât abia puteam deschide porțile ori unde muzica părea să pătrundă prin ziduri alături de briza care mirosea a sare și a aer curat. Abia când am urcat într-un turn care dădea spre apă și același aer mi-a învolburat năvalnic hainele și părul mi-am dat seama că era marea. Petrecusem scurta călătorie pe mare drogată și legată. Dar nu asta era amintirea pe care mi-o trezea aerul de mare. Ci pe aceea când stăteam pe podeaua prăfuită a prăvăliei, mai departe de apă ca niciodată, dansând cu degetele pe tatuajele de pe pielea lui Jin.

Odată, am văzut după un colț o siluetă care mergea cu un șchiopătat atât de cunoscut, încât a fost cât pe ce să mă întorc și să fug. M-am oprit atât de brusc când l-am văzut, încât paznicul care mă însoțea a intrat direct în mine. Rușinea de pe fața lui era singura expresie pe care o văzusem pe fața vreunuia dintre ei. Era plăcut să știi că măcar erau umani pe sub uniformă. S-a dovedit că era doar un soldat albish, rănit de un glonț mirajin înainte de armistițiu. Și-apoi, mi-am amintit eu, Tamid nu mai mergea șchiopătând.

Mă prefăceam cât se poate de verosimil că mă plimb fără țintă. Dar sultanul nu era nici atât de prost, încât să-mi dea o libertate deplină în palat; un soldat mă aștepta în fața porților haremului în fiecare dimineață și se agăța de mine ca o umbră tăcută. Soldatul se schimba în fiecare zi și nimeni nu vorbea decât ca să-mi spună când eram chemată la o întâlnire. Dacă încercam să o iau pe unde nu aveam voie, paznicul devenea, pur și simplu, încă un zid între mine și ușa sau pasajul spre care mă îndreptam. Un zid înarmat până-n dinți care privea drept în față până pricepeam aluzia.

Dar nu aveam de gând să abandonez. Trebuia să mă întorc la Bahadur. Djinnul. Tatăl meu. Noua armă ascunsă a sultanului. Trebuia să găsesc o cale de a-l elibera înainte ca sultanul să-l poată folosi ca să ne distrugă.

•

Aș fi vrut să nu-mi fie atât de cunoscut sentimentul de a mă trezi cu necazuri pe cap. Dar haremul mă înmuia. Pe vremuri, prezența unui intrus m-ar fi trezit cu mult înainte ca acesta să-mi pună un cuțit la gât.

M-am ridicat în capul oaselor, cu bătăi panicate de inimă, gata să înfrunt orice amenințare aducea noaptea. Soldați. Strigoi.

Mai rău. Ayet.

Lumina lunii aproape pline tremura pe lama din mâna ei când s-a retras de lângă mine. Mi-am dat seama că nu era un cuțit: o foarfecă. Mai periculos era zâmbetul de pe fața ei. În cealaltă mână, pumnul îi era înfășurat în jurul unei cozi lungi și negre.

Mi-am dus mâna la cap. Ultima persoană care se deranjase să-mi tundă părul fusese mama, înainte să moară. În anii care trecuseră de atunci, îmi ajunsese aproape până la mijloc, deși în cea mai mare parte a timpului stătea răsucit sub sheema. Acum se termina brusc, chiar deasupra umerilor.

— Să vedem cât o să te dorească acum, când arăți ca un băiat, zise Ayet răsucind o șuviță din părul meu ciuntit în jurul degetului cu un rânjet pe față.

M-a copleșit furia, mai aprigă decât s-ar fi cuvenit pentru un gest atât de prostesc și vanitos. Dar nu-mi păsa dacă era prostesc și vanitos. M-am mișcat cât de repede am putut, aruncându-mă spre ea. Înainte să apuce măcar să tresară, aveam foarfeca în mână. Nu puteam să-i fac rău, dar ea nu știa asta. Am lipit lama de gâtul ei și am avut satisfacția de a-i vedea ochii măriți.

— Ascultă-mă, i-am zis apucând-o de partea din față a halatului înainte să încerce să fugă. Am lucruri mai importante pe cap decât gelozia ta din cauza privirilor rătăcitoare ale soțului tău. Așa că ce-ar fi să te răzbuni pe cineva care chiar *vrea* să ți-l fure?

Ayet a râs cu amărăciune, iar gâtul i s-a mișcat sub foarfecă boantă apăsată pe piele.

— Chiar crezi că asta e gelozie? Crezi că-l *vreau* pe Kadir? Ceea ce *vreau* este să supraviețuiesc în harem. Locul ăsta e un câmp de luptă. Și cred că știi și tu asta. Altfel, ce-ai făcut cu Mouhna și Uzma?

— Despre ce vorbești?

Încercând din răsputeri să stau departe de Kadir și soțiile lui, ajunsesem să stau prea puțin timp în harem ca să mai observ ceva legat de Uzma de când încercase să mă umilească în curte.

— Uzma a dispărut.

Ayet râdea batjocoritor, dar îi vedeam teama din ochi. Fetele ca ea cădeau ca muștele și singurul lucru cu care se putea proteja era o foarfecă.

— La fel ca Mouhna. Oamenii dispar din harem tot timpul. Dar Kadir are doar trei soții mirajine. Și pe urmă vii *tu* și două dintre ele dispar. Crezi că e o coincidență?

— Nu.

Coincidența nu avea un simț al umorului atât de crud. Așa mi-a spus Jin cândva.

— Dar știu că n-am fost eu.

•

Abia pe la jumătatea dimineții, a doua zi, am reușit s-o găsesc pe Shira. Stătea tolănită pe un tron de perne la umbra unui copac uriaș, însoțită de vreo șase servitori. Două femei stăteau de pază, alta îi punea cârpe ude pe piele, alta îi făcea vânt și alta îi masa picioarele. Ultima stătea nemișcată, dar pregătită, iar condensul făcea broboane de apă să curgă de pe buza ulciorului din mâna ei. Părea îmbujorată simțindu-se inconfortabil stând în afara umbrei.

Se părea că viitorul sultan din Miraji avea deja propria curte, chiar dacă era fiul unui Bandit-cu-ochi-albaștri fals. Iar Shira profita de ultimele săptămâni rămase până năștea. Era acum departe de Dustwalk.

Când m-am apropiat, una dintre servitoarele care stăteau de pază mi-a tăiat calea.

— Binecuvântata sultimă nu dorește companie azi.

Sigur, binecuvântata sultimă pare singură ca un pustnic azi. Îmi stătea pe limbă, dar latura demdji din mine nu recunoștea diferența dintre sarcasm și minciună. Trebuia să mă mulțumesc să ridic o sprânceană spre mica adunare care o înconjura. Femeia nu părea să înțeleagă ironia.

— Shira! am strigat peste umărul servitoarei.

Ea a ridicat capul cât să mijească ochii la mine, rozând un sâmbure de smochină dintre degete. Și-a luat o expresie plictisită, dar și-a fluturat mâna.

— Las-o să intre.

Servitoarea s-a dat nemulțumită deoparte. Am privit-o pe Shira cu subînțeles. Cu încă un oftat teatral, le-a trimis de acolo. Totul, de la mișcarea degetelor la postura corpului, părea leneș, dar ochii ei ageri nu se dezlipeau de mine.

— Deci pentru asta voia Ayet foarfeca, a spus ea în loc de salut când membrii curții ei s-au împrăștiat. *Chiar* mă întrebam. Știi, mă gândeam să ți-l tai când eram în Dustwalk și dormeai la câțiva metri de mine, dar mă temeam, de fapt, că n-o să-ți stea bine cu părul scurt, a adăugat înclinându-și capul. Cred că m-am înșelat.

— L-ai pus pe Sam să aducă o foarfecă pentru tine?

M-am surprins trăgând de capetele părului acolo unde nu ajungeau nici până la umeri și am lăsat mâna în jos. Dar nu înainte ca Shira să remarce gestul.

— Te miri?

Și-a trecut mâinile pe pântecele ei umflat.

Bănuiam că nu trebuia să mă mir. Poate că Shira și Sam nu erau altceva decât un rău necesar unul pentru celălalt, dar ea purta un copil care însemna ceva pentru ei amândoi. Cu toate astea, credeam că Sam era deja de partea noastră. Ideea că ar fi putut da de alte necazuri de care noi nu știam în timp ce transmitea informații secrete mă neliniștea. Și aș fi mințit dac-aș fi spus că nu eram puțin furioasă că putea fi atât de lipicios cu mine, în vreme ce procura instrumentele cu care să mă umilească atunci când nu eram atentă.

— Să fii recunoscătoare c-am refuzat să-i fac rost de un cuțit. Un gât spintecat ți-ar fi venit și mai rău decât – a dat din mână vag – chestia aia.

Mi-am înghițit o replică. Nu puteam să încep în clipa asta un război de cuvinte.

— Ce fel de joc faci, Shira?

— Se numește supraviețuire.

Shira a întins mâna spre mine, deschizând și strângând degetele ca un copil răsfățat. Am luat-o de mână, ajutând-o să se ridice ca să mă poată privi de la același nivel, nu de jos. Se mișca încet, cu o mână întinsă protector pe pântece.

— Aș face orice ca fiul meu să supraviețuiască.

— Și ce-o să faci dacă fiul tău o să se nască și-o să semene cu Sam? am provocat-o eu. Ochii albaștri par suspecți oamenilor din deșert, atâta lucru pot să-ți spun.

— Nu o să fie așa.

A spus-o cu atâta încăpățânare încât aproape puteam să cred că putea să transforme adevărul în realitate, deși eu eram demdjiul aici.

— N-am făcut toate astea ca să dau greș la final. Știi cât de *mult* am muncit ca să nu fiu singură niciodată în harem de când s-a aflat că sunt însărcinată? Am dat foarfeca la schimb pentru un secret de la Ayet pe care pot să-l păstrez ca pe un scut împotriva ei. Pentru că trebuie s-o țin la distanță de mine mai mult decât am nevoie să mă țin departe de *tine.* Nu mă înțelege greșit, ești o diversiune excelentă, dar atunci când nasc o să se *termine* pentru celelalte soții dacă nu-i pot da la rândul lor un fiu. Și nu pot. Iar ele *știu* asta. Așadar, chiar crezi că Ayet s-ar da înapoi de la a omorî o fată gravidă ca să rămână ea în viață? Am văzut ce faci tu pentru supraviețuire, Amani. Știu că tu înțelegi.

Tamid sângerând în nisip. Am alungat imaginea din gând.

— De aceea au dispărut Mouhna și Uzma? Pentru supraviețuirea ta?

— Interesant.

Shira sugea sâmburele de smochină pe care-l ținea între dinți.

— Și eu care credeam că Mouhna și Uzma au fost opera ta. Dat fiind că acum te tragi de șireturi cu sultanul. Nu s-au purtat prea frumos cu tine. Și mi se pare că ai puterea să le faci să dispară dacă ai vrea…

Dac-aș vrea să scap de ele, aș începe cu Ayet. Mi-am înăbușit gândul.

— Prin urmare, dacă nu a fost opera mea sau a ta… Fetele nu dispar, pur și simplu, în neant.

— Cel puțin, nu în afara poveștilor.

Shira și-a trecut limba peste dinți, o urmă de îngrijorare cutându-i sprâncenele în timp ce privea în depărtare. Apoi și-a întors atenția spre mine.

— Să spunem c-aș vrea să mă ajuți cu ceva, a spus Shira dezlipindu-și o cârpă de pe frunte. Ce-ai vrea la schimb?

— De ce te-aș ajuta? i-am răspuns încrucișându-mi brațele. Dacă am nevoie de ceva, pot să-ți cer oricum în schimbul vieții tale. Ce altceva am de câștigat de la tine?

— Te pricepi mult mai puțin la jocul ăsta al supraviețuirii decât credeam.

Shira părea cu adevărat exasperată. Ca și cum eram din nou copii și eram prea proastă să înțeleg regulile unui joc pe care ea îl inventase în curtea școlii.

— Atunci, de ce nu-mi spui cum vrei să jucăm?

— Vreau informații, a spus Shira. Te-am văzut cu Leyla. Prințesa sfrijită și fără farmec.

— Ce-i cu ea?

Chiar și mie mi s-a părut că fusesem defensivă. Timpul pe care-l mai petreceam în harem era alături de Leyla. Luam masa împreună. De obicei, eu mâncam în timp ce mâncarea ei se răcea, concentrată fiind la vreo jucărie mecanică pe care o construia.

— Pune ceva la cale, a spus Shira sec.

— Leyla?

De data asta, n-am reușit să-mi ascund sarcasmul din voce:

— Jucăriile pe care le face pentru copii sunt cele care te fac suspicioasă sau faptul că ea însăși e încă o copilă?

— Se furișează.

Shira s-a întins după altă cârpă răcoritoare.

— Pleacă din harem și nu știu unde se duce. Nu pot s-o urmăresc. Dar tu poți.

— Vrei să știi unde se duce?

Îmi era greu s-o iau în serios când făcea acuzații împotriva unei fete cu doi ani mai mică decât noi.

— Te îngrijorează *Leyla*?

— Sigur că nu, a zis Shira dându-și ochii peste cap. Îmi fac griji din cauza fratelui ei.

Prințul Rahim. Ah. Ei, asta nu suna la fel de stupid.

— Se spune că este în grațiile tatăl lui, sultanul.

Măcar atât era adevărat. Îmi aminteam ce spusese sultanul despre Rahim în timp ce mâncam rața în seara aceea.

— Crezi c-ar putea avea pretenții la tron.

Dintr-odată, am înțeles în ce direcție i se înlănțuiau gândurile. Rahim și Kadir nu prea se iubeau unul pe altul. Doar că nu știam dacă Rahim îl ura destul de mult încât să-i răpească soțiile. Dar dacă asta se adeverea însemna că Shira era o țintă.

— O, ia privește, nu ești așa proastă pe cât te prefaci.

Shira și-a pus cârpa umedă pe frunte; firicele de apă i se scurgeau pe sprâncene și pe obraji.

— Se spune că sultanul era cât pe ce să-i ia tronul lui Kadir înainte să demonstreze că era capabil să conceapă un moștenitor, a continuat plimbându-și mâna pe pântecele umflat. Se zice că Rahim era favoritul lui. Din ce alt motiv s-a întors la curte când el e comandant în Iliaz?

Numele acela mă făcea să simt o scânteie de durere într-o parte, unde aveam cicatricea de glonț. Iliaz era amintirea amară a faptului că fusesem împușcată.

— Dacă are pretenții la tron și se folosește de cunoștințele surorii lui despre harem ca să-l obțină, vreau să știu. Și *trebuie* să fie ceva ce vrei în schimb pentru informațiile despre Leyla și fratele ei.

Leyla mă ajutase când aveam nevoie să scap din harem. Mă îndrumase în primele zile în harem. Mă salvase de soțiile lui Kadir. Era o prietenă pe atât de apropiată, pe cât puteam avea între aceste ziduri.

Iar eu nu mai eram fata care își trăda prietenii. Numai că Shira nu știa asta. Mă cunoștea ca pe fata din Dustwalk care îl lăsase pe Tamid să sângereze în nisip. Care ar fi făcut ce era nevoie ca să obțină ce dorea.

Dar începutul unei idei prindea deja formă în mintea mea. Căutam un mod de a scăpa de paznicul meu. Poate că acesta era.

— Dac-aș avea nevoie de o diversiune? Pentru paznici.

— O diversiune cum ar fi sultima însărcinată care se preface că naște cu câteva săptămâni mai devreme?

Se prindea repede.

— Iar oamenii din Dustwalk spuneau că ești și proastă pe cât ești de frumoasă.

N-am putut să mă abțin, chiar dacă eram meschină. Încă eram furioasă pe ea din cauza părului.

— Am rezistat șaisprezece ani în orașul acela și am avut mult mai puține necazuri decât tine, a subliniat Shira. Și, oricum, de ce-ai nevoie de o diversiune? Încerci să te furișezi să te vezi cu un anumit schilod de-al tău care se ascunde în palat? Pentru c-ar trebui să știi că s-ar putea să n-ai parte de primirea călduroasă la care te aștepți.

— Tamid nu e treaba ta.

Apăsam dureros cu degetul mare metalul de sub braț. Devenise aproape un tic. Îmi găsise punctul slab. Iar zâmbetul de pe buzele ei îmi spunea că-și dăduse seama și ea de asta.

— O, deci știi că e aici!

Vedea răspunsul întipărit pe fața mea.

— Ne-au luat pe amândoi. Pentru că ne-ai lăsat.

— Tu ai vrut să pleci pentru că Fazim o terminase cu tine.

Replica a atins-o în așa măsură, încât aproape c-am regretat c-o rostisem în clipa în care fața i-a fost cuprinsă de-o expresie șocată. Însă ea lovise prima. Nu era o idee bună să intri-n jocul lașului cu un om care te cunoștea dintotdeauna. Nimeni nu ieșea învingător.

Shira și-a luat din nou masca de sultimă.

— Spune c-o să-mi aduci informații despre Leyla și o să fiu eu diversiunea ta.

A întins o mână îngreunată de brățări noi de aur. Una dintre ele, cu siguranță, fusese deja promisă a-i fi dată lui Sam în schimbul foarfecii care-mi tăiase părul. Zăngăneau nerăbdătoare la un loc.

— Ne-am înțeles?

I-am luat mâna și am ajutat-o să se ridice în picioare:

— Să mergem.

•

Trebuia să recunosc că Shira nu era o actriță prea rea. Strigătele ei erau atât de convingătoare, încât de câteva ori chiar m-am temut că soarta chiar era atât de nemiloasă, încât să o aducă în travaliu în aceeași clipă în care se prefăcea. În mod clar, se lăsa greoi pe mine în timp ce ieșeam împleticindu-ne pe porțile haremului. Strigătele și suspinele ei au acoperit cuvintele pe care i le-am spus paznicului ce mă aștepta. Era tânăr și a făcut ochii mari de panică atunci când sultima s-a prăbușit în brațele lui.

Și-n acest fel Shira a trecut de pe umărul meu pe al lui, captându-i întrutotul atenția și lăsându-și greutatea pe el, în timp ce eu mă retrăgeam în spate, în afara câmpului său vizual. Pentru o clipă, a întors capul după mine, amintindu-și de datoria lui. Dar un nou strigăt al Shirei l-a captivat din nou.

Și apoi am dispărut, fugind cât mă țineau picioarele. Strigătele Shirei s-au estompat în urma mea când am țâșnit prin curte și coridoarele palatului către mozaicul Hawei.

Mi se spusese că ochii mei aveau culoarea mării într-o zi senină. Că aveau nuanța cerului din deșert. Ochi de străin. Ochi de trădător.

Dar adevărul era că nu văzusem niciodată ceva care să aibă aceeași culoare cu ochii mei până l-am întâlnit pe Noorsham. Aveam ochii tatălui nostru.

Era o senzație necunoscută să fiu privită de aceiași ochi albaștri din locul unde Bahadur stătea în cercul de fier când am coborât treptele în criptele palatului. Nu a vorbit când am ajuns la marginea cercului. Eu nici atât.

— N-ar trebui să fii aici, nu-i așa? a spus Bahadur într-un târziu.

Mă gândisem doar în treacăt la tatăl meu în anii de când descoperisem că soțul mamei nu era cu adevărat tatăl meu. Cu ochii mei albaștri, crezusem întotdeauna că era vreun soldat străin și nu voiam să fiu pe jumătate străină. Așa că nu mă gândeam la asta.

Fusesem ceva mai curioasă de când aflasem că eram demdji. De când aflasem că ochii mei erau un semn lăsat de tatăl meu, odată cu puterea mea. Mă întrebasem cum aveam să mă simt când mă întâlneam cu el față în față, doar noi doi.

Nu mă așteptasem să simt atât de multă furie.

— Sunt aici pentru că trebuie să știu cum să te eliberez.

Mi-am încrucișat brațele, ferecându-mi mânia înăuntrul meu. Nu era locul, nici timpul s-o las la iveală.

— Nu pentru că mi-ar păsa în mod deosebit dacă reușești sau nu să te întorci să-mi mai faci niște frați demdji care ar putea distruge lumea. Dar s-ar putea să-mi pese dacă sultanul te folosește să-și ardă de vii dușmanii sau să îngroape orașele în nisip.

— Am îngropat o singură dată un oraș în nisip.

Mi-am dat seama că se referea la Massil. Fusesem acolo cu Jin. Înainte să aflu ce eram. Înainte să traversăm marea de nisip.

— Nu te-ai gândit că era posibil să fi fost o reacție exagerată? l-am întrebat.

Bahadur m-a privit cu atenție, fără să clipească din ochii aceia albaștri.

— N-am nevoie să mă eliberezi, Amani. Trăiesc de la începutul timpului. Nu e prima dată când am fost chemat și reținut de un muritor cu mai multă lăcomie decât precauție. În cele din urmă,

reușesc să mă eliberez întotdeauna, într-un fel sau altul. Nu are importanță când se întâmplă.

— Ei bine, pentru mine are, am spus cu mai multă furie decât voisem. Poate că tu trăiești veșnic. Dar se știe că ai noștri rămân fără timp. Ăsta e tot timpul pe care-l avem. Ăsta e tot timpul pe care-l are oricare dintre noi. Și trebuie să câștigăm un război înainte ca timpul să se termine și să se stingă vieți prea devreme dacă ratăm. Așa că spune-mi, dacă ai fost luat prizonier de atâtea ori până acum, există cuvinte care te eliberează?

— Există, deși nu le cunosc. Dar mai e o cale. Una pe care o cunoști deja. Pentru că știi povestea lui Akim și a soției lui.

Mama îmi spusese povestea când eram foarte mică. Nu mă gândisem de ani de zile la ea. Akim era cărturar. Un om înțelept, dar sărac. Cunoașterea aducea rareori bogăție, indiferent ce spuneau textele sacre. În cărțile lui de învățătură a dat peste numele adevărat al unui djinn.

L-a folosit ca să-l cheme la el și să-l prindă într-un cerc de monede de fier.

Într-o bună zi, când a coborât să ia zahăr din pivniță, soția lui Akim a găsit djinnul. Soțul ei o neglija foarte mult în favoarea cărților. Așa c-a fost ispitită cu ușurință de djinn. I-a spus că, dacă-l eliberează, îi putea oferi copilul pe care și-l dorea foarte mult.

Așadar, soția lui Akim a desfăcut cercul de monede care înconjura djinnul și l-a eliberat.

În acest punct al poveștii mama făcea o pauză teatrală, apoi arunca o mână de praf de pușcă în șemineu, lăsându-l să explodeze. Să eliberezi un djinn fără să-l alungi folosind cuvintele potrivite era ca și cum ai revărsa un stăvilar de foc.

Djinnul a ars-o de vie pe soția lui Akim și, odată cu ea, și restul casei.

— Tu i-ai ucis pe Akim și pe soția lui.

Nu era o întrebare. Era adevărul.

— Da.

Nu arăta nicio urmă de remușcare.

— Aceea s-ar putea să fi fost o reacție exagerată, a recunoscut el.

Trebuia să rupem cercul. Numai că cercul acesta nu era făcut din monede. Aveam nevoie de ceva mai puternic. Ceva asemenea prafului de pușcă.

Bahadur era tatăl meu. Nu credeam că avea să mă ardă din interior. Dar nu puteam ști cu siguranță.

— Mai erau și alte moduri în care puteai afla cum să mă eliberezi. Mai sunt și alții care știu.

Bahadur mă privea din interiorul cercului. Era neomenesc de neclintit. Nu se foia agitat, nu trăgea de haine cum ar face un om.

— De ce-ai făcut atâtea eforturi să mă vezi, de fapt, Amani?

— Ți-o amintești pe mama mea?

Mă uram pentru că pusesem întrebarea aceea. Pentru că-mi păsa dacă-și amintea de una dintre cu siguranță, multele femei din miile de ani.

— Zahia Al-Fadi. Din Dustwalk. Ți-o amintești?

— Mi-i amintesc pe toți.

Mi se părea că observ o schimbare în glasul tatălui meu, o ușoară trecere de la tonul sec și gol cu care mi se adresase până acum?

— Mama ta era foarte frumoasă. Semeni cu ea. Fugise de acasă. Prin munți. N-ar fi ajuns prea departe. Avea provizii doar pentru câteva zile, nu pentru o evadare adevărată. Ar fi fost forțată să se întoarcă sau să moară până la urmă. Eu călcasem într-una dintre capcanele vechi ale oamenilor tăi. Cele pe care le întindeți pentru buraqi. Grosolană, dar, fiind de fier, a făcut ce era menită să facă. Zahia m-a găsit prins în ea. M-a eliberat.

— Și de ce n-ai salvat-o?

Asta era. Lucrul pe care voiam cu adevărat să-l întreb. Nu dacă mama lăsase vreo impresie de durată asupra acestei ființe nemuritoare și puternice, ci de ce nu fusese de ajuns pentru el ca să-i salveze viața. Cum a putut s-o lase cu mine, un copil pentru care avea să moară ca să-l protejeze și nu a avut bunul-simț să intervină.

— Ai fi putut, nu-i așa? Ai fi putut s-o salvezi.

— Da. Aș fi putut să apar în ziua în care oamenii tăi au ales s-o spânzure și aș fi putut să-i tai ștreangul și să o duc de acolo. Ca-n poveștile acelea pe care ți le spunea în copilărie. Dar la ce bun? Să o țin într-un turn încă niște ani, ca soție a mea? Era muritoare. Chiar și tu, care ai puțin din focul meu, o să mori într-

o zi. Asta faceți voi, muriți. E singurul lucru pe care-l faceți fără să dați greș. Dac-aș fi salvat-o atunci, ar fi murit în alt fel mai târziu.

— Dar ar fi avut mai mult timp, am spus simțindu-mi lacrimile din propria voce. Am fi putut evada.

Moartea ei n-ar fi fost din vina mea.

— Dar ai evadat, a spus el.

Mi-am pierdut cumpătul:

— Nu ți se pare obositor să nu-ți pese niciodată de nimic, pe vecie?

Nu voiam să plâng în fața lui. Uram că-mi păsa atât de mult dacă plângeam în fața lui! Dar era prea târziu. Printre lacrimi, auzeam pași acum, în depărtare. Soldații veneau după mine.

— Ai lăsat ca mama să fie spânzurată. Ne-ai lăsat pe mine și pe Noorsham să ne luptăm unul împotriva celuilalt în război – amândoi fiind copiii tăi.

Pașii ajunseseră în spatele meu. Eu strigam:

— Ai stat acolo în timp ce țineam un cuțit în dreptul stomacului! Tu ne-ai făcut. De ce nu-ți pasă de noi?

Pe urmă, a fost prea târziu. Soldații mă înșfăcau, smulgându-mă de lângă tatăl meu, trăgându-mă pe scări, în timp ce mă împotriveam, încă strigând.

Am simțit o înțepătură în partea laterală a gâtului. Mi-am dat seama că era un ac din mâna paznicului. Era ceva în vârful metalului. Am înțeles imediat. Ceva care să mă adoarmă.

Deodată, totul a început să mi se învârtă în cap. Simțeam podeaua înclinându-se sub mine. Aș fi căzut la pământ, dacă nu m-ar fi prins cineva. Niște brațe puternice.

— Amani.

Numele meu a străpuns furtuna de emoții.

— Te-am prins.

Jin.

Nu. Când mi s-a limpezit vederea, sultanul era cel care mă ridica. Era puternic. Am încercat să mă zbat, însă cu un gest rapid mi-a trecut mâinile pe sub genunchi și m-a luat în brațe ca pe un copil. A început să meargă, fiecare pas apropiindu-mă mai tare de bătăile inimii lui.

— Voiam…

Mă chinuiam să găsesc o jumătate de adevăr ca să ascund ce făceam. Aveam gura amorțită, în timp ce drogul își făcea efectul, iar mișcarea îmi provoca greață.

— Voiai să-l vezi pe tatăl tău.

Așteptam o pedeapsă. Așteptam mânie. Am ieșit din umbra răcoroasă a curții prin alte uși. Trei umbrare se întindeau sus deasupra mea, iar lumina soarelui juca printre crengi.

— Da, am recunoscut.

Și era cel mai simplu adevăr. Voiam să-l confrunt. Voiam o explicație. Acum înotam printre vise. Începusem și să tremur. Fiecare părticică din mine voia să se cuibărească în căldura trupului care mă ținea. De parcă eram un copil mic purtat în brațe de tatăl lui.

Dar nu era tatăl meu. Era tatăl lui Ahmed, al lui Jin, Naguib, Kadir, Rahim și al Leylei și era un criminal.

Eram vag conștientă că ne aflam în harem. Am simțit că sultanul îngenunchează, apoi că sunt întinsă pe un pat cu o mulțime de perne împrăștiate în jurul meu.

— Tații ne dezamăgesc deseori, Amani.

CAPITOLUL 27

Când m-am trezit, lângă mine era un dar. Fusese lăsat în timp ce dormeam, un pachețel suspect de aranjat, învelit cu hârtie și panglici, în grămada de perne aruncate dezordonat prin cameră. Imaginea lui a devenit treptat mai clară pe măsură ce-am ieșit din ceața drogurilor.

M-am ridicat în coate, ignorând ulciorul de apă de lângă mine. Indiferent cât de uscată îmi era gura, nu voiam să risc ceva care să mă facă să adorm la loc. Am împins precaută darul cu piciorul, așteptându-mă pe jumătate să fie vreo șmecherie a lui Ayet. Văzând că nu explodează nimic, l-am luat în sfârșit.

De sub hârtie a ieșit la iveală un veșmânt albastru. Era un halat. Materialul avea culoarea mării, atât cât apucasem s-o văd de pe puntea navei. Iar tivul și mânecile aveau cusături aurii. Când m-am uitat cu atenție la broderie, am observat că era povestea prințesei Hawa, în detalii mici și aurite. Pe mâneca dreaptă, unde călărea pe buraqi prin deșert, erau mărgele mici de aur care înfățișau praful ridicat de copite. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Urâsem aproape toată viața să port albastru. Îmi scotea ochii și mai mult în evidență. Era unul dintre miile de motive pentru care iubisem sheema roșie furată de Jin pentru mine. Numai că nu uram acest halat.

L-am pus pe mine, bucurându-mă de senzația materialului pe piele. Am realizat că nu purtasem niciodată un veșmânt care să nu fi fost purtat de altcineva înainte. Hainele mele din Dustwalk erau lucruri lepădate de verișoarele mele. Cumpărasem haine la mâna a doua în Juniper City când fugisem de acolo. Chiar și hainele pe care le purtasem în tabăra rebelilor erau ale lui Shazad. Era primul lucru pe care-l purtam și care mi se potrivea cu adevărat. Fusese făcut pentru mine. Și știam ce însemna.

Eram iertată că mersesem să-l văd pe Bahadur.

•

În ciuda darului de la sultan, nu știam ce pierdusem ieșind din harem printr-o păcăleală. Cu siguranță, încrederea sultanului. Probabil și libertatea mea. Nu-l oprea nimic să-mi îngrădească

libertatea pe care mi-o dăduse cu doar câteva cuvinte. N-ar fi greșit să nu mai aibă încredere în mine să plec din harem. Mi-am trecut degetul peste firul ridicat de aur de pe mânecă și m-am îndreptat spre capătul haremului. La urma urmei, încercam să-l distrug.

Dar, deși încetineam pasul pe măsură ce mă apropiam de porți, n-am dat peste nicio barieră invizibilă acolo. Am trecut pe sub arcada care ducea spre palat la fel ca ieri, când eu și Shira îi păcăliserăm ca să ieșim. Cu toate astea, încă nu îndrăzneam să las garda jos. Dar nici nu era vreun batalion de soldați care să mă aștepte la poartă. Doar un om, același dintotdeauna. Numai că nu era soldat. Sau, mai bine zis, nu era orice soldat.

Prințul Rahim, fratele Leylei, purtând uniforma de comandant, mă aștepta dincolo de porți cu mâinile împreunate la spate. Cel care vorbise atunci la curte ca și când s-ar fi născut pe câmpul de luptă. Cel care mă privise cu ochii negri care mă tulburau atât de des în timpul negocierilor. Nu vorbea prea mult, dar, când o făcea, merita întotdeauna să-l asculți.

— Ei bine, măcar știu că n-o să poți fugi de mine îmbrăcată așa, a spus Rahim uitându-se la halat, oferindu-mi brațul drept.

— Nu e puțin sub demnitatea ta de prinț să fii escorta mea? l-am întrebat, trecând pe lângă el și luând-o pe drumul deja cunoscut spre camera de consiliu.

El și-a potrivit pasul după al meu.

— Am reușit să-l conving pe tata că s-ar putea să ai nevoie de cineva cu ceva mai multă experiență care să te păzească. Poate cineva destul de isteț să știe că nu e de așteptat ca sultima să nască în următoarele săptămâni. Dar n-a fost un șiretlic prost.

— Ar trebui să mă simt flatată, am întrebat când am trecut pe sub arcada cu mozaic alb și albastru, că sunt sub paza unui comandant?

Buza lui Rahim a zvâcnit ușor:

— Nu-ți amintești de mine.

Nu era o întrebare.

Nu ne-am întâlnit niciodată. Îmi stătea pe vârful limbii. Dar n-a trecut mai departe. M-am uitat curioasă la el cu colțul ochiului din mers, străduindu-mă să-mi amintesc. Mi s-a părut cunoscut când l-am întâlnit prima dată, dar am crezut că era vorba de asemănarea cu Leyla. Și cu tatăl lor.

— Pe de altă parte, a zis punând un deget pe locul de pe șold unde aveam cicatricea, ai căzut foarte repede de la glonțul acela.

O explozie. Mirosul de praf de pușcă. O durere cumplită într-o parte. Apoi întuneric. În Iliaz. Un soldat în spatele lui Jin ridicând o armă, cu degetul deja pe trăgaci. L-am recunoscut dintr-odată.

M-am oprit pe loc:

— Tu m-ai împușcat în Iliaz.

— Da.

Rahim mergea mai departe, aparent mulțumit acum că eram prieteni vechi cu o istorie comună cu praf de pușcă și o apropiere de moarte.

— Deși, din fericire pentru noi, se pare că n-am făcut o treabă prea bună. Așa că sper să mă ierți și să o putem lua de la capăt.

Știa. Mă văzuse în Iliaz, ceea ce însemna că știa cine sunt. Știa că nu eram doar o demdji din Ultimul Ținut.

Rahim și-a dat seama că nu mai veneam după el. S-a oprit și s-a întors cu fața spre mine:

— Am bănuit de cum te-am văzut atunci la curte. Dar nu am fost sigur până când fermecătoarea soție a fratelui meu a decis să... te expună puțin.

Măcar părea jenat s-o spună.

— Mi-am dat seama de cum am văzut cicatricea de pe șoldul tău.

— Atunci, de ce merg la consiliu cu tine, în loc să atârn de glezne într-o celulă ca să-i spun tatălui tău toate secretele Rebeliunii?

— Acum spânzurăm oamenii de încheieturi, nu de glezne, a răspuns Rahim. Îi face pe prizonieri să rămână mai lucizi dacă nu li se scurge tot sângele în cap.

Nu-mi dădeam seama dacă glumește.

— Nu prea te pricepi la vorbe, ți s-a mai spus?

— De asta sunt soldat, nu politician. Sau eram, a zis Rahim bătând darabana cu degetele pe sabia de la curea. Eu și tata nu ne înțelegem prea bine.

— Și dacă i-l vinzi pe Banditul-cu-ochi-albaștri o să-i reintri în grații? l-am întrebat.

— Nu ai cum să intri în grațiile tatii. Dar se pricepe foarte bine să se prefacă atunci când îi convine. Ceea ce ne aduce pe

amândoi în aceeași tabără interesantă a celor care-l urăsc pe tata.

L-am privit cu atenție. Trebuia să fie o păcăleală. Un truc al sultanului. Numai că eram la mila lui. Nu era nevoie să-mi trimită un trădător fals; putea doar să-mi ordone să-i spun tot ce știam despre Rebeliune. *Mă minți.* Am încercat, dar vorbele nu mi s-au rostogolit de pe limbă. Nu mințea. Dar nici nu spunea tot adevărul.

— Ce anume dorești? Având în vedere că suntem în aceeași tabără.

— Un nou început, a spus Rahim arătându-mi printre degete una dintre foile care căzuse din cer. Era mototolită din buzunarul de la uniformă. Un deșert nou. Spui că vrei să-l urci pe Ahmed pe tron?

Se părea că Shira se înșela amarnic în privința pretențiilor lui de a fi noul sultan.

— Spun că vreau ca tata să nu mai stea pe tron și că pot să te ajut. Cu o condiție. Vreau ca tu și rebeliunea ta să o scoateți pe sora mea din palat.

— Pe Leyla?

Leyla, cu fețișoara rotundă, care făcea jucării pentru copiii din harem și care-mi amintea de cei mai mici verișori, deși era cu zece ani mai mare decât ei.

— De ce? E la fel de în siguranță aici ca în oricare altă parte și mi-a spus chiar ea că ar putea fi mult mai rău.

— Dacă am dreptate, e în primejdie.

M-am gândit la Shira, care-mi cerea să-i spun secretele Leylei, care o pândea cu colțul ochiului, gata să spulbere orice amenințare la adresa copilului ei înainte să devină ea însăși ținta aceleiași amenințări. Totuși, nu credeam că la asta se referea Rahim. Bărbații nu cunoșteau, de obicei, intrigile femeilor.

— Ce fel de primejdie?

Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Tu ești demdji. Te-am văzut făcând mica ta șmecherie în fiecare zi la ședințele de război ale tatii. Așadar, spun adevărul?

— Da.

Mi-a scăpat cu ușurință.

— Încerc să te păcălesc?

Am încercat să spun „da” din nou, dar n-a vrut să iasă.

— Nu.

— Poți să ai încredere în mine?

Nu pot să am încredere în nimeni aici.

— Da.

Însă nu voiam să renunț atât de ușor.

— Dar vreau să știu de ce. Mulți oameni nu se înțeleg cu tații lor.

Învățasem asta pe propria piele în ziua precedentă, în cripte.

— Nu înseamnă că cei mai mulți vor să-și vadă tatăl mort.

— Pe de altă parte, tații nu-și trimit copiii de acasă să moară când au doisprezece ani.

Rahim a spus-o atât de simplu, încât m-a surprins.

— Sau, cel puțin, așa am auzit. Nu prea am termen de comparație.

Rahim a început din nou să meargă și de data asta am mers odată cu el.

— Cum de-ai fost trimis departe? am întrebat ținând pasul cu el. Mie mi se pare că jumătate din harem ar ucide pentru o șansă să scape.

Inclusiv eu.

Rahim nu a răspuns imediat și, când a făcut-o, și-a ales cuvintele cu grijă, hotărând ce să-mi spună și ce să-mi ascundă.

— Am încercat să-i crăp capul lui Kadir cu mâinile goale.

Nu mă așteptasem la acest răspuns.

— Și cum ți-a mers după asta? am întrebat.

Rahim s-a uitat la mine cu coada ochiului:

— Asta mă întrebi? Nu de ce?

— L-am cunoscut pe Kadir, pot să ghicesc de ce.

— Voiam să-i iau ceva tatii așa cum mi-a luat el mie. Femeile dispar în fiecare zi din harem. Majoritatea copiilor trebuie, pur și simplu, să accepte când mamele lor dispar fără o vorbă. Nu eram pregătit să fiu unul dintre ei.

Mi-am amintit cât de calmă fusese Leyla când îmi povestea că mama fusese luată de lângă ea. Avea aceeași mamă ca Rahim. Trebuia să-mi imaginez că el nu fusese la fel de placid ca sora lui.

— A fost nevoie de trei soldați să mă smulgă de pe Kadir. O să observi că încă are nasul strâmb.

S-a scărpinat la rădăcina nasului său absolut drept, ascunzându-și râsul. Am observat că avea nasul sultanului. Asta îl făcea să semene cu Ahmed.

— Și cum se face că n-ai murit? am întrebat.

— Pentru un sultan nu dă bine să-și omoare propriii fii. Mai ales având deja mâinile pătate de sângele atâtor membri din familie. Așa că tata a decis să mă trimită la război, ca să mor fără zgomot sau măcar undeva unde să nu audă el. Tata m-a subestimat.

— În schimb, ai devenit comandant.

— Cel mai tânăr din istorie. Și cel mai bun.

Mi-am dat seama că nu se lăuda. Vorbea ca Shazad. Avea dreptate, cu siguranță.

— Acum, vrei s-o scoți pe sora mea de acolo?

N-ar fi trebuit să fiu eu în postura asta. Ahmed, Shazad sau chiar Jin ar fi trebuit să fie aici ca să negocieze cu Rahim. Nu era o treabă pentru Banditul-cu-ochi-albaștri. Dar în clipa aceea eu eram singură acolo.

— Depinde de ce pui la bătaie.

— Ce spui de-o armată?

Nu era o ofertă de deschidere prea rea.

— Emirul din Iliaz trebuie să sosească pentru Auranzeb. Îl îndrăgește pe sultan la fel de puțin ca mine și forța armată a Iliazului e aproape cât restul trupelor din Miraji la un loc. Un cuvânt din partea mea și armata aceea poate fi a prințului tău rebel.

Ajunseserăm.

Sultanul și-a ridicat privirea când am intrat.

— A, Rahim, văd c-ai reușit s-o aduci pe Amani până aici fără să fugă.

Era o înțepătură blândă.

— Felicitări! E o mare realizare, se pare.

Era de ajuns un cuvânt. Unul singur către tatăl lui, să-i spună că eu eram Banditul-cu-ochi-albaștri. Și totul s-ar fi terminat, pur și simplu. Mă putea trăda înainte de a face măcar o alianță.

Dar n-a făcut-o. Rahim a pășit în lături, lăsându-mă să intru în fața lui, ca un gentleman. Când am trecut, mi-a șoptit:

— Pot să-i ofer rebeliunii tale o armată. Spune-mi că mint.

N-am spus nimic când mi-am ocupat locul în spatele sultanului. Nu puteam să spun decât adevărul.

CAPITOLUL 28

— Știi, de unde vin eu, există o expresie veche transmisă din tată în fiu, a spus Sam întinzându-și mâinile ca și cum ar fi văzut-o scrisă cu litere mari ce pluteau în fața lui: „Nu te alia cu oamenii care au încercat să te omoare”.

— Ai inventat-o acum.

Shazad s-a sprijinit cu spatele de zidul prin care ea și Sam tocmai pătrunseseră. Era singura persoană pe care o cunoșteam care nu era câtuși de puțin ciufulită după ce fusese trasă printr-un zid de un om în care abia dacă aveam încredere.

— Așa e, a zis Sam făcându-i cu ochiul. Dar nu poți să negi că e o tactică bună.

— Shazad aproape ți-a tăiat gâtul când v-ați întâlnit prima oară, am subliniat eu. Și iată-te aici.

Eram atentă la poarta grădinii în cazul în care apărea cineva. Era dimineață și lumina soarelui care scălda întâlnirea noastră, în timp ce restul haremului era treaz, mă neliniștea. Dar zorii îl împinseseră pe Sam înapoi în tabăra rebelă cu oferta lui Rahim. Iar Shazad nu era dispusă să mai aștepte o zi.

— Ei bine, asta pentru că farmecul lui Shazad îmi întrece înțelepciunea, a replicat Sam făcându-i cu ochiul lui Shazad, care l-a ignorat. Și-n afară de asta, eu sunt doar un mesager. Așa o să scap de la a fi împușcat.

— Ce?

Vorbea din nou numai aiureli.

— E o expresie în albish, înseamnă… nu contează.

A dat din cap încercând să-și stăpânească râsul. Era unul dintre puținele lui zâmbete care păreau autentice, nu calculate și menite să mă farmece. Cele care chiar mă făceau să-l plac.

Dar Shazad aveau o privire gânditoare. Ca și cum încerca să rezolve repede o problemă în gând. Știam deja unde voia să ajungă. Îi spunea lui Ahmed de multă vreme că aveam nevoie de o forță armată adevărată. Și acum eu îi ofeream una. O lua în serios destul cât să vină ea însăși aici. Nu făcuse nici măcar un comentariu despre lipsa părului meu, deși știam că observase.

— Putem avea încredere în el?

— Îmi ascunde ceva, am răspuns. Nu vrea să-mi spună de ce se teme pentru Leyla, de pildă. Dar nu m-a mințit. Îl urăște pe tatăl lui și nu are pretenții la tron.

Oricare ar fi fost suspiciunile Shirei, adevărul îmi ieșea ușor de pe buze.

— Ce spui? a întrebat Shazad întorcându-se spre Sam.

El a părut mirat o clipă de forța întregii ei atenții:

— Cred că nu e treaba mea să decid în cine să ai încredere, a spus Sam, venindu-și în fire. Adică ai, în mod clar, gusturi excelente, a adăugat arătând spre sine însuși.

— Întreba dacă poți s-o scoți pe Leyla din palat.

— A, bine, și-a dres el glasul. Pot să ies cu ea de-aici. La fel de ușor cum te-am adus pe tine aici, a zis, iar zâmbetul lui părea să fie din nou fals. Numai că, din experiența mea, cineva observă, de obicei, când lipsesc prințesele din palate.

— Ai multă experiență în ceea ce privește răpitul prințeselor, nu-i așa? a întrebat Shazad.

— Să știi că prințesele mă găsesc irezistibil, a răspuns aplecându-se conspirativ spre ea. Încă mai lucrez la bandiți și generali.

— Are dreptate, l-am întrerupt înainte să înceapă iar să se certe. Se pare că soțiile dispar foarte des din harem, dar fiicele sunt mai bine păzite. Nu poate să dispară, pur și simplu; i s-ar observa lipsa.

— Și, pe urmă, o să fii interogată. Rahim o să fie descoperit odată cu noi ceilalți și o să pierdem orice șansă să vă scoatem pe tine și pe djinnul acela din mâinile sultanului.

Shazad, ca de obicei, era cu câțiva pași înaintea noastră. Le povestisem despre discuția cu tatăl meu. Sau, cel puțin, lucrurile importante. Că singurul mod în care-l puteam elibera era să rupem cercul. Aveam nevoie de un fel de explozibil. Și chiar și eu știam că nu puteai să arunci ceva în aer în palat fără ca oamenii să bage de seamă.

— Deci trebuie să dăm o singură lovitură, gândi Shazad cu glas tare. Îi scoatem pe toți trei odată sau pe niciunul.

Avea dreptate. Dacă îl scoteam pe tatăl meu, pierdeam orice șansă de a-i ajuta pe Leyla și pe Rahim să scape. Dacă îi scoteam pe ei doi din palat prin zid, tata rămânea în mâinile sultanului. Așa că trebuia să-i scoatem pe toți în același timp. Nu aveam decât o șansă. O șansă pentru trei obiective.

— Auranzeb, am spus eu, atrăgând spre mine privirea lui Shazad și a lui Sam. Ne putem folosi de Auranzeb ca acoperire. Nu e genul de lucru pe care noi să-l putem rezolva singuri cu un strop de noroc. Avem nevoie de sprijin și, din câte-am auzit, vin destui străini la Auranzeb, încât să putem strecura înăuntru încă vreo câțiva.

Shazad s-a gândit un timp la asta. Nici eu, nici Sam nu am vorbit cât timp a revăzut în minte sărbătorile din trecut.

— Ar putea să meargă de Auranzeb. Putem s-o strecurăm pe Imin cu ușurință. Și pe Hala, dacă se întoarce la timp din Saramotai. Poate pe încă doi sau trei, fără să ne forțăm prea mult norocul.

Vedea festivitatea desfășurându-se în fața ochilor ca un câmp de bătălie și-mi dădeam seama că era în căutare de deschideri și căi de scăpare. Treptat, un zâmbet i s-a întipărit pe față. A dispărut brusc când a ridicat privirea.

— Dar tu?

Avea dreptate. Nu erau trei oameni pe care trebuia să-i eliberăm din palat. Erau patru. Nu puteam rămâne aici. Orice lovitură aveam să dăm de Auranzeb, totul se putea prăbuși dacă nu plecam cu ei.

Puteam rupe cercul. Dar atâta timp cât sultanul deținea controlul asupra mea putea, pur și simplu, să-l cheme pe tata înapoi. Ei puteau să-i ducă pe Leyla și pe Rahim într-un loc sigur și să câștige o întreagă armată. Dar sultanul mă putea obliga să-i dau toate numele celor din Rebeliune înainte să dea lovitura.

— Hai să ne gândim la asta când ajungem acolo, am zis încercând să par degajată. Deocamdată, o să-i spun lui Rahim că acceptăm oferta. Avem încă ceva timp până la Auranzeb.

Sam a dat să vorbească iar, făcând planul. Dar Shazad nu se lăsa păcălită. Amândouă ne gândeam la același lucru.

Nu puteam fi lăsată în urmă la Auranzeb. Cel puțin, nu în viață.

CAPITOLUL 29

Războiul era în aer. Toată lumea o simțea. Chiar și aceia dintre noi care ne născuserăm după ultimul război, când sultanul urcase pe tron.

Și nimeni nu părea să știe încă foarte bine de ce parte era.

În palat, vedeam încordarea crescând în sala de consiliu. O vedeam în felul în care generalul xichian a izbit cu palma în masă, dând peste carafa cu vin, scăldând hârtiile împrăștiate pe masă. O vedeam în numărul săbiilor și armelor care o înconjurau pe regina albish când a sosit la palat, luând locul ambasadorului ei mai vârstnic la negocieri.

Îmi era mult mai ușor să mă deplasez având-ul pe Rahim pe post de paznic. După câteva zile, am înțeles de ce se lăsase sultanul convins să-i ofere rolul de protector al meu. El și Kadir se urau unul pe altul. Iar sultanul și-a arătat clar dezaprobarea față de felul în care Kadir pusese ochii pe mine, punând un alt fiu să mă păzească.

Rahim îmi dădea noi informații care ajungeau înapoi la Sam cu iuțeala gândului. Reușeam să-l avertizez când garda sultanului din oraș credea că se apropia de o locație nouă a taberei rebelilor din Izman. Nu găseau niciodată nimic.

Iar două zile mai târziu primeau informații noi-nouțe care îi făceau să se învârtă în cerc în capătul opus al orașului.

Cumva, s-a aflat și vestea că sultanul negocia cu străinii. Nimeni nu uitase cât de mult urau stăpânirea gallanilor. Pe străzi circulau broșuri noi care reaminteau mirajinilor cât suferiseră deja din pricina sultanului nostru și a ocupanților. Dar, când soldații încercau să descopere de unde proveneau, sfârșeau prin a se învârti în jurul cozii.

Rebeliunea creștea ca niște explozii de praf de pușcă în tot Izmanul. Cele mai multe explodau în cartierele care avuseseră de suferit sub stăpânirea gallană. UN NOU ÎNCEPUT apărea scris cu fum pe ziduri în timpul nopții. Bombe făcute în bucătării erau aruncate pe străzi către soldați. Oamenii începuseră să picteze soarele lui Ahmed pe carena navelor. Rebeliunea se extindea mai mult ca niciodată. Armata sultanului îi căuta pe vinovați.

Dar numele celor pe care plănuiau să-i aresteze ajungeau la Rebeliune înainte să vină armata. Până când bărbații în uniformă soseau la ușa lor, casele erau goale.

I-am spus lui Sam despre treizeci de cetățeni din Izman care lâncezeau în închisoare, urmând să fie spânzurați ca exemplu pentru ce se întâmpla când sprijineai Rebeliunea. Ultima dată, o tavernă întreagă fusese arestată după ce măsurile de alcool în plus îi făcuseră pe oameni să se urce pe masă și să scandeze numele lui Ahmed. Rebeliunea reușise să scape jumătate din ei de ștreang înainte să se deschidă trapa sub picioarele lor. Restul muriseră sufocându-se încet. Călăul sultanului făcuse intenționat funia prea scurtă. Ca să se chinuiască.

Pentru ca Ahmed să-i vadă cum se chinuiau.

De data asta, aveam să ajungem primii. Sau așa speram.

Aveam oamenii. Aveam orașul. Dar nu puteam lua palatul. Nu fără armata promisă de Rahim. Până atunci, aveam multe focuri de întreținut. Focuri aprinse de noi, în cea mai mare parte. Sam spunea că era ca și când noi încercam să astupăm găurile dintr-un coș de răchită. Nu-mi aminteam când începuse Sam să spună *noi,* în loc de *voi.*

— Există un plan de reconstrucție a fabricii din Ultimul Ținut, i-am spus lui Sam când mai erau doar câteva săptămâni până la Auranzeb. Cea de lângă Dustwalk. După ce recâștigă jumătatea noastră de deșert.

Ca un gest de bunăvoință față de gallani, de disponibilitate viitoare de a le oferi arme în continuare pentru războiul lor împotriva altei țări care nu le împărtășea valorile.

— Trimit un grup mic acolo, soldați și ingineri, ca să estimeze fezabilitatea.

— Ce anume îmi scapă?

Poate că Sam era un pozeur de cele mai multe ori, dar nu era prost, deși se comporta de cele mai multe ori ca și cum ar fi fost.

— Din Dustwalk sunt eu, am răspuns, sprijinindu-mă de copac.

Eram obosită. Aerul răcoros își trecea degetele prin părul meu, alinându-mă.

— Acolo m-am născut. Poate că nu e un loc frumos, dar tot merită ceva mai bun de atât.

Sam a încuviințat.

— Atunci, ne asigurăm că grupul nu se întoarce.

M-a ascultat istorisindu-i tot ce mai aflasem de când îl văzusem ultima oară. Dar când am terminat nu a plecat imediat.

— Știi, a spus el, sprijinindu-se încă de zid în fața mea, am auzit multe povești despre Banditul-cu-ochi-albaștri. Ce-i drept, o parte dintre ele erau despre mine. Îmi place mai ales aceea în care Banditul-cu-ochi-albaștri a furat colierul chiar de la gâtul unei femei, a fost prins și tot a reușit s-o seducă.

— Vrei s-ajungi undeva cu asta sau doar încerci să-mi amintești că reputația mea devine tot mai proastă, pe măsură ce stau mai multă vreme aici?

— Ceea ce vreau să spun, a răspuns Sam, este că niciuna dintre poveștile astea nu spunea că Banditul-cu-ochi-albaștri era laș.

Asta mi-a atras atenția.

— A, deci ce vrei să spui, de fapt, e că ți-ar plăcea să fii pocnit în față?

— Dac-aș fi știut că celebrul Bandit, care a luptat la Fahali și a semănat teama printre soldații sultanului, este atât de fricos, probabil, nu mi-aș mai fi însușit numele lui. Nu dă bine să fii cunoscut drept un bandit fricos. Și-ar trebui să iei faptul că ți-am furat numele drept un compliment. Aș fi putut cu ușurință să aleg să fiu Banditul Blond sau Banditul Extrem de Chipeș sau…

— Jur pe Dumnezeu, Sam!

— Nu, serios, spune-mi că n-aș putea să mă numesc, pe bună dreptate, Banditul Extrem de Chipeș – ei, ce părere ai, rostitoare de adevăr? Spune-mi că nu-s chipeș, te provoc. Vezi? Nu poți.

— Chiar pari convins că n-o să-ți sparg nasul.

— Vezi, a revenit Sam la subiect, lașitatea e singurul motiv la care m-aș putea gândi și care are totuși sens pentru care *încă* nu te-ai dus să vorbești cu persoana care poate să-ți scoată bucățica aia de bronz de sub piele ca să poți pleca din palat împreună cu noi.

M-am prins.

— Shazad ți-a povestit de Tamid, am zis simțindu-mă puțin trădată. Nu-i atât de ușor.

— Cu siguranță, e mai greu dacă nu încerci. Și, cu toate faptele mele de vitejie, mă tem foarte tare pentru generalul tău, așa că nu vreau, sincer, să-i duc vestea că nici măcar n-ai

încercat încă. Fiindcă ia ghicește care din noi o să fie vinovat. Nu pe cea pe care chiar o place.

— Shazad te place destul, am spus eu pe neașteptate. Și de ce-ți pasă, de fapt?

— Ea se bazează pe tine. Tu nu înțelegi, dar așa e.

Pentru o clipă, chiar mi s-a părut că vorbește serios.

— Și nu cred că ești atât de egoistă, încât s-o părăsești murind doar ca să eviți o discuție neplăcută. Și-apoi, dacă mori, nu mai pot fi în două locuri în același timp.

Am ignorat ultima parte. Sam mă enerva mai mult ca de obicei când avea dreptate.

•

Îmi târâm picioarele plecând de la negocierile din ziua următoare, forțându-l pe Rahim să rămână cu mine în urmă.

Asta i-a sărit sultanului în ochi, ca un semn de întrebare. O scânteie de suspiciune pe care niciunul dintre noi nu și-o permitea. A observat-o și Rahim. S-a aplecat spre tatăl lui, șoptindu-i la ureche:

— Ambasadorul gallan are privirea celui care e pe punctul de a face ceva foarte nesăbuit.

Nu se înșela. Demontasem trei dintre minciunile ambasadorului gallan în timpul întâlnirii, iar el se enerva din ce în ce mai mult.

— Dac-ar fi unul dintre soldații mei, l-aș pune să facă exerciții până se răcorește. Cum aici nu e cazul, cred c-ar fi mai bine să-l lăsăm s-o ia înainte.

Sultanul s-a uitat la mine înainte să încuviințeze, lăsându-ne pe mine și Rahim să rămânem în urma celorlalți.

— E un…

Prizonier n-a vrut să-mi iasă de pe buze.

— Un băiat. Din Ultimul Ținut. Are un singur picior.

— Îl cunosc.

— Poți să mă duci la el? am insistat.

— Vrei să-mi spui ce treabă atât de urgentă ai cu el, încât să riști să mergi în locuri în care tata nu vrea să te duci?

— Vrei să-mi spui de ce e nevoie s-o salvăm pe sora ta atât de urgent din harem?

Rahim s-a scărpinat în colțul gurii, ascunzându-și un zâmbet.

— Pe aici.

•

Am început să recunosc această parte a palatului de cum am ajuns la baza scării lungi și răsucite. În prima zi la palat, coborâsem pe trepte cu trupul plin de răni proaspete, împotrivindu-mă picioarelor, care nu puteau decât să se supună ordinului dat de sultan de a-l urma.

Am auzit voci când ne-am apropiat de capul scărilor. Am recunoscut-o imediat pe a lui Tamid. Era o voce care se îngemăna cu felul în care râdeam până ne lua amețeala când eram scoși din clasă pentru că ne comportaserăm necorespunzător. Cu nopțile când adormeam în timp ce-mi citea din Cărțile Sacre după ce murise mama. Cealaltă voce era blândă, feminină. O parte din mine voia să se întoarcă. Să evit să pun degetul pe rană. Dar Sam avea dreptate, măcar de data asta. Nu aveam dreptul să fiu lașă în rebeliunea asta.

Am deschis ușa.

Două capete mirate s-au uitat spre mine. Tamid stătea pe marginea aceleiași mese pe care mă trezisem eu. Înfățișarea lui era atât de chinuitor de familiară, încât, pentru o secundă, am vrut să alerg la el și să-mi descarc sufletul. Cracul stâng al pantalonilor era ridicat până la genunchi. Sau până acolo unde ar fi trebuit să fie un genunchi.

În locul lui era un disc de bronz care ascundea locul unde se sfârșea piciorul. Era legat de pielea cicatrizată cu o chingă de piele. Nu era nimic prins de ea. Restul piciorului lui Tamid – bronzul lustruit și gol pe dinăuntru – era în mâinile Leylei, care stătea în fața lui. Ea se uita cu ochii mari la mine și la Rahim, deschizând gura și închizând-o, cuprinsă de o panică mută.

Ei bine. La *asta* nu mă așteptasem. Cred că nici Rahim nu se așteptase.

— Să nu-i spui tatii! a izbucnit ea în cele din urmă.

Era exact ceea ce nu trebuia să spună. Deși nu o ajuta nici faptul că roșeața îi cuprinsese gâtul până la bărbie.

— Am venit aici ca să mă asigur că nu…

S-a oprit.

— Scârțâia, a completat Tamid când Leyla a scos un sunet care semăna foarte mult cu un scârțâit.

— Articulațiile scârțâiau. Leyla a venit să-mi regleze piciorul. Având în vedere că ea l-a făcut.

— Pun pariu c-a făcut întocmai.

Rahim se uita la Tamid așa cum se uită tații și frații la băieții care nu se uită cuviincios la fiicele și surorile lor. Deci acesta era secretul pe care-l păstra Leyla și pe care și-l dorea Shira atât de mult. Shira credea că se furișa să comploteze cu fratele său împotriva ei, dar era doar o fată îndrăgostită care ieșea din harem să se întâlnească cu un băiat.

Ar fi fost nostim dacă n-aș fi fost sigură că Shira s-ar fi putut folosi și de asta. De mai multe ori fusesem bătută că mă furișasem să-l văd pe Tamid. Și eu nu eram prințesă. Și nici nu eram îndrăgostită de el. De asta era Rahim atât de disperat să o scoată pe Leyla din palat? Oare avea să fie pedepsită pentru asta la fel de mult ca Tamid? Dar mai era ceva între frați, ceva care-l depășea pe Tamid.

— Tu ai făcut asta, Leyla? a întrebat Rahim arătând spre membrul cu articulații din bronz din mâinile ei.

Ea a încuviințat neliniștită.

— M-am gândit… c-ar fi de folos.

Deci nu făcea doar jucării pentru copiii din harem. Era impresionant, trebuia să recunosc.

Dar Rahim era mânios, într-un fel pe care nu prea îl înțelegeam.

— Hai, Leyla, te conduc înapoi în harem. Oricum, avem niște lucruri de discutat.

Bun, era de mult timpul s-o pună pe Leyla la curent cu planul de Auranzeb. Mai erau doar câteva zile până la sărbătoare și trebuia să știe că urma s-o scoatem de acolo.

Ceea ce a urmat a fost cel mai lung și mai stingheritor minut din viața mea, când Leyla i-a pus lui Tamid piciorul la loc. Toți încercau din răsputeri să se uite la altcineva. Sunetul mecanismelor care se îmbinau cu un zăngănit străpungeau liniștea în timp ce Leyla lucra. După ce, slavă Domnului, a terminat, Rahim aproape c-a târât-o afară din cameră, amintindu-și de mine în ultima secundă.

— Amani, o să mă întorc să te iau.

Eu și Tamid am rămas tăcuți în timp ce Leyla îl urma pe fratele ei. Stânjeneala a rămas între noi mult timp după ce s-a stins sunetul pașilor lor.

— Mi-ar plăcea să pot pleca val-vârtej, dar, știi tu…, a spus Tamid bătând ușor cu palma pe picior, sub genunchi.

Un sunet gol s-a răsfrânt spre noi. Am tresărit.

— Cred că tu ar trebui să fii cea care pleacă. Din respect.

— Tamid…

— Vrei să știi cum mi-am pierdut piciorul, Amani? m-a întrerupt el.

— Știu cum.

Îmi aminteam ultima noapte întunecată din Dustwalk mai bine decât oricare dintre zilele încețoșate dinainte.

— Nu.

Tamid a izbit cu palma pe masa de sub el. Aș fi tresărit dacă n-aș fi fost atât de obișnuită cu sunetul împușcăturilor menite să mă lovească.

— Nu știi. L-ai văzut pe Naguib cum m-a împușcat și pe urmă ai plecat. Nu erai acolo când zăceam urlând în nisip. Nu erai acolo când Shira a început să se tocmească, spunând că putea să-i ajute să te găsească. Că te cunoștea mai bine decât aproape oricine, că știa unde aveai să mergi. Mai bine decât *aproape* oricine.

Îi tremurau mâinile, în timp ce-și încleșta pumnii.

— Nu i-ai văzut smulgându-mă de lângă mama, gândindu-se că le puteam fi de folos. Nu erai cu mine în trenul acela care mergea zăngănind spre Izman.

Fusesem în acel tren. O văzusem pe Shira în trenul acela. Îl sărutasem pe Jin în trenul acela. Nici nu-mi trecuse prin cap că Tamid ar fi putut fi acolo.

— Naguib a spus că te-a lăsat să sângerezi în Dustwalk. Credeam c-ai murit, Tamid.

Cuvintele cu care mă liniștisem timp de luni întregi din ziua aceea sunau ca o scuză fragilă acum când stătea în fața mea în carne și oase.

— La fel am crezut și eu, a spus strângând din nou pumnul drept peste coapsă. Credeam c-am murit în timp ce mă zbăteam în agonie când am ajuns aici și Sfântul Părinte a spus că rana de la picior se infectase. Că trebuia tăiat. Nu erai aici când mi-au tăiat piciorul, Amani. Dar acum ești. Lasă-mă să ghicesc: vrei să te ajut. Vrei să-ți spun care dintre umflăturile mici și metalice de sub pielea ta e cea pe care trebuie s-o tai ca să scapi.

Apăsam atât de tare pe metalul de pe braț, încât mă întrebam dacă avea să se învinețească. Tamid mă cunoștea îndeajuns de bine încât să-mi deslușească tăcerea.

S-a sprijinit de marginea mesei ridicându-se. M-am prefăcut că nu observ strâmbătura vagă atunci când piciorul uns a atins pământul sau felul în care s-a sprijinit o fracțiune de secundă înainte să înainteze prin spațiul restrâns, aranjând lucrurile, cu toate că totul era deja impecabil. Îndreptând sticlele, astfel încât etichetele să se vadă într-o linie perfectă, făcându-le să ciocnească cu un clinchet la fiecare răsucire. A trântit ușa care ducea spre o încăpere mică în lateral, unde se vedea un pat.

— Ești cât se poate de previzibilă. Știi, când eram în Dustwalk, credeai mereu că nu dormeam prea bine. Dar nu era adevărat. Doar că, dacă știam că încasaseși o bătaie, stăteam treaz și te așteptam să intri pe fereastră ca să-mi ceri ceva.

Nu știusem asta. Mi-am înghițit lacrimile adunate în gât.

— Nu cred că mă urăști atât de mult pe cât vrei să cred.

— Ce te face să crezi asta?

Leyla își lăsase în urmă ustensilele și el a început să le aranjeze. Părea indiferent.

— Pentru că, dacă mă urai cu adevărat, m-ai fi dat deja de gol sultanului că sunt rebelă.

Am înțeles adevărul din vorbele mele de îndată ce le-am rostit.

— În loc de asta, te-ai prefăcut că nu mă cunoști în ziua în care am ajuns aici. L-ai ajutat pe sultan în multe alte feluri.

Acest adevăr sunase ca o acuzație. Era mai ușor să-l acuz ca rebelă față de dușman decât ca o fată față de un prieten vechi.

— I-ai oferit informațiile de care avea nevoie ca să ne controleze pe Noorsham și pe mine. Și destul din limba primordială ca să prindă un djinn. Dar nu m-ai dat de gol.

L-am văzut tresărind când am pomenit de djinn. M-am agățat de asta. Poate că nu-i mai păsa de mine atât cât să mă ajute, dar îl cunoșteam pe Tamid. Dacă-l tăiai, din el aveau să curgă cuvinte sfinte.

— Știi, cu un djinn alături, o să poată ucide mult mai mulți oameni.

— Știu.

— Și ești împăcat cu asta, nu?

— La ce te referi, la faptul că e imoral sau prin prisma a ceea ce simt...

Pentru o clipă, degetele lui au alunecat, făcând un instrument mic și rotund să zboare de pe masă pe jos.

— Sau prin prisma a ceea ce simțeam pentru tine?

Ce simțeai pentru mine? Dar nu era o întrebare corectă, pentru că știam deja răspunsul. Acum înțelegeam, se vedea clar pe el.

— E sultanul nostru, Amani. Datoria noastră e să ne supunem, nu să contestăm.

— Nu crezi așa ceva.

Un adevăr simplu s-a strecurat afară. Am luat tubul de metal de pe jos și i l-am întins.

— Nu tu, care mergeai în fiecare zi la slujbe. Nu crezi că e bine să ții prizonier un djinn.

— Nu contează ce cred eu. Am studiat cărțile din biblioteca sultanului și n-am găsit cuvintele cu care să eliberezi un djinn, doar pe cele cu care să-l prinzi...

S-a oprit, privindu-mă drept în față. A ignorat tubul de metal pe care-l aveam încă în mână, refuzând chiar și această ofertă de pace.

— Cunoști doar cuvintele cu care să-i prinzi, nu să-i eliberezi?

Mi l-am imaginat pe tatăl meu captiv sub palat pentru totdeauna, în timp ce noi, muritorii, făceam ce știam mai bine: muream, apoi uitam de el, lăsându-l acolo prizonier pentru totdeauna.

— Ce-ți pasă ție? a întrebat Tamid.

— Se pare că acum mă ocup cu salvatul vieților.

— Ei bine, păcat că nu activai în domeniul ăsta acum zece luni, când m-ai lăsat să mor.

— Ei ți-au făcut asta, Tamid, am insistat, rămânând pe poziție. Nu eu.

— Da, așa e, a spus el. Dar tu ești cea care m-a lăsat în urmă.

La asta nu aveam ce să răspund.

Tamid și-a întors capul mutându-și privirea mai departe de mine. La majoritatea bărbaților pe care îi cunoșteam, părul negru le-ar fi căzut în ochi, ascunzându-i de mine. Dar părul lui Tamid era mereu pieptănat perfect spre spate.

— Ce trebuie să-ți spun ca să te fac să pleci, Amani?

Asta era tot ce trebuia să spună.

CAPITOLUL 30

M-am sprijinit de un stâlp din curtea de la baza scărilor. Eram din nou pe pământ stabil și-mi apăsam mâinile pe suprafața dură a marmurei. Mă forțam să-mi opresc lacrimile. Mă forțam să-mi amintesc că eram o fată din deșert. Nu aveam apă de irosit. Și nu era genul de loc în care să-ți arăți slăbiciunea. Palatul era la fel de periculos ca deșertul pe timpul nopții.

Rahim îmi spusese să-l aștept. Nu trebuia să rămân fără paznic. Nu știam cât avea să dureze discuția lui cu Leyla. Deși era extrem de tentant să dau târcoale prin jur, nu puteam risca să fiu prinsă neînsoțită. L-aș fi dat de gol și pe Rahim. Și mă îndoiam că sultanul m-ar fi iertat a doua oară dacă mergeam să-l văd pe Bahadur. De îndată ce ideea mi-a trecut prin gând, m-am întrebat ce făcea acolo. N-ar fi trebuit să conteze; nu mă sinchisisem niciodată de faptul că intram în încurcătură. Acum era diferit, din pricină c-aș fi putut să-mi pierd capul de mâna gâdelui, mi-am spus. Era din cauză că pierderea încrederii ar fi însemnat să pierd și accesul la informațiile de care aveam nevoie.

Așa c-am așteptat, ignorând dorința grozavă de a mă mișca, de a face ceva, ascultând sunetul fântânii și al păsărilor care populau această parte a palatului, prinse aici în capcană la fel ca rațele de pe iaz. Zăngănitul neașteptat al ușii a răsunat tare ca o împușcătură.

Am reacționat din instinct, lipindu-mă strâns de stâlp, la adăpostul umbrei. Nu conta cine venea; nu puteam fi prinsă singură. O clipă mai târziu, o ușă din cealaltă parte a curții s-a deschis cu forță. Pocnetul clanței care se lovise de piatră a fost atât de puternic, încât aproape c-a acoperit strigătul femeii. Nu-mi mai puteam stăpâni dorința. Am aruncat o privire pe după stâlp.

Două siluete în uniforme de soldați mirajini târau o fată spre ieșire. Ea se zbătea cu sălbăticie în strânsoarea lor, strigând atât de tare, încât eram sigură că cineva avea să apară în fugă. Păsările, am realizat, amintindu-mi de ziua aceea în menajerie și de ce-mi spusese Ayet – nimeni n-ar fi putut s-o audă strigând

din cauza păsărilor. Degetele mi-au zvâcnit în căutarea armei. În căutarea unui pistol. Ceva cu care s-o ajut. Dar mâinile-mi erau goale și legate de ordinele sultanului de a nu face rău nimănui. Și chiar și eu știam că nu puteam lupta neînarmată cu doi soldați.

Apoi au ajuns în bătaia soarelui și am văzut fața prizonierei care se zbătea.

Uzma.

Soția lui Kadir. Care-și luase misiunea de a mă umili în ziua aceea la curte și dispăruse apoi în neant. Ochii Uzmei erau șterși precum sticla lustruită, de parcă orice scânteie de viață ar fi fost stinsă. Știam precis unde mai văzusem acea privire. În tabără, la Sayyida, după ce o salvase Hala din palat. Numai că Sayyida fusese spioană. Ce-ar fi putut să facă Uzma de-o torturaseră până-și pierduse mințile?

Au dispărut după un colț, iar strigătele s-au stins repede.

Nu m-am mișcat imediat. Eram sfâșiată între dorința de a-i urma și aceea de a sta departe de necazuri măcar o dată în viață. Să iau urma a doi paznici târând o femeie care striga era o cale sigură de a fi prinsă. În plus, putea să nu fie cea mai bună cale de a afla ce se întâmpla. M-am uitat spre ușa pe care ieșiseră. Aproape sigur era încuiată. Dar poate că nu era. Chiar și așa, ar fi fost prostesc și nesăbuit să ies la lumină riscând să fiu văzută.

Ei bine, se pare că eram proastă și nesăbuită.

Am ajuns în cealaltă parte a curții după un salt scurt al picioarelor. Lumina stinsă a soarelui se reflecta ciudat în ușă. Pe măsură ce mă apropiam, am înțeles de ce. Ușa era din metal. Numai că cineva o vopsise ca să pară din lemn.

Se auzea un vâjâit.

Am întins temătoare degetele spre ușă. Simțeam vâjâitul crescând, în consonanță cu ceva de sub pielea mea care mă atrăgea spre ușă când m-am mișcat mai aproape. Am atins ușa cu vârful degetelor. Era ca și cum aș fi intrat cu degetele în foc fără să mă ard: toată puterea focului, niciun strop de căldură. Am simțit mici înțepături în vârful degetelor care au luat-o în sus, tăindu-mi răsuflarea și făcându-mi inima să o ia la goană, deși stăteam nemișcată.

Deodată, două mâini m-au înșfăcat și m-au izbit cu putere de metal, durerea cuprinzându-mi întreg corpul, o explozie de senzații pe fiecare centimetru de piele.

Și m-am trezit uitându-mă spre fața nemiloasă a ambasadorului gallan. În spatele lui era Kadir. Până s-apuc să scot o vorbă, omul și-a înfipt o mână în burta mea, imobilizându-mă și făcând aerul din plămâni să năvălească afară.

— În țara mea, a spus ambasadorul gallan cu accentul lui puternic, îi spânzurăm pe copiii demonilor.

Și-a strâns mâna în jurul gâtului meu, forțându-mă să stau dreaptă.

— Dar nu am funie la mine.

Doamne, acum începeam să simt durerea din cauza ușii de metal din spatele meu. Îmi simțeam gândurile învălmășindu-se și vederea mi s-a întunecat în timp ce mă strângea mai tare de gât. Apucam zadarnic cu mâinile de dosul palmei care-mi strângea gâtul. Erau o mulțime de lucruri pe care aș fi putut să le fac ca să mă apăr. Aș fi putut să-i sfâșii cu unghiile părțile moi dinspre interiorul încheieturilor, să-i înfig degetele în ochi, să-l lovesc cu piciorul în vintre. Numai că sultanul îmi ordonase să nu fac rău nimănui. Aveam să mor. Spaima s-a instalat atunci pe deplin. Chiar aveam să mor.

Apoi, deodată, am simțit că pot din nou să respir. Aerul a năvălit înapoi ca un șuvoi când mâna aceea mi-a eliberat gâtul. M-am smuls de lângă perete și am căzut în patru labe. Am stat în genunchi trăgând aer adânc în piept de trei ori, așteptând să-mi amintesc cum să respir. S-a auzit un trosnet ca de os rupt și un strigăt de durere. Mi-am ridicat privirea la timp să-l văd pe Kadir dându-se înapoi și ținându-se de nas.

Deasupra lui, strălucind cu soarele la apus în spate, stătea Rahim, cu pumnul mânjit de sângele fratelui său. Lumina îi încețoșa trăsăturile, așa că aproape nu l-am recunoscut. Arăta ca toți eroii din poveștile vechi pe care mi-i imaginasem: Primul Muritor, care înfrunta moartea în loc să fugă de ea; Attallah, depășit numeric, în fața zidurilor din Saramotai; Prințul Cenușiu împotriva Cuceritorului. Nu părea să fie real.

Apoi s-a lăsat pe vine în fața mea și a redevenit uman.

— Amani.

Mi-a dat capul pe spate, pipăindu-mă cu mâinile sigure ale celui care știa să recunoască o rană obținută pe câmpul de luptă.

— Ești teafără?

Acum vedeam că avea doi soldați în spatele lui care-l țineau pe ambasadorul gallan departe de mine.

— Amani, a insistat Rahim, vorbește cu mine, altfel te duc la Sfântul Părinte.

— Sunt în regulă.

Vocea îmi suna hârșâit, totuși era a mea.

— Sunt sigură că am ceva de îmbrăcat care să se asorteze cu vânătaia.

Rahim m-a ajutat să mă ridic. Am dus mâna la gât, care mă durea acolo unde degetele ambasadorului încercaseră să-mi frângă traheea.

— Soldați! a spus Kadir, care-și revenise destul după lovitura care-i spărsese nasul încât să vorbească; își luase mâinile de pe față, deși sângele încă îi curgea peste gură. Dați-i drumul ambasadorului. Luați-l în schimb pe fratele meu.

Soldații nu s-au mișcat. În schimb, s-au uitat amândoi la Rahim, așteptând instrucțiuni. Atunci le-am remarcat uniformele. Erau mirajine, însă, în loc de albul și auriul obișnuit al uniformei de la palat, aveau în zona pieptului blazonul cu aceeași dungă albastră ca a lui Rahim. Erau sub comanda lui din Iliaz. Probabil că emirul sosise. De asta venise cu întârziere după mine. Își găsise oamenii.

— Stați pe loc! a poruncit Rahim cu o ușurință a comenzii pe care nu o mai văzusem niciodată la el.

Mi-am dat seama că aici era locul lui cu adevărat, printre soldați, nu printre politicienii din palat. Era soldat până în măduva oaselor. Nu, nu soldat. Comandant.

Privirea lui Kadir trecea disperată de la soldați la Rahim.

— Am spus să-i dați drumul. Vă ordon în calitate de sultim!

Vocea, îngroșată din pricina sângelui din nasul spart, a crescut mânioasă.

Soldații au rămas neclintiți, de parc-ar fi fost surzi. Rahim și-a scos imperturbabil jacheta și mi-a așezat-o pe umeri, apoi i s-a adresat fratelui său:

— Aceștia sunt oamenii mei, frate. Își ascultă comandantul, nu pe sultim. Duceți-l înapoi în odăile lui, le-a ordonat Rahim

soldaților, care-l țineau pe ambasadorul gallan. Înainte să aibă loc un incident internațional. Amani, hai să mergem!

Rahim se întorsese deja cu spatele când Kadir a scos pistolul de la cingătoare. Am strigat ca să-l avertizez, dar a fost prea târziu. Arma s-a declanșat, nimerind un soldat. A fost o împușcătură neglijentă, în umăr, nu în piept, dar a fost de ajuns cât să slăbească strânsoarea.

Ambasadorul gallan s-a smuls din mâinile soldatului. Străinul a înșfăcat sabia pe care-o avea la brâu aruncându-se către soldatul rănit. Rahim s-a mișcat repede, cu propria armă deja scoasă, prinzând din aer sabia ambasadorului cu un gest relaxat înainte ca aceasta să ajungă la soldat.

Kadir încă spumega. A ridicat din nou arma, țintind drept spre spinarea lui Rahim. M-am mișcat repede, cum mă învățase Shazad.

Nu ținea arma foarte strâns – nu-mi dau seama dacă din cauza mâniei sau pentru că nu fusese învățat. Poate că nu-i puteam face rău, dar nu însemna că trebuia să-l las să-l omoare pe Rahim. Am lovit cu palma întinsă locul unde mânerul armei îi ieșea din pumn. Arma s-a declanșat, iar glonțul a lovit peretele când Kadir și-a desfăcut degetele. Pistolul a zvâcnit în sus, scăpându-i din mână. L-am prins cu ușurință înainte să se lovească de pământ, apoi l-am răsucit pe degete cu o ușurință familiară.

Am îndreptat pistolul spre Kadir. A încremenit, uitându-se la mine pe deasupra țevii ca și cum n-ar fi înțeles ce se întâmplase.

— N-o să mă împuști.

Era destul de adevărat. Nu puteam. Primisem ordin să n-o fac. Dar el nu știa asta. Am tras totuși piedica.

— Vrei să pariezi pe viața ta?

Degetele îmi tremurau de dorința de a apăsa pe trăgaci. Eram din nou fata de zece ani care ținea o pușcă prea mare, ca și cum viața ei depindea de asta. Știind că, dac-o scăpăm, aș fi fost neajutorată.

— Aruncă arma, Amani!

Chiar dacă n-aș fi recunoscut vocea, zvâcnetul din interior care-a urmat ordinului l-ar fi dat de gol.

Nu. M-am împotrivit ordinului.

Însă brațele se mișcau deja fără să vrea. M-am împotrivit până când brațele au început să urle de durere. Arma a căzut zăngănind la pământ.

Când m-am întors, doi soldați stăteau în poziția de drepți, cel rănit ținându-se de umăr. La picioarele lor, trupul ambasadorului era căzut în iarbă. Mâinile care cu câteva clipe mai devreme fuseseră încleștate pe gâtul meu erau acum fără vlagă. Sabia mânjită de sânge era în mâna lui Rahim.

Și, cântărind cu privirea întreaga scenă, de la arma mea aruncată până la sângele care se scurgea din corpul ambasadorului, cu o expresie de neînțeles, era sultanul.

•

Degetele sultanului băteau un ritm pe tabla de șah din lemn cu încrustații de fildeș de pe birou, în timp ce se uita la linia gâtului meu. În câteva ore, avea să înflorească o vânătaie impresionantă sub forma degetului ambasadorului, dar deocamdată era încă proaspătă și roșie. Eram în biroul sultanului. Același din care furasem hârtiile în urmă cu câteva săptămâni. Camera avea o greutate cu sultanul acolo care nu era altfel prezentă. Ca și cum toate hărțile de pe pereți și întinse pe biroul său erau extensiile lui. Jin îmi spusese cândva că eu eram deșertul acela. Mă întrebam dacă s-ar fi răzgândit văzând ce era aici.

Mi se îngăduise să mă așez. Mai bine zis, mi se ordonase. Dar fiii lui stăteau în poziție de drepți în spatele meu. Sultanul mi-a poruncit să-i spun ce se întâmplase. A spus că voia să știe adevărul. Și asta i-am oferit. Am omis să-i spun de Leyla, dar nu puteam să evit să pomenesc de Tamid. Sultanul avea să întrebe de ce fusesem singură în palat, când nu ar fi trebuit să fiu. Am ocolit partea aceea din poveste cu toată precauția de care eram în stare, cu inima la gură. Un cuvânt greșit și totul s-ar fi putut termina. *L-am rugat pe Rahim să mă ducă la Sfântul Părinte. A plecat să ne acorde intimitate.* Am încercat să nu las ușurarea să iasă la iveală din cuvintele mele când am trecut la următoarea parte a poveștii fără vreo altă întrebare din partea sultanului.

Când am terminat de vorbit, cu toții am rămas tăcuți pentru o vreme. Aveam o senzație ciudată, de parcă eram din nou la școală, și-l băgasem și pe Tamid în bucluc pentru vreo prostie pe care o făcusem eu, înfruntând furia profesorului.

Eram aliniați toți trei în fața sultanului ca niște copii care se certaseră, nu soldați și spioni care luptau pentru o țară. Sultanul a rămas tăcut până când afară s-a stins și ultima rază de soare. Prin fereastra uriașă, vedeam luminile din Izman scăpărând, trezite la viață.

Gândurile mi se tot întorceau către același lucru: arma. Sultanul mă văzuse ținând o armă îndreptată spre capul moștenitorului său. Ținând-o ca și cum știam ce fac. Ținând-o așa cum ar fi ținut o armă Banditul-cu-ochi-albaștri. Cu siguranță, știa acum că eram mai mult decât o fată din deșert.

Dar n-am încercat să-i explic. Vinovații vorbeau întotdeauna primii. Eu și Rahim eram amândoi destul de isteți să nu întrerupem tăcerea sultanului.

— Tată…

Ceea ce ne făcea pe amândoi mai deștepți decât Kadir.

— Nu ți-am dat voie să vorbești.

Sultanul părea calm. Tulburător de calm. Înșelător de calm.

— Ești un hoț, Kadir.

Kadir s-a zbârlit, dar sultanul a începuse să vorbească din nou deja:

— Nu mă contrazice. Ai încercat să iei ceva ce-mi aparține.

A făcut un semn spre mine. Nu-mi plăcea să fiu luată drept o posesiune a sultanului. Dar nu-mi puteam stăpâni senzația de mulțumire legată de faptul că pentru el valoram acum mai mult decât Kadir.

— Și să-l dai la schimb pentru sprijinul gallanilor.

— Nu e om, tată! și-a ridicat Kadir glasul.

Părea cât pe ce să bată din picior de mânie ca un copil.

— Toți știam asta, frate, a intervenit Rahim cu un calm care-l înfuria și mai tare pe Kadir. Dacă abia acum ți-ai dat seama de asta, am niște îndoieli în privința inteligenței viitorului nostru conducător.

Sultanul și-a ridicat mâna:

— Dacă ai impresia că acum e momentul potrivit pentru certuri, când un diplomat străin zace mort în palatul meu, atunci, și eu am dubii în privința inteligenței *tale*, Rahim.

A dat din cap spre Kadir să continue.

— Negocierile se prelungeau la nesfârșit. Iar gallanii nu aveau să încheie niciodată o alianță cu noi câtă vreme făceai paradă atât de ostentativ cu creatura asta pe jumătate umană care le

încalcă credințele. Au venit la mine, a adăugat umflându-și pieptul de mândrie, și mi-au cerut moartea ei înainte ca negocierile să poată merge mai departe.

Sultanul nu și-a ridicat vocea, dar până și eu m-am făcut mică sub privirea pe care i-a aruncat-o lui Kadir. Și nici măcar nu era îndreptată spre mine.

— Au cerut moartea ei pentru că-i împiedică să mă mintă în privința resurselor și intențiilor lor, dezvăluind că imperiul gallan e mai slăbit decât ar dori ei să credem.

Vorbea domol, cu grijă, ca și cum ar fi explicat ceva unui copil.

— Și au venit la tine pentru că tu, *în mod clar,* ardeai de nerăbdare de câteva săptămâni să pui cumva mâna pe ea.

Kadir a rânjit, trântindu-se bosumflat pe alt scaun, în timp ce tatăl lui vorbea.

Tăcerea care-a urmat a fost mai înfiorătoare decât căutătura urâtă.

— Nu ți-am dat voie să te așezi.

Kadir a început să râdă, ca și cum credea că tatăl lui glumea.

— Ridică-te! a poruncit sultanul calm. Ia exemplu, măcar o dată, de la fratele tău. Poate-ar fi trebuit să te trimit pe tine în Iliaz, în locul lui.

Mi-am amintit ce-mi spusese Rahim – că sultanul îl trimisese la Iliaz să moară. Am înțeles amenințarea din cuvintele lui. Kadir însă nu.

— Toată instruirea militară nu l-a ajutat să mă învingă la întrecerile pentru sultim, a spus Kadir ridicându-se, împingând scaunul cu atâta putere, încât s-a izbit furios de biroul tatălui său, aruncând câteva hârtii de pe margine pe jos. Și acum, ce, o să-l pui pe el pe tron, în locul meu?

— Întrecerile pentru sultim sunt sfinte, a spus sultanul cu toată atenția îndreptată spre fiul lui, ignorând hârtiile împrăștiate pe jos. Dacă le-am anula, am întoarce oamenii împotriva noastră și mai mult decât sunt deja. Ar trebui să mori ca să putem ține alte întreceri pentru sultim, Kadir.

— Așa că, dacă n-ai de gând să le faci tuturor o favoare..., a murmurat Rahim.

Am pufnit pe înfundate, atrăgând privirea sultanului. Am înăbușit-o prea târziu. Sultanul observase deja legătura dintre

mine și Rahim. Dar și-a mutat din nou privirea fără să comenteze.

— Regele gallan trebuie să sosească mâine, înainte de Auranzeb.

Degetele sultanului au reînceput să bată în același ritm.

— Mă vei însoți să-l întâmpinăm, Kadir. Și-i vei spune aceeași poveste pe care i-o voi spune eu. Că ambasadorul a mers fără să fie păzit în oraș și a fost ucis pe stradă de rebeli. Înțelegi?

Kadir și-a încordat obrajii de mânie pentru o clipă. Dar, dacă-și imagina că tatăl lui avea să cedeze primul, se înșela amarnic.

— Da.

— Bine. Ești liber.

Kadir a trântit ușa în urma lui când a ieșit ca un copil supărat.

— S-ar putea ca minciuna aceea să nu fie un lucru înțelept, tată, a spus Rahim. Dacă le dăm impresia gallanilor că nu-ți poți controla propriii oameni…

— Atunci, poate că vom părea slabi. M-am gândit la asta și nu cred, de fapt, că am nevoie de o lecție de strategie politică de la *fiul* meu, i-a tăiat vorba nerăbdător sultanul.

— Dacă avem *noroc,* s-ar putea să le dea soldaților gallani care vin cu el un imbold să mențină pacea în Izman până la Auranzeb. Singura alternativă este să te dau pe *tine* pe mâna justiției gallane. Poate-ai prefera asta.

Fălcile lui Rahim s-au încleștat.

— Rahim mi-a salvat viața.

Nu mai puteam să tac. Atenția sultanului s-a îndreptat spre mine și am regretat imediat că am vorbit. Dar deja mă pornisem.

— Ar trebui să fie răsplătit, nu *amenințat.*

Sultanul nu vorbea, iar eu n-am dat înapoi. Nu-mi permiteam s-o fac acum.

— Credeam că sunt aici ca să spun adevărul.

În cele din urmă, a părut că-și ține furia în frâu.

— Are dreptate. Soldații tăi s-au descurcat bine azi, Rahim.

Totuși, cuvintele lui nu sunau ca o laudă.

— Și încă la ordinul tău.

Alte suspiciuni mascate.

— Da, așa au făcut.

Rahim era la fel de deștept ca tatăl lui. Nu căuta să se scuze pentru că oamenii ascultaseră ordinul lui, nu pe-al lui Kadir.

Răspundea scurt. Așa cum ar răspunde un soldat bun. Sau un trădător. Așteptând să fie lăsat să plece.

— Rebelii au descins asupra unui transport de arme care intra ieri pe poarta sudică, a spus sultanul din nou. De unde crezi că știau unde se afla, Rahim?

Eram sigură că sultanul îmi auzea inima luând-o la goană. Știam exact la ce transport se referea. Știau pentru că-mi spusese Rahim și eu îi spusesem lui Sam. Ne bănuia? Era o acuzație? Sau cerea sfatul militar al fiului său, în semn de pace? Mă rugam cu disperare să nu-și îndrepte întrebările spre mine, să nu fie aceasta clipa în care pierdeam totul.

— Suntem în război, a răspuns Rahim stând cu privirea fixată în față, peste capul tatălui său, ca un soldat în poziție de drepți. Soldații tăi sunt nemulțumiți. Soldații nemulțumiți beau și vorbesc verzi și uscate.

Își alegea cu grijă cuvintele, astfel încât să fie adevărate. Astfel încât să le poată repeta fără ezitare. Dar nu de ajuns de precaut încât să nu aducă un afront față de conducerea tatălui său.

— Am ucis doi rebeli în raid, a zis sultanul.

Mi s-a strâns stomacul. O listă cu posibili rebeli pe care îi cunoșteam mi-a năvălit în minte. Mi-i imaginam pe toți morți. Deodată, am vrut cu disperare să alerg către Zidul Plângerii și către Sam și să aflu despre cine era vorba. Să aflu dacă nu aveam s-o mai revăd pe Shazad. Sau pe Hala. Sau pe unul dintre gemeni. Dar sultanul nu se uita la mine. Era cu ochii la Rahim. Aștepta o reacție?

— Data viitoare vreau unul viu ca să-l interogăm. Soldații tăi din Iliaz par bine instruiți. Pune-l pe Lord Bilal să trimită jumătate dintre ei să se alăture gărzilor orașului în patrulă.

Umerii mi s-au relaxat de ușurare.

— Cum dorești, tată.

Rahim nu a așteptat să fie lăsat să plece. Doar a făcut o plecăciune rapidă în fața tatălui său, apoi s-a răsucit pe călcâie.

Și atunci am rămas doar eu cu el. S-a scurs un moment lung de tăcere. Credeam pe jumătate că sultanul uitase de mine. Eram pe cale să-i atrag atenția că nu-mi îngăduise să plec când sultanul a vorbit din nou.

— Tu ești de la capătul deșertului.

Nu era ceea ce așteptam.

— Chiar de la capăt, am încuviințat.

Dincolo de Dustwalk nu mai erau decât munți de nelocuit.

— Se spune că sângele poporului tău e mai plin de povești vechi decât în alte părți.

Măcar asta era adevărat. De aceea știuse Tamid cum să-l controleze pe Noorsham. Cum să ia un djinn prizonier. Toate lucrurile pe care nordul le uitase.

— Cunoști poveștile despre abdali?

Le cunoșteam.

În vremurile dinaintea apariției oamenilor, djinnii își făceau slujitori din țărână. Creaturi simple din lut și animate doar atunci când primeau ordine din partea unui djinn. Nu erau bune de nimic altceva decât să asculte poruncile stăpânilor lor nemuritori.

— Abdalii erau în aceeași măsură creația lor ca noi, totuși textele sacre se referă la oameni ca fiind primii copii ai djinnilor. Acum înțeleg de ce.

Și-a trecut mâinile prin păr lăsându-se pe spate în scaun. Era un gest de exasperare care-mi amintea atât de mult de Ahmed, încât mi s-a făcut dor de el.

— Abdalii nu puteau să fie nici pe departe atât de dificili precum sunt copiii.

— Ar fi totuși ceva mai greu să lași o țară pe mâna lor, mi-a ieșit înainte să-mi înghit cuvintele.

Mă simțeam prea în largul meu cu el. Poate că arăta ca Ahmed, dar nu era el. Însă sultanul m-a luat prin surprindere.

— Destul de adevărat. Deși ar fi mai ușor de guvernat o țară plină de abdali. N-ar fi nevoie să încerc permanent să-i conving că ceea ce fac e cel mai bine pentru ei.

Una dintre hărțile fixate în spatele lui înfățișa întreaga lume. Mirajiul era în mijloc. Amonpourul ne înghesuia la graniță din toate părțile. Gallandie se întrezărea la nord, înghițind țările înaintând spre Jarpoor, Peninsula Ionică și Xicha, țara care-i adăpostise pe Ahmed, Jin și Delila ani de zile. Albis era o fortăreață care împiedica Galandie să se extindă pe mare și Gamanix pe uscat. Era o lume mare.

— Populația din Miraji se revoltă împotriva gallanilor, albishilor, xichienilor, a tuturor prietenilor și dușmanilor noștri străini.

Am înghițit în sec și am simțit durerea din gât după ce aproape murisem sugrumată de un astfel de străin.

— Atunci, nu reînnoi alianța cu ei.

Știam că depășisem măsura. Mi-am dat seama de îndată ce mi-au ieșit vorbele din gură. Însă sultanul nu s-a mâniat pe mine cum făcuse cu fiii lui. Nu a rânjit batjocoritor la mine. Nu a încercat să-mi dea explicații cum făcuse când stăteam față în față la cină în camera alăturată.

— Ești liberă să pleci, Amani.

Cumva, a fost mai rău decât orice altceva ar fi putut spune.

CAPITOLUL 31

— Cred că se duc.

Leyla îmi inspecta semnele de pe gât. Înfloriseră într-un colier spectaculos de amprente vineții până în ziua următoare.

— Ar trebui să treacă până la Auranzeb.

Asta părea să fie cea mai mare grijă a celor din harem în legătură cu mine. Că semnele incidentului care aproape că-mi adusese moartea nu se asortau cu halatul. În partea opusă a grădinii, am văzut două femei șușotind acoperindu-și gura cu mâinile, aruncând priviri spre mine. Dumnezeule mare, uram locul ăsta! Mâinile blânde ale Leylei s-au dat la o parte.

— Cred totuși c-ar trebui să te duci la Tamid; s-ar putea să-ți dea ceva pentru asta.

— O să supraviețuiesc.

A făcut ochii mari, dintr-un motiv nerostit.

— Ce e? am întrebat-o.

— Rahim mi-a spus despre Auranzeb. Despre plecarea de aici. Doar că… n-aș vrea să-l las pe Tamid în urmă.

Am tresărit. Îi povestise Tamid despre mine? Că exact asta făcusem? Era o împunsătură menită să adâncească și mai mult rana aceea veche? Dar nu părea să fie niciun fel de răutate în cuvintele ei.

Leyla a plecat capul, dându-și emoționată părul după ureche și evitându-mi privirea. Era îndrăgostită de Tamid. Sau cel puțin credea că este. Avea totuși aproape șaisprezece ani. Și-și petrecuse toată viața închisă într-un palat. Tamid era probabil unul dintre primii bărbați de vârsta noastră pe care-i întâlnise vreodată și care nu era frate cu ea. Nici nu era de mirare că se îndrăgostise de el.

Iar el era inteligent și blând. Nu era de mirare că într-adevăr se îndrăgostise de el.

Și avea dreptate. Nu puteam să-l las în urmă a doua oară.

•

Când Sam a pătruns prin zid în noaptea aceea, avea o buză spartă și pășea ca și când s-ar fi lovit la coaste. Era singurul semn pe care mi l-a adus că lucrurile se apropiau de punctul

culminant dincolo de ziduri. Întotdeauna îmi aducea doar vești bune despre rebeliune. Că orașul Saramotai era în siguranță. Că o ambuscadă avusese succes. Că delegația care mergea să inspecteze rămășițele fabricii din Dustwalk nu ajunsese până acolo.

— Acum vrei să scot patru oameni din palat, iar eu am doar două mâini, a zis Sam scărpinându-și zganca de la buză.

I-am dat mâna la o parte. Avea să-și facă cicatrice.

— Trei oameni.

— Patru, a spus Sam. Te pun și pe tine la numărătoare. De cât timp mă cunoști? Încă mai subestimezi curajul Banditului-cu-ochi-albaștri?

Și-a aruncat sheema peste umăr. Aceasta s-a agățat în crengile copacului de lângă Zidul Plângerii.

— Mi se pare mie sau ai devenit și mai ridicol?

Era tipic pentru Sam să evite orice părea câtuși de puțin serios. Precum posibilitatea reală ca eu să nu pot fugi cu ei de Auranzeb.

— Ridicol de îndrăgostit de tine.

Reușise să-și recupereze sheema cu oarecare demnitate. Mi-am dat seama că încerca să mă facă să râd. Și funcționa.

— Nu ești îndrăgostit de mine, ești…

Îndrăgostit de altcineva. Aproape că mi-a scăpat, dar m-am oprit la timp. Sam petrecea mult timp lăudându-se cu cuceririle lui. Eram mai mult decât sigură că jumătate dintre ele erau invenții. Dar nu-l auzisem niciodată vorbind de cineva anume de care să-i pese cu adevărat. Acum îi cercetam fața, căutând un indiciu de adevăr. Dar eu eram cea cu ochi trădători, nu el.

— Pari extrem de sigură de tine, frumoasa mea prietenă.

Era foarte țanțoș când și-a pus mâinile pe copac în jurul meu.

— Vrei să punem pariu?

Mi-am dat seama că voia să mă sărute. Sau voia să cred că asta făcea. Să-mi demonstreze vreo tâmpenie.

— Îți sângerează buza.

Am întins mâna spre rană, dar Sam mi-a prins mâna în joacă și s-a aplecat puțin mai tare. Nu simțeam nimic. Nu ceea ce simțeam când Jin se uita la mine așa cum o făcea Sam. Sau cum se prefăcea că se uită. Niciun val de căldură care să-mi invadeze tot corpul. Lumea din jurul lui era în continuare la fel de clară ca înainte să mă atingă. Nu era Jin. Dar el era aici și Jin nu era.

Râsul era inconfundabil. Am întors amândoi capul, despărțindu-ne înainte ca gura lui s-o atingă pe a mea.

Ayet era în poarta grădinii de la Zidul Plângerii, cu capul pe spate, către cer, hohotind de râs ca și cum mulțumea cerurilor pentru darul ce-i fusese trimis. Șaptesprezece ani de instincte căpătate în deșert s-au trezit în pieptul meu. Numai că acum nu eram în deșert. Și acesta era un tip diferit de pericol.

— Știi, în tot timpul ăsta în care căutam o cale să te țin departe de patul soțului meu, a spus Ayet, nu m-am gândit niciodată că ar fi atât de incredibil de *evident* ca asta. Ești doar una dintre sutele de femei din harem suficient de *proaste* să-și găsească un iubit.

— Ayet…

Am făcut un pas în față, iar ea unul în spate. M-am oprit, conștientă că putea s-o ia la fugă ca un animal speriat în orice clipă și să mă dea de gol.

— Nu face asta. Nu e…

— O, e mult prea târziu pentru negocieri, Amani.

Pe urmă, s-a întors în loc și a fugit înapoi în harem.

— Ei bine, a spus Sam, se pare că am putea să avem o problemă.

•

Mai erau câteva ore până când sultanul și Kadir se întorceau după întâmpinarea regelui gallan. După ce-l mințeau și-i spuneau că Rebeliunea îi omorâse ambasadorul. Doar câteva ore ca s-o opresc pe Ayet înainte să apuce să-i dea vestea soțului ei. S-o opresc sau să-i scot pe toți de acolo.

Sam plecase în goană înapoi în tabăra rebelilor să ceară ajutor. Încă nu știam unde se află și eram recunoscătoare pentru asta. Dacă sultanul îmi ordona să-i spun, neștiința mea mă ajuta măcar să câștig timp. Dar era totuși nevoie să fie pregătiți să fugă.

Între timp, eu aveam să încerc s-o opresc pe Ayet.

Dacă era o persoană care reprezenta o amenințare mai mare decât Ayet, aceea era Shira. Și ea era încă în picioare. Trebuia să aflu cum. Shira făcea schimb de informații. Avea ceva care o ținea pe Ayet la distanță. Și aveam nevoie să aflu ce.

Am alergat către mijlocul haremului, cu respirația întretăiată. Ceva era diferit. Am simțit imediat. Am zărit-o pe Leyla, cu părul

negru strâns deasupra gâtului, privind către grădină și rozându-și degetul mare.

— Leyla, am zis repezindu-mă spre ea, ascultă-mă: Ayet tocmai a aflat – e complicat. Dacă le spune tatălui tău sau lui Kadir, nu o să te mai putem scoate din palat de Auranzeb cum plănuiam. Așadar, trebuie să fii pregătită să pleci în seara asta dacă îți spun s-o faci. Și trebuie s-o găsesc pe Shira, am rezumat eu în grabă. Știi unde este?

Leyla părea speriată în timp ce-i spuneam toate informațiile. Dar s-a agățat de ultima întrebare.

— Sultima? Stă să nască. Cineva i-a trimis vorbă lui Kadir.

Mi-am dat seama că asta era. Asta era agitația continuă care cuprinsese haremul. La naiba! Prost moment.

— Leyla, unde e?

Strigătele Shirei au devenit mai puternice când am intrat fugind pe coridor. Mai erau câteva femei din harem în fața ușii, cu mâinile întinse în rugăciune. O servitoare a ieșit în grabă, ducând o cârpă îmbibată de sânge. Strigătele Shirei au ieșit odată cu ea. Apoi ușa s-a trântit din nou, înăbușindu-le.

Deodată, liniștea s-a lăsat ca un bolovan în odăile Shirei.

Mi-am ținut respirația. Încercam să număr bătăile de inimă în timp ce liniștea se prelungea. Așteptam. Așteptam să fie întreruptă. De un strigăt. De o acuzație. De o moașă care ieșea să ne spună că Shira nu supraviețuise.

Plânsetul copilului a fost cel care i-a pus capăt.

Am lăsat să-mi scape un oftat de ușurare. Nici măcar n-am apucat să-l duc la capăt, când s-a auzit alt țipăt.

De data asta, nu era al Shirei.

Am țâșnit glonț spre ușă, deschizând-o. Shira era prăbușită într-o movilă de păr asudat și cârpe însângerate, strângând la piept o legăturică, cu genunchii ridicați în jurul copilului ca și cum putea să-l protejeze. Cele trei femei din jurul ei se holbau ca împietrite. A patra s-a sprijinit de un perete, ducându-și mâinile tremurătoare la gură.

Am făcut încă un pas înainte până când am văzut bine legăturica pe care o ținea Shira. Băiatul nu avea ochii albaștri ai lui Sam. Avea păr albastru. Ca al lui Maz. Un albastru aprins, puternic. Ca miezul cel mai fierbinte al flăcării.

Nu era fiul lui Sam. Era al unui djinn. Shira născuse un demdji.

Deodată, Leyla și Rahim nu mai erau cei mai importanți oameni de scos de acolo.

— Shira, am zis aplecându-mă lângă ea, poți să mergi?

Shira și-a desprins în sfârșit ochii de copil:

— Pot să fug dacă trebuie.

Oricât de mult îi șlefuise orașul accentul, acum se simțea nealterat. Vorbea ca în Dustwalk, fără îndoială. S-a ridicat încet de pe pat, fără să tremure măcar. Nu o văzusem niciodată pe Shira arătând atât de impresionant. Lăsase o impresie aparte în postura de sultimă, în hainele elegante și aroganța nemeritată. Dar era diferit față de ferocitatea pe care o arăta acum, înfășurată în cearșafurile și halatul distrus, ținându-și fiul în brațe.

— Atunci, hai să mergem.

Lipsa paznicilor din harem o făcuse pe Shira să se teamă pentru viața ei de când rămăsese însărcinată, dar poate că asta avea să-i salveze viața acum. Nu avea cine să ne oprească în vreme ce ieșeam din camerele ei. Mamele, surorile, soțiile, fiii, servitoarele – toți se holbau amuțiți, neștiind ce să facă. Deși eram sigură că cineva se gândise să fugă după ajutor.

Nu aveam prea mult timp. Dar aveam puțin. Inima îmi bătea cu putere.

— Shira.

M-am uitat pe după un colț. Era o grădină plină de flori, acum goală. Ne apropiam de Zidul Plângerii. Mă rugam doar ca Sam să fie acolo să ne ajute când ajungeam.

— Trebuie să știu. Cu ce-ai avut-o pe Ayet la mână în toate lunile astea? Ce știai de o ținea departe de tine?

Shira s-a împleticit și am prins-o.

— O să-ți spun dacă mă scoți vie de aici, a glumit ea.

Chiar și acum, cu un picior în groapă, Shira era negustorul din harem.

— Shira, te rog.

— Un soț, a răspuns Shira în sfârșit. Alt soț, dincolo de zidurile haremului. I-a pus otravă în mâncare după ce el i-a rupt două coaste. A mituit pe cineva să treacă de… inspecție.

Încerca să o spună delicat.

— Câteva vorbe adevărate la urechea sultimului și aș fi putut s-o fac să dispară. O funie de mătase în jurul gâtului în timpul

somnului și apoi avea să fie aruncată în mare. Așa se întâmplă atunci când sultimul vrea să le facă să dispară în liniște.

M-am agățat de vorbele ei. Trebuia să ajung la Ayet înainte să ajungă ea la Kadir. Trebuia să-i spun că puteam să o distrug dacă încerca să mă deconspire.

Aproape ajunseserăm la Zidul Plângerii. Atât de aproape de libertate.

Am auzit zăngănitul familiar al tocurilor de pistoale de la cingătoare. Sunetul cizmelor izbind pământul.

În câteva clipe, eram înconjurate de bărbați în uniformă, însoțiți de sultan și sultim.

Kadir și-a croit drum printre oameni. A înaintat spre Shira. Am dat să mă așez între sultim și verișoara mea. Dar doi soldați l-au înșfăcat mai înainte. Kadir a început să se zbată între ei.

— *La o parte*! E soția mea. O mincinoasă și o târfă, se zvârcolea Kadir. E dreptul meu să fac cu ea ce cred de cuviință. Și o s-o fac să-și verse sângele pentru trădarea ei.

Shira a mutat copilul la piept, privindu-l fix pe Kadir, mai neînfricată decât o văzusem vreodată:

— Am făcut-o să rămân în viață. Pentru că ești un bărbat viciat, prost și impotent.

Kadir s-a aruncat spre ea. Sultanul a făcut un gest scurt din încheietură și Kadir a fost tras înapoi de soldați.

— Duceți-l pe fiul meu într-un loc unde poate să-și recapete cumpătul.

— *Soția* mea…, a început Kadir, dar sultanul i-a tăiat vorba.

— Astea sunt treburi de conducători. Nu de soți meschini.

Am auzit protestele lui Kadir în timp ce era târât prin grădină.

— Știi care e pedeapsa pentru încălcarea jurămintelor de căsătorie, Shira.

Vocea sultanului era calmă, în timp ce strigătele lui Kadir se stingeau. Mi-a apărut în gând imaginea unui moment asemănător, de-acum cincisprezece ani: Delila luată pe sus, în timp ce sultanul își încleșta mâinile pe gâtul mamei lui Ahmed.

— Kadir nu va concepe *niciodată* un copil. Nu poate. Și cred că știi și tu asta, Înălțimea Ta, a spus Shira îndreptându-se de spate. Am făcut ce trebuia să fac pentru țara noastră.

— Cred că o parte din tine e încredințată că asta ai făcut, a spus sultanul. Mi-ai plăcut întotdeauna, Shira; ce păcat! Ai fost mai deșteaptă decât majoritatea. Am auzit că-ți place să închei

târguri. Mai am unul singur pentru tine. Viața fiului tău, în schimbul numelui acelui djinn care îi este tată.

— Shira…, am avertizat-o.

Dar era prea târziu.

— Fereshteh.

A ridicat bărbia sfidătoare, fără să-și dea seama că tocmai îi dăduse sultanului încă un nume adevărat de djinn.

— Mi-a spus că o să mă facă mama unui conducător. A unui prinț adevărat. A unui sultan măreț. Un sultan mai măreț decât poate Kadir să spere că o să ajungă vreodată.

Niciodată până atunci nu văzusem nesiguranță pe fața sultanului. Dar s-a ivit acolo, preț de o clipă. Și nu puteam să-l condamn. Un adevăr din gura unui djinn era un lucru puternic. Dacă Shira nu mințea, poate că ținea în brațe un viitor conducător.

— Fereshteh, a repetat sultanul. Bine. Ia copilul, Amani.

A fost un ordin și mă împotriveam deja dorinței brațelor mele de a se supune.

— Ce-o să se întâmple cu Shira?

Brațele mi se mișcau fără să vreau. Sultanul nu semănase niciodată atât de mult cu Ahmed ca în clipa aceea. Avea aceeași față ca Ahmed când îmi spunea ce știa că nu vreau să aud, dar care trebuia totuși făcut.

— Te rog, am spus.

Shira îi șoptea fiului său, făcându-i promisiuni pe care nu avea să le poată ține. Agățându-se de singurele momente pe care avea să le aibă alături de copilul ei. Gândurile mi se învălmășeau, încercam să găsesc ceva. O cale de scăpare, orice. Dar eram prinse în cursă. Din unele situații, pur și simplu, nu puteai să scapi. Aveam copilul ei în brațe.

— Te rog, n-o omorî.

Ochii verișoarei mele s-au întâlnit cu ai mei. A întredeschis buzele. Cuvintele sultanului mi-au revenit în minte. Shira se pricepea să se târguiască. Și mai avea un lucru de dat la schimb. O ultimă monedă cu care putea să încerce să-și răscumpere viața. Pe mine. Putea să-l dea sultanului pe Banditul-cu-ochi-albaștri și întreaga Rebeliune, în schimbul vieții ei.

Acum putea să mă distrugă. Eu nu aveam nimic.

— Numele lui e Fadi, a spus ea.

Fadi era numele bunicului nostru. Numele pe care-l avuseseră mamele noastre înainte să se mărite.

— Închideți-o! a poruncit sultanul imperturbabil, întorcându-se deja cu spatele.

Uitând deja de ea, acum când nu mai era decât o altă fată inutilă din harem.

— Amani, vino cu mine! Adu copilul.

Fadi plângea tot mai tare în brațele mele, pe măsură ce ne îndepărtam de mama lui.

CAPITOLUL 32

DJINNUL TRĂDĂTOR

Într-un timp pe care doar nemuritorii și-l mai amintesc, lumea era neschimbată. Soarele nu răsărea, nici nu apunea. Marea nu avea flux și reflux. Djinnii nu cunoșteau teama, bucuria, jalea sau durerea. Nimic nu trăia sau murea. Totul exista, pur și simplu.

Apoi a venit Primul Război.

A adus cu el zorii și amurgul. A adus cu el largul mării, văile și munții noi. Și, mai important decât orice, a adus omenirea.

Oamenii au fost făcuți dintr-o scânteie de foc de djinn, dar nu ardeau pentru totdeauna. Și asta părea să fie cea mai semnificativă diferență. Asta schimba totul. Nu existau, pur și simplu. Se nășteau și mureau. Și în acest timp simțeau atât de mult, încât îi atrăgeau pe nemuritori la ei, deși erau doar scântei din marile focuri ale djinnilor.

Când războiul s-a terminat, djinnii din marele deșert s-au adunat și au privit la lumea schimbată. La pământul care fusese al lor. Războiul se sfârșise. Muritorii își îndepliniseră menirea. Luptaseră. Muriseră.

Apoi s-au înmulțit.

Djinnii au privit uluiți cum oamenii construiau ziduri și orașe, clădindu-și o viață în afara războiului. Au găsit noi războaie pe care să le poarte. Djinnii s-au întrebat dacă era înțelept să-i lase pe oameni să continue. Djinnii îi făcuseră pe muritori; acum, când războiul se terminase, puteau să-i distrugă dacă doreau.

O parte dintre djinni spuneau că omenirea își atinsese scopul. Oamenii nu puteau decât să provoace necazuri. Era mai bine să-i mistuiască acum, pe toți deodată. Să-i întoarcă în țărâna din care fuseseră făcuți înainte să o cotropească.

Djinnul Fereshteh era de acord. Lumea era mai simplă înainte de apariția muritorilor. Își văzuse propriul fiu, născut de o femeie muritoare, supraviețuind în multe bătălii împotriva creaturilor Distrugătoarei de Lumi, doar ca să moară mai apoi într-o încăierare cu alt muritor. Și, cu toate că djinnii uitaseră repede

să se teamă de moarte când Distrugătoarea de Lumi a fost înfrântă, uitau mai greu acest lucru nou pe care oamenii îl numeau suferință. Părea o trăire prea vastă pentru a fi cuprinsă de un djinn care era nemuritor.

Dar djinnul Darayavahush s-a împotrivit să-i distrugă. A spus că oamenii trebuie lăsați să trăiască. Își câștigaseră dreptul să împartă pământul cu ei învingând-o pe Distrugătoarea de Lumi. Erau remarcabili; căzuseră în valuri pe sute de câmpuri de luptă, dar continuaseră cumva să stea în calea armatelor Distrugătoarei de Lumi. O asemenea dorință de supraviețuire nu trebuia ignorată.

Djinnii s-au contrazis pe măsură ce treceau anii și o generație de oameni se schimba cu alta. S-au certat în vreme ce orașe se înălțau în locuri unde nu mai fusese până atunci și noi conducători le urmau celor vechi la tron. În timp ce muritorii uitau treptat de timpul Distrugătoarei de Lumi.

În cele din urmă, când ultimii muritori care trăiseră să vadă Primul Război au murit, djinnii s-au adunat în casa unuia dintre ei care revendicase drept domeniu al său un vechi câmp de luptă, un loc unde pământul fusese despicat într-o vale uriașă, unde niciun alt djinn nu voia să trăiască. Au decis să voteze. Urmau să arunce câte o piatră neagră în apă dacă erau de părere că era cel mai bine să distrugă omenirea și o piatră albă dacă voiau să lase muritorii să trăiască.

Pietrele s-au adunat, negre, apoi albe, una după alta, până când ambele tabere erau perfect egale și doar djinnul Bahadur a rămas să dea votul care să hotărască soarta întregii omeniri.

Fereshteh era sigur că Bahadur avea să voteze cu tabăra lui. Și Bahadur își văzuse primul copil muritor pierind. O fiică cu ochi albaștri și soarele în mâini pe care oamenii o numeau prințesă, unul dintre cuvintele lor aiurite pe care le foloseau ca să pretindă că vreunul din ei era mai puternic decât altul. Cu siguranță, și Bahadur simțise aceeași durere ca Fereshteh. Ar fi vrut la fel de mult să se termine totul.

Și totuși, când Bahadur a aruncat în sfârșit piatra, aceasta era albă ca laptele. Tabăra lui Fereshteh a pierdut. Și atunci toți djinnii au făcut un jurământ – ca niciunul dintre ei să nu distrugă omenirea. Și, pentru că erau djinni, jurământul era adevărat.

Au trecut secole de atunci.

Fereshteh nu știa câte anume, căci nu le numărau decât cei ale căror zile erau numărate. La început, a încercat să stea departe de oameni. Însă aceștia se schimbau neîncetat. Era greu să nu-i urmărești. De câte ori credea că se săturase de ei, aceștia făceau ceva nou. Construiau ceva nou, uneori din nimic. Palatele se înălțau mai sus decât înainte. Șinele de tren îi purtau dincolo de deșert. Muzica părea să le răsară în minte și să le ajungă la degete. Și, din când în când, Fereshteh nu mai putea rezista tentației. Dar timpul l-a învățat metode prin care să evite suferința. Nu avea niciodată grijă de copiii pe care îi dăruia femeilor muritoare. Nu-l interesa să vadă cum vlăstarii lui erau distruși de lumea pe care ceilalți djinni o lăsaseră să trăiască în continuare.

Apoi a venit o zi când Fereshteh și-a auzit numele strigat cu un ordin la care nu putea să nu se supună. Și așa a ajuns să devină prizonier în fața unui sultan și a unui demdji. Un demdji care ținea un copil pe care Fereshteh îl însemnase ca fiind al lui, deși uitase deja de mama copilului. Era mai ușor așa.

Dar își amintea de toți copiii lui. Și își amintea de durerea pe care o simțise când fiecare dintre ei murise. Așadar, când sultanul a amenințat copilul cu un cuțit și i-a cerut numele celorlalți djinni, a cedat cu ușurință. Nu putea să privească cum o scânteie din el murea.

Mai întâi, i-a dat numele lui Darayavahush. I-a spus sultanului doar numele acelor djinni care fuseseră atât de proști, încât să creadă că omenirea era inofensivă și că merită salvată. Cei care votaseră să-i lase pe oameni să trăiască. Jumătate din djinnii din deșert.

Și a râs în timp ce, unul câte unul, deveneau prizonierii ființelor pe care aleseseră să le lase să trăiască.

CAPITOLUL 33

Sultanul fusese destul de periculos cu un singur djinn. Acum avea o armată întreagă. Poate că ei creaseră omenirea ca să le poarte războaiele, dar erau povești și despre ce se întâmpla când nemuritorii intrau în războaiele oamenilor. Cuceritori nemiloși care-i înlănțuiau în fiare și le foloseau puterile împotriva popoarelor neajutorate. Eroi care-i câștigau pe djinni de partea lor cu ușurință și-și zdrobeau dușmanii. Indiferent care erau împrejurările, nemuritorii erau de neoprit.

Gândurile mi se învălmășeau în minte ca o furtună în timp ce sultanul mă conducea înapoi în harem cu o mână fermă pe spatele meu. Erau prea multe de făcut și nu aveam destul timp.

Trebuia să-i dau lui Sam vestea despre djinni. Și trebuia să mă asigur că Fadi, care plângea în brațele mele, era în siguranță în palat. Trebuia să găsesc o cale de a o salva pe Shira. Și trebuia s-o fac înainte ca Ayet să mă dea în vileag sultanului. Faptul că Shira născuse atrăsese atenția tuturor, dar era doar o chestiune de timp înainte ca Ayet să-l convingă pe Kadir sau pe altcineva să o asculte și ca sultanul să afle că eram Banditul-cu-ochi-albaștri. Și atunci totul avea să se termine. Trebuia să fac tot posibilul să-i ajut înainte să se sfârșească.

— Tată.

Rahim mi-a întrerupt șirul gândurilor. Se apropia de noi pe coridor, cu gulerul descheiat, cu părul vâlvoi, urmat de două servitoare. Se iveau zorile, dar el arăta ca și cum nu dormise deloc toată noaptea. Și el avea să dea de bucluc dacă Ayet mă dădea de gol. Ce făcea aici?

— O vorbă doar.

L-a tras pe tatăl lui deoparte, ca să nu-i pot auzi, aplecându-se să-i spună ceva în șoaptă, în tir rapid. Deodată, am devenit neliniștită. Era încă aici și Rahim n-ar fi acceptat sub nicio formă să pună în pericol viața Leylei. Ar fi ales-o pe ea în locul meu într-o clipită. Nu mă îndoiam de asta. Așa cum aș fi făcut și eu pentru oricine din cadrul Rebeliunii, în locul celor doi. Nu-i purtam pică pentru asta. Dar nici măcar nu-mi trecuse prin

minte c-ar putea să-și salveze propria piele vânzând-o pe a mea, în loc s-aștepte ca Ayet să facă asta cu noi.

— Iertați-mă.

Cele două servitoare care-l însoțeau pe Rahim au pășit în fața mea, împiedicându-mă să-l văd pe așa-zisul meu aliat. Una dintre ele, cu capul plecat, s-a întins așteptând să i-l dau pe Fadi, aflat în brațele mele.

— Nu, am zis trăgându-l pe Fadi mai aproape de inima care-mi bătea nebunește.

Nu aveam de gând să-l predau. Poate nu mai apucam să fac nimic altceva înainte să fiu descoperită, dar nu aveam de gând să las încă un demdji să fie înghițit de harem și să dispară.

— Trebuie să fie hrănit, a spus a doua servitoare cu o nuanță de exasperare în glas. Nu e momentul să fii dificilă.

Era atitudinea cea mai apropiată de insolență pe care-o văzusem vreodată la o servitoare din harem. M-a făcut să mă uit mai bine la ea, dar, în ciuda vocii, avea capul plecat în semn de respect. O spusese destul de tare să atragă privirea sultanului.

— Dă-i-l, Amani, mi-a ordonat neatent sultanul, continuând să discute cu Rahim.

Am încercat să-i surprind privirea peste umărul tatălui său, dar, judecând după atenția pe care mi-o dădea, părea că Rahim nici nu mă cunoștea.

— E în regulă, a spus cealaltă servitoare cu o voce, la fel, familiară, deși eram sigură că nu o mai văzusem în harem până atunci. O să avem mare grijă de el.

În clipa aceea, când sultanul s-a întors în întregime cu spatele la noi, prima servitoare a îndrăznit să ridice capul și m-am pomenit față în față cu Hala.

Își ascundea cu o nălucire pielea aurie, dar fără îndoială că era ea. Era tulburător; îmi era în același timp întrutotul cunoscută și complet străină. Pomeții ei ridicați, aroganți, și nasul lung erau inconfundabile, dar părea mai tânără și mai vulnerabilă fără învelișul auriu.

Și cealaltă servitoare. Am privit-o cu mai multă atenție. Era ceva în neregulă cu ochii ei. Nu aveau negrul de deșert pe care ar fi trebuit să-l aibă. În schimb, aveau culoarea aurului lichid.

Imin.

Inima îmi bătea cu putere. Ceva se pusese în mișcare. Dar nu eram sigură ce anume.

Imin mi-a făcut cu ochiul. A fost atât de rapid, încât, dacă sultanul ar fi observat, ar fi crezut că clipise. Am slăbit strânsoarea brațelor care înconjurau copilul și i l-am întins Halei. Da, primisem un ordin, dar nu erau mulți oameni în lume în care să am încredere mai mult decât în Hala în privința lui. Poate că nu avea instincte materne evidente, dar demdjii aveau grijă unii de alții.

N-am avut timp să-i urmăresc dispărând în harem, înainte ca Imin să mă apuce de braț.

— Mergi repede. Și nu privi în urmă.

— Ce se întâmplă? am întrebat în șoaptă în timp ce ne îndepărtam cu pași repezi pe coridor.

Prea repezi, mi-am dat seama. Dacă sultanul își lua fie și o clipă ochii de la Rahim, și-ar fi dat seama că aproape alergam.

— Ceva ce trece drept un plan făcut din scurt, asta se întâmplă. Ia-o la dreapta aici.

Am cotit după un colț și am ieșit din raza vizuală a sultanului. Am înțeles că Rahim nu ne trăda; era o diversiune. Deodată, m-am simțit rușinată c-am crezut că ne-ar trăda atât de ușor.

Până să termine de vorbit cu tatăl lui, sultanul avea să creadă că mă întorsesem în harem. Dacă se întreba măcar.

— Fadi, copilul…, am început eu. Sultanul o să-l caute, trebuie să…

Imin și-a dat ochii peste cap, tăindu-mi vorba.

— Mă crezi sau nu, *putem* încerca să facem un plan fără tine.

Imin a încetinit pasul când am ieșit dintre pereții răcoroși de marmură ai palatului și am intrat într-una dintre grădinile mari și întinse. Era încă dimineață devreme, iar căldura necruțătoare a zilei încă nu se instalase, dar tot am mijit ochii să mă apăr de soare după întunericul criptelor.

Ne-am oprit, ascunzându-ne după un copac, ferite de privirile oricui ar fi trecut pe acolo. Imin și-a scos hainele de servitoare cu un gest scurt. Pe sub haine avea uniforma gărzilor de la palat care fusese făcută pentru cineva mult mai înalt și mai lat în spate. Imin a început să-și tragă mânecile la loc și să-și lărgească catarama de la curea, făcând loc unui trup nou.

— Nu putem să ieșim, pur și simplu, cu un copil din harem. Cineva ar observa c-a dispărut. Asta dacă sultanul n-ar fi încredințat c-a murit. Dacă, să spunem, jumătate din harem l-ar

vedea pe Kadir înecând copilul într-un acces de furie, de exemplu.

Hala putea s-o facă. De asta riscau să o aducă în palat. Nu trebuia decât să-l ducă pe Fadi înapoi în harem și să desfășoare scena în mintea oricui se întâmpla să treacă pe acolo. Putea chiar să bage imaginea în capul lui Kadir dacă asta voia. Putea să-l facă să creadă că-l omorâse cu adevărat. Și, chiar dacă nu ajungea la Kadir, pe cine avea să creadă sultanul: pe zecile de soții și fiice din harem care vedeau totul sau pe fiul cu un temperament violent? Mai ales dacă pruncul nu era nicăieri de găsit.

— Apoi, draga mea soră poate să-l scoată pe poarta palatului și să-l ducă într-un loc sigur, ascunsă de o nălucire.

Imin a scuturat mânecile lungi până i-au căzut peste mâinile mici ale formei sale de femeie.

— E aproape ușor.

Imin avea dreptate. Putea să meargă. Puteam să-l salvăm pe Fadi.

— Și mama lui? am întrebat eu, nerăbdarea crescându-mi în piept. Verișoara mea, Shira – pe ea cum o scoatem?

— Nu o s-o…, a început Imin, apoi s-a oprit repede înainte să apuce să prevestească viitorul.

Dar eu știam ce fusese cât pe ce să spună. *Nu o s-o salvăm pe Shira.* Nu conta dacă o spunea sau nu; se părea că hotărârea era deja luată.

— De ce? am întrebat. Dacă putem să-l scoatem pe Fadi, de ce nu și pe Shira? E clar că Sam tocmai v-a strecurat pe tine și pe Hala prin pereți, ar putea…

— În închisoare sunt gratii de fier peste tot; Sam nu are cum să intre acolo și să iasă cu ea, a spus Imin fără să mă privească. Dar eu pot să te duc *pe tine* acolo ca s-o vezi înainte să fie executată.

Deci pentru asta era uniforma de paznic.

— Vrea să te vadă.

— Ăsta nu e un motiv bun să nu o salvăm.

Imin nu-mi spunea adevărul. Doar că nu știam de ce.

— Dacă Hala ar vrea, ar putea să facă un soldat să descuie celula Shirei și să iasă cu ea de acolo pe sub nasul sultanului. Ceea ce înseamnă că există alt motiv pentru care salvarea ei nu face parte din plan.

Nu era o întrebare.

— De ce?

Imin s-a îndreptat de spate. Se îneca în uniforma de paznic. Arăta ca un copil care se costumase în hainele unui adult. Dar fața dovedea o înțelepciune care-i depășea cei optsprezece ani.

— Pentru că încă n-am renunțat să te salvăm *pe tine.*

Am înțeles dintr-odată. Dacă Shira dispărea, aș fi putut la fel de bine să mă predau. Un copil putea să dispară în mod credibil, dar moartea Shirei nu putea fi înscenată la fel de ușor. Dacă ea dispărea, aveau să creadă că evadase. Și, mai devreme sau mai târziu, sultanul și-ar fi îndreptat privirea spre mine, fata care încercase deja s-o ajute o dată. Și avea să pună întrebări, iar eu aș fi dat de gol Rebeliunea cu un singur cuvânt.

Era ori Shira, ori toți ceilalți.

— Dar Ayet..., am început, vrând să-i spun că fusesem deja descoperită. Că fusesem proastă și neatentă și mă lăsasem prinsă. Că oricum pentru mine totul se terminase.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji din pricina lui Ayet.

Imin a început să-și schimbe forma, ocupând uniforma. Era cu un cap mai înalt decât mine în doar câteva secunde.

— Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns, frecându-și mânios bărbia în timp ce se acoperea de barbă.

— Urăsc chestiile astea.

Oricare ar fi fost soldatul a cărui siluetă o fura, avea o voce făcută să dea ordine, gravă și serioasă.

— Navid și-a lăsat barbă de când am fugit din tabără și acum, când îl sărut, e ca și cum mi-aș freca fața de pânză de sac. Ai noroc, să știi, că Jin se bărbierește întotdeauna.

— Măcar Navid nu dispare din când în când în locuri pe care nu le știi, i-am răspuns.

Mi-am dus mâinile la ochi, încercând să alung epuizarea.

— Deci trebuie s-o lăsăm pe Shira să moară?

— Mie mi se pare că una din voi trebuie să moară, a spus Imin. Dacă vrei cu adevărat, pot s-o salvez. Dar ar trebui să te omor aici și acum ca să nu ne poți trăda.

Bătea darabana cu degetele pe cuțitul de la brâu. Știam că Imin vorbea serios. Ar fi făcut orice pentru rebeliunea asta, la fel ca oricare dintre noi. Și asta însemna inclusiv să mă ucidă.

— Poți să faci mult mai multe lucruri pentru rebeliune dacă trăiești. Iar ea…

Imin a ezitat, ca și cum nu voia s-o spună. Dar era demdji. Trebuia să spună adevărul.

— Ea poate să facă mult mai multe murind.

Chiar și pe timp de vară, în închisoarea palatului nu era cald. Am simțit frigul pătrunzându-mi în oase când eu și Imin am coborât pe treptele tocite de piatră. Paznicul de la ușă nici nu încercase să ne oprească după ce l-a văzut pe Imin în uniformă. Aveam să fim lăsați singuri acolo jos.

Shira tremura într-un colț, purtând aceleași haine în care născuse, cu spatele la ușă. Am făcut un pas spre ea, dar Imin m-a oprit cu o mână pe umăr. Mi-a făcut semn spre celula de lângă cea a Shirei.

Am făcut doar câțiva pași mai aproape și am văzut că ceea părea o grămadă de haine aruncate se mișca. Slab de tot. Doar micile ridicări și coborâri ale respirației. Era o femeie, prăbușită pe o parte, cu părul negru revărsat peste față. Dar recunoșteam halatul pe care-l purta, de culoarea trandafirilor, având cusături în aceeași nuanță a cireșelor prea coapte. Era același pe care-l purtase în ziua aceea în menajerie.

— Ayet?

— Degeaba.

Shira era tot cu spatele spre noi.

— Nu mai vorbește. Ar putea la fel de bine să fie moartă, doar că încă respiră.

La fel ca Sayyida și Uzma. Scoasă din minți. La asta se referea Imin când spunea că nu trebuia să-mi fac griji că Ayet m-ar putea trăda. Shira s-a întors încet, sprijinindu-se de perete ca să se ridice.

— Voiai să știi unde dispar fetele.

A făcut un gest larg, de parc-ar fi arătat un palat cu o cupolă aurită.

— Aici ajungem. Ți-am spus că n-am nimic de-a face cu asta.

Și-a lăsat brațul în jos; i-a căzut moale pe lângă corp.

— Vestea bună e că doar una dintre noi trebuie să moară azi.

— Shira…

— Nu încerca să mă consolezi.

Vorbea pe același ton pe care-l folosea când stăteau pe aceeași podea în Dustwalk, plină de dispreț. Dar nu mă mai păcălea atât de ușor. Era o fată disperată.

— Iar *tu,* s-a răstit la Imin, care stătea pe trepte în spatele meu, să știi că nu-i nevoie să ne urmărești așa. Deja sunt condamnată la moarte. Ce altceva aș *putea* să fac începând de-acum și până la apusul soarelui?

Ei bine, condamnarea la moarte, cu siguranță, nu o făcuse mai politicoasă. M-am gândit să-i spun că Imin era de partea noastră. Dar nu asta conta cu adevărat pentru Shira. I-am făcut un semn subtil din cap lui Imin și s-a retras în sus pe trepte, unde nu ne auzea.

— Așadar…

M-am lăsat pe lângă peretele de lângă celulă așa încât să stăm una lângă alta. În șaptesprezece ani nu-mi aminteam o singură ocazie în care să fi stat așa împreună. Nici în Dustwalk. Nici în harem. De fiecare dată ne înfruntasem față în față. Acum stăteam alături, cu un șir de gratii solide de fier între noi.

— Ai cerut să mă vezi.

— Ironic, nu? Ultima persoană pe care mi-am dorit s-o văd vreodată e ultima pe care o mai văd în viața asta.

— Nu-i nevoie să explici, Shira.

De jumătate de an începusem să-mi dau seama că orice discuție aveam cu cineva din Rebeliune putea fi ultima. Uneori chiar așa era. Dar era mai greu să-mi alung asta din minte când știam sigur că Shira avea să moară.

— Nimeni nu vrea să moară singur.

— O, Doamne sfinte, nu fi atât de jalnică; e deprimant!

Shira și-a dat atât de tare ochii pe spate, încât am crezut că s-ar putea rătăci în fundul capului.

— Nu vreau decât un singur lucru de la tine. Prietenii tăi rebeli au fost aici. Au spus…

A înghițit cu greu în sec, ca și cum încerca să ascundă de mine faptul că spera, chiar și pentru o clipă, ca acesta să nu fie sfârșitul.

— Au spus că nu pot să mă scoată de aici.

O împunsătură de vinovăție mi-a trecut prin inimă. Puteau. Dar mă salvau pe mine în locul ei. Alegeam noua mea familie, în defavoarea celei vechi.

— Dar au spus că pot să-l ajute pe Fadi.

A deschis ochii, prinzându-se cu degetele de gratii.

— N-am devenit sultimă având încredere în toți și-n oricine. Vreau s-o aud de la tine. Nu e mult, dar ești singura rudă de sânge pe care o am aici. Spune-mi că fiul meu e în siguranță.

— Hala l-a scos din palat.

Când vorbele mi s-au rostogolit de pe limbă, am înțeles că erau adevărate.

— Putem să-l protejăm.

În timp ce vorbeam, o încordare pe care nu o observasem i-a părăsit corpul, o teamă pe care o ținuse în oase de prima dată când o văzusem la băi. Se uitase la mine în ziua aceea, la ochii mei de demdji, și înțelesese că avea să fie pierdută în ziua în care năștea? Înainte să cunosc haremul, poate-aș fi întrebat de ce riscase să se culce cu altcineva în afară de soțul ei. Dacă era chiar atât de proastă și arogantă, încât să creadă că nu avea să sufere aceeași soartă ca mama lui Ahmed și Delilei. A tuturor femeilor din harem care se abătuseră în brațele altui bărbat. Dar văzusem destule de când intrasem în harem ca să știu că aici existau și alte moduri de a muri. Ayet era dovada vie.

— De ce n-ai încercat să mă vinzi sultanului ca să-ți salvezi viața?

Mi-a scăpat. Înainte de a intra în Rebeliune, nu credeam că cineva făcea vreodată ceva care să nu fie în propriul interes. Și erau părți din mine de care nu mă puteam desprinde, aflate acolo dinainte de Rebeliune. Părțile care mă țineau în viață.

— Știi cine sunt. Știai că viața ta e ca și pierdută. Dacă supraviețuirea în harem e doar un joc mare, de ce nu ai jucat ultima carte?

Cunoșteam privirea pe care mi-a aruncat-o din zilele petrecute împreună în școala din Dustwalk. Cea pe care o păstra pentru situația în care spuneai ceva deosebit de stupid în oră. Cea cu care se asigura că erai conștient nu doar că ești prost, ci și că ea e mult mai deșteaptă decât tine.

— Sultanul nu face târguri. Toți știu asta. Nu a făcut niciun târg de când a vândut libertatea țării pentru un tron. E o greșeală pe care o faci o singură dată. În schimb, el *ia.* Și ar fi luat informația despre trădarea ta de la mine și am fi fost amândouă moarte. Și vreau ca *una* dintre noi să trăiască. Aș prefera să fiu eu, bineînțeles, dar trebuie să mă mulțumesc și cu tine.

Un zâmbet slab i s-a ivit pe față după gluma făcută în pragul morții. Dar a dispărut repede.

— Când eu nu voi mai fi, vreau ca tu să rămâi cu rebeliunea ta prostească și idealistă, ca să-i distrugeți pe sultan și pe Kadir.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât accentul îi ieșea mai mult la suprafață. Accentul nostru din Ultimul Ținut.

— Pe *ei* îi urăsc și urăsc ce-au făcut. Și aproape am reușit să le iau și tronul.

— Stai.

Am întrerupt-o înainte să-și urmeze gândurile, fără ca eu să înțeleg.

— Cum adică aproape le-ai luat tronul?

— Așa a promis Fereshteh.

A spus-o cu siguranța cu care un copil repeta ceva ce credea cu adevărat. Care nu înțelegea că promisiunile erau doar vorbe. Dar Fereshteh era djinn. Dacă era periculos ca un demdji să facă promisiuni, cât de groaznică era una venită de la un djinn adevărat? O mie de povești despre promisiunile djinnilor, îndeplinite în moduri îngrozitoare și chinuitoare, mi-au năvălit în minte.

— Mi-am dat seama devreme că haremul era un joc de necâștigat. Singurul mod *adevărat* prin care poți să câștigi e să devii mama nu doar a unui prinț, ci a unui sultim. Însă Kadir nu poate procrea niciun prinț. Iar Fereshteh era, pur și simplu, acolo într-o zi, în grădinile haremului. Ca și cum a ieșit dintr-o poveste și a apărut în viața mea să mă salveze. Și a spus că poate să-mi dăruiască un fiu. Și, dintr-odată, aveam modul a de câștiga jocul de necâștigat. De a supraviețui momentului în care Kadir avea să se sature de mine în patul lui și de a deveni sultima, a continuat, cu ochi gânditori. Și când l-am atins s-a transformat din foc în carne. Și m-a întrebat ce mi-aș dori pentru copilul nostru.

— Cum adică ce ți-ai dori? am întrebat cu gura uscată.

Shira a deschis ochii înroșiți de parcă cineva o trezise când era pe punctul să adoarmă.

— A spus că poate să-mi îndeplinească o dorință pentru copilul lui. Toți djinnii pot.

— Shira, am spus, alegându-mi cu grijă cuvintele. Ai auzit poveștile, așa cum le-am auzit și eu. O dorință de la un djinn…

— În povești, oamenii *fură* dorințele. Amăgesc, mint și înșală ca să găsească o cale ușoară de a-și schimba norocul. De asta djinnii le deformează. Hoții nu prosperă din dorințele lor. Dar dacă dorința e oferită…

Atunci nu era nevoie să o deformeze. Puteau să dea cu adevărat unui om ceea ce-și dorea.

— Ți-ai dorit mai mult decât un prinț.

Dar n-o mai urmăream întrutotul pe Shira. Gândurile îmi alergau din nou către nisipurile din Dustwalk. Către mama mea. Dacă i se dăduse ocazia să-și dorească ceva, ce-și dorise pentru mine? Ce mare hatâr îi făcuse tatăl meu pentru mine?

— Ți-ai dorit ca fiul tău să fie sultan.

— Singurul mod prin care câștigam jocul.

Shira și-a lăsat capul pe spate, pe zidul rece de piatră, cu un mic oftat care i-a scăpat printre buze. Atunci au început să curgă lacrimile.

— Mi-am dorit să fiu mama unui conducător. Nu ar mai fi fost nevoie să mă zbat să supraviețuiesc. Puteam avea tot ce mi-am dorit vreodată.

Cuvântul unui djinn era adevărat. Dacă Fereshteh îi promisese Shirei că Fadi avea să fie sultan într-o zi, ce însemna asta pentru Ahmed?

— Dar am pierdut.

Lacrimile i se scurgeau pe obraz. Nu o văzusem niciodată pe Shira plângând. Părea cumva nefiresc.

— Shira, vrei să plec?

— Nu, a spus, deschizând ochii. Ai dreptate. Nimeni nu vrea să moară singur.

Mă așteptam să mă doară. Dar nu aveam în suflet decât mânie. Și, deodată, m-am înfuriat. Și nu știam pe ce anume eram furioasă. Pe mine însămi, că nu am scos-o de acolo suficient de repede. Pe ea, că fusese atât de proastă, încât să se lase prinsă. Pe sultan, că ne făcuse asta amândurora.

— Ar fi trebuit să-mi pun altă dorință, a spus ea într-un târziu când a încetat să plângă.

Când a redeschis ochii, era un foc acolo pe care nu-l mai văzusem la ea. Unul care, mi-am dat seama brusc, fusese dintotdeauna acolo. În Dustwalk, când credeam că eram singura care-și dorea atât de mult să scape. În harem, când credeam că

numai eu ascundeam ceva. Doar că ea se ascunsese mult mai bine decât mine.

— Spune-mi că o să câștigați, Amani. Că o să-i ucideți pe toți. Că o să luați țara înapoi din mâna lor și că fiul meu o să fie în siguranță într-o lume care nu vrea să-l distrugă. Asta e dorința mea adevărată. Spune-mi asta.

Am deschis gura și am închis-o la loc, căutând cuvintele. Era un joc periculos să spui adevărul. Erau atât de multe cuvinte pe care voiam să le spun! *Fiul tău nu va păți nimic rău. Nu o să las să se întâmple asta. Fiul tău o să trăiască liber și o să crească puternic și deștept. O să apuce să vadă stăpânirea asta îngrozitoare cum se prăbușește. O să apuce să vadă tiranii căzând și eroii ridicându-se în locul lor. O să aibă copilăria pe care noi n-am putut-o avea. O să alerge până-l dor picioarele dacă așa vrea, urmărind orizontul, sau o să prindă rădăcini aici dacă așa preferă. O să fie un fiu cu care s-ar mândri orice mamă și nu o să i se întâmple nimic rău în lumea pe care o s-o clădim când tu n-o să mai fi.*

Era periculos să-i promit ceva din toate astea. Eu nu eram un djinn atotputernic; nu puteam face promisiuni. Tot ce-am putut să spun a fost:

— Nu știu ce-o să fie, Shira. Dar știu pentru ce lupt.

— Ar fi bine să știi, a spus Shira sprijinindu-și capul de metalul rece. Pentru că eu o să mor pentru asta. Asta am dat în schimbul rebeliunii voastre.

Lacrimile i se uscaseră acum.

— Le-am promis că, dacă îmi scot fiul de aici, o să arăt orașului cum moare o fată din deșert.

•

Mulțimea din piața din afara palatului era agitată și vuia de zgomot. Puteam s-o aud înainte să ajung măcar în balconul din fața palatului. Aproape se înserase și o luaseră pe Shira. Îi oferiseră haine curate, dar le refuzase. Nu fusese târâtă; nu se luptase și nu se văicărise. Se ridicase când au venit după ea, ca o sultimă care merge să-și întâmpine supușii, nu ca o fată care avea să moară.

Mă făcuse să-i promit că voi rămâne cu ea până la sfârșit. Poate că nu o puteam urma pe eșafod, dar nu aveam să-mi încalc promisiunea făcută unei fete în pragul morții. Nimeni nu a

încercat să mă oprească în timp ce pășeam pe coridoarele palatului, cu Imin urmându-mă ca o umbră.

Am trecut printre draperii și am văzut prima dată clar Izmanul din ziua în care venisem. Balconul era pe jumătate ascuns de un paravan zăbrelit, sculptat în lemn, ca să putem vedea orașul fără ca oamenii să ne vadă. Dădea către o piață uriașă, de două ori mai mare decât spațiul ocupat de tabăra rebelă în canion. Și era plină până la refuz. Vestea despre execuția sultimei se răspândise cu repeziciune. Oamenii se înghesuiau să vadă o femeie din harem murind pentru că născuse un monstru. Era ceva desprins parcă din povești, iar ei aveau să fie martori.

Mulțimile se îmbrânceau pentru un loc bun în jurul eșafodului de piatră care se afla chiar sub balcon. Privind în jos din unghiul acela, vedeam că piatra nu era atât de netedă, pe cât părea de jos. Era plină de scene cioplite din bezna iadului. Oameni înghițiți de metamorfici, coșmaruri care se hrăneau cu un copil, o femeie al cărei cap era ținut în sus de un strigoi cu coarne. Acela era ultimul lucru pe care aveau să-l vadă cei conduși către butucul călăului.

Era ultimul lucru pe care avea să-l vadă Shira.

Aproape că nu l-am zărit pe Tamid. Stătea în umbră, într-un colț, cu o expresie jalnică pe chip. Shira și Tamid de-abia schimbau o vorbă acasă, indiferent cât de mic era Dustwalkul. Am avut senzația că s-ar fi urât unul pe altul dac-ar fi vorbit. Dar m-am gândit că Shira și Tamid fugiseră împreună din Dustwalk. Supraviețuiseră. Supraviețuiseră după ce le făcusem eu. Fuseseră împreună când i-am lăsat în urmă. Asta sigur însemna ceva.

— A fost o greșeală să pregătești execuția fără să te consulți cu mine, Kadir, am reușit s-aud când am trecut pe lângă sultan – era furios. Orașul e și așa cuprins de revoltă. Ar trebui să scapi de ea în taină. Cum ai făcut cu copilul ei.

Hala reușise să-l convingă pe sultan că haremul îl văzuse pe Kadir ucigându-l pe Fadi. Bun. Era în siguranță.

— E soția mea, spuse Kadir cu o voce sălbatică, chiar și în fața mâniei mai potolite a tatălui său. E a mea și fac ce vreau cu ea.

Kadir m-a observat când s-a răsucit pe călcâie, întorcându-se cu spatele la tatăl lui. Un zâmbet răutăcios i-a apărut pe față.

— Tu, a poruncit spre Imin, ești liber! Găsește-ți alt loc în care să stai.

Am simțit cum celălalt demdji s-a încordat în spatele meu. Dar nu putea să refuze. A schițat o plecăciune scurtă și a plecat.

— Mă bucur că ești aici.

Kadir a traversat încet balconul către mine. Mi-am întors ochii către sultan fără să vreau, căutând ajutor. Dar el era atent în altă parte. Nici Rahim nu era pe nicăieri. Tamid se uita la noi. Dar el nu putea să mă ajute. Chiar dacă nu m-ar fi urât, nu se putea pune cu un prinț.

Kadir și-a pus mâna pe spatele meu, la baza șirei spinării, ca și cum credea că eram o marionetă și putea să tragă de sfori. M-a împins pe lângă două dintre soțiile lui, care priveau din spatele paravanului zăbrelit, ascunse de mulțime, în spațiul deschis de la marginea balconului, unde eram expusă. Câțiva ochi din mulțime s-au îndreptat spre noi când am apărut.

— Tu ai încercat să o ajuți să fugă.

Kadir s-a aplecat spre mine, iar presiunea corpului său m-a făcut să mă lipesc de balustradă, prinsă între el și spațiul deschis și priveliștea verișoarei mele de jos. Simțeam cum fiecare centimetru al corpului meu se împotrivea atingerii corpului său. Uram mai mult decât orice faptul că nu puteam să opun rezistență. Îi simțeam respirația fierbinte pe gât când vorbea.

— Și acum vreau s-o privești cum moare.

Nu era nevoie să mă oblige s-o privesc murind. Orice s-ar fi întâmplat, aveam să-i ofer măcar asta. Nu o făceam pentru Kadir. O făceam pentru Shira. Pentru că orice altceva ar fi fost era sânge din sângele meu și merita măcar atât din partea mea. Merita mult mai mult, de fapt. Dar asta era tot ce puteam să-i ofer.

Un vuiet s-a stârnit în mulțime când Shira a urcat pe eșafod. O parte erau batjocuri, dar s-au stins repede.

Acum îmi dădeam seama că avea dreptate să nu-și schimbe hainele.

Cu mătăsurile, muselinele, bijuteriile și machiajul frumos Shira arăta ca o nobilă. Dar așa cum era acum, îmbrăcată într-un halat alb simplu, arăta ca o fată din deșert. Arăta ca o fată din mulțimea în fața căreia se afla, nu ca un om venit dintr-un palat. Mi-am dat seama că oamenii o *aclamau* pe ea, nu-i cereau capul.

Când a pășit pe piatră, tremura încă, iar picioarele goale abia o mai susțineau.

Mulțimea agitată s-a domolit destul cât să asculte călăul începând să enumere așa-zisele ei crime. Shira stătea cu capul ridicat, cu spatele drept ca un țăruș de fier. O briză ușoară îi trecea prin păr. Era lung și despletit în jurul umerilor și se mișca în așa fel încât îi dezgolea gâtul. Vântul a părut să-i atragă privirea în sus. Și-a dat capul pe spate, remarcându-ne cu ușurință pe mine și pe Kadir la balcon. L-a ignorat pe soțul ei, ațintindu-și privirea spre mine. Buzele îi erau ușor curbate. A fost singurul avertisment.

Călăul încă citea.

— Pentru trădare împotriva sultimului…

— Sunt loială *adevăratului* sultim!

Cuvintele au țâșnit de pe buzele Shirei, speriindu-l pe călău și amuțindu-l.

— Adevăratul sultim, prințul Ahmed!

Vorbele ei au stârnit un răspuns din mulțime.

— A fost ales de soartă la întreceri! Nu de mâna tatălui său! Un tată care ne-a sfidat el însuși tradițiile! Cunosc voia djinnilor și ei îi pedepsesc pe falșii conducători. Kadir nu va putea niciodată să dea țării noastre un moștenitor!

Un fior de mândrie mi-a străbătut pieptul. Sultanul avusese dreptate. Era o greșeală să o execute în public. Kadir îi dăduse legendarei sale sultime cea mai mare scenă din Miraji ca să-și dezvăluie secretele. Era o fată aflată la câteva clipe de moarte și se folosea de ultima suflare pentru a face mai mult decât putea o ploaie de pamflete aruncate de un roc. Chiar dacă o amuțeau acum, povestea asta avea să se răspândească în toată țara și să înflorească cu fiecare relatare.

— Dacă vreodată Kadir va urca pe tron, va fi ultimul sultan din Miraji!

Kadir s-a dezlipit de mine în timp ce sultima vorbea, retrăgându-se înăuntru și dând ordine răstite. Dar era mult prea târziu. Răul fusese făcut și dac-ar fi amuțit-o acum ar fi arătat ca și cum încercau să înăbușe adevărul. Nu m-am mișcat, deși am surprins privirea sultanului doar pentru o clipă. Părea resemnat. Ca și cum știa că asta avea să fie urmarea prostiei fiului său.

— Va muri fără un moștenitor care să-i ia locul și țara noastră va ajunge din nou pe mâini străine.

Shira încă vorbea, iar vocea ducea mai departe începuturile revoltei din mulțime.

— Aceleași mâini străine cu care falsul sultan face înțelegeri în spatele ușilor închise. Prințul Ahmed e singura speranță a țării! E adevăratul moștenitor…

Încă mai striga când gărzile au împins-o în față, așezându-i cu forța capul pe butuc.

— Un nou început! a strigat ea în timp ce paznicul îi apăsa capul atât de tare în jos, încât bărbia i s-a lovit de butuc, deschizând o rană uriașă.

Larma mulțimii acoperea tot ce-ar mai fi spus, însă ea mi-a susținut privirea când călăul s-a apropiat. M-am aplecat în față, micșorând cât puteam de mult distanța dintre noi, lipindu-mă cu șoldurile de balustradă și aplecându-mă peste balcon.

Am rămas cu ochii la ea până când securea a căzut.

CAPITOLUL 34

Nu-mi dădeam seama de unde venise prima piatră. A zburat din mulțime, lovindu-se de peretele de lângă balcon.

— O nouă zi! a strigat cineva din mulțime. Un nou deșert!

Strigătul Rebeliunii s-a împrăștiat în toată piața. Mulțimea de jos s-a transformat într-o gloată agitată cu o viteză înspăimântătoare. Cel mai apropiat paznic s-a tras în spate. Cei care stăteau în spațiul deschis alături de mine se retrăgeau deja.

Am văzut bomba când se pregătea să zboare. O flacără izbucnind în mulțime. O sticlă umplută cu o cârpă aprinsă, ațintită spre balcon. M-am ferit, adăpostindu-mă înăuntru. Când mă pregăteam să mă arunc la pământ, l-am zărit pe Tamid privind prin paravan, cu ochii lipiți de deschizături și degetele împletite pe lemnul sculptat. L-am înșfăcat și l-am tras la pământ cât era de lung tocmai când sticla se lovea de paravan, explodând într-o cascadă de flăcări și sticlă peste lemn.

Când mi-am ridicat privirea, tușind, o parte din paravan lipsea; restul începea să ardă. Un alt soldat care stătuse prea aproape zăcea acum lungit lângă noi, strigând de durere în timp ce sângele îi curgea pe partea rănită a feței. Tamid s-a uitat la el cu ochii mari. Am bănuit că nu era așa obișnuit să se ferească de moarte ca mine.

— Bombe în sticlă, precum cele pe care le făceam noi acasă, i-am explicat și m-am ridicat de pe el.

M-am uitat repede în jur, asigurându-mă că nu ne observase nimeni. Haosul era o diversiune. Sultanul dispăruse deja. M-am gândit că plecase într-un loc sigur sau ca să ordone să se întărească paza palatului. Să potolească mulțimea. Speram doar ca Rebeliunea să fie gata să-i protejeze.

— Trebuie să ne adăpostim undeva.

I-am oferit fostului meu prieten o mână să se ridice.

— Haide.

Tamid m-a condus înapoi în siguranță în camerele lui, prin coridoarele sufocate de soldați care se îndreptau spre străzi să mențină pacea. Sute de bărbați treceau pe lângă noi, tropăind

cu cizmele pe podelele de marmură. A trântit ușa în urma noastră și a încuiat-o. S-a sprijinit o clipă de ușă, cu răsuflarea tăiată, iar eu m-am prăbușit pe scaunul de la biroul lui, iar el pe alt scaun lângă balcon.

O tăcere stingheră s-a lăsat între noi. Auzeam zarva de afară peste răsuflarea noastră întretăiată. Strigăte de revoltă; împușcături. Apoi, s-a auzit ceva ca o explozie. Mi s-a părut că văd sclipirea ei pe fața lui Tamid în timp ce privea spre oraș. Iar eu eram prizonieră aici. Neajutorată.

Treptat, respirația mi-a revenit la normal și întunericul a început să se lase afară. Nu mai auzeam decât stins larma mulțimii de-afară. Ascultam însă cu toată atenția vuietul tristeții dinăuntrul meu. Nu putusem s-o ajut nici pe Shira. O privisem murind. Poate că nu-mi plăcuse întotdeauna de ea. Dar nu-mi dorisem niciodată să moară. Și acum nu mai era. O altă victimă colaterală a cauzei.

Aș fi putut să mă întorc în harem. Dar voiam să mă duc acolo mai puțin chiar decât să fiu aici. Când s-a făcut prea întuneric ca să mai vedem, Tamid a început să bâjbâie prin cameră, zăngănind la fiecare pas din piciorul de metal și aprinzând lămpile de ulei una câte una.

Pe masă era o carte deschisă. Am observat-o, lampa de deasupra ei a fost aprinsă. O imagine mai cumplită decât orice desen șters pe care-l văzusem în cărțile care ajungeau în Dustwalk mă privea mânioasă de pe pagini. Era un djinn din foc albastru ce stătea lângă o fată cu ochi albaștri cu soarele în mâini.

Prințesa Hawa.

— Ai ceva de băut aici? am întrebat într-un târziu după ce Tamid a aprins și ultima lampă și n-am mai putut rezista. Îți amintești că în Dustwalk, când murea cineva, toți se adunau să bea ceva în cinstea celui mort? Sau acum ești prea sfânt să bei?

— Tu ai băut pentru mine când m-ai lăsat să mor? a întrebat Tamid, scuturând paiul de chibrit.

După ce-am plecat din Dustwalk, îmi amintesc că am băut cu Jin într-un bar din Sazi. Nici măcar nu știu de ce am băut atunci. Am vrut să spun din nou că-mi părea rău. Dar tăcerea a vorbit în locul meu.

Tamid a deschis un dulap. Era plin de borcane și sticle cu lucruri care semănau mai degrabă cu otravă decât cu băutură.

Dar a întins mâna până în spate și a scos o sticlă pe jumătate goală cu eticheta ruptă. Lichidul arămiu dinăuntru era inconfundabil.

— Oricum, nu beam decât pentru că tu erai o influență proastă, a spus scoțând dopul sticlei. Am un singur pahar.

A turnat o măsură într-un pahar și încă una într-un borcan gol.

— Nu prea am oaspeți pe aici.

Mi-a întins borcanul.

Nu era tocmai impresia pe care mi-o lăsase când îl văzusem cu Leyla, dar poate că aveau lucruri mai bune de făcut decât să bea împreună.

— Borcanul e curat, promit. Dacă voiam să te omor, ai dreptate, aș fi făcut-o deja.

— Pentru morți! am închinat.

Am luat o înghițitură, arzând replica acidă de pe vârful limbii înainte să spun ceva ce-aș fi regretat.

— Pentru cei care n-au fost atât de norocoși ca mine.

Tamid învârtea paharul între palme.

— Nu credeam că-ți pasă de Shira.

Îmi doream să fiu omul care să se înfurie din cauza asta. Dar nu se înșela. Fetei care eram când îl lăsasem pe Tamid sângerând în nisip nu i-ar fi păsat. Dar se dovedea că lumea nu se limita la Dustwalk.

— Ei bine, cred că te-ai înșelat.

Am rămas din nou tăcuți, în timp ce eu sorbeam din băutură, lăsându-mă să mă ardă în drumul ei. Tamid doar se uita la paharul lui. În cele din urmă, a părut că ia o hotărâre.

— Leyla spune că plănuiești să mă răpești.

— *Răpit* e un cuvânt cam tare.

Îl acuzasem o dată pe Jin că mă răpise. Dar știam amândoi că era o minciună. Voisem să plec. Chiar dacă asta însemna să-l abandonez pe Tamid.

— Dar da, mai mult sau mai puțin.

— De ce? Doar pentru că nu vrei să-l mai ajut pe sultan? a întrebat fără să se uite la mine. Sau te-a rugat Leyla prea frumos ca s-o refuzi? Sau e... Cum ai spus? Faptul că acum te ocupi cu salvatul vieților?

Era dispreț în vocea lui, dar îmi dădea șansa să fiu sinceră cu el. Nu puteam s-o ratez.

— Pentru că nu te-aș mai lăsa în urmă dacă aș mai avea vreodată ocazia să scap.

Mi-a ieșit cu ușurința cu care ar fi ieșit doar adevărul. Aveam privirea fixată pe piciorul fals.

— Tu n-ai vrut niciodată să fugi cu mine.

— Și ăsta e motivul pentru care m-ai lăsat să mor, nu-i așa?

Spusesem un lucru greșit. S-a lăsat pe spate, îndepărtându-se de mine și anulând orice mică distanță reușisem să scurtez între noi salvându-l pe balcon. Bând aici ceva împreună cu el.

— Nu asta voiam să spun și știi bine.

Nu voiam să mă cert cu el. Nu voiam să mă mai cert deloc azi. Voiam doar să-mi recâștig prietenul când deja pierdusem unul în fața călăului.

— Spun doar că tu nu voiai să fugi nici măcar dintr-un loc pe care îl urai împreună cu cea mai veche prietenă a ta. Îmi vine greu să cred c-ai devenit acum genul care să fugă cu o prințesă. Chiar ai de gând să pleci cu Leyla? N-o să încerci să ne torni tatălui ei?

Am încercat să par dezinteresată. Dar mulți oameni aveau să moară dacă Tamid hotăra că îi era loial sultanului.

— Nu poți să mă condamni că am îndoieli. Dintre noi doi, unul singur are obiceiul de a fugi cu capete încoronate.

Tamid s-a uitat atât de repede la mine pe deasupra paharului, încât am înțeles că simula dezinteresul.

— Străinul acela care l-a furat pe buraqi era din familia regală?

Mi-am dat seama că o spusesem fără să vreau. Îmi scăpase atât de firesc, de parc-aș fi putut avea încă încredere în Tamid.

— Numele lui e Jin, am răspuns. Și da.

— Unde e acum?

Reușisem să nu-mi pun întrebarea asta de când mă prinsese Ayet cu Sam în grădină. Dar în clipa aceea, când eram sigură că Ayet avea să ne deconspire și totul avea să se termine, un gând stupid îmi trecuse prin cap.

Nu aveam să-l mai văd niciodată pe Jin.

Poate că aveam să mor și el era plecat făcând Dumnezeu știe ce, Dumnezeu știe unde, cu Dumnezeu știe cine.

Gândul care îl alungase era egoist: dac-ar fi aici, Jin nu m-ar lăsa să mor. L-ar lăsa pe djinnul prizonier în mâinile sultanului, ar risca totul, în loc să mă lase să mor.

— Știi la fel de multe ca mine, am răspuns sorbind încă o gură.

— Nu-i prea grozav să fii lăsat în urmă de un om de care ești îndrăgostit, nu-i așa? a spus Tamid ridicând paharul pentru asta și luând apoi o gură.

Tu doar credeai că ești îndrăgostit de mine. Dar nu puteam s-o spun cu voce tare. Asta m-a luat prin surprindere.

— Nu, am recunoscut cu nasul în borcan. Nu e.

Am tăcut amândoi.

— Dar tu și Leyla? am întrebat într-un târziu. Unde o să vă duceți dacă reușim să vă scoatem?

— Poate acasă, a răspuns Tamid ridicând din umeri. Înapoi în Dustwalk.

Am pufnit fără să vreau. Tamid și-a ridicat privirea, jignit.

— Ei haide! m-am apărat eu. Poate n-ai vrut să pleci așa cum ai făcut-o, dar nu-mi spune că după ce ai văzut tot ce e pe aici vrei doar să te întorci în dărăpănătura aia. Sau ai amintiri mai plăcute cu toate batjocurile pe care ți le arunca orașul decât am eu?

— Eu nu sunt ca tine, Amani. Tot ce-am vrut a fost o viață simplă ca Sfânt Părinte cu o soție. Am crezut întotdeauna că o să te răzgândești și o să vezi lucrurile ca mine în cele din urmă.

Ochii negri s-au îndreptat spre mine înainte să se întoarcă din nou în altă parte. Amintirea cererii lui în căsătorie era apăsătoare pentru amândoi.

Era o parte din el care încă nu înțelegea. Acum o vedeam bine, mai bine decât o făcusem vreodată în Dustwalk. Aș fi mutat lumea din loc să mă revanșez pentru ce-i făcusem lui Tamid. Dar nu aș fi renunțat la ea pentru el. Pentru nimeni. Diferența era că Jin nu mi-o ceruse niciodată. Doar mă luase de mână și mi-o arătase.

— Viața asta – cu djinni, prinți – e prea mult pentru mine. Nu m-am răzgândit în legătură cu ce vreau să fac în viață, Amani. Și nici tu n-ai făcut-o.

Mi-a venit o idee și nu mi-am putut înăbuși râsul care creștea în mine. Mi-am dus mâna la gură și aproape m-am înecat cu băutura. Tamid s-a uitat pieziș la mine.

— Nu râd de tine.

I-am făcut un semn cu mâna, simțind că-mi arde nasul din cauza băuturii.

— Doar că... încercam să mi-l imaginez pe tatăl tău dacă aduci acasă o prințesă drept soție.

Am văzut-o și pe fața lui Tamid. Și-a dat ochii peste cap:

— Doamne ferește!

Tatăl lui Tamid era un om aspru. Încercase să-l înece pe Tamid când s-a născut cu un picior strâmb. Era și patriot până în măduva oaselor. Invoca numele sultanului cu orice ocazie. *Ce ar crede sultanul despre fiul meu bicisnic, Tamid*? *Ce ar zice sultanul despre un băiat din țara lui care e întrecut de o fată, Tamid*?

— Ce-ar crede sultanul dacă te însori cu fiica lui, Tamid?

L-am imitat cât am putut de bine pe tatăl lui Tamid, ca atunci când trăiam în Dustwalk. Tamid și-a lăsat capul în mâini, dar zâmbea în timp ce eu râdeam, alcoolul făcându-mă mai degajată.

— Dar *tu*? a întrebat Tamid învârtind paharul în mâini, cu un zâmbet slab încă pe față. Nu poți să pleci. În planul ăsta măreț de evadare, ce se întâmplă cu tine?

Și eu mă întrebasem același lucru. Gândul m-a trezit brusc. Shazad fusese mereu dispusă să-și dea viața pentru Rebeliune. Dar eu nu știam dacă era dispusă să o dea pe a mea sau dacă trebuia să o fac eu însămi. Imin se oferise deja s-o facă dacă ea nu putea.

— Nu pot să plec din palat câtă vreme sultanul are control asupra mea.

Am încercat să ridic nonșalantă din umeri. Dar Tamid mă cunoștea de prea multă vreme. Mă citea mai bine decât oricine.

Aproape oricine. Jin înțelesese cine eram mai bine decât o făcuse vreodată Tamid. Iar Shazad văzuse cine puteam fi. Tamid văzuse întotdeauna pe cine voia să vadă. Dar el încă știa că eu ascundeam ceva. *Ochi trădători.*

— Aș muri pentru asta, Tamid. Nu vreau s-o fac. Aș face aproape orice să nu fiu nevoită s-o fac.

Am ascultat zarva gloatelor de afară.

— Dar e un lucru mult mai important decât viața mea sau a oricui altcuiva.

Tamid a pus paharul jos:

— Vreau să știi că nu cred în rebeliunea voastră.

— Mi-am dat seama, am zis dând pe gât restul băuturii.

— Iar prințul tău are șanse să distrugă țara aproape la fel ca orice altceva.

Îmi dădeam seama și de asta. Dar nu am spus-o.

— Dar aveai dreptate: nu te urăsc suficient să te privesc murind. Scoate-ți cămașa.

Nu asta mă așteptasem să spună.

— Așa le spui tuturor fetelor? mi-a scăpat.

Era o prostie să-i spun asta unui om care nu mai era prietenul meu. Care fusese cândva îndrăgostit de mine. Era o prostie să glumesc, când sângele Shirei încă zăcea în piață și răscoala de pe străzi era în toi. Dar, în ciuda așteptărilor, Tamid a râs. A râs exact așa cum făcea înainte, dându-și ușor ochii peste cap, ca și când voia să cred că-mi făcea pe plac râzând. Dar îl cunoșteam mai bine de atât.

— Nu, a spus Tamid luând un cuțitaș cu o lamă nu mai lungă decât o unghie. Doar celor din care vreau să scot o bucățică de bronz.

Am înțeles că vorbea serios. Avea să mă ajute. Știa unde erau bucățelele de metal de sub pielea mea. Putea să o scoată pe cea care mă controla. Cea care mă forța să rămân aici.

Avea să-mi salveze viața.

CAPITOLUL 35

Auzeam cum festivitățile de Auranzeb începeau deja de cealaltă parte a zidului. Sunetul râsetelor pătrundea înăuntru, ascuțit și clar ca un clopoțel, un vuiet de voci, mirajine și străine, deopotrivă, iar muzica trecând ca un curent blând pe dedesubt.

Stăteam în umbra zidurilor haremului, în fața porții, iar în jurul meu erau grupuri de fete gătite care șușoteau. Păstrau distanța față de mine. Nimeni din harem nu părea să știe exact ce legătură aveam cu evenimentele legate de binecuvântata sultimă, dar asta nu împiedicase zvonurile să circule. Unii chiar spuneau că mă văzuseră cum l-am ajutat pe Kadir să-l înece pe Fadi. Știam că mint, pentru că Hala nu era atât de proastă sau de răzbunătoare, încât să le sădească imaginea aceea în mine. Am aruncat o privire în jur după Leyla, un aliat, dar nu o găseam în lumina slabă care pătrundea din cealaltă grădină. Foșnetul materialelor, al respirației și al șoaptelor animate ocazionale erau singurele sunete care se auzeau pe partea noastră. Eram ca niște animale în țarc, așteptam. M-am forțat să respir adânc, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

Acum era acum. În noaptea asta îi eliberam pe djinni și pe Leyla. Și, într-un fel sau altul, era ultima mea noapte în harem.

Am dus mâna stângă într-o parte, un tic nervos de care încercam să scap în ultimele zile. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să observe cineva tăietura micuță care se vindeca din brațul meu, de unde Tamid îmi scosese bucățica de bronz din piele. Fierul era tot acolo. Mi-a spus fără să se uite în ochii mei că nu plănuise să-mi scoată fragmentele de metal, că aș fi putut să fac hemoragie dacă încerca. Dar am înțeles adevărul. Era dispus să mă ajute să evadez, dar nu voia să ajute Rebeliunea redându-mi puterea. El nu era Trădător, ca mine.

Revoltele ținuseră toată noaptea după moartea Shirei. Deocamdată, erau numite Răscoala Binecuvântatei Sultime. Dar poveștile erau scrise de învingători. Dacă pierdeam războiul acesta, existau șanse ca numele să se schimbe în Răscoala Dezonoratei Sultime. Rămăsese o stare de tensiune în aer care

descuraja enorm pregătirile pentru Auranzeb. O simțeam chiar și în siguranța dintre zidurile palatului.

Odată cu ivirea zorilor, după noaptea de răscoale, Rebeliunea cucerise o parte din oraș. Sam mi-a spus că tabăra noastră se folosise de răscoale ca să ridice baricade pretutindeni, înconjurând majoritatea mahalalelor și alte părți ale orașului pentru a le revendica în numele rebeliunii.

Într-o singură noapte, obținusem poziții pentru rebeli chiar în capitală. Dacă asta nu transmitea un mesaj clar, nu știam ce anume ar fi făcut-o. Imaginea soarelui era pe clădiri din tot orașul și, mai tulburător decât orice, un soare de un roșu strălucitor fusese pictat pe un zid din inima palatului. Nimeni nu putea să explice acest lucru, cu excepția lui Imin. Dar ea era acum o mică servitoare, cu ochi de căprioară, de la bucătărie și nimeni n-ar fi bănuit că o persoană atât de măruntă e în stare să ajungă atât de sus.

De asemenea, la ivirea zorilor străzile erau presărate cu cadavre. Multe dintre ele purtau uniforme. Sam spunea că Shazad pusese la cale o strategie fără greșeală, chiar dacă se desfășura pe străzile orașului, în loc de câmpul de luptă. Și chiar dacă o parte dintre soldații ei credeau că doar jefuiesc și incendiază, ea reușise să-i îndrume cu grijă într-un fel sau altul, conducându-i ca pe niște soldați, deși ei nu-și dădeau seama.

Cu toate astea, deși avuseserăm mai mult de câștigat decât de pierdut, printre rebeli plutea îngrijorarea. Dacă exista un moment potrivit în care sultanul să-și întoarcă împotriva noastră armata de djinni, acesta era.

Însă trecuseră trei zile și niciun nemuritor nu ajunsese încă pe străzi. Era în continuare un război între oameni. Și demdji. Și în noaptea asta urma să mă întorc în tabăra în care mi-era locul.

Servitoarele din harem mă îmbrăcaseră în culorile din Miraji. Alb și auriu. Ca în armată. Numai că eu arătam ca un alt fel de soldat. Albul strălucea palid și elegant în contrast cu pielea mea închisă de deșert. Materialul mi se lipea de piele ca degetele unui iubit, terminându-se cu un tiv greoi, având cusături aurii care urcau în sus, presărat cu perle. Îmi imaginam că trec pe lângă soțiile lui Kadir și ele se agățau de halatul meu cum făcuseră cu perlele de sub apă. Aveam brațele dezgolite de la coate în jos, mai puțin în zona unde brățări de aur zăngăneau greoi în jurul încheieturilor. În lumina puternică, pudra aurie

care-mi fusese presărată pe tot corpul făcea să pară că soarele trăia sub pielea mea.

Se învârtiseră în jurul părului meu tuns, după care se resemnaseră să toarne în el uleiuri parfumate astfel încât să stea drept. Mi-au împletit în păr șuvițe de aur curat, fire care se amestecau cu negrul și captau lumina. Era greu să-mi mai pese de părul tuns. Oricât de mânioasă aș fi fost în privința lui Ayet, furia se stinsese în clipa în care am văzut-o pe podeaua închisorii cu ochii morți. Se luptase și pierduse și îmi părea rău pentru ea.

După ce au terminat, mi-au pus pe cap o diademă subțire cu frunze miniaturale de aur și perle în loc de fructe. Gura îmi fusese dată cu un auriu mai închis.

Toate femeile din harem care aveau voie să vină la petrecere erau îmbrăcate în aceleași culori ca mine, cu auriul și albul mirajin. Dar eu eram orbitoare. Ca o sculptură de aur care nu poate fi atinsă, făcută pentru a fi așezată într-un palat și admirată. Nu mai rămăsese nimic din fata din deșert. Eram mai frumoasă decât mă văzusem vreodată, dar arătam nefiresc, ca o străină.

Dar eu știam cine eram. Eram încă rebelă.

Și în seara asta aveam să dăm o lovitură adevărată.

— Vă prezentăm, s-a auzit strigătul de pe cealaltă parte a porții, florile haremului!

Peste mulțime s-a lăsat o liniște nerăbdătoare. Porțile s-au deschis. Fetele din jurul meu s-au grăbit să iasă ca niște copii spre un cadou nou. Am fost împinsă, căci eu înaintam într-un ritm mai lent. Mă gândeam că pentru oaspeți era ca și cum ar fi văzut păsările năvălind afară din cuști, un talaz de alb și auriu, în vreme ce eram eliberate printre oameni.

Grădinile erau seducătoare în lumina după-amiezii târzii. Fântânile bolboroseau vesel printre invitații în hainele cele mai elegante, iar muzica își împletea vraja cu mirosul de iasomie și de mâncăruri dulci. Sus, deasupra noastră, cerul era presărat cu funii aurite dintr-o parte a grădinii în alta; mici decorațiuni erau atârnate de ele reflectând lumina. Când mi-am dat capul pe spate, am văzut că erau păsări de cristal agățate de fire aurii. O servitoare a trecut pe lângă mine cu o tavă cu prăjituri moi presărate cu un praf alb. Am luat una și mi-am îndesat-o în gură, simțind cum îmi exploda zahărul pe limbă în timp ce se topea.

Am încercat s-o savurez, dar s-a topit repede, până când am rămas doar cu amintirea ei pe vârful limbii și în cerul gurii.

Pe măsură ce înaintam, auzeam șoapte din mulțime. Ochii reginei albish s-au oprit pe una dintre fete, îmbrăcată într-o rochie transparentă de muselină, lăsând să se vadă ceva mai mult decât te-ai fi așteptat, apoi și-a îndepărtat privirea dezgustată, netezindu-și cu palmele fustele grele și pline.

Am ignorat-o, căutând în jur fețele cunoscute, pe Shazad sau pe Rahim. Am surprins privirea sultanului în mulțime. O parte dintre călători arătau ca și cum începuseră deja să sărbătorească, de parcă nu aveau să mai apuce zorii zilei următoare. Însă nu și slăvitul nostru conducător. Era mai ager ca oricând. A ridicat paharul încă plin spre mine, în chip de salut, după care ceva i-a distras atenția în altă parte. Am răsuflat ușurată. Nu puteam să par suspectă. În schimb, am început să fac o plimbare în pas domol prin grădini. Ca și cum nu căutam pe nimeni, de fapt.

Rahim m-a găsit înainte să ajung prea departe.

— Am fost desemnat de slăvitul meu tată să te supraveghez în seara asta.

Purta o uniformă de gală, de un alb strălucitor, și avea o sabie într-o parte care nu părea deloc decorativă.

— Sunt destul de mulți străini în jur și se pare că, deși aproape c-am lăsat să fii ucisă o dată, încă sunt de încredere.

— Odată, în timpul unei ambuscade, cineva și-a pierdut o mână din cauza mea.

Se întâmplase în primele zile alături de Rebeliune. După Fahali, înainte să primesc un glonț în burtă.

— A fost din vina mea. Când Ahmed m-a trimis din nou într-un raid asemănător, l-am întrebat dacă avea într-adevăr încredere în mine. A spus că erau șanse mult mai mici să fac aceeași greșeală a doua oară, spre deosebire de altcineva care avea s-o facă pentru prima oară.

— Ei bine, să sperăm că e singurul lucru pe care fratele și slăvitul meu tată îl au în comun. Apropo, hai să-ți găsim rebeliunea.

A întins un braț spre mine. Mi-am ridicat mâinile acoperite de auriu în chip de scuză.

— A, a spus și a lăsat brațul în jos. Desigur: uitați-vă, dar nu puneți mâna.

Am mers alături prin strălucirea grădinii. Într-o seară ca asta, era ușor să uiți că sărbătoream lovitura de stat a sultanului. Cu exact două decenii în urmă, se aliase cu gallanii și ne luase țara cu forța. Când soarele apusese, tatăl sultanului Oman era încă pe tron. Zorii îl găsiseră mort în pat, palatul, plin de uniforme gallane. Sultimul a fost găsit cu fața în jos într-o grădină, ca și cum încercase să fugă. Mulți dintre frații mai vârstnici ai sultanului au avut aceeași soartă. El nu-și putea permite să existe alte pretenții la tron. Lăsase în viață doar femeile și frații mai tineri decât el… În urmă cu douăzeci de ani, palatul fusese cufundat în sânge și moarte; acum, muzica și luminile blânde pluteau printre ziduri și murmurul conversațiilor părea să ne amorțească, alungându-ne amintirea acelei nopți.

Numai că existau și statuile. Printre oaspeți, muzicanții și servitorii care se perindau cu vin și mâncare, în grădină erau din loc în loc statui făcute din ceea ce părea a fi bronz și lut. Erau încremenite în forme strâmbate în chipuri chinuitoare, cu genunchii îndoiți și brațele ridicate ca și cum se apărau.

— L-am cunoscut pe prințul Hakim când era mic, să știi.

Cel care vorbise era un lord mirajin, într-o conversație cu o fată tânără și frumoasă. Arăta către statuie.

Erau prinții. Sculpturile de bronz ale celor doisprezece prinți pe care sultanul îi omorâse când luase tronul.

Cineva își așezase paharul pe una dintre palmele lor întoarse în sus, lăsând fața contorsionată a prințului ucis să privească la paharul de vin pe jumătate golit, pătat de amprente uleioase.

— Ei bine, astea sunt de prost gust, a spus o voce către mine, făcându-mă să tresar.

Un servitor stătea lângă cotul meu cu o tavă încărcată cu basbousa[2]. Am avut senzația stranie că-l recunosc, numai că nu era așa. Până când și-a dat ochii peste cap.

— Imin.

Am aruncat o privire precaută în jur ca să mă asigur că nu suntem auzite.

— Culorile astea nu ți se potrivesc deloc, apropo.

M-a măsurat din priviri. Dacă mai aveam vreo îndoială că era el, a dispărut odată cu disprețul care i-a apărut în ochii galbeni strălucitori care-l dădeau de gol că era demdji.

---

[2] Prăjitură originară din Egipt, specifică Orientului Mijlociu, preparată din grâu dur, însiropată și aromată cu apă de flori de portocal sau cu apă de trandafiri. (n. red.).

— E unul de-al vostru? a întrebat Rahim. Cum a intrat aici?

Nici n-avea idee și acum nu era momentul să-i explic că Imin era aceeași servitoare micuță pe care Rahim o ajutase să fure copilul Shirei cu câteva zile în urmă.

— Am metodele mele.

Imin a luat o bucățică din prăjitura dulce de pe tava lui și a dus-o la gură.

— Shazad vă caută pe amândoi.

Și-a lins degetele și ne-a arătat: Shazad era ceva mai departe, cu părul împletit în cozi strânse în jurul capului ca o coroană.

— Spune că e timpul să te ții de cuvânt și să ne prezinți pe cel care are această așa-zisă armată.

— *Ea* face parte din rebeliunea voastră? a întrebat Rahim uitându-se neîncrezător la Shazad, aflată în partea opusă a grădinii. Fiica generalului Hamad? Întotdeauna am crezut că e doar o fată frumoasă.

— Așa crede toată lumea, am răspuns eu. Așa ne-am dat seama că nu o să fie verificată prea mult la intrare. Shazad e cea care a adus destul explozibil aici ca să elibereze toți djinnii din cripte.

— Explozibil, a repetat Rahim.

Părea neliniștit.

— Nu i-ai explicat planul? a întrebat Imin, îndesându-și din nou mâncare în gură.

— Până acum câteva zile nu *aveam* un plan, m-am apărat eu. De atunci, am fost ocupată.

Am dus din nou mâna la tăietura dintr-o parte.

Imin s-a întors spre Rahim:

— Shazad spune că, la fiecare Auranzeb, când apune soarele, sultanul ține un discurs, ceea ce înseamnă că toți ochii o să fie îndreptați asupra lui. Folosindu-se de asta ca acoperire, Sam o să le strecoare pe Shazad și pe Amani prin ziduri și o să le scoată de la petrecere.

Imin și-a înclinat capul într-o parte, arătându-l pe falsul nostru Bandit-cu-ochi-albaștri. Trecusem cu privirea peste el până să-l recunosc. Era îmbrăcat în uniforma armatei albish. Deci așa se învârtea pe aici fără să atragă atenția.

— Nu e o nelegiuire să te dai drept soldat?

Inima începea să-mi bată dureros în piept. Erau atât de multe lucruri care puteau merge prost în seara asta! Și aveam o bănuială că Sam era doar unul dintre ele.

— Am auzit și că e o nelegiuire și să dezertezi din armata albish.

Imin încerca să scoată o sământă care i se prinsese printre dinți. Era un servitor groaznic. Era uimitor că ajunsese atât de departe fără să fie prins. Dar avea dreptate: uniforma îi venea prea bine lui Sam ca să fi fost furată. Prea bine ca să nu fi fost croită pentru el. M-am uitat spre adunarea de soldați albish care-și însoțeau regina aici. Își asuma un risc uriaș, ca dezertor printre ei. Și făcea asta pentru noi.

În timp ce-l urmăream, Sam și-a aruncat o privire de-a lungul grădinii către Shazad, care începuse să traverseze grădina spre noi. Ochii lui Sam nu se desprindeau de ea. Nu, mi-am dat seama că nu pentru *noi* risca. La naiba! Mai văzusem bărbați îndrăgostiți de Shazad până atunci, dar niciodată nu o văzusem pe ea îndrăgostindu-se la rându-i de vreunul dintre ei. Asta nu se putea sfârși bine.

— Hala o să vă aștepte de cealaltă parte a zidului, a continuat Imin. O să vă facă să dispăreți destul cât să puteți ajunge la djinni și să montați explozibilul.

— Și sora mea? a întrebat Rahim uitându-se prin grădină după ea.

Dacă mă gândeam bine, nici pe ea nu o văzusem.

— Nu ești prea răbdător.

Imin nu se grăbea deloc, mestecând intenționat mai lent.

— Dacă totul merge conform planului, Sam o să le scoată pe Shazad și Amani din palat și o să le ducă direct în cripte, apoi o să se întoarcă prin peretele *acela* după tine și sora ta.

A făcut din nou un semn din cap, de data asta arătând în cealaltă direcție.

— Ia-o pe Leyla și așteptați-l pe Sam în colțul din sud-vestul grădinii, departe de haosul care o să se stârnească după explozia ce va avea loc în palat, am spus eu, întorcându-mă cu atenție când cineva a trecut pe lângă noi periculos de aproape, putând să ne audă discuția.

— Apoi ne-am gândit ca Hala să-l ia pe Tamid sub acoperirea unei năluciri, iar eu o să ies în haosul acela, arătând ca un

servitor oarecare ce încearcă să se adăpostească de-o explozie. Ce-ar putea să meargă prost?

— Multe ar putea să meargă prost, a răspuns Rahim.

— Totuși, e departe de cel mai prost plan pe care l-am făcut vreodată, am încercat să-l liniștesc.

— Nu, cel mai prost plan pe care l-am făcut vreodată s-a sfârșit cu tine inundând o casă de rugăciune, a adăugat Imin, ceea ce era adevărat, dar nu foarte util în momentul de față. Așa că asta nu spune prea mult.

— Toți au supraviețuit atunci, m-am apărat eu.

Rahim se uita la mine cu o expresie de neliniște.

— Bine-ai venit în Rebeliune!

Shazad ajunsese la noi; l-a salutat pe Rahim cu un zâmbet devastator.

— Ne descurcăm cu ce putem. Acum, o să ne dai armata sau nu?

L-am găsit pe lordul Bilal, emirul din Iliaz, sprijinit de una dintre sculpturile grotești, cu ochii pe jumătate închiși. Era tânăr, dar arăta ca și când era deja secătuit de viață sau poate de propria importanță. Nu cred că era înțelept să spun asta cu glas tare, având în vedere că încercam să formăm o alianță. Probabil, trebuia s-o las pe Shazad să vorbească.

— Așadar, a spus lordul Bilal, măsurându-mă din ochi, tu ești rebela cu ochi albaștri despre care vorbește toată lumea.

S-a uitat la Shazad.

— Și tu trebuie să fii imaginea operațiunii. Ești prea frumoasă să fii altceva.

Am văzut-o pe prietena mea încercând să-și stăpânească enervarea.

— Iar tu ești emirul care vrea să devină rebel, a spus Shazad păstrându-și în acest timp zâmbetul luminos și dând nonșalantă din mâini.

Dacă o vedeai, ai fi zis că era doar o fată frumoasă care flirtează cu un bărbat. Nu o rebelă care punea la cale un adevărat război. Mi-am dat seama de ce alesese emirul să ne aștepte aici, în colțul acesta de grădină. Muzica ce venea dintre ziduri acoperea orice discuție în jurul nostru. Puteam doar să bănuiesc că acoperea chiar și propriile noastre cuvinte. Cu toate astea, Shazad vorbea încet.

— Sunt fiul tatălui meu, a zis lordul Bilal ridicându-și alene unul dintre umerii acoperiți cu epoleți.

Mi s-a părut că-l surprind pe Rahim dându-și ochii peste cap. Dar, când m-am uitat direct la el, arăta întocmai ca un soldat. Rahim fusese mai întâi sub comanda tatălui lordului Bilal. El știa mai bine decât oricine dacă fiul era pe potriva tatălui.

— Tata nu era loial tronului. Nu l-a iertat niciodată pe sultanul Oman că a dat țara pe mâini străine. Vorbea întruna despre cum Iliazul e cel mai puternic comitat din Miraji, cum restul țării depindea de noi. Îți povestea până-ți sângerau urechile cum Iliazul nu avea nevoie de restul țării. Putea supraviețui ca o națiune independentă.

— Vrei să spui că vrei propria țară în schimbul armatei?

Cu siguranță, nu cerea prea mult.

— Ești în postura în care să negociezi cu mine?

Să o luăm pe Delila fără permisiune era una. Să dăm o parte din țara lui Ahmed fără permisiunea lui era ceva ce nici Shazad, nici eu nu puteam face.

— Nu, a spus Shazad într-un târziu. Nici măcar eu nu sunt atât de *frumoasă* pentru asta.

Am pufnit pe înfundate. Ea a dat să mă împungă cu cotul, aproape uitând unde eram, dar și-a dat seama la timp, transformându-l într-un gest prin care-și aranja mâneca.

— Dar te putem duce la Ahmed, spus Shazad făcând o pauză sugestivă. Cu condiția să-mi spui niște numere care să mă impresioneze.

Lordul Bilal a ridicat din sprâncene spre Rahim. Comandantul lui a intervenit rapid:

— Sunt trei mii de oameni în garnizoană la Iliaz. De două ori mai mulți s-au retras în provincie și pot fi chemați.

— Și aveți destule arme pentru toți?

Shazad și-a ascuns întrebarea tactică într-un râset precaut, atingând brațul lui Rahim ca și cum spusese ceva extrem de nostim.

— Amani.

Imin, deghizat în servitor, apăruse din nou lângă noi făcând o plecăciune elaborată.

— Sultanul se îndreaptă încoace.

Am schimbat o privire cu Shazad.

— Du-te! a spus ea. Mă descurc.

Aveam prea multe emoții ca să mănânc sau să beau după ce i-am lăsat. M-am prefăcut că inspectez statuile îngrozitoare care înconjurau grădina ca să nu-mi întorc necontenit privirea peste umăr către Shazad și lordul Bilal, care negociau, cu Rahim stând între ei. Fețele statuilor de bronz îmi aminteau de Noorsham. Numai că masca lui de bronz fusese netedă și fără trăsături. Erau niște *mementouri* cumplite a ceea ce ne putea face sultanul dacă descoperea trădarea înainte să evadăm.

— Se prezintă, a răsunat vocea din nou în curte, prințul Bao din Gloriosul Imperiu Xicha.

M-a trecut un fior care mi-a amintit de Jin.

Un grup restrâns de xichieni se afla în capul scărilor. Erau îmbrăcați în haine colorate care arătau la fel de neobișnuit precum cele pe care le văzusem purtate de gallani, dar în același timp complet diferite. Văzusem câte o rochie xichiană pe Delila, dar printre ei nu se afla nicio femeie.

O robă cu albastru și verde îmbrăca silueta îngustă a bărbatului din fruntea grupului. Cei șase din jurul lui aveau o înfățișare asemănătoare. Îmi aminteau de Mahdi și de restul grupului de cărturari ai lui Ahmed.

Cu excepția unei siluete din spate. Nu era mai înalt, dar avea umerii mai lați decât ai bărbaților cu aspect de cărturari care-l înconjurau și avea o postură ca și cum era pregătit de luptă.

Mi s-a uscat gura.

În loc să se rupă, firul m-a tras mai puternic. Am făcut involuntar un pas în față, încercând să văd mai bine. Prin mulțime, în masa de oameni, fața lui s-a întors direct spre mine. Ca și cum eram legați cu o coardă invizibilă. Ca și cum eram acele busolelor gemene.

Privirea lui Jin s-a întâlnit cu privirea mea. Mă înșelam. Nu avea zâmbetul tatălui său. Fiindcă acea curbură năzdrăvană a gurii lui era numai a noastră.

CAPITOLUL 36

Era o grădină întreagă între noi și eram pe teritoriu inamic. O greșeală, o mișcare greșită putea să ruineze întreaga Rebeliune. Chiar și așa, a fost nevoie de toată puterea mea ca să rămân pe loc. Să nu mă supun acelei atracții.

Era mai dureros decât orice ordin dat de sultan.

Jin s-a aplecat și i-a șoptit ceva bărbatului xichian de lângă el în timp ce coborau treptele spre grădină. Acesta a încuviințat, întorcându-se să-i răspundă. Mulțimea s-a mișcat și a dispărut. M-am luptat cu instinctul care mă făcea să merg spre el. Să-mi croiesc drum prin mulțime fără să-mi pese că sultanul mă urmărea.

Am început să mă mișc încet spre locul unde-l văzusem dispărând. Sau atât de încet cât puteam, în timp ce inima îmi bătea în ritmul focurilor de armă. Am ocolit străinii în haine neobișnuite, mirajinii în culori frumoase, oamenii periculoși în uniforme. Numai că nu l-am văzut. Îl pierdusem. Din nou.

— Amani.

Vocea lui în urechea mea suna exact la fel ca ultima dată când îl văzusem. În deșert. Pe fugă. Cu răsuflarea tăiată în urma sărutului din cort.

Când m-am întors, era atât de aproape, încât aș fi putut să întind mâna și să-l ating. Numai că asta ne-ar fi adus amândurora moartea, în chinuri cumplite, asemenea oamenilor de bronz din jurul nostru, acolo s-ar fi sfârșit totul.

M-a măsurat din cap până în picioare, din vârful capului perfect pieptănat până la tălpile goale. Brusc, am devenit mai conștientă de înfățișarea mea decât fusesem toată seara. De faptul că eram o fată care strălucea ca aurul, care era sumar îmbrăcată, care fusese înfrumusețată la fel ca celelalte fete din harem cu scopul vădit de a fi privite de alți bărbați fără a fi atinse. Celălalt xichian care era alături de Jin făcea întocmai, sorbind din priviri fiecare centimetru de piele dezgolită pe care-l aveam. Dar Jin nu părea să remarce că eram pudrată-n auriu și etalată pentru a-l stârni.

— Te-ai tuns, a spus într-un târziu.

Era tipic pentru el să observe lucrul ăsta între toate celelalte. Cea mai evidentă rană pe care o purtam la vedere din tot ce se întâmplase între zidurile haremului.

— N-a fost dorința mea.

Erau prea multe de spus ca să-i explic cum se petrecuse totul. Dar Jin a citit o parte pe fața mea. În răspunsul din cele câteva cuvinte.

— Amani, ți-au...

S-a oprit. *Ți-au făcut rău*? s-a împotmolit acolo. Știam de ce. Dacă cineva îmi făcuse rău și el nu-i putuse împiedica, nu știam care erau șansele să și-o ierte.

— Ești teafără?

Da, asta era o întrebare grea.

— O să supraviețuiesc.

Expresia lui s-a schimbat, pumnul i s-a încleștat pe lângă corp. Când a vorbit din nou, avea vocea gravă și serioasă:

— Jur în fața lui Dumnezeu, dacă el ți-a făcut rău, Amani, o să-l fac să sufere pentru asta.

Nu era nevoie să ghicesc cine era *el.* Sultanul.

— Tu nu crezi în Dumnezeu.

Era tot ce mi-a trecut prin cap să spun.

A mișcat mâna în față, ca și cum voia să mă tragă spre el, departe de tot ce se întâmpla în jurul nostru.

— Atunci, îți jur ție.

A trebuit să strâng din pumni ca să nu întind mâinile spre el. Îmi aminteam că atunci când eram mică îmi tremurau brațele din pricina efortului de a ține pușca prea grea pentru un copil de zece ani. Tot ce-mi doream pe lume era să dau drumul armei. Să-mi eliberez brațele și s-o las să cadă. Efortul de-a o ține era prea mare. Îmi sfâșia toți mușchii.

Dar supraviețuirea depindea de abilitatea mea de a ține pușca sus. De a învăța să trag.

Mi-am ținut brațele la locul lor. Tremurând de efort.

— Jin, am spus cât de încet am putut în miraj mă, nu putem să vorbim în siguranță.

— Nu-mi pasă dacă suntem în siguranță, a spus cu o voce joasă și fermă.

Și pentru o clipă mi s-a părut c-ar putea să mă prindă. Să mă ia de mână și să fugim împreună de aici. Apoi și-a revenit; gestul s-a transformat într-o plecăciune și s-a dat la o parte din

calea bărbatului din spatele lui. Era unul dintre xichieni, care-l urma ca o umbră.

— În seara asta sunt interpretul prințului Bao din Imperiul Xichian. Câtă vreme vorbim prin intermediul lui, o să fim în regulă.

Bărbatul și-a înclinat neștiutor capul, spunând ceva în xichiană.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt interpret? am întrebat cu un zâmbet care speram să fie înșelător de politicos.

— A căzut la pat după ce și-a rupt coastele în după-amiaza asta.

Jin mi-a făcut cu ochiul peste capul prințului, care era încă înclinat în fața mea.

— Prințul are o slăbiciune pentru femei frumoase, așa că nu a fost deloc greu să-l îndrum spre tine. Răspunde ceva, ca și când ți-aș fi tradus.

Nu-l văzusem pe Jin de două luni. Ultima dată ne certaserăm și-mi vârâse mâinile pe sub haine și-și lipise gura de a mea. Erau luni întregi de cuvinte nerostite între noi. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că probabil ar fi trebuit să-i spun că de îndată ce se ducea ultima rază de soare care acum ne răsfrângea umbrele mai exista și chestiunea măruntă de a elibera o mulțime de djinni. Erau prea multe de spus și prea puțin timp și era prea greu să exprimi tot printr-un zâmbet politicos.

— Unde naiba ai fost? am întrebat în cele din urmă, cu un zâmbet forțat către prințul Bao, ca și cum vorbeam cu el și nu ceream o explicație printre dinți.

N-am văzut expresia lui Jin când s-a întors cu fața de la mine spunând ceva rapid în xichiană. Mi-am dat seama că era vorba de o platitudine politicoasă. Prințul a răspuns, înclinându-și capul și zâmbind, lăsându-l pe Jin să traducă. În sfârșit, Jin se putea întoarce la mine.

— Te căutam.

Avea pumnul drept încă strâns, lovindu-se încordat de picior.

— Ei bine, a fost o prostie, i-am spus, iar Jin și-a înăbușit râsul în timp ce eu îmi strângeam buzele și încercam să transmit politețe către străinul ce părea să creadă că nu vedeam cum se holba la pieptul meu. Eram chiar aici.

— Da, am vorbit cu Shazad în detaliu despre alegerile mele.

— Shazad știe că ești aici?

Începea să se întunece. Nu avea să mai treacă mult timp înainte să fie nevoie să ne despărțim din nou.

— În Izman, da. Aici, în palat… nu chiar.

Și atunci a apărut. Zâmbetul acela care mă trăgea în belele după el. M-am împotrivit dorinței de a-i răspunde în același fel.

— Ar fi bine să-i răspunzi ceva prințului.

Jin a spus repede ceva în xichiană; prindeam doar frânturi, dar părea să-i spună că mirajina nu era o limbă atât de concisă precum xichiana. Abia dac-a așteptat răspunsul prințului Bao înainte să se întoarcă cu fața spre mine.

— Am venit să mă asigur că ieși din palat în seara asta. Chiar dacă nu reușim să mai scoatem pe nimeni altcineva, tu vii cu noi. Ai înțeles?

Un zâmbet mi-a apărut în colțul gurii împotriva voinței mele. Am trecut cu vederea zâmbetul cu care mi-a răspuns prințul Bao, crezând în mod clar că lui îi zâmbeam.

— Vrei să spui că ești aici ca să mă salvezi?

Jin a ridicat din umeri.

— Ei bine, dacă o spui așa…

Voiam să întind mâna spre el. Mai mult decât orice. Voiam să mă cuibăresc în brațele lui. Voiam să-i amintesc că acesta era un război. Că puteam să ne certăm, să fugim și să rămânem împreună oricât voiam, dar că nu puteam întotdeauna să ne ținem unul pe altul în siguranță.

— Jin…

— Un demdji *și* un diplomat în devenire, din câte văd.

Vocea nouă mi-a stârnit fiori pe șira spinării înainte să apuc să răspund. Eram atât de prinși de discuția noastră sub acoperire, încât n-am observat că sultanul se apropiase. Sultanul mi-a pus mâna pe spate.

Am simțit ace pe toată lungimea spatelui. Am simțit încordarea lui Jin, care a făcut repede o plecăciune. Prințul Bao i-a urmat exemplul. Și apoi s-a îndreptat și l-am văzut pe Jin stând față în față cu tatăl lui pentru prima dată de când era copil în harem.

Știam exact ce vedea, pentru că era ceea ce văzusem și eu: pe Ahmed cu douăzeci de ani mai bătrân. Fratele lui, prințul nostru și dușmanul nostru se contopeau într-unul singur. Dar nici nu puteam să-mi imaginez ce simțea, nevoit să stea atât de aproape de bărbatul care o cumpărase pe mama lui și o făcuse

sclavă în harem. Care o omorâse pe mama fratelui său cu mâinile goale. Care mă răpise pe mine. Fiind nevoit, în plus, să zâmbească politicos.

Nu-ți pierde cumpătul, mi-am spus în gând. *Nu acum. Nu ne omorî pe amândoi.*

Și atunci și-a plecat capul în fața tatălui său, păstrându-și zâmbetul pe față, și a continuat prezentările, înșirând titlurile nesfârșite ale prințul xichian, în timp ce acesta dădea convins din cap.

— Vorbești foarte bine mirajina, a spus sultanul în chip de compliment către Jin după ce a terminat, de-abia aruncându-i o privire prințului străin.

Eu îmi țineam respirația. Poveștile spuneau despre Ahmed și Delila că dispăruseră în toiul nopții ca prin farmec. Dar poveștile erau doar o părticică de adevăr, transformate după ce trecuseră prin atâtea guri.

Sultanul era un om deștept. Învățasem măcar atâta lucru aici. Cu siguranță, știa cum evadaseră cu adevărat cei doi. Trebuie să-și fi dat seama că femeia xichiană care dispăruse în aceeași noapte cu fiul său și copilul demdji era de vină. Cu siguranță, își amintea că, în vreme ce poveștile îl uitaseră, mai fusese un fiu care dispăruse în aceeași noapte.

Dar, dacă-și amintea, nu se vedea nimic pe fața lui.

Și nu se vedea nimic nici pe a lui Jin.

— Vă mulțumesc, a spus el într-o mirajină perfectă. Maiestatea Voastră îmi face o mare onoare.

Dar sultanul încă nu terminase cu el:

— Poate că mama ta a fost mirajină?

Nu minți. Sunt chiar aici. Nu minți. Dacă mă întreabă, nu pot să mint pentru tine.

— Tatăl meu, Înălțimea Voastră.

Sultanul a dat aprobator din cap:

— Dacă vreți să mă scuzați, a spus el către Jin, întinzând un braț spre mine, trebuie s-o răpesc pe Amani. Dacă nu se supără prințul tău, desigur.

Îl cunoșteam destul de bine pe Jin ca să văd cât de devastat era de ideea de a mă lăsa să plec. Că ar fi preferat să se lupte cu tatăl lui chiar aici, în mijlocul grădinii, în loc să mă lase să plec cu dușmanul. Cu bărbatul care mă luase de lângă el de prima dată.

Jin și-a înclinat ușor capul:

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră. Voi transmite scuzele dumneavoastră prințului Bao.

Capul prințului xichian s-a înclinat vesel, orb față de tensiunea din jurul lui.

Sultanul mi-a prins brațul într-al său, neluând în seamă faptul că pulberea aurie de pe brațul meu îi mânjea cămașa, și n-am avut de ales decât să-l urmez, îndepărtându-ne de Jin, fără să privesc în urmă.

— N-ar trebui să fii singură, a spus el în timp ce mă conducea. În seara asta sunt aici o grămadă de dușmani ai spiței tale. L-am rugat pe Rahim să te supravegheze.

— S-a întâlnit cu un prieten vechi din Iliaz.

Era tot ce puteam să-i ofer.

— Se pare că a găsit mai mult de atât, a spus uitându-se sugestiv spre locul unde lordul Bilal, Rahim și Shazad erau încă adânciți în conversație.

Faptul că observase acest lucru mă neliniștea mai mult decât orice.

— A găsit o fată frumoasă.

Am respirat ușurată. Câtă vreme nu bănuia că Shazad și Rahim făceau mai mult decât să flirteze, atunci nu aveam de ce să-mi fac griji.

— Deși bănuiesc că ea s-ar putea să-i fie egală și la istețime.

Văzusem cum Shazad fusese subestimată de nenumărate ori. Chiar și Rahim se îndoise de ea în seara asta, în ciuda a ceea ce-i spusesem. Mă speria faptul că sultanul o apreciase atât de ușor.

— De ce sunt aici? am întrebat, încercând să-i distrag atenția de la paznicul meu rătăcit și de la prietena mea. Dacă e atât de periculos.

— Pentru că…

Sultanul s-a oprit pe loc. Ajunseserăm într-un alcov din zidul grădinii, ascuns de mulțime.

— M-ai întrebat de ce trebuie să ne reînnoim alianțele cu puterile străine care-și prețuiesc propriile țări mai mult decât pe a noastră. Vreau să-ți răspund la întrebare, Amani.

Mi-a dat drumul la braț.

— Stai aici.

N-am mai simțit aceeași împunsătură la ordinul lui. Dar sultanul nu știa asta. Din câte știa, prinsesem rădăcini.

Sultanul a pășit pe platforma înălțată din grădină. Tensiunea care-mi crescuse în piept încă din zori aproape că mă făcea să explodez. Se lăsa noaptea în jurul nostru și nimeni nu aprinsese lămpile din jurul grădinii ca s-o alunge. Singura lumină venea de la lămpile înșirate deasupra platformei, lăsând mulțimea în întuneric.

Era o acoperire aproape prea bună ca să putem fugi.

— Stimați oaspeți! Bine ați venit! Prezența voastră mă onorează, a strigat sultanul spre grădină, atrăgând atenția tuturor.

Discuțiile s-au stins ca niște chibrituri în jurul nostru, în timp ce grupurile de oameni au început să se strângă în jurul platformei.

Am dat să mă strecor printre trupurile care se împingeau spre podium. Mă îndreptam spre marginea grădinii. Ca să mă alătur din nou Rebeliunii și să scap naibii de aici. Presupunând că nu aveam să sfârșesc arsă de vie, precum soția lui Akim care eliberase djinnul.

Vocea sultanului răsuna de pe scenă. Vorbea despre pace și despre putere. Platitudini fără sens. În jurul meu, frânturi de traduceri se înălțau din mulțime. Shazad a apărut lângă mine pe când ocoleam o femeie miraj mă care-și zornăia rubinele. Niciuna dintre noi nu a vorbit și nu a încetinit pasul când am ajuns una lângă alta, ca doi curenți care se unesc într-un râu.

Când am ajuns ceva mai departe, Sam s-a strecurat între noi, despărțindu-se de ceilalți soldați care purtau aceeași uniformă ca el, dar erau loiali față de altcineva. În cele din urmă, ne-am îndepărtat de mulțime. Sam a luat-o înainte când ne-am apropiat de zid și ne-a luat de mâini, iar pulberea aurie din palma mea a murdărit-o pe a lui în timp ce treceam printre două sculpturi de lut și bronz.

— Ține-ți respirația, mi-a spus el în timp ce mă luptam cu instinctul de a mă feri să intru direct în zid.

Ar fi trebuit să dăm peste o piatră dură. În schimb, era ca și cum am fi pășit în nisip. Ca și cum peretele și-ar fi schimbat forma pentru noi, trecând de la forma solidă la cea moale. Numai că nu se lăsa ușor. În timp ce ne împingeam prin zid, îl simțeam cum încerca să ne prindă acolo. Piatra îmi apăsa

pielea, luptându-se să revină la forma pe care-o avea de mii de ani. Am strâns ochii. După ce supraviețuisem haremului și sultanului, aveam să mor tot aici. Aveam să fiu îngropată în zidurile palatului pentru totdeauna.

Și apoi am simțit din nou aerul pe piele, trecusem, ieșind cu greu de cealaltă parte. Departe de festivitățile de Auranzeb. În liniștea coridoarelor lustruite ale palatului.

— V-a luat ceva, ne-a întâmpinat Hala de partea opusă.

Arăta ca de obicei, cu pielea aurie și tot tacâmul, îmbrăcată în haine simple de deșert, în timp ce ne aștepta. Sam o adusese înăuntru câteva ore mai devreme. Așteptarea părea să o fi adus într-o stare și mai bună decât cea pe care o avea de obicei. Și-a îndreptat ochii spre mine:

— Culoarea aceea nu ți se potrivește.

— Da, Imin mi-a spus deja. Îți mulțumesc pentru părerea ta.

Am decis s-o ignor pe Hala, întorcându-mă în schimb spre Shazad.

— Știai că Jin s-a întors și nu te-ai gândit să-mi spui și mie?

Ea a făcut o pauză, desfăcându-și eșarfa din jurul taliei, scoțând la iveală suluri întregi de praf de pușcă pe care le ascunse dedesubt. Sam și Shazad au făcut un schimb de priviri complice. Genul de privire pe care o schimbam eu cu Shazad. Era o înțepătură care-mi amintea câtă vreme fusesem plecată.

— Nu mă minți, Shazad! Dintre toți oamenii, tu să nu mă minți.

— Da, s-a întors ieri, a recunoscut Shazad. Izz l-a găsit. Când ne-am dus în Dustwalk în legătură cu informația ta despre fabrică. Te căuta acolo. Părea să creadă că te-ai răzgândit și că te-ai întors acasă la mătușa aceea a ta. Prostul!

— Dacă mai are vreo importanță, a intervenit Sam, eu am votat să-ți spunem.

— Dacă mai are vreo importanță, a spus Shazad, tu ești un hoț, nu un rebel, așa că n-ai drept de vot…

— Chiar nu cred că ești un model de virtute în cazul ăsta, a ripostat Sam, sprijinindu-se de zid și părând foarte mulțumit de el însuși.

Se bucura de atenția lui Shazad, sub orice formă ar fi fost.

— Și încă ceva…

Hala a oftat, tăindu-i vorba.

— Deși *unii* ar fi fascinați de toate astea, nu sunt aceștia oamenii care în acest moment încearcă să te strecoare nevăzută prin palat. Îmi permiteți?

Am luat-o înainte.

Stăteam aproape de Hala, mișcându-ne cât mai încet posibil. Îi era mult mai ușor așa să amăgească mințile soldaților de care treceam și care stăteau de pază în palat. Erau puțini și la distanțe mari. Resursele erau reduse în seara asta. Dar niciunul n-a clipit câtuși de puțin în timp ce treceam prin fața lor; aveau mințile sucite zdravăn de puterea Halei, așa că nu vedeau decât un coridor gol. Înaintam în liniște pe coridoarele de acum cunoscute, după colțuri, până-am ajuns față în față cu mozaicul prințesei Hawa. Sam nu a așteptat să spun, ne-a luat din nou mâinile și ne-a tras prin perete.

Am ieșit, pe jumătate împiedicându-mă, în capul scărilor vechi de piatră pe care coborâsem prima dată după ce m-am trezit în palat, în timp ce sultanul ținea o lampă în față ca să văd doar câte o treaptă.

Numai că acum vedeam în josul scărilor. Nu eram singuri în criptele palatului. Am întins brațul, împiedicând-o pe Shazad să coboare. A înțeles imediat semnalul, oprindu-se în loc.

Ne mișcăm cu grijă, lăsându-ne în jos pe scări ca niște strigoi în noapte, ghemuindu-ne până-am ajuns la marginea umbrelor, până-am văzut clar în criptă.

Grotele sclipeau în mișcările djinnilor capturați. Erau optsprezece acum. Optsprezece nume pe care le strigasem unul câte unul ca să-i prind în capcană. Și cu toate că luaseră toți formă omenească, era ceva nefiresc în înfățișarea lor. Stăteau ca niște stâlpi de putere nemuritoare în criptă, uneori captând lumina care nu părea să vină de nicăieri. Simpla putere a prezenței lor era ca o lovitură fizică.

Șase oameni în uniformă, cu torțe în mână, erau adunați în jurul lui Fereshteh. Era exact acolo unde-l lăsasem după ce l-am chemat, prins în cercul de fier. Numai că cineva pusese ceva ce arăta ca o cușcă peste el. Era din alamă, fier, aur și sticlă, amestecate în tipare complicate, îmbinate în mii de locuri, arcuri de metal curbându-se unul într-altul.

Ceilalți djinni prizonieri priveau curioși din interiorul propriilor cercuri, ca niște părinți care se uită la un lucru făcut de copilul lor, pe care nu-l înțelegeau prea bine. Pentru o fracțiune de

secundă, Bahadur și-a întors ochii în sus, către noi, apoi s-a uitat din nou la ceilalți nemuritori.

Ceva s-a mișcat în cercul de soldați și silueta care lucra la mașinărie a ieșit la iveală. Am recunoscut-o pe Leyla imediat, chiar și de la distanța aceea.

Deci de asta nu reușisem s-o văd în grădini. Se mișca nerăbdătoare, mâinile dansându-i pe componentele complicate ale mașinăriei cu ușurința cu care o făcuseră cu jucărioarele din harem.

A răsucit ceva, pășind brusc înapoi. Întregul cerc de soldați a făcut un pas în spate odată cu ea.

Nu s-a întâmplat nimic preț de două bătăi de inimă.

Și apoi mașinăria a prins viață.

Gratiile cuștii au început să se miște, la început încet. Apoi mai repede.

Înăuntrul mașinăriei, Fereshteh privea curios cum se mișcau lamele. Nu părea să se teamă, dar în pieptul meu se instala panica. Mașinăria zbârnâia tot mai repede, iar lamele uriașe se învârteau în cercuri în același ritm, ca și cum fiecare dintre ele era un orizont în mișcare peste un glob uriaș. Lamele de bronz se ridicau ca zorii de zi, iar lamele negre de fier se interpuneau, aducând apusul. Din ce în ce mai repede. Până când mișcările mașinăriei au devenit nedeslușite în jurul djinnului.

Un fior de spaimă mi-a traversat pieptul. Trebuia să-l eliberăm. Trebuia să-l eliberăm acum înainte să fie prea târziu. Am dat să înaintez, oarbă în fața pericolului. Și, atunci, una dintre piesele mașinăriei, o lamă de fier, s-a fixat în locul potrivit. S-a răsucit brusc, arcuindu-se în sus, către cer. A încremenit acolo pentru o clipă. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple cu o secundă înainte.

A străpuns direct pieptul lui Fereshteh.

Înăuntru, djinnul nemuritor, una dintre Ființele Primordiale ale lui Dumnezeu, care era făcut odată cu lumea, care văzuse nașterea omenirii, care văzuse căderea primilor muritori și nașterea primelor stele, care o înfruntase pe Distrugătoarea de Lumi, a murit.

CAPITOLUL 37

Djinnii erau făcuți dintr-un foc care nu se stingea niciodată. Un foc ce ardea veșnic, fără fum, venit de la Dumnezeu. Iar în primele zile ale lumii Ființele Primordiale trăiau într-o zi fără sfârșit.

Apoi a venit Distrugătoarea de Lumi. A adus cu ea întunericul. A adus noaptea. Și a adus frica.

Apoi a adus moartea.

Folosindu-se de fier, a ucis primul djinn nemuritor. Și, când el a murit, s-a prefăcut într-o stea. Unul după altul, au mai căzut djinni astfel, împistrindu-ne cerul.

Să-l văd pe Fereshteh murind era ca și cum aș fi văzut o stea pe pământ. Albul mi-a ars ochii orbindu-mă. Am auzit pe cineva țipând. Am auzit-o pe Shazad strigând ceva ce n-am înțeles.

Treptat, lumina s-a retras de sub pleoapele mele, făcându-mă să clipesc, dar capabilă să văd din nou. În interiorul mașinăriei, trupul lui Fereshteh dispăruse. Ce mai rămăsese strălucea ca o stea, iar metalul mașinăriei din jurul lui ardea incandescent. Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă în chip dureros. Știam când mai avusesem aceeași senzație. La ușa de metal, înainte să încerce gallanul să mă omoare. În timp ce priveam, lumina s-a înălțat pe o sârmă pe care nu o mai văzusem până atunci, aprinzându-se și șerpuind de-a lungul tavanului, țâșnind deasupra noastră.

S-a auzit un strigăt de jos când lumina de deasupra capului ne-a scos la iveală prea clar ca să nu fim observați. Timpul pentru subterfugii se terminase. Sam ne-a prins pe amândouă de mână, trăgându-ne în sus pe trepte și înapoi pe ușă atât de repede, încât abia am apucat să respir înainte să pătrundem prin perete.

Hala s-a clătinat în spate când am ieșit împleticiți.

— Hala.

Mi-am tras mâna din a lui Sam pentru o clipă. El s-a oprit brusc în loc, nu și Shazad. Era cu câțiva pași în fața noastră, alergând deja înapoi către grădină.

— Leyla – e acolo jos. Scoate-o afară.

Nici măcar nu s-a contrazis cu mine. Nu i-am lăsat timp. Alergam, fugind pe urmele lui Shazad înapoi către grădini. Am privit peste umăr înainte să cotim după un colț, la timp să văd cum se deschidea ușa mozaicului și soldații nebănuitori năvălind către Hala, care-i aștepta și le-a subjugat mințile înainte să facă un pas. Și atunci Shazad m-a tras după colț. Hala și Leyla erau pe cont propriu.

Sam m-a înșfăcat când ne-am apropiat de zid și m-a tras spre el.

Am țâșnit prin perete, gâfâind, exact când discursul sultanului se termina. În jurul nostru s-au stârnit aplauze și pentru un moment m-am simțit dezorientată, îndepărtându-mă de ceea ce văzusem, urmărind lumina stelei, din nou în normalitatea palatului.

Și atunci, în toată grădina întunecată, au început să se aprindă luminile. Nu luminile lămpilor cu ulei. Nu focul sau pâlpâitul torțelor. Doar lumină. Foc fără căldură. Și venea din mașinăria care tocmai omorâse djinnul, prinsă apoi în păsările de cristal pe care le văzusem mai devreme, atârnate de fire și rămânând așa, trezite la viață.

Lumina stelelor îmbuteliată.

Grădina a fost cuprinsă de exclamații de uimire în vreme ce luminile străluceau pe fețele uimite ale oaspeților de la Auranzeb.

Și atunci ceva s-a mișcat în colțul grădinii. M-am întors la timp să văd una dintre statui mișcându-se. Una dintre siluetele fraților morți ai sultanului și-a îndreptat capul. Pe urmă, cea de lângă el. Și cea de lângă acesta.

Bărbații de metal s-au îndreptat și au făcut un pas. Și încă unul. Mulțimea a început să se întoarcă într-o parte și-n alta, așteptându-se la un truc de petrecere. Dar nu era un truc.

— Ce fac? a întrebat Shazad înspăimântată.

Era un lucru rar s-o aud înfricoșată. Dar știam că-și amintea același lucru ca mine. Un tren. Un băiat într-un costum de metal. Cu mâinile în flăcări. Strigătele lui Bahi.

Un străin din mulțime a fost nevoit să se retragă în vreme ce statuia a înaintat spre el.

Stătusem față în față cu sultanul în biroul lui când vorbea despre servitorii de lut pe care îi făcuseră djinnii înainte de oameni. Abdalii. Ființele de lut care ascultau orice poruncă. Îl

ascultam când mi-a spus că prima dată făcuse greșeala să creadă că putea să controleze un demdji. Că puterea noastră nu merita riscul nesupunerii.

Nu însemna că renunțase la a stăpâni acea putere.

Însemna că renunțase la nesupunere.

Ființele de metal înaintau dincolo de mirajini, către oaspeții străini. Înconjurându-i.

L-am auzit pe sultan spunându-mi că forțele mirajine singure nu puteau rezista amenințărilor de la granițe.

Era o capcană. Festivitatea de Auranzeb. Armistițiul. Totul. Era o capcană ca să-i atragă aici.

Mi-am dat seama ce avea să se întâmple cu o clipă înainte. Unul dintre soldații albish s-a aruncat între omul de metal și regina lui. Statuia a ridicat o mână.

I-am văzut fața când a ars. A ars cum arsese Bahi în mâinile lui Noorsham. A ars precum ceva aprins de focul djinnilor.

CAPITOLUL 38

Au început țipetele, unele înăbușite înainte chiar de a începe, când abdalii își foloseau magia furată de la djinni împotriva lor. Soldații mirajini năvăleau acum în grădini, tăind cu sabia pe oricine încerca să fugă. Izul de sânge se amesteca cu mirosul de ars.

Mi-am dat seama că așteptam de la Shazad un ordin care încă nu venise. Că stătea încremenită lângă mine. Lipită de perete, privind bărbații și femeile arzând așa cum îl văzuse arzând pe Bahi. Dacă nu prelua ea controlul, altcineva trebuia s-o facă. L-am căutat pe Jin din priviri prin grădină. Nu-l vedeam.

— Sam, i-am ordonat, trebuie să începi să scoți afară oamenii din tabăra noastră. Cât de mulți poți, apoi ieși și tu. Shazad…

A tresărit când am prins-o de braț. Am imitat-o cât am putut de bine. Aveam nevoie să fie cineva Shazad, iar ea nu era în firea ei în clipa aceea.

— Trebuie să te aduni.

Era palidă, dar a dat aprobator din cap.

— Ce părere ai dacă folosim praful de pușcă să aruncăm porțile în aer?

Porțile erau de cealaltă parte a grădinii, iar între noi creșteau haosul și moartea. Am văzut cum i se mișcau rotițele în minte. Abdalii îi atacau doar pe străini. Nu aveau să-i facă niciun rău, având în vedere că era mirajină. Dar erau prea mulți soldați. De ei nu se putea trece.

— Am nevoie de o armă, a spus Shazad, începând în sfârșit să vorbească aproape normal.

Își înfășura o sheema în jurul feței, ascunzându-și identitatea.

— Aș putea să te ajut cu asta, a spus Rahim care apăruse lângă cotul meu.

Avea deja sânge pe uniformă. I-a întins lui Shazad o sabie care părea străină.

— Ești atât de bună pe cât spune Amani?

— Nu, sunt și mai bună de atât.

Shazad i-a luat sabia din mână.

— Împreună?

Sultanul avea dreptate. Erau o pereche potrivită. Au început să se miște cu o asemenea ușurință de parcă s-ar fi antrenat ca unul toată viața. Cadavrele soldaților cădeau în jurul lor în timp ce se luptau să străbată haosul. În același timp, Sam s-a întors, aruncându-se în mulțime, renunțând, totodată, la uniforma albish.

Tamid.

Mi-a apărut ca din senin în gând. Hala trebuia să-l scoată. Dar planul se schimbase. Acum o ajuta pe Leyla. Trebuia să ajung la el. Nu puteam să-l las din nou în urmă.

Alergam înainte să apuc să-mi termin gândul, ferindu-mă de haosul din grădină. M-am avântat pe coridoare, luând-o spre camerele lui Tamid, în vreme ce zgomotul grădinilor se estompa în depărtare.

A fost înlocuit de sunetul pașilor care mă urmăreau. Am privit din fugă peste umăr. Evadarea mea nu rămăsese neobservată. Câțiva soldați erau în spatele meu. S-a auzit o împușcătură exact când am cotit după un colț. Glonțul a ajuns în locul unde ar fi trebuit să fie capul meu. Tencuiala a țâșnit ca sângele, împresurându-mi pielea. Însemna că nu aveau ordin să mă prindă.

Am cotit după următorul colț, alunecând cu tălpile goale pe marmura lucioasă.

Și atunci, ca un djinn răsărind din nisip, Jin a apărut acolo, la capătul coridorului, trăgând spre ceva ce nu vedea. Inima îmi bătea cu putere și am simțit cum iuțesc pasul.

S-a întors cu arma ridicată, îndreptată spre mine, când am alergat pe coridor. Soldații erau aproape în urma mea, dar n-ar fi avut cum să tragă în ei, nu când eu stăteam în drum. Mi-am forțat picioarele mai tare; trebuia să ajung la el înainte să mă împuște ei.

Aproape c-auzeam apăsarea trăgaciului din puștile gărzilor.

M-am izbit de Jin în plină viteză. M-a cuprins cu brațele. M-a întors brusc tocmai când soldații se aliniau să tragă, până când a rămas doar trupul lui între mine și gloanțe.

Am simțit pistolul apăsându-mă în spate. L-am luat în mână și strânsoarea lui Jin a slăbit.

Era ca o întoarcere acasă.

Am țintit spre spațiul din jurul corpului lui Jin care încă mă proteja. Trei împușcături rapide. Și apoi n-a mai fost niciuna. Nici de la mine. Nici de la ei.

Pentru că n-am ratat. M-am tras de lângă Jin. Erau trei cadavre întinse la pământ și apoi doar Jin a mai rămas în raza mea vizuală.

— Sângerezi, a spus Jin pipăindu-mi frenetic corpul cu mâinile.

Tremuram puternic. Senzația de a fi din nou în mâinile lui. De a fi împreună din nou. De ușurare supremă.

— Nu-i al meu.

Am clătinat din cap. Habar nu aveam de unde era sângele.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să scoatem oamenii…

— Îi scoatem, a spus Jin prinzându-mă de mână. Scot cât mai mulți oameni afară. Shazad se ocupă de porți, iar Imin a fugit cu prietenul tău Tamid în toată agitația aceea. Trebuie să…

Ne-am aruncat după un colț. Kadir stătea în calea noastră, flancat de doi abdali, iar fețele lor strâmbe de bronz ne priveau goale. Ca Noorsham, Dar fără ochi. Fără carne sau sânge înăuntru. Și fără îndoială.

Asta voise sultanul. Soldați care să nu trădeze. Demdji fără conștiință. Care să nu se împotrivească controlului său.

Am tras din instinct. Ultimul glonț. A nimerit lutul exact în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Nici măcar nu s-a clătinat.

— Ei bine, târfuliță demdji, a zis Kadir ridicând arma spre noi, acum nu mai e niciun frate trădător de-al meu aici să te salveze.

— Punem pariu?

Jin a pășit în fața mea, apărându-mă de Kadir, gata să se lupte cu el. Dar Kadir nu căuta să lupte cinstit; degetul lui apăsa deja pe trăgaci.

Atunci au explodat porțile. Sultimul s-a împleticit, iar glonțul s-a dus într-o parte. A fost destul. L-am luat pe Jin de mână. Am fugit spre trepte, o scară în spirală care urca tot mai sus. Urcam cu pași bubuitori, urmăriți îndeaproape de Kadir. Ne-am năpustit pe un coridor. Deodată, mi-am dat seama că știam unde ne aflam.

M-am întors spre camera de la capătul holului. Era atelierul lui Tamid. Cel din care văzusem acoperișurile din Miraji. Când mă gândisem să sar.

Am trântit ușa în urma noastră, împingând zăvorul cu o clipă înainte ca urmăritorul nostru să se izbească în ea, făcând lemnul

să se clatine. În colțul camerei, o sticlă a căzut de pe raft și s-a spart pe podea.

Iată! O bucată de funie printre sticle și bandaje.

Am înhățat-o cu o mână și am fugit pe balcon, urmată de Jin. Distanța dintre marginea balconului și zid putea fi acoperită dintr-un salt scurt. Și de acolo avea să ne fie ușor să coborâm.

— Cred că putem ajunge.

Răsuflam din greu. Încercam să fiu sigură. Mă gândeam că era cam aceeași distanță între acoperișul lui Tamid și cel vecin la casa lui din Dustwalk. Mai făcusem săritura aceea. Dar fusese cu mult timp în urmă și-mi venea greu să-mi amintesc. Iar până jos era o distanță mult mai mare.

— Aș vrea să am aceeași încredere ca tine, Banditule, a spus Jin cu respirația dintr-odată întretăiată.

M-am uitat la el și am văzut că se ținea cu mâna într-o parte.

I-am luat mâna și am dat-o deoparte. Era o tăietură lungă. Poate un glonț rătăcit.

— La naiba!

M-am uitat disperată în jur. Kadir bătea cu pumnii în ușa din spate.

Eram prinși în capcană. Nu puteam să ne întoarcem. Puteam doar să mergem înainte.

— Dacă pot să sar, am zis legând funia de balustrada de la balcon, poți să te târăști?

Zâmbetul acela aparte a apărut în colțul gurii lui.

— Ți-am spus în ultima vreme că ești extraordinară?

— Nu.

Am trecut funia din nou pe după marginea balconului.

— În schimb, ai dispărut de lângă mine timp de câteva luni fără vreo explicație.

Jin m-a răsucit ca să-l privesc în față.

— Tu – m-a sărutat repede în colțul stâng al gurii, înfiorându-mă – ești – apoi, în colțul drept – extraordinară.

N-am mai așteptat. L-am tras spre mine, sărutându-l apăsat înainte de a-l împinge la o parte.

— Nu avem timp pentru asta acum.

— Știu. Îți distrag atenția.

A tras de bucata de funie și nodul pe care-l făcusem s-a dezlegat.

— Ești extraordinară și, totodată, extraordinar de nepricepută la făcut noduri.

A început să facă ceva complicat, iar degetele i se mișcau cu agilitate. Apoi s-a întors spre mine. Cu câteva mișcări scurte, îmi legase celălalt capăt al funiei în jurul taliei.

— Dacă tot o să-ți riști viața, ar fi bine s-o faci în siguranță.

— Ești sigur că o să țină? am întrebat uitându-mă neîncrezătoare la încâlceala din jurul balustradei.

— Poți să ai încredere în nodurile unui marinar, a spus Jin. Și poți să ai încredere în mine în ceea ce te privește.

M-a ajutat să mă cațăr sprijinindu-mă cu o mână. Oricât de mare părea de la balcon distanța până jos, de pe balustrada balconului părea și mai mare. Poate că nu trebuia să sar foarte departe, dar în jos era o distanță lungă în cazul în care cădeam și un loc limitat de aterizare.

Aș putea s-o fac.

Ușa s-a zdruncinat în spatele nostru. Kadir izbea în ea să intre.

Eram pe jumătate sigură că puteam s-o fac.

Am tras aer adânc în piept.

Eram pe cale să aflu.

Am sărit.

Hăul s-a căscat sub mine. Pentru o secundă, m-am întrebat dacă așa se simțeau Izz și Maz când se schimbau în animale.

Când zburau.

Am lovit zidul cu tălpile goale, împiedicându-mă. M-am agățat de un crenel ca să mă echilibrez. M-am clătinat acolo o clipă înainte să-mi găsesc punctul de sprijin. Mi-am desfăcut nodul de la mijloc și l-am înfășurat în jurul crenelului. Restul funiei atârna pe cealaltă parte a zidului, aproape până jos. Măcar suficient de aproape încât să ne scoată din palat.

Părea destul de solidă și, Doamne, ar fi fost bine să fie așa.

De cealaltă parte a balconului, Jin a trecut peste margine. S-a prins cu mâinile și picioarele de funie. Nodul de lângă mine s-a smucit când Jin și-a lăsat greutatea pe funie.

Ținea.

Ținea, în vreme ce Jin traversa distanța trăgându-și corpul. Treptat, cu câțiva centimetri, lăsând în urmă o dâră de sânge.

Tot ce puteam să fac de pe zid era să privesc, cu inima la gură, în timp ce fiecare smucitură îl aducea mai aproape de

mine. Era aproape la jumătatea drumului când încuietoarea ușii a cedat.

Kadir a dat buzna înăuntru cuprins de furie.

Aveam arma ridicată și îndreptată spre el înainte să ajungă la balcon. Nu aveam gloanțe. Era o cacealma.

— Dacă te atingi de funia aia o să te fac să regreți că te-ai născut, Kadir.

— Minți!

Dar nu s-a apropiat, a rămas pe loc cu pieptul săltând de mânie.

— Sunt un demdji, am spus trăgând piedica armei fără muniție. Nu pot să mint.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Eram într-un punct mort. Eu stăteam sus pe zid, cu arma ridicată, îndreptată drept spre Kadir, în timp ce Jin parcurgea restul distanței târându-se pe funie. Înaintând treptat, cu câțiva centimetri. Încet. Încet. Nu trebuia să fie rapid; doar mai rapid decât mintea lui Kadir. Mai repede decât îi luă sultimului să-și dea seama că nu aveam decât o armă descărcată.

— Kadir.

Vocea de la ușă m-a făcut să tresar atât de tare, încât a fost nevoie să mă echilibrez pe zid.

Sultanul era singur, trecând dincolo de ușă. Nu avea paznici cu el. Nici abdali.

— Tată, a zis Kadir întinzând o mână spre el, ai grijă, are o armă!

Privirea lui a trecut de la mine la Kadir, la armă, apoi iar la Kadir. Mintea lui nu se mișca nici pe departe la fel de lent ca a fiului său cel mai mare. L-am îndemnat tăcut pe Jin să se grăbească. Era la un lat de palmă acum.

Sultanul a pus mâna pe umărul primului său născut.

— O, fiule! Ești un neghiob.

Apoi sultanul a scos un cuțit.

Am început să strig, o amenințare inutilă pe care nu o puteam duce la capăt fără gloanțe în armă. O promisiune de a rămâne în palat dacă-l lăsa pe Jin să plece. Orice îi putea câștiga lui Jin ultimele clipe de care avea nevoie ca să ajungă, înainte ca sultanul să taie funia și să-l omoare.

Nu a tăiat funia. În schimb, lama din mâna lui s-a îndreptat drept spre gâtul lui Kadir.

L-a ucis repede, ca pe un trofeu de vânătoare. Atât de repede, încât, când Kadir a căzut la pământ, indignarea îi era încă întipărită pe față. Atât de repede, încât n-am avut timp să strig înainte să atingă pământul.

Șocul m-a străbătut ca o undă, împietrindu-mi limba și corpul întreg.

Sultanul și-a ridicat calm ochii spre mine, ștergând sângele întâiului său născut de cămașa prințului mort. Și dintr-odată m-am pomenit din nou stând față în față cu el la masă. Ascultându-l cum îmi spunea că fiii lui aveau să facă din țara asta țărâna de sub tălpile străinilor. Cum Kadir nu era mai capabil să conducă decât Ahmed.

Nu există nimic ce n-aș face pentru țara asta, Amani. Sultanul s-a întors cu fața spre mine. Nu era prost. Avea să-și dea repede seama că nu mai aveam gloanțe. Trebuia să-i distrag atenția, măcar câteva clipe. Până când Jin reușea să treacă.

— Știi, a trecut ceva vreme de când m-am dus la slujbe.

O greutate îmi zdrobea pieptul în timp ce vorbeam. Îl urâsem pe Kadir. Dar, Doamne, văzându-l așa, cu sângele încă țâșnindu-i din gât…

— Dar sunt destul de sigură că Dumnezeu nu e prea încântat să te vadă omorându-ți propriul fiu.

— A, da, a spus sultanul zâmbind împăciuitor. Blestemat e cel care-și ucide propriul sânge. Amintește-ți ce sărbătorim, Amani: urcarea mea pe tron. Cred c-am trecut de faza în care aș fi putut să scap de blestem. Și-apoi, Kadir n-ar fi fost un conducător bun. E vina mea, de fapt. S-a născut prea de timpuriu în timpul domniei mele. Abia dacă eram mai în vârstă decât e el – decât era.

A aruncat o privire spre cadavrul care sângera pe balcon.

— Plănuiam ca tronul să-l ocolească, să treacă direct la nepotul meu, dar, bineînțeles, nu a fost să fie. Nu mă așteptam ca soțioara însetată de putere a lui Kadir să fie atât de ingenioasă.

Shira. Murise de câteva zile și deja i se ștergea numele. În poveștile lor despre ce s-a întâmplat în acest război, asta era tot ce avea să se spună despre ea, că fusese o sultimă însetată de putere? S-a uitat din nou spre mine.

— Și trebuie să recunosc că nu m-am așteptat să reușești să te eliberezi, a adăugat părând aproape impresionat. Cum ai făcut-o?

— Ai supraapreciat loialitatea oamenilor tăi.

Nu aveam de gând să-i dau numele lui Tamid.

— Chiar crezi că asta o să-i salveze? Să-i facă să te sprijine din nou? Ucigând pe oricine îți stă în cale?

— Nu e vorba de străinii morți din grădină, Amani. E vorba de cei care au rămas în viață peste hotare, a continuat sultanul uitându-se la mine peste țeava armei. Știi ce se întâmplă într-o țară când tronul ajunge pe alte mâini, Amani? Tulburări. Război civil. Prea mult război ca ei să se gândească să ne mai invadeze prea curând. Și, până se hotărăsc s-o facă, o să am o armată de abdali pregătită să ne apere granițele.

O armată de oameni de lut cu puteri de demdji. Dacă îi punea la granițe, avea dreptate, nu aveam să mai fim invadați niciodată.

— Demdjiul dinaintea ta...

Se referea la Noorsham. Nu-i folosea niciodată numele, așa cum nu o făcuse nici cu mine până în ziua în care omorâsem rața. Ca și cum eram niște obiecte pentru el.

— Ardea atât de puternic! Dar am pierdut protecția pe care ar fi oferit-o țării.

Pentru că îl eliberasem eu.

— M-am întrebat dacă aș putea să-i recreez focul. Dacă puteam face o bombă din metal cu puterea unui djinn. Și, în loc de asta, am găsit focul potrivit pentru a crea viață. Pentru că asta este focul djinnilor. E viață. E energie. Ne-a dat viață. Și eu tocmai l-am valorificat. Nu pentru a distruge. Ci pentru a alimenta țara. Gallanii susțin că vremea magiei a trecut și apelează la mașinării. Albishii se agață de tradițiile vechi. Noi vom fi printre țările care le îmbină pe cele două.

— Toate astea cu prețul uciderii nemuritorilor noștri.

— Ființele Primordiale ne-au creat să le purtăm războaiele. Dar unde au fost ele în războaiele noastre? În timp ce granițele ne erau încălcate de străini mai numeroși decât noi? În timp ce poporul meu le ușura calea întorcându-se unii împotriva altora la îndemnul fiului meu?

Vorbea cu stăpânire de sine. Ca și cum ar fi vorbit cu proprii copii. Explicând o lecție dificilă. Numai că el nu era tatăl meu.

Tatăl meu era djinn. Tatăl meu era un djinn prizonier în palat, la mila lui. Și, pentru prima dată de când Distrugătoarea de Lumi a fost înfrântă, era în mare pericol de a muri. De ce-mi păsa mie de el? Însă îmi păsa.

— Timpul creaturilor nemuritoare a trecut de mult. Am luat lumea asta de la ele. Există un motiv pentru care demdjii ca tine sunt rarități acum. Lumea asta ne aparține. Și țara asta ne aparține. Rolul copiilor este să-și înlocuiască părinții. Noi suntem copiii djinnilor.

Sultanul a zâmbit încet, leneș.

— Și cred c-ai rămas fără gloanțe.

Și atunci Jin a trecut dincolo. S-a prins de marginea zidului și s-a ridicat icnind de durere, prinzându-mă cu brațele de mijloc. Pe jumătate a sărit, pe jumătate a căzut, încolăcindu-și funia pe mână când s-a prăvălit. Cădeam. De cealaltă parte a zidurilor palatului.

Eram liberă.

CAPITOLUL 39

Izman era încă prins de forfota festivităților de Auranzeb, chiar și în urma Răscoalei Binecuvântatei Sultime. În oraș încă nu se răspândise vestea despre ce se întâmpla în palat. Că eram liberi de stăpânirea străinilor. Că sultimul murise.

Aveam încredere în Jin să ne conducă pe străzile necunoscute. Drumul era chinuitor de lent, furișându-ne la umbra ferestrelor din care se revărsau lumini și zgomote, prin aleile lăturalnice întortocheate ale orașului necunoscut. Evitam străzile mari, sufocate de bețivi și festivități.

— Aici.

Jin m-a oprit într-un târziu lângă o ușă mică într-un perete de stucatură albă, pe o alee atât de îngustă, încât peretele din fața noastră aproape îl atingea pe cel din spate. Un șanț se întindea de la ușă spre străzile înguste și pavate.

Nu eram sigură ce mă așteptam să găsesc de cealaltă parte. Poate să ducă în altă lume, ca ușa noastră veche. Sau să se reverse într-un pasaj secret care să ducă la locul unde se stabilise restul Rebeliunii de când pierdusem Valea lui Dev.

În schimb, am pășit într-o bucătărie mare, în lumina caldă a tăciunilor din focul aproape stins. Era aproape cea mai banală bucătărie în care fusesem vreodată. La fel ca a mătușii mele din Dustwalk. Numai că asta nu părea să aibă probleme cu proviziile de mâncare. Oalele și tigăile lucioase atârnau de tavan printre ierburi și mirodenii. Conserve de metal stăteau înșirate pe rafturi.

Am trântit ușa după noi, lăsând noaptea afară. Nu aveam timp să mă gândesc unde eram, știam doar că eram în siguranță. Eu și Jin ne-am prăbușit lângă șemineu, el cu spatele lipit de perete. Eram în genunchi, în fața lui.

— Ești plin de sânge.

L-am lăsat jos de pe umărul meu.

— Trebuie să văd.

— Sunt în regulă.

Dar m-a lăsat să-i trag cămașa peste cap, tresărind când i-am ridicat brațele pe deasupra capului. Cămașa murdară de sânge

a ajuns mototolită pe podea, iar el și-a așezat brațele în creștetul capului, bombându-și pieptul și dându-mi astfel acces liber. Măcar nu mă mințise; cea mai mare parte a sângelui nu părea să fie a lui. O parte i se scursese pe piele, dar, în afară de rana dintr-o parte care-l împiedicase să sară pe zid și o vânătaie uriașă care înflorea ca un nor sub tatuajul cu pasăre de deasupra coastelor, nu părea prea grav rănit.

Atunci am remarcat-o. O bucată de pânză roșie înfășurată pe partea de sus a brațului stâng ca o banderolă. Aș fi zis că era un bandaj, însă mi-aș recunoaște sheema oriunde.

Am întins mâna fără să mă gândesc, trecând cu degetele peste marginea unde materialul se întâlnea cu pielea. A deschis ochii când a simțit atingerea și a privit în jos, ca și când uitase că o purta.

— Asta e a ta.

A început să caute cu degetele nodul dinspre interiorul brațului.

M-am lăsat pe călcâie.

— Credeam că am pierdut-o.

Era o prostie. Nimic altceva decât o bucată de cârpă. Nu era Rebeliunea; nu era Jin. Era doar un obiect. Un obiect pe care nu credeam că aveam să-l mai recapăt.

— Credeam că ai lăsat-o.

Nu se uita la mine. Încă își făcea de lucru cu nodul. Era strâns bine. Ca și când fusese disperat să n-o piardă.

— Să o las?

În cele din urmă, nodul s-a desfăcut între degetele lui.

— În doua zi dimineață, după ce-ai dispărut.

Avea umerii încordați în timp ce-și desfășura sheema roșie de pe braț.

— Nu mai erai acolo și asta era în fața cortului.

Probabil o pierdusem când mă luptam cu Safiyah. Când stătusem în fața cortului său. Hotărându-mă dacă să intru.

— Mi s-a părut că era un mesaj.

Pielea era mai palidă în locul unde fusese legată sheema. Ca și când nu văzuse soarele de ceva vreme. Mi-a întins sheema. Am prins-o de un capăt. Între noi stătea povestea noastră, zeci de mici amintiri ale primelor zile de când ne cunoșteam. Când lucrurile erau mai simple. El era Șarpele-din-Est și eu Banditul-

cu-ochi-albaștri și eram doar noi doi, nu noi doi și o întreagă revoluție. O țară întreagă.

Am dat să spun ceva despre cât de stupid era să creadă c-aș fi plecat și i-aș fi spus asta cu sheema aruncată.

— Tu ai plecat primul.

Am tras de marginea sheemei.

— M-ai lăsat când eram rănită.

— Te-ai aruncat în fața unui glonț, Amani.

Mi-a dat cu blândețe la o parte o șuviță de păr de pe față, ducându-și degetele spre locul unde părul se oprea brusc din pricina rănii crestate de Ayet cu foarfeca. Se uita la mine ca și când îmi reînvăța trăsăturile feței. Eu nu aveam nevoie să-i memorez din nou chipul. Arăta exact la fel ca atunci când îl lăsasem. Eu arătam diferit după perioada petrecută în harem?

— Te-ai aruncat în fața lui fără să-ți pese de propria viață.

— Așa fac eu, am spus eu. Și tu faci la fel.

— Știu.

Jin și-a coborât mâinile din părul meu, așezându-le în schimb pe umerii mei, împletite după ceafă.

— Dar asta nu înseamnă că trebuia să-mi placă.

— Erai supărat pe mine pentru c-a fost cât pe ce să mor?

Eram atât de aproape de el, încât tot ce trebuia să fac era să respir și ne-am fi atins. Parcă mă ținea la un loc între mâinile lui, dar căldura lor mă făcea să simt că vibrațiile aveau să mă scoată din propria piele.

— Pe tine, pe Ahmed, pe mine însumi, pe toată lumea.

Mă privea în sfârșit direct în față. Tăciunii aproape stinși îi scăldau chipul într-o lumină caldă, iar degetul mare i se rotea în spatele gâtului meu în mișcări mângâietoare.

— Nu știu cum să pierd oameni, Amani, și știi că nu-mi pasă absolut deloc de țara asta.

Restul corpului îi era nemișcat, ceva solid de care să mă agăț. Dar degetele lui îmi alunecau prin păr, făcându-mă să mă înfior.

— Nu așa cum le pasă lui Ahmed și lui Shazad. Am venit aici pentru că-mi pasă de el, îmi pasă de Delila și amândoi iubesc locul ăsta. Îmi pasă de tine și tu ești locul ăsta. M-am gândit că trebuie să mă descurc fără tine dacă erai atât de hotărâtă să părăsești lumea asta. Dar pe urmă ai plecat și aș fi răscolit tot deșertul ca să te găsesc.

Voiam să spun ceva care să ajute. Voiam să spun că nu trebuia să se teamă c-aș putea muri. Dar ar fi fost o minciună. Eram în război. Viața nimănui nu era în siguranță. Nu puteam să-i promit un viitor în care să nu mai primesc vreun glonț și nici el nu putea să-mi promită așa ceva. Aceeași speranță nesăbuită din pricina căreia ne certaserăm din capul locului avea cele mai mari șanse să ne omoare.

Așa că nu i-am spus nimic când am șters ultima distanță rămasă între noi.

A spus că ar fi răscolit tot deșertul în căutarea mea. Și i-am simțit disperarea în acel sărut, când gura lui a găsit-o pe a mea.

Nu era destul pentru Jin; niciodată nu era de ajuns. Mâinile lui erau în amalgamul de haine rupte de la palat, încercând să mă găsească sub cusăturile prea grele și apăsarea halatului țipător. O mână mi s-a încâlcit în păr, trăgând coronița delicată de aur aflată încă acolo. Mi-a scos-o din păr, dând-o la o parte, trăgând bucăți de halat de pe mine, încercând să mă întoarcă la el.

Era ca și cum eram prinși într-un foc mistuitor, disperați după o gură de aer, de parcă am fi fost nimiciți dacă ne opream. Fără să mă gândesc, mi-am luat mâinile de pe pieptul lui. A fost nevoie de o mișcare rapidă și halatul meu s-a desprins, căzând alături de cămașa lui la pământ, până am rămas doar cu cămașa subțire de pânză de pe dedesubt.

Degetele lui au găsit tivul, împingându-l în sus, apoi au urcat pe burtă, mângâind cicatricea de pe șold. Deodată, mi-am dat seama că tremuram. M-am lipit de el, pielea mea pe pielea lui, căutând un fel de căldură. M-am cuprins în îmbrățișarea lui, ținându-mă nemișcată lângă el.

Simțeam că eram lenți. Că inima îmi bătea lent. Focul mistuitor se transformase în tăciuni în timp ce Jin mă ținea în brațe, lipită de el. Am realizat cât de aproape eram de a face ceva mai mult. Pielea lui o atingea pe a mea, mâinile lui urcau pe trupul meu, scufundându-mă în el.

Ușa de la bucătărie s-a izbit cu zgomot de perete, făcându-ne să ne desprindem brusc. Sam a dat buzna în bucătărie, cu Leyla inconștientă în brațe.

— Ce s-a întâmplat?

Într-o clipă, eram în picioare. Jin se ridica sprijinindu-se cu grijă de perete în spatele meu.

— A făcut greșeala fatală de a se împotrivi.

Hala a intrat după ei, renunțând, totodată, la nălucirea de a arăta umană, așa că pielea ei și-a recăpătat nuanța aurie obișnuită.

— S-a împotrivit, spunând că nu putea să-l lase pe fratele ei în urmă. S-a dovedit că poate.

M-a măsurat din cap până-n picioare, uitându-se la pielea mea încă strălucitoare, deși jumătate din pulberea aurie se ștersese în timpul evadării.

— Ce priveliște jalnică, a spus ea în loc de salut.

Și-a întors ochii spre Jin.

O parte din praful de pe pielea mea ajunsese pe Jin, care avea o dâră aurie de la urechea stângă până la gură. Jin s-a șters nonșalant pe obraz. Degeaba; avea auriul de pe pielea mea și pe mâini. Poate m-aș fi simțit stingherită dacă în bucătărioara aceea n-ar fi fost prințesa inconștientă și prietenul vechi care să-mi distragă atenția.

— Ceilalți? a întrebat Jin, renunțând.

A primit răspunsul înainte s-o facă Hala. Imin a intrat împiedicându-se, cu hainele de servitor rupte de tot. Shazad a năvălit în bucătărie în urma lui Imin. Îl ținea pe Tamid de un braț. El încerca să se smulgă nervos de lângă ea, în timp ce Shazad îl împingea în față. Shazad i-a dat drumul încet, arătându-i înainte că nu fusese nevoită s-o facă. Apoi m-a văzut și zâmbetul acela sentimental i-a apărut pe față, venind spre mine și îmbrățișându-mă. Mi-am simțit propriile brațe, ca și cum erau în sfârșit dezlegate, aruncându-se în jurul ei.

— Rahim? am întrebat.

— Trăiește, a spus făcându-mă să respir ușurată. A fost luat prizonier. E soldat până-n măduva oaselor. Aveam nevoie de cineva să ne acopere fuga. Și el n-a vrut să fugă.

S-a uitat la mine.

— O să rezolvăm problema.

Și am crezut-o. Pentru că eu mă întorsesem. Nu mai eram prizonieră și noi puteam face orice. M-a strâns mai tare în îmbrățișare. Și atunci Imin i-a atras atenția și s-a desprins de mine. Am rămas față în față cu Tamid, care se uita încăpățânat în pământ, sprijinindu-se strâmb pe piciorul fals.

Și atunci l-am luat în brațe. Ușurarea mi-a străbătut tot corpul.

— Mulțumesc.

L-am tras mai aproape.

Dar Tamid nu mi-a întors gestul. S-a tras înapoi.

— Eu nu sunt trădător, Amani. N-am făcut-o, a spus uitându-se spre Jin, pentru rebeliunea voastră.

Singura dată când Tamid îl întâlnise pe Jin a fost când m-a ridicat pe buraqi și l-am lăsat sângerând în nisip. Bănuiam că asta nu-l făcea pe prietenul meu din copilărie să-l placă prea mult.

— Bine, atunci.

Shazad m-a bătut cu palma pe umăr în timp ce-mi înghițeam nodul din gât.

— Cred că o să vă ținem sub cheie pe tine și pe prințesă pentru o vreme. Haideți.

— Unde suntem? am întrebat eu în sfârșit, bucuroasă că vocea îmi suna normal în timp ce o luam spre ușa ce ducea din bucătărie în casă.

— La mine acasă, a răspuns Shazad.

M-am împiedicat de treapta de jos din bucătărie. Jin m-a sprijinit.

— Tata e plecat și i-am trimis pe mama și fratele meu la casa noastră de pe coastă. Nu voiam să-i punem în pericol.

— Facem tabăra în casa generalului Hamad? am întrebat.

— Nu, a spus Jin cu mâna pe baza spatelui meu. Ar fi ca și cum am cere să fim prinși. O folosim, dar cea mai mare parte a taberei…

A făcut o grimasă de durere când și-a întins mâna spre ușă, apucându-se de o parte. Am deschis-o eu pentru el. O sufragerie elegantă, întunecată acum, ne aștepta de cealaltă parte.

— E o grădină nu departe de aici, mi-a explicat Jin în timp ce mergeam încet. E legată de casa asta printr-un tunel.

Jin m-a condus dincolo de altă ușă, prinzându-mă mai strâns de mijloc. Mi-am dat seama că abia dacă-mi dăduse drumul de când părăsisem palatul. Ne sprijineam unul pe altul.

Tunelul începea în pivniță, dindărătul a două cutii uriașe, cu etichete pe care era scris „făină”, dar care sunau, după cum am văzut când am dat peste una în treacăt, ca și cum ar fi fost pline de arme. Shazad a aprins o lampă de ulei și a luat-o înainte.

Nu eram sigură cât de departe am mers. Era însă de două ori mai mult decât toată lungimea orașului Dustwalk. Am numărat pașii măcar pe distanța aceea, pe urmă am abandonat. Și atunci

s-a ivit o luminiță în fața noastră. Mi-am dat seama că era altă ușă.

Am ezitat. Îmi năvăleau în minte zeci de amintiri despre întoarcerea în pacea din Valea lui Dev. Când stăteam în fața ușii din stâncă și așteptam să-mi dea voie să las în urmă praful din deșert și să vin acasă. Acum nu mai era. Casa aceea nu avea să mă mai aștepte de cealaltă parte a ușii. Nu avea să se deschidă într-o oază construită prin magie și transformată în refugiul Rebeliunii. Oamenii care muriseră în evadarea noastră nu aveau să fie de cealaltă parte să mă aștepte. Nu știam la ce să mă aștept. Chiar și așa, voiam să mă întorc acasă.

Am pășit peste prag.

Era mai multă liniște decât în vechea noastră tabără. A fost primul lucru pe care l-am observat. Și într-o clipă mi-am dat seama de ce. Pereții uriași care se întindeau în jurul proprietății puteau acoperi totul cu excepția cerului, dar eram încă în mijlocul orașului. Erau urechi peste tot în jur.

Dar locul era plin de lumină și mișcare.

Nu era deșertul, dar amintirea deșertului era totuși acolo. Corturile erau împrăștiate printre focuri de tabără și arsenalul improvizat fusese instalat lângă un perete. Felinarele și rufele creau desene încrucișate pe cer. Arăta aproape ca speranța.

— Amani!

Delila a fost prima care m-a văzut. A traversat alergând prin grădină și m-a strâns în brațe, smulgându-mă din mâna lui Jin.

— Trăiești! Te-au scos! Ce s-a întâmplat cu părul tău? Dar îmi place. Te face să pari mai matură. Am vrut să vin și să ajut și eu, dar n-a vrut nimeni să mă lase.

Când și-a dat părul după ureche, mi-am dat seama că părea mai închis la culoare. Și nu doar dintr-un joc de lumini sau pentru că proiecta o nălucire. Fusese vopsit cu henna, ascunzând violetul de demdji care o dădea de gol. O măsură de precauție în marele oraș. Ahmed nu-și asuma riscuri cu sora lui mai mică.

— Am mai discutat despre asta, a spus Shazad. Trebuie ca una dintre voi să rămână permanent în tabără în cazul în care e nevoie s-o ascundem, a adăugat arătând cu degetul spre Delila și Hala, care zâmbea cu buzele strânse.

— Și cumva eu sunt mereu cea de sacrificiu.

— Și eu mă bucur să te revăd, a glumit Jin când ea s-a desprins de mine.

Cu un zâmbet ștrengar, Delila s-a aruncat spre Jin. Eram sigură că felul în care mă întâmpinase pe mine era doar o umbră ștearsă în comparație cu felul în care fusese primit Jin când se întorsese în sfârșit.

Navid a ajuns la noi, prinzând-o pe Imin, încă în hainele însângerate de servitor, într-o îmbrățișare strânsă. Toate zilele acelea în care Imin se plimba prin palat fără nicio veste nu aveau cum să fie ușoare pentru Navid. Dar Imin avusese dreptate – barba nu i se potrivea.

Pe urmă am trecut dintr-o mână în alta, prieteni și rebeli pe care de-abia îi cunoșteam mă băteau deopotrivă pe spate, îmbrățișându-mă, felicitându-mă că rămăsesem în viață. Că evadasem. Mulțumindu-mi pentru sacrificiul de a fi stat atât de mult în harem. Gemenii s-au transformat în două pisici și mi se încolăceau pe la picioare, aproape împiedicându-mă la fiecare pas. În timp ce treceam de la unul la altul, cu fiecare persoană în parte, simțeam că mi se înapoia câte o părticică din mine, scoțându-mă afară din harem, îndepărtându-mă de tristețea provocată de Shira, de mânia din pricina mătușii mele, de tot ce se întâmplase în ultimele luni.

Deodată, ca și când s-ar fi tras o cortină la o parte, am ajuns față în față cu Ahmed. Eram sigură că fiecare moment de îndoială pe care-l avusesem în ultimele luni, absolut tot, era întipărit în ochii mei trădători. De fiecare dată când îl văzusem pe tatăl lui luând decizii mai repede. De fiecare dată când mă temusem că sultanul avea dreptate și că Ahmed nu era pregătit. De câte ori fusesem atât de proastă, încât să ascult un criminal și un tiran.

— Ahmed…

— Amani.

M-a prins cu putere de umăr și m-a tras în față să mă îmbrățișeze. M-am prăbușit recunoscătoare. Era mult mai ușor să cred în Ahmed când era în carne și oase în fața mea.

— Bine-ai venit acasă!

CAPITOLUL 40

Efectele nopții precedente ne loveau unul câte unul.

Evenimentele cu ocazia Auranzebului au fost deformate de palat înainte de a se răspândi printre oamenii din Izman. Sultanul a anunțat independența țării de stăpânirea străină. Orice țară care ne amenința granițele avea să ardă pentru asta.

Anunțul spunea mai departe că în timpul luptelor nocturne prințul Kadir fusese ucis. Murise curajos în luptă, ucis de propriii frați, Prințul Rebel și prințul Rahim, care-și trădase pe neașteptate familia, alături de lordul Bilal, care evadase. Prințul Rahim fusese prins când încerca să fugă ca un laș. Avea să fie blestemat pentru totdeauna pentru uciderea unuia de același sânge cu el. Sultanul își jelea fiul. Nu era nicio veste despre execuția lui Rahim. După ce se întâmplase la execuția Shirei, înțelegeam de ce sultanul nu voia să riște încă o decapitare publică.

Aveau să se țină din nou întreceri pentru sultim. Pentru a alege noul moștenitor al țării. Sultanul îmi spusese că oamenii nu iubeau niciodată tronul mai mult decât atunci când prinții se omorau între ei pentru tron. Își ucisese propriul fiu și acum se folosea de moartea lui ca să câștige oamenii din nou de partea lui, în defavoarea Rebeliunii față de tron.

Dar și noi ne puteam folosi de asta. Aveam să reamintim orașului că întrecerile pentru sultim aleseseră deja un moștenitor. Pe prințul Ahmed.

În lumina evenimentelor recente, palatul a anunțat că avea să se impună starea de asediu. Armata de abdali a sultanului avea să patruleze pe străzi. Cu ei nu te puteai înțelege și nu te puteai certa. Oricine era găsit pe străzi între apus și răsărit avea să fie executat. Era o măsură de precauție, după cum anunța palatul. La urma urmei, numai intențiile întunecate însoțeau orele întunecate ale nopții. Nu spuneau că măsura era menită să pună piedici Rebeliunii, dar am înțeles cu toții sensul adevărat din spatele cuvintelor.

Și aveam parte de piedici.

Era ciudat s-o auzi din afară după ce fuseseși înăuntru atâta vreme. Operam din nou orbește, tocmai când nu ne permiteam s-o facem. S-a stabilit ca Imin să se întoarcă în palat și să fie spionul nostru.

— Nu există altă cale?

Mă frecam obosită la ochi în timp ce discutam cu ceilalți. Eram în biroul tatălui lui Shazad. Fusese aranjat ca un fel de centru de operațiuni. Pentru asta nu fusese nevoie de prea multe schimbări. Era ceva liniștitor la camera aceea, deși nici că puteam fi mai departe de pavilionul lui Ahmed din tabăra rebelă. Pereții erau acoperiți de hărți și notițe. Harta Izmanului, pe care o furasem de pe biroul sultanului în seara în care mâncaserăm împreună, era chiar în mijloc. Am recunoscut o mare parte din restul informațiilor pe care le transmiteam din interiorul palatului.

Unele îmi fuseseră date de Rahim.

Eu evadasem, dar el era încă înăuntru. Și trebuia să știm ce se întâmpla cu el. Așa c-am simțit o împunsătură de vinovăție când mi-am expus obiecția.

— Nu sunt sigură că e o idee inteligentă să punem alt demdji în mâinile sultanului.

Rahim fusese aliatul meu, dar nimeni nu înțelegea mai bine decât mine riscul ca Imin să fie descoperită.

Navid păru plin de speranță când auzi obiecția mea. Stătea într-un fotoliu uriaș din colț, cu brațele încolăcite în jurul lui Imin. Ea avea o siluetă feminină micuță, destul de mică încât să încapă în brațele soțului ei, ca și cum era piesa lipsă care ar fi trebuit să stea acolo de la început. Stătea cu picioarele adunate sub ea și se sprijinea comod de pieptul lui, cu ochii închiși. Era epuizată, dar trează. Noaptea precedentă lăsase urme asupra tuturor. Hala adormise butuc într-un colț. Jin stătea la biroul tatălui lui Shazad, cu cămașa dată pe spate, în timp ce Shazad îi cerceta rana dintr-o parte.

— Trebuie să-ți vadă cineva rana asta, i-a spus ea lui Jin. Într-un loc unde să nu sângerezi prin tot biroul tatii. Du-te s-o găsești pe Hadjara.

Îl pierdusem pe Sfântul Părinte în timpul evadării din Valea lui Dev. Până găseam pe cineva nou, Hadjara era o cusătoreasă cât de cât pricepută.

— Dacă nu aveți nevoie de mine…, a spus Jin, ridicându-se încet în picioare.

— Ne-am descurcat bine până acum fără tine, frate, a comentat Ahmed.

Era o lovitură meschină. Eu și Shazad am făcut un schimb de priviri. Starea nouă de tensiune dintre Jin și Ahmed nu făcea bine nimănui.

Dar Jin n-a spus nimic când a trecut pe lângă mine spre ușă, trecându-și degetele pe dosul palmei mele ca și cum voia s-o apuce.

— Să nu te oferi să faci vreo prostie cât lipsesc eu.

— Nu prea avem alte opțiuni din câte văd eu, a spus Imin când s-a închis ușa în urma lui Jin. Dacă nu vrea altcineva să ne spună că a ținut ascuns faptul că-și poate schimba forma ca să iau eu o pauză. Careva? Nu? Bănuiam eu.

— Eu m-aș oferi, dar nu cred că străinii sunt bine-veniți în palat în momentul ăsta, a spus Sam uitându-se la Shazad. Și nici nu trec drept o femeie suficient de frumoasă ca să rezist prea mult în harem. Amani poate să confirme asta.

— E adevărat, am recunoscut. Nu are decolteul necesar să poată purta un halat.

Shazad a pufnit în râs.

— Cineva trebuie să se ducă, a spus Imin, desprinzându-se din brațele soțului ei și trecând cu ușurință din rolul de soție în acela de rebel. Dacă sunt prinsă, pot oricând să iau otravă înainte să-și înfigă ghearele în mine cum a făcut cu Amani.

Nu eram prea sigură că glumea.

Am furat câteva ore de somn înainte de ivirea zorilor, când eram siguri că palatul terminase de turnat minciuni oamenilor și că agitația nopții se domolise. Eram în casa lui Shazad, ceea ce însemna că ea avea propriile camere. Acela a fost momentul când mi-am dat seama cu adevărat că vechea noastră casă nu mai exista. Cortul nostru nu mai era. Spațiul mic pe care îl împărțiserăm timp de o jumătate de an și care îmi devenise la fel de familiar ca vechiul meu pat din Dustwalk.

Mă gândeam că aș fi putut să-mi găsesc un cort. Dacă voiam. Să încep să mă instalez în tabăra asta nouă. În schimb, l-am găsit pe Jin. Moțăia la umbra unui portocal cu crengi uriașe, întinse. Cămașa i se ridica și am văzut locul unde îl pansase Hadjara. S-a trezit tresărind când m-am întins lângă el,

liniștindu-se când și-a dat seama că eram eu. Știam că mă privea. În cele câteva luni care trecuseră între Fahali și glonțul care mă nimerise într-o parte, furaserăm destule clipe împreună în deșert, dar nu dormiserăm niciodată unul lângă altul. S-a mișcat ușor, ca să stea cu fața spre mine, pe o parte, în timp ce-mi găseam locul, punându-mi brațul sub cap ca o pernă. Iarba era încă rece după trecerea nopții. Poate că dormeam din nou pe jos, dar aveam senzația că aveam să mă odihnesc mai bine aici decât pe o sută de perne din harem.

— Încă n-am reușit să instalez un cort, a spus înconjurându-mi spatele cu mâna. Dat fiind că de-abia m-am întors din căutarea unei fete pe care o cunoșteam.

— Data viitoare, ar trebui să încerci să n-o mai pierzi din ochi, am spus eu și-am închis ochii, sprijinindu-mi capul de el.

— Poți să ai încredere c-o să fac asta.

M-a lipit de el. A fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a ațipi.

Shazad ne-a trezit pe amândoi la un moment dat în timpul după-amiezii; avea părul ud după baie și răsucit într-un coc pe ceafă. Mă întrebam dacă se odihnise vreun pic de la Auranzeb. Ne-a spus că și Leyla își revenise în sfârșit.

Shazad s-a ținut de cuvânt că avea să-i țină sub cheie. Tamid și Leyla fuseseră trimiși în două dintre numeroasele camere goale din casă, înlănțuiți și încuiați până când ne puteam baza pe ei că nu aveau să fugă. Încercasem să-l văd pe Tamid în camera de lângă cea a Leylei, dar se prefăcuse că dormea, ceea ce era pentru mine un mesaj destul de clar.

Leyla arăta ca un animal prins în capcană, cu genunchii strânși sub bărbie și uitându-se când la mine, când la Jin, la Ahmed și la Shazad, ca și cum încerca să ne vadă pe toți odată.

Nu. Nu ca un animal prins în cușcă. Se uita ca și cum noi am fi fost animalele. Gata să o sfâșiem în orice clipă. Îmi aminteam de ziua în care am întâlnit-o în menajerie. Când făcea un elefănțel mecanic și eu eram cea înconjurată de soțiile lui Kadir. Dar acum era ceva diferit. Cel puțin, așa credeam eu că este.

— Așadar…, a spus Ahmed ca să înceapă discuția, așezându-se în capătul patului.

Ea și-a tras picioarele mai mult spre ea.

— … ai construit o armată de mașini și magie pentru tatăl meu.

— Ba nu…

Leyla avusese mereu o voce de copil, dar glasul ei subțire era aproape pierit acum.

— Vă rog, nu-mi faceți rău. N-am avut de ales, trebuia să-l ajut.

— Nimeni n-o să-ți facă rău, a spus Ahmed cu blândețe în timp ce Shazad a scos un sunet de neîncredere din gât.

— Toți au de ales, a spus Shazad când Leyla a privit-o cu ochii mari și speriați.

I-am tras una cu piciorul în gleznă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să o speriem pe Leyla atât de tare, încât să nu mai vorbească. Ea s-a uitat urât la mine.

— Am avut de ales între a-l ajuta pe tata și a-l vedea pe fratele meu murind, a spus Leyla îngropându-și întristată fața în mâinile înlănțuite. Tu ce-ai fi făcut?

Și atunci a început să plângă. Din senin, suspine adânci și urâte care-i scuturau puternic trupul.

— Tatăl tău l-a amenințat pe Rahim? am întrebat eu, în loc s-o las pe Shazad să răspundă la întrebarea aceea. Ți-a spus că o să-i facă rău dacă nu-l ajuți?

Rahim se temea că Leyla era în pericol în harem, dar se pare că el era cel amenințat.

— Rahim habar nu are. N-a știut niciodată ce s-a întâmplat cu mama noastră, a spus Leyla ștergându-și cu mâneca nasul care-i curgea atât cât putea de bine cu mâinile legate. Cu toți anii aceia în urmă. Ea i-a spus tatii că putea să-i construiască o mașinărie care să dea energie pentru întregul Miraji. Care putea să schimbe lumea.

Mama ei fusese fiica unui inginer gamanix. Țara care contopea magia cu mașinăriile.

— Și a făcut-o. Numai că trebuia să ia energia de undeva. A luat-o de la ea, a continuat Leyla ștergându-și furioasă lacrimile care-i umpleau ochii. Așa cum a făcut cu toți oamenii care au venit după ea.

— Cu Sayyida, mi-am dat eu seama. Și cu Ayet.

Și cu Mouhna, și cu Uzma. Cu fetele care dispăreau fără urmă din harem. Un loc unde fetele dispăreau mereu fără să stârnească valuri.

— Erau teste. Poți lua… Leyla a făcut o pauză închizându-și strâns ochii. Cărțile Sacre spun că muritorii sunt făcuți din focul

djinnilor. Mașinăria ia scânteia aceea și dă viață altui lucru. Nu viață adevărată, dar… ce au ei. Tata s-a întrebat atunci, dacă putea face asta cu viața unui muritor, ce putea face cu viața unui nemuritor?

Leyla părea îndurerată.

— Poți alimenta o armată care nu poate fi doborâtă prin focul gloanțelor, a intervenit Shazad, înțelegând ce anume văzuserăm cu o seară înainte.

Privirile dintre noi vorbeau despre gravitatea situației cu care ne confruntam.

— Care nu obosește și nu mănâncă. Care poate ține piept dușmanilor țării.

— Inclusiv nouă, am spus eu abătută. Cum funcționează?

Leyla a ridicat din umeri, arătând nefericită.

— La fel ca orice magie. Cuvinte, cuvinte, cuvinte.

— Și cum îi putem opri? a întrerupt-o Shazad înainte ca Leyla să se adâncească în autocompătimire.

— E aproape imposibil, a răspuns Leyla clătinând din cap, lacrimile curgându-i din ochii închiși. Ar trebui să distrugeți sursa de energie și…

— Mașinăria, a spus Jin.

A făcut un pas în față și Leyla s-a tras, speriată de el. I-am pus mâna pe braț să-l opresc. Poate că avea același sânge cu Leyla, dar pentru ea nu era un frate, ci un străin tatuat care arăta periculos.

— Cum facem asta? a întrebat Shazad. Avem destul praf de pușcă să aruncăm totul în aer dacă putem…

— Nu, a spus Leyla în grabă, cu ochii mari și speriați. Ați distruge tot orașul!

Ca în povestea cu Akim și soția lui. Focul djinnilor scăpat de sub control.

— Djinnul trebuie eliberat, nu dezlănțuit. Energia trebuie eliberată cu vorbele potrivite. Aceleași cu care a fost prins.

Atunci Leyla s-a uitat drept la mine.

— Amani l-a legat. E singura care poate să-l dezlege.

Și în clipa aceea toți s-au uitat la mine. Dacă aș fi știut că aveam să atrag atâta atenție, m-aș fi pieptănat.

CAPITOLUL 41

— Nu o să vă mint, a spus Ahmed aruncându-și privirea spre bucătăria înțesată de rebeli. O să fie o provocare.

Era bine pentru moral că Ahmed nu era demdji. Dacă nu putea minți, eram destul de sigură că i-ar fi fost greu să spună cuvântul *provocare,* în loc de să zicem, *dezastru.*

Eram vreo două duzini de oameni înghesuiți pe lângă grinzile din jurul bucătăriei lui Shazad, agățați de plăcile colorate de faianță de pe pereți ca aburul dintr-o mâncare bună, dând cu capul în tigăile atârnate de tavan. Shazad stătea lângă Ahmed, la dreapta lui, ca întotdeauna. Jin se sprijinea de șemineu; dacă n-ai fi știut că era rănit, nici n-ai fi crezut că-l folosea ca reazem. Sam se retrăsese în spate, băgând și scoțând mâna din perete cu nonșalanță.

Strângeam în mâini o ceașcă de cafea tare. Dormisem câteva ore agitate, dar nu de ajuns. Lipseau fețe care ar fi trebuit să fie acolo, oameni care muriseră în evadarea din vale. Erau fețe noi pe care nu le cunoșteam. Totuși, chiar și în decorul acela neobișnuit, mă simțeam la fel ca în pavilionul lui Ahmed din tabără. Pierduserăm casa aceea, dar încă ne luptam să facem una nouă.

Draperiile din bucătărie erau roșii, trase ca să țină la distanță ochii curioși dinspre stradă. Făceau încăperea să pară însângerată precum zorii de zi.

Un nou început. Un nou deșert.

— Suntem depășiți numeric, a spus Ahmed, întrecuți în ceea ce privește manevrele militare și numărul de arme.

Jin mi-a surprins privirea din cealaltă parte a camerei, ridicând o sprânceană ca și cum ar fi spus *nu prea seamănă cu un discurs însuflețitor.* Am pufnit.

— Depășiți și ca număr de demdji, dacă judecăm după creaturile acelea de la Auranzeb, a mormăit cineva din spate.

O undă de încuviințare a străbătut camera. Zvonurile despre abdali și puterile lor ciudate se răspândiseră înspăimântător de repede. Shazad a spus că erau deja semne că se stingea orice scânteie de opoziție pe care am fi putut-o stârni pe stradă.

— Da, mulțumim, Yasir. Și cu asta vom începe.

Shazad a preluat ușor controlul pășind către masă. Ahmed i-a cedat locul. Mi-am închipuit-o pe Shazad alături de Ahmed pe tron. Ca sultana și generalul lui, deopotrivă, cu capul înclinat gândindu-se cum să rezolve o problemă, cu coroana de aur alunecându-i pe frunte. I s-ar fi potrivit.

— În clipa asta avem trei probleme foarte urgente și, mulțumită adevăratului nostru Bandit-cu-ochi-albaștri, care-a revenit acum printre noi – fără supărare, i-a aruncat ea peste umăr lui Sam –, s-ar putea să avem soluții pentru ele.

— Chiar dacă ea a creat, de fapt, una dintre problemele acelea, a bombănit Hala.

Am ignorat-o. Când am pășit în față, toți ochii m-au urmat. Poate că nu mă întorsesem de mult timp, dar observasem deja schimbarea. Nu mai eram Banditul-cu-ochi-albaștri; eram fata care scăpase cu viață din palat, care stătuse față în față cu sultanul și evadase.

— Prima problemă este că avem nevoie de o armată, una adevărată, care să țină piept armatei sultanului. Dacă putem face o alianță cu lordul Bilal, avem o forță de luptă. Am aranjat o întâlnire cu el peste câteva ore. Înainte de lăsarea întunericului. Până la sfârșitul ei, sperăm să avem o armată.

— Presupunând că n-a fugit deja din oraș, a adăugat Hala.

— Ai devenit mai pesimistă de când am plecat, am întrebat eu, sau am uitat eu ce bătaie de cap ești?

— Păi, știi ce se spune, ochii care se văd rar se iubesc, a replicat Hala cu un zâmbet fals. Nu optimismul te-a făcut să devii prizonieră, de fapt?

— Vă rog să nu uitați câte moduri de a vă ucide cunosc dacă nu tăceți din gură, ne-a întrerupt Shazad înainte să începem gâlceava adevărată.

Cei din cameră au izbucnit în râs, dispersând starea de tensiune.

— A doua problemă, a spus Ahmed, încercând să-i aducă pe toți înapoi la subiect, este că, chiar dacă obținem o armată, nu putem înfrunta decât o armată din carne și oase. Nu una făcută din mecanisme și magie. De aceea trebuie s-o ducem pe Amani la mașinăria aceea.

— Iar acum totul o să fie prea bine păzit. E imposibil să ne apropiem, a spus Shazad. Dacă nu-l facem pe sultan și pe toată

armata lui să n-o mai păzească. După cum s-a dovedit, războaiele sunt o unealtă foarte folositoare pentru asta.

Toți s-au uitat la Shazad.

— Sugerezi să începem un război doar ca să poată Amani intra în palat? a întrebat cineva din spatele camerei.

— Nu, a răspuns Shazad. Trebuie să începem un război oricum. Sugerez să folosim războiul ca să ne creștem șansele de a câștiga, dându-i lui Amani ocazia să se furișeze în palat.

Chiar dacă reușeam să intru, nu puteam dezactiva mașinăria fără să eliberez djinnii, folosind cuvintele potrivite din limba primordială. Cuvinte pe care nici măcar Tamid nu le știa.

— Ceea ce ne aduce la ultima problemă, a continuat Ahmed. Și anume că Amani e, în momentul de față… neputincioasă.

Asta a liniștit spiritele din cameră. Îmi frecam stingherită locul de pe braț unde simțeam una dintre bucățile de fier cusute în carne. Era ca și cum ai da cu limba peste dintele care se clatină. Un instinct, un tic, simțind împunsătura aceea dureroasă când apăsam, amintindu-mi că făcea cu adevărat parte din mine. Amintindu-mi că eram inutilă când trupul îmi era acoperit cu cicatrici de fier.

— În ce stadiu suntem cu găsirea unui Sfânt Părinte în care să avem încredere? a întrebat Shazad, sprijinindu-se cu pumnii de masă. Cineva care să scoată fierul din Amani?

Știam ce efect au cuvintele acelea asupra ei. În lunile de după moartea lui Bahi, nu știam dacă o auzisem pe Shazad vorbind vreodată de Sfinții Părinți. Nici măcar când fusesem împușcată în stomac. Dar, pe de altă parte, atunci fusesem inconștientă în cea mai mare parte a timpului.

— Mai mult sau mai puțin, în același stadiu ca ultimele trei dăți când m-ai întrebat, a răspuns Sam.

Era cu nervii întinși.

— Aproape toți Sfinții Părinți sunt în buzunarul sultanului. Mai degrabă te-ar vinde într-o secundă decât să te ajute.

Nici în Tamid nu puteam avea încredere că nu m-ar înjunghia, dat fiind ce simțea în privința Rebeliunii.

— Nu putem risca?

Îmi frecam antebrațul cu degetul, împungând o bucățică de metal dedesubt. Voiam s-o scot eu însămi de sub piele.

— Nu, a spus Jin fără ezitare, vorbind pentru prima dată.

Toate capetele s-au întors spre el. Jin nu prea vorbea la consiliile de război decât dacă avea ceva ce trebuia spus. Ceea ce însemna că oamenii îl ascultau de obicei. Numai că acum îngrijorarea plutea printre rebeli. Nu dispăruse doar de lângă mine. Abandonase toată Rebeliunea.

— Nu ne asumăm riscuri în privința ta.

— Atunci, ori găsim pe cineva, am concluzionat eu, ori trebuie să intru în palat mai mult sau mai puțin lipsită de apărare.

— Bine ai redevenit umană, a spus Shazad. O să-ți fac rost de niște arme.

•

— Sam.

L-am prins după ce oamenii plecaseră din bucătărie. Decojea o portocală furată dintr-un coș atârnat de tavan.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Am tăcut când Shazad a trecut pe lângă mine, strigând repede pe cineva în privința stocurilor de arme. Asta l-a făcut pe Sam să ridice din sprâncene spre mine.

— Ceva cu care nu te poate ajuta generalul tău?

Am coborât vocea și l-am tras într-un colț mai ferit.

— Cred că știu pe cineva care ne-ar putea ajuta să-mi scot fierul de sub piele. Nu un Sfânt Părinte. O femeie. Mătușa mea.

Sam s-a oprit ținând în mână o felie de portocală pe care voia s-o ducă spre gură.

— Femeia care te-a drogat, te-a răpit și te-a vândut în harem? Da, pare de mare încredere.

— Te rog, Sam, am nevoie de ajutor. Tu ai intrat și ai ieșit din harem după bunul-plac luni de zile. Habar nu ai cum e să fii acolo și să nu poți să pleci sau să te aperi.

Mi-am ridicat cămașa, arătându-i cicatricea de pe șold, aceeași pe care i-o arătasem când ne-am cunoscut.

— Asta s-a întâmplat când aveam toată puterea. Dacă trebuie, o să intru din nou în palat fără puteri, dar am de două ori mai multe șanse să mor făcând asta și știi că așa e. Dar mi-aș asuma aproape orice risc ca să n-o fac. Ei bine, vrei să mă ajuți?

Sam s-a gândit puțin, decojind încă o felie de portocală.

— Cât?

— Cât ce?

— Cât o să-mi plătești ca s-o găsesc pe mătușa asta a ta atât de demnă de încredere?

Umerii mi s-au lăsat în jos.

— Serios? După toate astea, încă vrei să te prefaci că o faci pentru bani?

— De ce altceva aș face-o? a întrebat el. Sunt un bandit, mai știi?

— Pentru că vrei să fii mai mult de atât, am spus într-un final.

Fusese un pariu. O presupunere. Dar ușurința cu care mi s-au rostogolit cuvintele de pe limbă m-a asigurat că aveam dreptate. Îl văzusem pe Sam trecând prin pereți cu răni dobândite pentru rebeliunea asta. Nu o mai făcea pentru bani.

— De asta ești încă aici.

— Ar fi un motiv groaznic de prost, a spus Sam scărpinându-și sprânceana.

Am rămas tăcută.

— O să văd ce pot să fac.

CAPITOLUL 42

După cum s-a dovedit, Casa Ascunsă nu era chiar atât de ascunsă. Era o baie publică la intersecția dintre două străzi întortocheate, pline de paravane colorate, în inima orașului Izman. Mie mi se părea că arată ca orice altă stradă pe care trecuserăm pe drumul într-acolo. Orașul era un labirint uriaș și dacă nu m-ar fi înghiontit Ahmed într-o parte sau alta m-aș fi rătăcit mai repede decât o făcusem vreodată în deșert.

Pe măsură ce ne apropiam, aburul greoi încărcat cu parfum de flori și mirodenii ieșea în rotocoale prin ferestrele zăbrelite, vârându-și degetele în părul meu și chinuindu-mă cu amintiri din harem. Ahmed m-a înghiontit ușor, făcându-mi semn să mă uit în sus. Când mi-am ridicat privirea, am înțeles în sfârșit. Toate clădirile din colțul acesta de Izman păreau să aibă trei etaje. Casa Ascunsă se înălța cu două etaje mai sus decât oricare alta din jur. Iar acoperișul era protejat de bolți de viță-de-vie și flori din deșert care se rostogoleau în jos pe ziduri, ascunzând-o de ochii iscoditori.

Shazad alesese locul acesta pentru întâlnirea cu lordul Bilal. Numai că-i spusese să se întâlnească cu ea mai întâi în altă parte. Fără gărzi și fără arme. Era sarcina lui Shazad să-l întâmpine și să-l aducă aici. Ne luam măsuri de precauție. Îi ceream să aibă foarte mare încredere în noi.

Jin mersese primul, la vedere, ca să vadă dacă era atacat și să verifice dacă nu erau capcane. Eu și Ahmed mergeam după el, arătând ca un cuplu oarecare plimbându-se pe străzile din Izman, nu ca un prinț și garda sa cu arma ascunsă în faldurile halatului. Dar am ajuns fără probleme la casă.

Ahmed a deschis ușa și a intrat. La recepție, o fată a ridicat capul spre noi.

— Măi să fie, e chiar prințul nostru rebel.

A închis cartea și mi-a aruncat o privire.

— Poți să ridici degetul de pe trăgaci – ești în siguranță aici.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că strângeam arma. Am dat degetul deoparte. Dar nu am pus arma la loc în toc.

— Fratele tău e pe acoperiș, i-a spus fata lui Ahmed.

— Ce e locul ăsta? am întrebat în timp ce urcam scările.
— E un refugiu.
Ahmed a pășit într-o parte, lăsându-mă pe mine să trec prima. Nu eram sigură dacă era un gest de curtoazie sau dacă asta trebuia să fac fiind garda lui de corp.
— Nu al nostru. Al Sarei.
A dat din cap pe spate către fata de la recepție.
— S-a măritat la șaisprezece ani. A rămas văduvă la șaptesprezece. Nimeni în afară de Sara nu știe de ce a murit soțul ei, fiindcă nimeni nu a putut dovedi c-a fost vorba de otravă, dar a lăsat-o cu oasele rupte și o grămadă de bani.
M-am gândit la Ayet fără să vreau. Dacă ar fi ajuns aici, și nu în palat, poate n-ar fi fost dușmanca mea. Ar fi fost una de-a noastră. Poate ar fi fost încă teafără. Sau poate ar fi încasat un glonț pentru Rebeliune și ar fi murit pe loc.
— A luat banii și a făcut asta. E un loc pentru femeile care poate nu vor să fie cu soții lor. Din orice motiv. Un loc care le apără pe femei de ei. De aici a venit Sayyida. Și tot aici am găsit-o pe Hala.
— Hala e măritată? am întrebat cât pe ce să mă împiedic de treaptă.
— Cine crezi că i-a luat degetele?
Ahmed m-a ajutat să mă echilibrez.
— Ești în regulă?
— Da, i-am răspuns, făcându-i semn să-mi dea drumul.
— Atunci cum se face că arată mai vulgar decât un bordel din Shihabian? am întrebat.
Ahmed a râs, luându-mă prin surprindere. Ahmed avea un râs frumos; uitasem asta. Trecuse o groază de timp de când îl auzisem.
— Sara e de părere că, dacă oamenii cred că știu cu ce te ocupi, atunci, nu sapă mai adânc și nu riști să se afle adevărul. Și toți cred că știu ce facem aici, cu o casă plină de femei, în care bărbații intră și ies în fiecare zi și în care apare câte un copil din când în când.
Sara. Acum îmi aminteam de ce mi se părea cunoscut numele acela. Stăteam pe o dună în deșert, cu o zi înainte să moară Bahi, iar Shazad îl tachina în legătură cu un copil avut cu o femeie pe nume Sara.

— Îi place să spună că doar a adăugat niște perne. Aici l-am trimis pe Fadi. O să fie în siguranță.

Am urcat patru etaje pân-am ajuns pe acoperiș. Jin era acolo, ne aștepta, în umbra aruncată de o boltă verde. Umerii i s-au relaxat vizibil când ne-a văzut.

— Nu ați avut probleme pe drum?

— Suntem în regulă, i-am răspuns. Aici n-au fost probleme?

A clătinat din cap.

Ne-am cufundat într-o tăcere tensionată așteptând-o pe Shazad. Trebuia să ajungă după o jumătate de oră. Trecuse aproape o oră și panica din piept s-a transformat într-un nod, întrebându-mă ce se întâmplase cu ea, când a apărut în capul scărilor cu Bilal, cu glugă pe cap și legat la ochi.

Îi spusesem să vină singur și neînarmat la întâlnirea cu Shazad. Noi stabiliserăm aproape toate condițiile întâlnirii și avuseserăm pretenții înalte, așteptându-ne la o negociere. Dar Shazad a spus că nici măcar nu tresărise. Fusese de acord să vină la noi fără apărare. Era genul de lucru care te făcea să bănuiești o capcană. Shazad se tot uita către cer temătoare în timp ce-i trăgea gluga de pe cap și-l dezlega la ochi.

— Nu vă faceți griji, a spus Bilal alene, nu am niciun gând ascuns. Puteți întreba orice demdji de-al vostru dacă nu mă credeți.

Toți s-au uitat la mine. Deci știa ce eram.

— Spune adevărul, am spus eu.

Îmi dădeam seama la ce se gândea Shazad. Ceva nu era în regulă cu un om care-și prețuia viața atât de puțin.

— Bun.

Bilal și-a vârât mâinile în buzunare. Purta o kurta urâtă cu mov și auriu care-i era prea largă și-i cădea în valuri pe brațe. Se potrivea perfect în vulgaritatea din Casa Ascunsă.

— Deci tu ești celebrul Prinț Rebel, a spus Bilal și l-a măsurat din priviri pe Ahmed. Credeam că ești mai înalt.

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi, a spus Ahmed.

— Aud că s-ar putea să fii în stare să-l răstorni pe tatăl tău, a zis Bilal. Cu puțin ajutor din partea armatei mele.

— Asta, a răspuns Ahmed, ar trebui să crezi.

— Bine, a încuviințat Bilal. Vreau să pun capăt acestei parade de invadatori. E obositor. Dacă armata mea poate să-l răstoarne pe tatăl tău, va trece sub comanda ta. Pe mine nu m-a interesat

niciodată prea mult să fiu comandant. A fost mereu punctul forte al lui Rahim. Era ca al doilea fiu pentru tatăl meu. Dar o să vreau ceva în schimb.

— Când o să fiu sultan, a spus Ahmed, care era pregătit, o să declar Iliazul independent. Poți să fii stăpânul propriului regat câtă vreme ești pregătit să juri credință tronului din Miraji.

— O, nu-mi pasă mie de asta, a spus Bilal clătinând din cap. A fost doar un pretext pentru generalul tău, suficient de important ca să ajung față în față cu tine. Dacă i-aș fi spus direct ce caut de fapt, credeam că o să mă refuze pe loc în numele tău. Femeile – uneori sunt atât de nerezonabile!

— Și ce anume dorești? a întrebat Ahmed.

Era atent la cuvintele pe care le folosea. Nu-i răspunsese cu *spune ce vrei.* Deși știam toți cât de disperat era.

— Poți să-ți păstrezi regatul, până la ultima bucată, a răspuns Bilal. În schimbul armatei mele, nu vreau decât o demdji de-a voastră drept soție.

Tăcerea care s-a lăsat în clipa următoare era tangibilă. Era tăcerea provocată de uimirea tuturor celor de pe acoperiș. Era tăcerea prin care Ahmed nu l-a refuzat imediat.

— Demdjii nu sunt ai mei ca să-i ofer, a declarat Ahmed în cele din urmă, alegându-și cu grijă cuvintele. Iliazul, pe de altă parte…

— Nu mă interesează să fiu regele țării mele, a spus Bilal dând leneș din mână. Independența Iliazului a fost visul tatălui meu. Era un om ambițios. Un om măreț. Eu sunt pe moarte. Sfinții Părinți spun că e în sângele meu. Mai am câțiva ani de trăit. Dacă am noroc.

Acum o vedeam în hainele largi, în paloarea pielii, în felul în care stătea, de parcă era mereu obosit. Nu era aroganță. Era boală.

— Chiar dac-ai câștiga războiul și mi-ai oferi propriul regat, cât timp l-aș conduce? Un an, doi?

— Și care e rolul nostru în asta? am întrebat, fără să mai pot să-mi țin gura.

Nu când o cerea la schimb pe una dintre noi.

— Dacă nu dorești decât o soție care să-ți dea un fiu înainte să mori, sunt sigură că poți găsi pe cineva care nu e demdji.

Bilal a zâmbit slab.

— Toți cred că demdjii au puteri vindecătoare. De aceea poți să cumperi pe piața neagră șuvițe de păr sau bucăți de piele ciudată. Sau ochi albaștri care să te vindece.

Și-a mutat privirea dincolo de noi.

— Dar asta e o poveste temperată. Unii spun că adevărata putere de vindecare se află în a lua viața acelui demdji.

Mi-am amintit de Mahdi, care ținea cuțitul la gâtul Delilei, încercând s-o tragă spre Sayyida ca să-i salveze viața. Spunând că Delila avea să moară pentru ca ea să trăiască.

— Știți, e o greșeală de traducere din mirajina veche, a spus Bilal uitându-se la noi. Expresia adevărată nu este cel care ia viața unui demdji, ci cel care deține viața unui demdji. Cel căruia i se *dăruiește* viața unui demdji. Cu siguranță, cunoașteți povestea cu Hawa și Attallah.

Hawa și Attallah își făcuseră jurăminte unul altuia.

Poveștile spuneau că iubirea lor era atât de mare, încât îl proteja pe Attallah în luptă. Dar dacă ea era demdji…

Jurămintele de nuntă. Revelația m-a lovit ca pe un pumn în stomac.

Mă dăruiesc ție. Tot ce sunt îți dau ție. Și tot ce am e al tău. Viața mea o împart cu tine.

Până în ziua morții.

În cea mai mare parte, nu era decât un ritual. Dar din gura unui demdji era un adevăr. Așa se născuse legenda – Hawa îl ținuse în viață pe Attallah cu vorbele ei. Câtă vreme îl păzea de pe ziduri și viața ei era legată de a lui, el trăia. Când ea a căzut, a căzut și el. El nu a murit de tristețe. A murit din cauza adevărului spus de demdji.

O tăcere mormântală se lăsase în jurul nostru în timp ce înțelegeam tot mai bine.

— Dă-mi unul dintre demdjii voștri, a spus Bilal și și-a întors ochii spre mine. O să fie tratată bine. N-o să-i fac rău. Deși mă aștept să-și facă datoria de soție.

Am văzut cum Jin încorda mâna.

— Nu o să-i cer decât un fiu. În schimb, o s-o onorez neluându-mi altă soție. Vreau să trăiesc până apuc să încărunțesc și să-mi văd nepoții. Și o să vă dau o armată și o țară. O fată în schimbul unui tron.

Ne-a lăsat să cântărim greutatea cuvintelor lui.

— Înțeleg că trebuie să vă gândiți la asta. Mâine-dimineață plec spre Iliaz. Dacă vreți o armată, veniți acolo după mine cu o soție. Dacă nu, a continuat ridicând din umeri, o să mă uit din fortăreața mea cum tu și rebelii tăi veți fi arși de armele noi ale tatălui tău și o să mor în patul meu înainte ca războiul să se termine și sultanul să vină după mine. Și, dacă mă urăști din cauza asta, putem să ne reglăm conturile după moarte.

CAPITOLUL 43

Îmi lipseau aproape dureros nopțile din deșert. Shira avusese dreptate, nu se vedeau stelele din Izman. Orașul era prea plin de zgomot și lumină, prea luminos să zărești constelația morților.

Dar știam că nu stelele îmi lipseau, de fapt. Totul se schimbase. Nu mai eram o rebeliune la început în deșert, îmi lipsea simplitatea de a ști cu siguranță că ceea ce făceam era bine. Că merita.

Începeam un război. Și un război cerea sacrificii. Simțeam agitația tensionată din tabără.

— Există o cale simplă de a rezolva treaba asta, să știi.

Când a vorbit Jin, în timp ce stăteam cu capul sprijinit de pieptul lui, am simțit-o în oase înainte să-l aud. Se întunecase de mult și amândoi eram pe jumătate adormiți.

Fusese un drum lung și tăcut de întoarcere după propunerea lui Bilal. Nici Shazad nu avusese nimic de spus. Ahmed și Jin mergeau alături în fața mea, adânciți într-o discuție, încercau să lămurească lucrurile în același timp ca toți ceilalți. Hala și Imin erau deja căsătorite. Mai rămâneam eu și Delila. Noi eram singurele care ne puteam sacrifica lui Bilal dacă voiam armata aceea. Dacă voiam să fie o luptă adevărată, nu un masacru lent.

Știam ce voia Jin să spună. Dacă ne căsătoream noi doi, n-aș mai fi fost nici eu disponibilă.

— Știu, am zis.

N-am mai adăugat nimic. N-am spus că știam că Jin nu și-ar ierta-o niciodată dacă nu m-ar fi salvat pe mine, în locul Delilei. Că, dacă Ahmed încerca să-mi forțeze mâna, nu era oricum genul de conducător pe care l-aș fi vrut în fruntea armatei. N-am spus că traversasem tot deșertul tocmai ca să *nu* fiu obligată să mă mărit, chiar dacă era vorba de Jin.

Dar tăcerea mea a vorbit în locul meu.

M-a cuprins cu brațele și m-a lipit de pieptul lui. Era cald și puternic. Mi-am cuibărit capul, așezându-mi gura pe bătăile lui de inimă, deasupra tatuajului cu soarele.

A adormit în cele din urmă. Eu nu.

După câteva ore de neliniște, m-am smuls din brațele lui. Cei mai mulți dormeam fără corturi, în aerul cald de vară. Mi-am croit drum printre trupurile împrăștiate prin iarbă. Ca niște cadavre pe câmpul de luptă. Casa era cufundată în liniște în timp ce mă întorceam spre bucătărie.

Părea mult mai spațioasă când jumătate din Rebeliune nu era înghesuită înăuntru. Am început să scotocesc printre cutiile de pe rafturile lui Shazad. Căutam cafea.

Ușa de la bucătărie s-a dat de perete, făcându-mă să tresar atât de tare, încât am dat peste o sticlă care s-a lovit de pământ cu un zgomot asurzitor. Un bărbat necunoscut a intrat împleticindu-se în bucătărie. Eram cât pe ce să-l atac, dar, când s-a apropiat de foc, i-am văzut ochii galbeni.

— Imin? am întrebat cu ușurare în timp ce se prăbușea pe un scaun lângă foc, răsuflând din greu. Ești teafăr?

— A trebuit să alerg până aici, a răspuns gâfâind.

Purta fața unui tânăr și obrajii fără barbă păreau îmbujorați.

— Orașul e plin de abdalii aceia. Unul aproape m-a văzut la câteva străzi de aici. Dar n-am putut ieși toată ziua din palat și trebuia să spun cuiva. Rahim…

Numele acela mi-a atras atenția.

— E în regulă?

— Nu, a spus Imin sec. E prizonier. În mod evident, *nu* e în regulă. Dar nici nu e mort. Și, judecând după toate discuțiile de la bucătărie, nici nu o să fie. Rahim e respectat în armata sultanului. Ar afecta starea de spirit a soldaților dacă l-ar ucide, așa se spune. Și sultanul n-ar ieși prea bine în ochii oamenilor din popor. Așa că o să fie trimis de aici, transportat într-un lagăr de muncă unde poată să moară departe de ochii lumii.

Părea o veste bună, prima după multă vreme, dar încă nu m-am lăsat să sper.

— Când îl mută?

Imin mi-a răspuns dându-și ochii peste cap.

— Crezi c-am alergat pe străzile invadate de abdali pentru sănătatea mea? Mâine-seară.

•

L-am găsit pe Ahmed în biroul generalului. O lampă pâlpâitoare lăsa lumina să se strecoare pe sub ușă. M-a făcut să mă gândesc la djinnul gelos care făcea lumina să licărească în timpul nopții, atrăgând copiii afară din casele părinților și

făcându-i să urmărească focul atât de departe în noapte, încât să-i poată înhăța și păstra ca pe animale de companie.

Am auzit voci de la jumătatea coridorului.

— Delila…, a spus Ahmed cu o voce obosită. Nu poți…

— Ba da, pot! a ridicat Delila glasul.

M-am oprit chiar în dreptul pragului.

— Tu ești cel care nu poate, Ahmed. Nici măcar n-ar fi un război dacă n-aș fi fost eu. Toată povestea asta a început pentru că m-am născut. De asta mama – adică Lien – a trebuit să fugă. De asta voi doi a trebuit să începeți să munciți când erați mai tineri decât sunt eu acum ca să ne hrăniți. Eu sunt motivul pentru care tu și Jin ați crescut în Xicha și de asta a început toată revoluția asta de fapt. De asta au murit Bahi, Mahdi, Sayyida și toți ceilalți. Eu am început războiul și tu nici măcar nu mă lași să lupt. Așa că o să vă ajut să-l terminați.

Am făcut un pas în spate în clipa în care Delila a ieșit în grabă din birou, iar ușa s-a izbit destul de tare de perete încât să trezească jumătate din casă. Nici măcar nu m-a văzut când s-a îndepărtat pe coridor. Am așteptat să dispară din orizontul de vedere, apoi am pășit în lumină în pragul ușii.

Ahmed și-a ridicat capul, în vreme ce umbra mea s-a strecurat în birou. Își ținuse capul sprijinit în palme, cu coatele pe birou. Se străduia să-și concentreze privirea asupra mea. Era o sticlă goală lângă el. Mă întrebam cât de plină fusese când a început.

— Amani.

S-a îndreptat și lumina lumânării i-a luminat fața, scoțându-i în evidență mai întâi o parte a feței, apoi cealaltă, așa că arăta ca doi oameni diferiți. Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem pe Ahmed beat până atunci.

— Dacă ai venit să faci un gest de altruism și să te oferi lordului Bilal în schimbul armatei, mă tem că sora mea ți-a luat-o înainte.

— Nu prea îmi stă în fire să fiu altruistă.

M-am prăbușit într-un scaun din fața lui fără să mă invite.

— Jin nu m-ar ierta niciodată dacă te-aș lăsa să pleci, a spus Ahmed clătinând din cap. Nu o să mă ierte nici dacă o las pe Delila să plece, dar, probabil, nici eu n-o să mi-o iert, așa că măcar vom fi doi cu aceeași ură față de mine.

Să te las să pleci, a spus. Nu *să te fac să pleci.* Ahmed era conducătorul meu; putea să-mi ordone să fac gestul altruist. Să mă ofer pe mine, în locul surorii lui. Dar asta nici nu-i trecuse prin gând.

Pentru că el nu era ca tatăl lui.

Fuseseră momente în palat când asta mă speriase. Că s-ar putea să nu fie destul de tare, destul de priceput, că poate era prea idealist. Dar de asta avea nevoie țara. Mirajiul avea nevoie de un conducător ca Ahmed. Mă temeam doar că un conducător ca Ahmed n-ar putea lua niciodată țara de la un conducător ca sultanul.

— Ar trebui să fie ușor, nu-i așa? Un om în schimbul unei țări. Sora mea sau o armată.

— Nu, am spus.

Mă gândeam la ușurința cu care sultanul ordonase o execuție.

— Nu cred că trebuie să fie ușor să conduci. Dar dac-ar exista și altă cale?

— Să câștigăm Rebeliunea fără o armată? a întrebat cu un zâmbet șters. Cu alte răscoale și vieți pierdute? Alte orașe care să-mi scape din mâini ca Saramotaiul? Cu un număr tot mai mare de morți în timp ce tata făurește mașini care să ușureze măcelul?

— Nu. Dac-ar exista o altă cale de a prelua controlul armatei din Iliaz?

Ahmed a ridicat ochii spre mine cu o urmă de speranță pe față.

— Rahim, am spus eu. El a fost comandantul armatei din Iliaz înainte ca Bilal să ajungă emir. Oamenii îl cunosc. Îl respectă.

Îmi aminteam cât de ușor îl urmaseră soldații lui, când Rahim le ordonase să i se împotrivească lui Kadir în ziua în care ambasadorul gallan aproape mă strangulase.

— Cred că l-ar urma. Cu sau fără încuviințarea lui Bilal.

— Sugerezi s-o trimitem pe Imin…

— Nu, am scuturat din cap. Poate că Imin ar putea lua forma lui, dar n-ar putea să-i ia locul lui Rahim.

— Imin a mai făcut-o, a spus Ahmed. S-a dat drept unul dintre noi.

— Nu pentru atâta timp. Nu crezi că, dacă Imin ar intra cu chipul tău în tabără și ar începe să ne dea ordine, toți ar observa

de-ndată că nu ești tu? Avem nevoie de adevăratul Rahim. Fără șmecherii, doar o salvare ca la carte.

Ahmed s-a lăsat pe spate în scaun.

— E singurul motiv pentru care vrei să-l salvezi?

— Nu-mi place să las oamenii în urmă.

Mai ales oamenii cărora le datoram viața.

— Amani, acum când tot orașul ne pândește și abdalii patrulează pe străzi în fiecare noapte… pare o misiune sinucigașă, spuse Ahmed frecându-se la ochi. Și o să avem nevoie de ceilalți aici dacă punem la cale așa ceva.

CAPITOLUL 44

S-a luminat de zi până să avem un plan care să nu se sfârșească cu noi murind în focul abdalilor.

Am început să căutăm cel mai bun loc în care să interceptăm transportul care-l scotea pe Rahim din oraș. Trebuia să-l prindem înainte să iasă din Izman. Luptele duse în spațiul restrâns al străzilor din oraș erau în avantajul nostru; dacă ajungeam în câmp deschis, nu aveam nicio șansă. Sam a intrat printr-un zid în timp eram cu toții aplecați deasupra unei hărți a orașului. Avea o vânătaie urâtă pe obraz care nu era acolo când îl văzusem ultima dată.

— De unde te-ai ales cu asta? a întrebat Shazad, atentă o clipă la el.

— De la un prieten, a spus Sam evaziv, după care ni s-a alăturat la masă.

Mi-a aruncat o privire cu înțeles, pe care nu prea reușeam s-o deslușesc. Pe urmă, a dispărut.

— Ce facem? a întrebat el. Alegem casele de vacanță?

— Alegem un loc bun pentru o ambuscadă, am răspuns.

Sultanul trimitea transportul lui Rahim prin oraș cu gărzi umane și abdali, deopotrivă. Nu ne îngrijoram din cauza soldaților muritori. Hala avea să se ocupe de ei. Și, dacă nu putea ea, puteau gloanțele.

Cu abdalii era altă poveste.

Aveam nevoie de Leyla.

Era amețită de somn când au adus-o în lanțuri în fața noastră. Însă ochii îi erau mari, ageri și speriați. Deși nu era cu mult mai tânără decât noi, arăta ca un copil stând în fața lui Shazad.

— Leyla, a spus prietena mea sprijinindu-se de birou. Gândește-te foarte bine la răspunsul pe care o să mi-l dai înainte de a vorbi. Există vreun mod de a-i opri pe abdali? Unul care-ți trece prin minte?

Leyla și-a plimbat neliniștită privirea prin cameră, de la mine la Imin și către bărbații care erau sânge din sângele ei, fără să-i fie frați drepți.

— Nu sunt sigură..., a șoptit ea. Nu vreau să mai pățească cineva ceva rău dacă mă înșel.

Avea glasul încărcat de lacrimi nevărsate încă. M-am abținut s-o consolez. Avea cine s-o aline dacă-l salvam pe Rahim. Până atunci, trebuia să se maturizeze.

— E viața fratelui tău la mijloc, Leyla, i-am spus eu. El ar fi făcut orice să te salveze. Măcar atâta lucru poți: să încerci să-l salvezi.

Își mușca agitată buza de jos. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea la un răspuns sau dacă îl știa deja și încerca să se hotărască dacă să ni-l împărtășească sau nu.

— Ați putea încerca să distrugeți cuvântul.

— Cuvântul? a întrebat Ahmed.

— Cel care le dă viață. Cel care canalizează focul djinnilor în scânteia lor. L-am pus în tălpile lor, a adăugat Leyla foindu-se neliniștită. Era locul în care era cel mai greu să-i rănească cineva, a continuat ea. Arată ca oamenii, așa că, în mod firesc, ceilalți ar ținti spre capul sau inima lor. Cine s-ar gândi să tragă într-un picior?

— E o idee inteligentă, a recunoscut Shazad. Și foarte incomodă pentru noi.

— Crezi c-ar putea fi amăgiți de o nălucire? am întrebat. Nu în care Hala să le pătrundă în minte; ci ca un văl.

Ca una dintre nălucirile Delilei. Dar nu i-am pomenit numele. Ar fi dus la o ceartă dacă să o luăm pe Delila cu noi în cazul unui răspuns afirmativ și nu era o ceartă pe care să o purtăm în fața Leylei.

— Ar putea, a recunoscut ea. Aveți pe cineva aici care poate să facă astfel de năluciri?

— Mulțumesc, Leyla, a spus Ahmed cu o voce care-i sugera că era liberă. Ne-ai fost de mare ajutor.

Ahmed s-a uitat la mine în timp ce Leyla era dusă de acolo, pregătindu-se.

Eram gata să ripostez:

— Nu poți s-o protejezi la nesfârșit, Ahmed; avem nevoie de Delila...

— Știu, a spus ridicând mâna să mă oprească. Știu că nu pot s-o protejez la nesfârșit. Așa că mă bazez pe voi două s-o faceți.

Ahmed și-a trecut obosit mâna peste față.

— Odihniți-vă înainte să mergeți să-l salvați pe fratele meu.

•

Sam a rămas în urmă lângă mine în timp ce toți ceilalți se îndreptau spre paturi, soarele urcând pe cer. Jin s-a uitat după mine, dar i-am făcut semn s-o ia înainte.

— Am găsit-o pe mătușa ta, a spus Sam când nu mai era nimeni care să ne poată auzi. Stă în niște apartamente foarte frumoase deasupra prăvăliei unui negustor de aur și, din câte se spune, are un trai mai îndestulat decât ar putea avea o banală vânzătoare de medicamente. Astfel, a fost ușor de găsit.

Trăia din aurul pe care-l primise pentru mine. Era un fel de dreptate poetică în faptul că aurul îl ajutase pe Sam s-o găsească.

— Bine.

Am scuturat din cap. Era greu de somn și de prea multe planuri, de prea multe lucruri care ar fi putut merge prost în salvarea lui Rahim.

— Putem merge peste câteva zile și…

— Dacă faci asta, o să găsești o casă goală, a spus Sam, tăindu-mi vorba. Își împachetează tot și pleacă mâine din oraș. Mulți oameni fac la fel. Prea multe tulburări în oraș. Și acum mai e și starea de asediu. Orașele nu sunt niciodată locuri bune în vremuri de război.

Desigur. Prea părea că dăduse norocul peste mine.

— Deci ar trebui să mergem în seara asta ca să avem o șansă să scoată fierul din mine.

Aveam nevoie de ceva mai mult decât ajutorul lui Sam pentru asta.

•

— Și vii la *mine.*

Cearcănele de oboseală de sub ochii Halei făceau ca pielea de acolo să aibă o nuanță mai închisă de auriu.

— La mine, în loc de scumpa ta Shazad sau iubitul Jin?

Ei nu știu să pătrundă în mintea cuiva cum faci tu. Îmi stătea pe vârful limbii. Dar nu se înșela. Cu Shazad sau Jin și câteva amenințări bine plasate aș fi putut, probabil, să obțin același lucru. Acela nu era adevăratul motiv pentru care eram aici. Amândouă eram demdji și eram datoare una față de alta să spunem adevărul.

— Ei sunt oameni, am spus.

Ei ar lupta alături de mine. Ne-am da viața unii pentru alții. Dar, orice ar fi, n-ar înțelege niciodată lucrul ăsta așa cum îl înțelegea Hala. Să am o parte din mine ferecată. Faptul că cineva mă rănise pentru ceea ce eram. Faptul că voiam să-i rănesc la rândul meu.

— În tabără se zvonește că mama ta te-a vândut ca să te măriți cu omul care ți-a luat degetele.

Fața Halei s-a schimbat pe neașteptate.

— Știi ce primesc mamele noastre, a răspuns ea în timp ce urmăream mișcarea degetelor ei aurii prin părul ca cerneala, în afară de noi, de la tații noștri?

— O dorință, am spus eu, amintindu-mi discuția cu Shira din închisoare.

— Știi ce și-a dorit mama ta?

— Nu, am recunoscut.

Presupuneam că trebuia să-l întreb pe tata, dacă reușeam să mai ajung în palat.

— A mea și-a dorit aur, a spus Hala.

Era o dorință atât de stupid de simplă. Cea pe care o alegea în povești orice țăran, cârpaci sau cerșetor. N-am insistat. Doar am așteptat. Avea o privire ca și cum voia să-mi spună, cu buzele aurii ușor întredeschise. Dacă nu insistam, avea să-mi spună.

— Mama a crescut săracă și și-a dorit să fie bogată, a spus ea într-un târziu. Și poate că a fost bine intenționată. Poate a aflat că urma să aibă un copil și și-a dorit să fie bogată ca să mă poată crește în bunăstare, nu în șanțul în care a crescut ea. Asta e minciuna pe care mi-o spuneam când eram mică. Dar nu o puteam spune niciodată cu glas tare, a adăugat cu un zâmbet amar. Și pe urmă banii s-au terminat și a rămas cu mine, fiica ei aurie.

S-a lăsat pe spate, iar lumina care intra prin deschizătura cortului i-a făcut pielea să sclipească. Era una dintre puținii oameni care-și băteau capul cu un cort. Mi-am dat seama că poate se ascundea. Fiica aurie a unei femei care iubea aurul prea mult. Amândouă fuseserăm date cumva în schimbul aurului.

— O să te ajut.

•

L-am găsit pe Jin bărbierindu-se în casă, într-o cămăruță alăturată biroului. Am bănuit că era pentru nopțile lungi în care generalul nu ajungea în patul lui. Un lavoar vechi de alamă era pe jumătate plin cu apă sub oglinda crăpată. Era puțin prea jos pentru el, așa că trebuia să se aplece. Cămașa îi era atârnată de clanța ușii. Din spatele lui, vedeam felul în care mușchii de pe umerii goi săltau, mișcând busola tatuată pe cealaltă parte a inimii. Era un tatuaj nou pe umărul opus. Câteva punctișoare negre pe piele. Ca o explozie de nisip. Când s-a îndreptat, m-a observat în oglindă, sprijinită de tocul ușii privindu-l.

— Acela e nou.

Camera era atât de mică, încât a fost nevoie de un singur pas ca să ajung suficient de aproape să-l ating.

— L-am făcut când eram în armata xichiană.

Pielea lui era fierbinte sub palma mea în timp ce atingeam cu degetele punctele unul câte unul.

— Mă gândeam la o fată pe care o cunosc.

S-a întors repede și mi-a prins mâna. Mirosea mai ales a mentă, dar am simțit și nota de praf din deșert și praf de pușcă atunci când m-a sărutat, care m-a făcut să mă topesc de dor de casă. Asta făcea să-mi fie și mai greu să spun ce aveam de spus.

— Jin, o să-ți spun ceva, am zis eu, trăgându-mă înapoi, și nu vreau să mă întrebi nimic despre asta. Vreau doar să ai încredere în mine. Trebuie să fac ceva în seara asta înainte să-l salvăm pe Rahim. Și pentru asta am nevoie de Sam și de Hala și nu vreau să-ți spun despre ce e vorba în caz că nu merge.

— Deja nu-mi place nimic din toată treaba asta.

Jin și-a șters un fir de apă de pe obraz cu dosul palmei.

— Mă gândeam eu că așa o să fie. Dar trebuie să spun cuiva și Shazad probabil o să mă împiedice. Și ea trebuie să ajungă la locul ambuscadei. Amândoi trebuie s-o faceți. Nu putem risca să se năruie totul din cauza mea.

— Un mod de a te asigura e să vii cu noi.

Jin se juca cu vârfurile părului meu scurtat, privindu-mă cu atenție, încercând să mă citească. Dar eram hotărâtă să nu las să se vadă nimic.

— Mergi la răscruce, am spus rămânând fermă pe poziție. Așteaptă-mă acolo. Dacă totul merge bine, putem încă ajunge la timp să-l luăm pe Rahim.

— E o promisiune?

Știam când Jin spunea „da” fără s-o spună cu adevărat. Îl câștigasem de partea mea.

— Fiicele djinnilor n-ar trebui să facă promisiuni.

M-am ridicat, întinzându-mă după un loc de lângă ureche pe care îl ratase lama, destul de aproape de el ca să-i simt bătăile inimii.

— De obicei, nu se termină cu bine când o fac.

Însă Jin a întors capul, luându-mă prin surprindere cu un sărut, rapid și sigur. I-a pus repede capăt, dar nu s-a tras înapoi. Doar a zâmbit cu gura lipită de a mea.

— Atunci, ar fi bine ca ăsta să nu fie sfârșitul, Banditule!

CAPITOLUL 45

Camerele închiriate de mătușa mea deasupra negustorului de aur erau pline de cufere, pe jumătate împachetate, unele atât de pline, că stăteau să se reverse. Când Sam ne-a strecurat înăuntru prin zid, m-am lovit cu piciorul de unul dintre ele și abia mi-am reținut șirul de înjurături care mi-au urcat pe limbă.

Ne-am croit drum cu grijă prin dezordine; mătăsuri și museline ieșind dintr-un cufăr mi-au atins piciorul ca niște degete textile. Un șirag de perle era lăsat la întâmplare în vârful altui cufăr. Deci asta câștigai când vindeai pe cineva sultanului.

Și, în mijlocul tuturor lucrurilor, întinsă pe pat, dormea mătușa mea.

— Ești gata? a șoptit Hala.

Am dat din cap pentru că nu eram sigură dacă puteam să răspund sincer. Hala nu catadicsea să-și miște mâinile deasupra corpului mătușii mele ca iluzioniștii de pe stradă. Nu se vedea c-ar fi făcut ceva cu excepția cutei de concentrare de pe fruntea ei.

Mătușa s-a trezit cu o tresărire violentă când Hala i-a pus stăpânire pe minte.

Pentru o secundă, s-a uitat înnebunită în jur. Apoi m-a văzut și privirea i s-a limpezit, recunoscându-mă.

— Zahia! a spus ea cu un icnet.

Am privit-o cum s-a zbătut o clipă între vis și realitate. Între conștientizarea faptului că sora ei era moartă și ceea ce vedea în fața ochilor. A fost nevoie de câteva clipe pentru ca nălucirea să câștige.

— Safiyah, am spus așezându-mă pe marginea patului, am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am pus mâna lângă a ei pe cuvertură. Nu mă înduram să o strâng în chip de rugăminte.

Însă a făcut-o Safiyah pentru mine. Și-a împletit degetele cu ale mele și mi-a dus mâna la buze.

— Bineînțeles.

Acum avea lacrimi în ochi.

— Pentru tine, aș inunda deșertul.

S-a oprit, uitându-se nerăbdătoare la mine. Și atunci mi-am dat seama că era o jumătate dintr-o expresie. Ceva ce mama și Safiyah împărtășiseră. O legătură secretă între surori.

Numai că nu era secret. Eu o cunoșteam. Mi-o spusese mama înainte. Dar era imposibil să i-o spun ei.

M-am gândit la Shazad. La camarada mea de arme. Văzuserăm ceva una la alta după prima întâlnire și eram legate. De ceva mai mult decât sângele.

Și probabil, la rându-mi, aș fi vrut să distrug pe oricine îi luă viața. Așa cum făcusem eu cu viața mamei.

— Pentru sora mea, m-am străduit să rostesc cuvintele, aș da foc mării.

Restul a fost ca și cum aș fi condus-o pe mătușa mea printr-o lume a viselor. M-a condus în bucătăria ei. Era o cameră mică, plină cu mirodenii agățate, cu nenumărate borcane cu lucruri care ar fi trebuit să stea într-o spițerie. A curățat masa din bucătărie, vorbind întruna, fragmente de conversație menite pentru mama mea pe care abia le înțelegeam. Erau optsprezece ani de lucruri adunate pe care voise să le discute cu sora ei în timp ce între ele fusese un deșert. Toate glumele lor secrete de surori dintr-o viață de dinaintea acesteia. Limba a doua femei pe care nu le cunoscusem niciodată cu adevărat.

— Trebuie să te dezbraci, mi-a spus.

Eu și Hala ne-am întors ca și cum am fi fost una și aceeași persoană și l-am privit sugestiv pe Sam.

El și-a ridicat mâinile ca și când aveam armele îndreptate spre el:

— Eu o să hm..., stau de pază, a spus el, intrând cu spatele în perete.

M-am dezbrăcat și m-am întins pe masa mătușii. A scos un cuțitaș dintr-un morman și a început să-l curețe. Fusesem înjunghiată, împușcată și bătută cu multe alte lucruri în viața mea. Dar tot nu-mi plăcea cum arăta cuțitul ăsta. Dându-și ochii peste cap, Hala și-a strecurat mâna într-a mea când mătușa a pășit în față, trecând cu o bucată de material, îmbibat cu un lichid care-mi trimitea furnicături prin piele, peste locul unde era înfiptă prima bucată de metal.

A apăsat cuțitașul în braț. O durere ascuțită m-a străpuns. M-am încordat din instinct, închizând ochii strâns. Dar n-am mai avut senzația că-mi tăia pielea. Și pe urmă masa dură de sub

mine a dispărut. Mi-am mișcat degetele și am găsit nisipul moale sub piele.

Am deschis ochii. Mă uitam la stele. Stelele din deșert, felul în care sclipeau în neantul nesfârșit pe fundalul întunecat, ultima lumină ce ardea în deșert.

Era o nălucire. Știam, pentru că o cunoșteam pe Hala. Și știam că zăceam pe o masă de bucătărie în timp ce cuțitul îmi scotea metalul din braț și eram cusută la loc de mătușa mea.

Dar nu conta faptul că știam că stelele de deasupra mea nu erau adevărate – ca atunci când, deși îți dădeai seama că visai, nu puteai să te trezești. Nu m-am împotrivit, iar bunătatea neașteptată a Halei îmi alunga durerea din minte. În schimb, mi-am întins degetele prin nisip, bucurându-mă de atingerea lui pe piele, chiar dacă totul era în mintea mea.

Nălucirea pe care o țesuse Hala în mintea mea s-a destrămat. Deșertul și stelele au dispărut și a revenit bucătăria. Durerea din corp m-a trezit. Am șuierat și Hala mi-a invadat repede mintea din nou, iar durerea s-a estompat când mi-a scos-o din gând.

Probabil am fost multă vreme sub efectul nălucirii, pentru că erau douăsprezece bucățele de fier într-un vas de sticlă lângă masă. Era un simbol minuscul imprimat pe fiecare. Sigiliul sultanului. M-am înfuriat din nou. Era tipic pentru el. Ar fi putut să-mi vâre sub piele fier dintr-un morman de fier vechi, dar bucățile astea fuseseră făcute special.

— Și ultima…

Am simțit degetele mătușii explorându-mi pielea; am simțit apăsarea ușoară pe burtă, chiar deasupra șoldului, la un lat de palmă de buric. Expresia ei visătoare părea acum temătoare.

— Ce aproape de stomacul tău era, Zahia, mi-a spus ea. Erau deja cicatrici aici, ca o rană veche și vindecată.

S-a încruntat, încercând să-și amintească ce o rănise pe sora ei. Dar eu știam ce era. Acolo mă împușcase Rahim. Locul unde rana se vindecase de-a lungul unei luni lungi și chinuitoare.

— Din cauza țesutului cicatrizat e aproape imposibil să scot tot fără să fac mai mult rău, spunea acum Safiyah. Mă tem c-am făcut mai mult rău.

M-am ridicat în capul oaselor, ignorând durerea care-a revenit în urma celor douăsprezece răni micuțe de pe piele. Poate că aici eram în oraș. Dar tot din ținutul deșertului făceam parte. Era praf din deșert peste tot. Am tras de el. O durere cumplită m-a

săgetat într-o parte în aceeași clipă, exact unde era vechea mea cicatrice, orbindu-mă pentru o secundă. Dar, cum era de așteptat, am simțit cum pământul se mișcă și mii de fire de nisip îmi treceau printre degete.

Am simțit fiorul dat de faptul că-mi foloseam puterea dincolo de durere. Era de ajuns. Am dat drumul nisipului și durerea a cedat.

— Trebuie să plecăm.

— Stai, m-a oprit Hala când am început să mă îmbrac. Ce vrei să fac cu ea?

Se referea la mătușa mea.

— Vrei să-i fac mintea bucăți?

Așa cum făcuse Hala cu mama care o vânduse. Care o folosise cu atâta egoism pe fiica ei.

Voiam să sufere.

Ahmed mi-ar fi spus că principiul ochi pentru ochi avea să orbească lumea întreagă. Shazad mi-ar fi spus că de-aia trebuia să înjunghii oamenii în ambii ochi de prima dată.

— Pe tine te-a făcut să te simți mai bine? am întrebat-o.

Nu era o acuzație. Era o întrebare simplă. Voiam să știu. Voiam să știu dacă rănirea mătușii mele așa cum mă rănise ea pe mine avea să-mi alunge furia care-mi zăcea în piept.

— Când i-ai distrus mintea mamei tale? Te-a ajutat?

Hala s-a întors prima cu spatele la mătușa mea.

— Trebuie să plecăm.

CAPITOLUL 46

Să mergi pe străzile din Izman după lăsarea întunericului nu era tocmai ușor – nu când abdalii erau acolo și nu când pielea mă durea la fiecare pas. Fără Hala în mintea mea, regatul tăieturilor de pe corpul meu urla de durere.

Dar viteza era esențială.

Am trecut de un colț și lumina lunii s-a reflectat în lut și metal. Hala m-a prins de braț, împingându-mă în umbră, între două case. Nu îndrăzneam să ne mișcăm. Abdalul a trecut pe lângă gura aleii, atât de aproape, încât aș fi putut să-l ating dacă întindeam mâna. Apoi am auzit iar sunetul pașilor din celălalt capăt al străzii, îndreptându-se spre noi. Prinzându-ne în capcană. Sam nu a șovăit, luându-ne de mână pe mine și pe Hala:

— Țineți-vă respirația, altfel o să muriți în câteva clipe.

Abia am avut timp să-mi umplu plămânii cu aer, că ne-a și tras pe amândouă în spate prin perete. Ne-am rostogolit într-o bucătărie mică. Auzeam cum îmi bătea inima odată cu pașii de afară, care au încetinit în timp ce treceau. Am așteptat respirând adânc de câteva ori, apoi Sam ne-a tras înapoi afară.

Am ajuns la răscrucea unde trebuia să ne întâlnim cu câteva clipe mai devreme.

Așa cum rămăsese stabilit, o scară de frânghie atârna de un acoperiș. Am început să mă cațăr, iar Hala și Sam s-au ascuns pe o alee lăturalnică. Jin a întins mâna după mine, prinzându-mă de braț și ridicându-mă ultimii metri până pe vârful acoperișului. Un șuierat de durere mi-a scăpat printre dinți când a atins cu degetul mare una dintre răni.

— E vreun motiv pentru care te întorci mereu rănită când te las cinci secunde singură sau…

Vocea îi răsuna prea puternic și i-am apăsat palma pe gură, făcându-l să tacă.

— Nu te flata singur, i-am spus încet. Întotdeauna mă rănesc și când ești tu prin preajmă.

Eram carne vie, pe dinafară și pe dinăuntru. Nu aveam starea să-i explic despre întâlnirea cu mătușa mea chiar atunci. Am dus

un deget la buze. Când a dat aprobator din cap, am luat încet mâna de pe gura lui.

Ne-am culcat pe burtă la marginea acoperișului. Jin mi-a întins o pușcă cu o clipă înainte ca abdalul să apară de după colț.

Pașii lui răsunau pe străzile goale, însoțiți de zornăitul roților de la căruța închisorii care mergea în urma lui și încă o duzină de cizme, de data asta încălțate de oameni.

Un cuvânt cioplit în metal, care le dădea putere abdalilor ca o inimă, în călcâiul drept. Un loc unde instinctul n-ar fi spus nimănui să lovească. Noi nu aveam nevoie de instinct; aveam informații din interior.

Încă un pas.

Încă doi.

Am respirat adânc.

Am mijit ochii prin întuneric, încercând să urmăresc sclipirea metalului în lumina lunii. Undeva, sus de tot, s-a mișcat o draperie, apoi s-a tras la loc, lăsând strada din nou în umbră aproape la fel de repede pe cât o luminase.

Dar a fost de ajuns.

Am apăsat pe trăgaci.

A fost lovitura perfectă. A nimerit marginea apărătorii de bronz a călcâiului, îndoind-o. Aproape am pufnit în râs. Slavă Domnului că metalul era moale!

Oamenii din jurul căruței își scoteau deja armele, căutând amenințarea. Dar asta nu era problema mea.

Arma lui Jin s-a declanșat lângă mine în clipa în care Shazad a pășit prin vălul nălucirii proiectate de Delila, apărând mai jos ca un duh răzbunător, cu săbiile scoase.

Am tras a doua oară. Glonțul a pătruns în carnea moale de lut. Și a treia oară. Și am văzut-o. Strălucirea metalului sub pielea de lut. Undeva înăuntru era un cuvânt. Care-i dădea viață creaturii. Un soldat a întors arma spre mine și a căzut.

Pentru un moment, a fost ca-n vremurile bune. Ca-n zilele dinainte de Iliaz. Noi trei împotriva lumii. Simplitatea rebeliunii, unde fiecare mică victorie putea să câștige un război.

Următorul meu glonț a nimerit în plin.

Când ființele muritoare piereau, acestea cădeau din picioare. Cădeau ca soldații împrăștiați pe străzi sub ploaia noastră de gloanțe. Dar cu abdalul nu s-a întâmplat așa. Acela s-a oprit. S-a

oprit la fel de brusc cum aș fi făcut eu când sultanul îmi dădea ordine.

Iar străzile au încremenit din nou.

Am coborât după Jin.

Abdalul stătea tulburător de nemișcat. Văzusem destule invenții făcute de Leyla de aproape ca să știu că acesta era diferit. Era o creație a djinnilor, la fel ca mine.

Încuietoarea din spatele căruței s-a sfărâmat după alt foc de armă, atrăgându-mi atenția. M-am dus lângă Shazad și Jin în spatele căruței când ușa s-a deschis. Rahim era legat și avea căluș și un sac tras peste cap. Am ridicat o mână, oprindu-i pe Jin și Shazad. Rahim mă salvase cândva; îi datoram același lucru.

Căruța s-a legănat încet sub greutatea mea când am intrat.

I-am scos lui Rahim sacul de pe cap. A tresărit ca și cum era gata de luptă, chiar și cu mâinile legate. S-a oprit când m-a văzut, rămânând nemișcat atât cât să-i scot călușul din gură.

— Ce se întâmplă? a întrebat el răgușit.

— Te salvăm, a spus Shazad din spatele meu, în cadrul ușii, cu un braț proptit în acoperișul căruței. În mod evident.

— Tu ne-ai făcut rost de o armată, a adăugat Jin în timp ce-i tăiam sforile de la mâini. Acum, ce-ai zice să o conduci?

Rahim s-a uitat la noi peste umăr, nesigur. Generalul incredibil de frumos, un prinț pe jumătate xichian de care încă nu știa că era fratele lui, un Bandit-cu-ochi-albaștri impostor, o demdji cu părul violet vopsit în negru care se juca cu o nălucire în formă de floare, alta care nu făcea nimic să-și ascundă pielea aurie. Nu era nevoie să-mi imaginez la ce se gândea. Fusesem în aceeași postură în urmă cu opt luni. Privirea lui a ajuns în sfârșit la mine.

— Bine ai venit în Rebeliune! am spus. O să te obișnuiești.

•

Ne-am mișcat cât am putut de repede pe străzile întunecate și pustii din Izman. Poate că freamătul nu le atrăgea atenția abdalilor care patrulau pe străzi într-un ritm sacadat, dar asta nu însemna că aveam să formăm o țintă în mișcare. L-am pus pe Rahim la curent în șoapte întrerupte în timp ce ne îndreptam din nou spre casa lui Shazad.

I-am spus că Leyla era în siguranță.

Că voiam să luăm armata de la lordul Bilal cu forța.

Că el avea să ne ajute s-o facem.

Rahim nici măcar nu clipea. Poate că rebeliunea era în sângele fiilor sultanului. Poate ar fi trebuit să se numească trădare. Orice ar fi fost, aveam s-o folosim ca să luăm tronul.

Casa lui Shazad era cufundată în liniște când am intrat pe ușa din bucătărie. Bănuiam că era târziu. Totuși, ceva din liniștea aceea mă speria. Lipsea agitația după întoarcerea dintr-o misiune.

Ahmed ne aștepta să se asigure că ne întorceam toți în viață. Își aștepta sora.

Imin o aștepta pe Hala.

Simțurile îmi erau încordate la maximum în vreme ce urcam scările din capătul tunelului către grădină. Eram pe ultima treaptă când am lovit cu cizma în ceva care s-a rostogolit cu un clinchet familiar. Un glonț. S-a rostogolit în grădina mută și a dispărut.

Senzația că ceva nu era în regulă m-a cuprins o secundă prea târziu. Am auzit clicul a două rotițe de mașinărie îmbinate. Zbârnâitul pieselor de metal în funcțiune, învârtindu-se tot mai repede, apoi fixându-se la locul lor. A fost singurul avertisment înainte ca nălucirea să dispară.

S-a instalat haosul când fațada liniștită s-a destrămat. Cadavrele erau împrăștiate pe jos, mai ales de rebeli, doar unu sau doi oameni în uniformă cu armele încă în mâini. Corpurile erau înșirate peste corturile distruse, înroșind pământul. Supraviețuitorii erau înghesuiți cu spatele la perete, cu mâinile legate. Erau în genunchi și în jurul lor stăteau soldați. Ahmed. Imin. Izz și Maz. Navid. Tamid. Măcar erau toți în viață.

Iar cu fața spre noi erau o armată întreagă de abdali.

Mi-am dat seama că ei creaseră nălucirea. Nu aveau doar puterea lui Noorsham de distrugere. Erau la fel de puternici ca demdjii. Și în fruntea lor…

— Da, Amani.

Sultanul mi-a zâmbit cu zâmbetul lui Jin. Cel care anunța necazuri. Ca și când îmi putea citi gândurile. Din haosul din jurul lui, dintre rebelii noștri morți și legați, a ieșit o siluetă. Leyla, neînlănțuită. Și netemătoare. Purta o jachetă care arăta de parcă i-ar fi aparținut sultanului peste aceleași haine cu care fusese îmbrăcată de la Auranzeb încoace. Privirea de animal

prins în capcană din ochii ei dispăruse. Avea un rânjet satisfăcut când tatăl ei a vorbit.

— A fost o capcană.

CAPITOLUL 47

Am scos arma, știind că era prea târziu. Două duzini de arme au zăngănit atrăgând atenția, gata să tragă dacă trăgeam și noi. Shazad și Jin aveau pistoalele scoase, dornici de luptă.

Aveau să moară; amândoi. Înțelegeam acum. Eram prinși în capcană. Eu, Jin, Shazad, Rahim, Delila, Hala și – m-am uitat în jur după Sam. Nu mai era acolo. Nu se vedea nicăieri. Eram înconjurați. Eram depășiți numeric. Dar asta nu avea să-i împiedice să nu cadă luptând.

— Retrageți-vă! a ordonat Ahmed de unde stătea îngenuncheat. Retrageți-vă cu toții, lăsați armele.

O vedeam pe Shazad împotrivindu-se cu toată ființa ei ordinului, în timp ce mâna lui Jin se strângea și se desfăcea de pe armă, după cum vedeam cu coada ochiului. Dar eu eram atentă la sultan. Avea privirea fixată asupra mea. Aproape că-l auzeam. Vocea aceea cumpănită, rezonabilă, care mă făcea să simt că eram doar niște copii care-și făceau de cap. *Știi cum o să se termine totul dacă te împotrivești, Amani.*

— Faceți ce spune, am zis eu. Lăsați armele.

Am aruncat arma la pământ. Fierul mi s-a desprins de piele și am oftat de ușurare.

În cele din urmă, săbiile lui Shazad au căzut cu zgomot la pământ. Apoi arma lui Jin. Eu eram neînarmată. Dar nu neajutorată. Poate că sultanul aranjase totul, dar era un lucru la care nu se aștepta.

Undeva la marginea conștiinței mele, dincolo de zidurile orașului, m-am întins după deșert.

— Foarte înțelept, a spus sultanul dând din cap spre Ahmed, înlănțuit și prins în capcană. Știi, nu încetez să mă mir cât de ironic e. Faptul că fiul care-mi seamănă cel mai mult e singurul care vrea să mă denunțe.

— Ei bine, nu e adevărat.

Rahim a pășit între mine și tatăl lui. Am folosit trupul lui ca pe un scut ca să-mi mișc puțin mâinile. Am încercat să trag fără brațe, fără mișcări legănate. Am tras din adâncul meu, din partea aceea din mine care mă ținuse în viață până acum în

ciuda așteptărilor. A venit împreună cu o durere acută din rana veche.

— Te-aș denunța într-o secundă, tată.

Undeva departe, deșertul a săltat drept răspuns.

— De asta tu ești de partea aceea a armelor tatii și eu de partea asta, a spus Leyla în cele din urmă.

Vocea ei timidă, cadențată, care sunase întotdeauna atât de dulce, avea acum alt ton, răsunând cu ecou între zidurile grădinii. Ochii mari și plini de lacrimi dispăruseră.

— Eu sunt cea care nu mi-am trădat familia.

Din cealaltă parte a grădinii, fratele ei i-a susținut privirea:

— Tu erai familia mea, a spus el încet. Încercam să te salvez. După ce-am aflat că ești la fel de talentată ca mama la mașinării, știam că tata va încerca să te folosească așa cum a făcut cu ea. Asta a *distrus-o,* Leyla.

— Nu aveam nevoie să fiu salvată, a răspuns trăgându-și jacheta mai aproape de corp ca să se apere de aerul nopții. Mi-am purtat singură de grijă din ziua în care m-ai lăsat între femeile acelea și uneltirile lor. Am învățat să supraviețuiesc. Să mă fac utilă.

Îmi spusese cândva în harem, când Mouhna, Uzma și Ayet dispăruseră, una după alta. Dacă nu erai utilă, aveai șanse să dispari, să devii invizibilă. Și cine era mai invizibilă decât o prințesă singură în harem?

Atât de invizibilă, încât nici nu mă gândisem că Ayet dispăruse după ce-i spusesem Leylei că ne prinsese pe mine și pe Sam la Zidul Plângerii. Că Uzma și Mouhna dispăruseră după incidentul cu ardeiul ucigaș și după ce mă umiliseră la curte. Atât de invizibilă, încât nu trecuse nimănui prin minte că și ea fusese martoră la răutățile acelea. Că fusese ideea ei să le aleagă pentru a fi puse în mașinărie, nu a sultanului.

— Tu ai plecat și eu eram aici, terminând ce a început mama.

Zâmbetul Leylei era dulce ca de obicei și l-a întors spre Rahim ca pe o armă.

— Asta și-ar fi dorit ea. Pe gallani îi ura. Nu pe tatăl nostru.

— M-ai mințit, am spus eu.

Și nu-mi dădusem seama pentru că era o fată timidă cu ochii mari și cu o față dulce.

— Pe demdji îi minți *întotdeauna* cel mai ușor. Soiul vostru nu se așteaptă niciodată la asta, a spus sultanul. Ce fiică bună nu ar asculta cuvântul tatălui ei?

A făcut un semn ca și când trăgea de coarda unui arc și-i dădea drumul. Țineam cu mintea o întreagă furtună de nisip la marginea orașului, trăgând-o în față peste ziduri și acoperișuri. Am simțit cum se clatină în vreme ce inima îmi era străpunsă dureros. De amintirea umilitoare și îngrozitoare a dorinței de a-l impresiona, a dorinței de a-i face pe plac. A îndoielii față de Ahmed în favoarea lui.

— Micul Bandit-cu-ochi-albaștri, atât de încrezător, iar și iar.

Am tresărit auzind porecla în timp ce sultanul venea spre mine. Am văzut cum Jin a zvâcnit furios, dar știa bine că nu trebuia să încerce nimic când tatăl lui se apropia.

— O, da, Amani, am știut din clipa în care ți-am văzut ochișorii albaștri.

Toate încercările acelea disperate de a o ascunde de sultan, de a nu vorbi de Ahmed ca să nu-mi scape adevărul de pe limba trădătoare. Iar el mă lăsase să-mi fac jocul, mă lăsase să ocolesc subiectul. Pentru că știa deja că eram aliată cu Ahmed.

Sultanul m-a prins ușor de sub bărbie când a ajuns la mine.

— Te-aș fi putut forța să-mi spui ce știi, dar asta nu m-ar fi dus la Ahmed. Era mult mai ușor să te folosesc ca să-i dai prințului tău informații false. După ce Leyla mi-a spus că Rahim e un trădător, l-am putut folosi ca să-ți transmit informații.

Am zărit o mișcare în spatele sultanului. O siluetă în umbră. Mi-am întors privirea către sultan, cât de repede am putut. Încercând să nu trădez ce văzusem. Am strâns pumnul, ținând deșertul în strânsoare.

S-a întors cu spatele.

— Trebuie să spun că m-am distrat privindu-te cum te dădeai peste cap să stingi focurile, fără să le observi vreodată pe cele de la care voiam să-ți distrag atenția. În timp ce tu te uitai spre Saramotai, eu luam înapoi orașul Fahali. În timp ce salvai trădătorii de spânzurătoare, am pus oamenii să aresteze dizidenții în propriile case. Și, în timp ce alergai de colo-colo încercând să-l salvezi pe fiul meu trădător, eu goleam tabăra voastră trădătoare și-l arestam pe celălalt fiu trădător.

A pus o mână pe umărul Leylei.

— A făcut o grămadă de lucruri bune. Cum credeai că v-am găsit în ascunzătoarea voastră mică din vale?

A ridicat un obiect pe care-l ținea în mână. Era o busolă. La fel ca cele ale lui Jin și Ahmed, doar că mai mică. Îmi aminteam că-mi spuseseră o dată că erau făcute de gamanix. Mama Leylei era o inventatoare gamanix.

— Am ascuns una din astea la spioana voastră înainte să îngăduim să fie… salvată.

Sayyida. Și ea fusese o capcană.

— Și când am aflat de la Rahim că plănuiai să evadezi…, a spus Leyla țopăind, încântată. Vrei să vezi?

Avea aceeași lumină pe față pe care o vedeam când îmi arăta o jucărie nouă pentru copiii din harem. S-a întors, făcând semne către soldați. Doi dintre ei l-au tras pe Tamid de lângă zid. El se străduia să țină pasul cu ei pe piciorul fals.

Am făcut un pas în față și, de data asta, Jin a fost cel care m-a oprit, trăgându-mă înapoi. L-au forțat pe Tamid să se așeze, cu piciorul de bronz întins în față. Leyla l-a desfăcut cu o lejeritate exersată. La urma urmei, ea îl făcuse. A întors mândră piciorul desprins spre mine. Potrivită perfect în spațiul gol de bronz al pulpei lui Tamid, era o busolă.

— Am pus-o acolo după ce te-am convins să-l luăm pe Tamid cu noi și el habar nu avea că-l foloseam ca să-l aduc pe tata în tabăra voastră.

Era vina mea. Eu îi condusesem la noi. Îl salvasem pe Tamid. Nu-l lăsasem în urmă și tot eram pedepsită.

Am tras, un ultim zvâcnet sălbatic al puterilor mele de demdji.

Și atunci cerul s-a întunecat. Furtuna ne împresura.

Sultanul și-a ridicat capul când umbra a ajuns deasupra noastră. Norul furios de nisip năvălise încununând grădina. Am ridicat mâinile, apucându-l zdravăn – acum nu mai avea rost să ne prefacem.

Am revărsat tot ce aveam în nisip. Toată furia mea. Toată sfidarea. Toată disperarea. Am făcut furtuna să turbeze, apoi mi-am coborât brațele, trăgând toată forța deșertului peste noi.

M-am uitat după sultan. Mă privea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul lui, același ca în prima zi în consiliul de război pe deasupra raței moarte. Ca și când era mândru.

Apoi furtuna ne-a înghițit.

— Amani!

Vocea lui Shazad a strigat un ordin spre mine, înăbușit însă de haos. M-am întors cu fața spre ea tocmai când un abdal se ridica în spatele ei, cu mâna ridicată și strălucind roșiatică. Mi-am mișcat brațul. Am simțit ceva sfâșiindu-se într-o parte, unde avusesem rana, iar nisipul s-a transformat într-o sabie și s-a izbit în piciorul abdalului, străpungând carnea de lut și osul de metal și tăindu-l, făcând arătarea să se prăbușească la pământ.

— Păzește-ți spatele! i-am strigat eu.

Măcar de data asta, nu aveam nevoie de ordine. Știam pentru ce lupt. Știam cu cine mă luptam. Știam ce trebuia să fac.

Aveam nevoie de restul demdjilor. Trebuia să-i eliberez. Nu puteam să las niciun demdji în mâinile sultanului. Nu-l puteam lăsa să le facă același lucru pe care mi-l făcuse mie.

Mi-am coborât brațele cu putere, tăind fierul din jurul lui Izz, apoi pe-al lui Maz. Gemenii s-au pus imediat în mișcare, carnea s-a transformat în pene, degetele în gheare și au țâșnit prin aer, apoi din nou în jos. Delila a început să fugă spre Ahmed când l-am eliberat. Apoi Imin, care mergea clătinându-se în față, către Navid.

Un glonț a nimerit-o pe Hala în picior. A țipat și s-a împleticit în față. Ar fi căzut la pământ, dar Sam era acolo. A prins-o, i-a trecut brațele pe sub picioare și au dispărut printr-un perete. Mi-am îndreptat atenția în altă parte. Îl pierdusem pe Ahmed în haosul acela.

Nu câștigam, dar nu era necesar. Trebuia doar să scoatem cât mai mulți oameni de acolo. Am apucat o mână de nisip și am răsucit cu putere. O împunsătură dezlănțuită de durere a răspuns în stomac. Și apoi a dispărut. Nisipul a șovăit, apoi a căzut. Și atunci acoperirea noastră a dispărut.

Durerea dintr-o parte s-a dublat când am încercat din nou să prind nisipul. Deodată, a devenit cumplită. În tot trupul, acolo unde-ar fi trebuit să fie carne și oase era doar durere. M-am prăbușit în genunchi, icnind.

— Amani.

Când am reușit să văd din nou, mi-am dat seama că Shazad stătea în genunchi în fața mea. Felul în care mi-a spus numele m-a făcut să cred că nu era prima dată. Părea speriată. Alți doi rebeli stăteau deasupra noastră, păzindu-i spatele în timp ce ea îl păzea pe al meu.

— Ce se întâmplă?

Nu știam. Nici măcar nu puteam vorbi din cauza agoniei. Ceva ce mătușa mea tăiase cu atâta grijă în mine părea să-mi fi sfâșiat carnea într-o parte.

— Gata, te scoatem de aici.

— Nu!

Dar Shazad mă ajuta deja să mă ridic. Am încercat să mă trag înapoi, să stau singură în picioare. Însă ea m-a ținut în continuare.

— Nu mă contrazice. Ultima dată când ai rămas în urmă, *asta* s-a întâmplat.

Se referea la djinni, la abdali și la tot restul.

— Demdjii ies primii, ăsta e un ordin de la generalul și prietena ta. Jin!

I-a atras atenția în haosul din grădină. El a ajuns la noi într-o secundă.

— Scoate-o de aici.

Nu a așteptat să i se zică de două ori și eu nu eram în stare să mă opun unui ordin. Mi-a trecut brațele pe sub genunchi și umeri, ridicându-mă de la pământ. Mi-am amintit de noaptea de Auranzeb.

Vrei să spui c-ai venit să mă salvezi?

Așa se salva o fată. Aș fi râs dacă nu m-ar fi durut atât de tare. Shazad ne-a acoperit când el m-a dus spre Izz, care avea forma rocului uriaș, ducând oamenii în siguranță cât de repede putea.

Eu și Jin eram pe spinarea lui și ne-am ridicat cu o bătaie puternică de aripi, ducându-ne sus peste acoperișurile din Izman. Împușcăturile străpungeau noaptea în urma noastră. Ținta era clară fără acoperirea oferită de furtuna de nisip. Dar Izz se ferea cu îndemânare, mișcându-se prea repede să fie o țintă. Când ne-am ridicat, am văzut orașul desfășurându-se sub noi ca o hartă, cu casele presărate de punctișoare de lumină la ferestre printre străzile întunecate. Și imediat dincolo de acoperișurile și zidurile întortocheate era marea, rozalie în lumina zorilor. Aproape ieșiserăm din raza lor. Deși nu-mi dădeam seama din cauza durerii înfiorătoare. Aproape. Doar puțin mai sus, doar puțin mai departe și am fi scăpat, iar Izz ne putea lăsa pe mine și pe Jin într-un loc sigur ca să se întoarcă după ceilalți.

N-am auzit împușcătura care ne-a lovit. Dar am simțit-o. În smucitura bruscă a trupului lui Izz când fierul i-a străpuns pielea. În țipătul care a țâșnit din el. Prin ceața de durere, mi-am dat seama că-i nimeriseră aripa. Jin a strâns brațele în jurul meu.

Pentru o clipă, m-am întors în harem, uitându-mă spre apă cu sultanul alături, cu arcul tras când ocheam păsările. În clipa în care săgeata a străpuns victima mea. O priveam cum plonja spre pământ și acum cădeam și noi.

Izz se străduia să nu ne arunce pe toți înapoi în tabără. Să ne ducă mai departe. Să ne scape. Sultanul nu putea prinde încă un demdji. Simțeam fierul mușcând din el și durerea care-i împiedica aripa rănită.

Ultimele bătăi disperate din aripi ne-au purtat în față, apoi am fost purtați de vânt. Și apoi am scăpat de oraș, de acoperișuri, de străzi și de zidurile care aveau să ne zdrobească atunci când ne prăbușeam. Eram deasupra mării, o cădere abruptă de pe fața unei stânci din oraș în apă.

Ne prăbușeam. Trupul lui Izz s-a răsturnat, aruncându-ne și urlând de durere, bătând disperat din aripi. Jin mi-a dat drumul de mijloc.

Am văzut apa sub noi doar pentru o clipă înainte să alunec de pe spatele lui, plonjând direct spre ea.

Nici măcar n-am simțit când apa m-a înghițit cu totul.

CAPITOLUL 48

Nu înțelesesem niciodată cum e să te îneci.

Eram o fată din deșert. Marea era făcută din nisip de unde veneam eu. Și acela mă asculta. Acesta. Acesta era un atac.

Apa a invadat fiecare parte din mine. Năvălea să-mi înghită trupul cu lăcomie. Îmi intra pe nas și pe gură. Mă sufocam și lumea s-a îngustat, întunecându-se. Se părea că mă pricepeam binișor la înec pentru o fată din deșert.

Și apoi m-am ridicat din adâncul apelor; aerul mi-a atins fața. Ceva s-a izbit în plămânii mei. Lumina mi-a explodat în ochi. A înflorit, pe urmă s-a stins în beznă. Apoi din nou. Durerea și lumina mă sfârtecau. Se luptau pentru corpul meu.

Pe urmă, stele. Stele deasupra mea. Și o gură pe a mea.

Nu muream. Era o nălucire a Halei. Numai că nu era. Jin era deasupra mea. I-am văzut conturul feței, schițat în lumina dinaintea zorilor, în timp ce durerea îmi copleșea din nou plămânii. Ardea. Ardea.

Eram fiică de djinn. Asta știam să fac, să ard.

Și atunci stelele au dispărut și m-am pomenit uitându-mă în pământ, fierea și apa vărsându-se pe nisip. Ieșind din plămâni, în timp ce vomam jumătate din mare. Chiar și după ce s-a terminat tot am rămas în patru labe, icnind violent.

Am simțit atingerea blândă a unei mâini pe spate.

— Amintește-mi să te învăț să înoți la un moment dat.

Gluma părea forțată. Dar tot am râs. S-a transformat într-un acces de tuse în vreme ce mă aplecam, tremurând, încercând să mă adun la loc.

Umbra Izmanului, sus pe stânca de deasupra, se înălța peste noi. Era o căzătură a naibii de mare. Am văzut durerea întipărită pe fața lui Jin și părul lipit de frunte. I-am dat o șuviță la o parte. Bătăile inimii se domoleau. Haosul luptei. Al supraviețuirii. Durerea dintr-o parte se mai potolise puțin.

Era liniște și pace aici pe mal în timp ce răsărea soarele. Doar pentru o clipă. Însă stelele străluceau acuzator către mine. Și, în cele din urmă, am fost nevoită să las restul lumi să reapară.

— Izz? am întrebat.

Nu vedeam nicăieri un roc albastru uriaș. Fusese lovit de un glonț. N-ar fi putut să se schimbe la loc cu chestia aia în el.

— Nu sunt sigur, clătină Jin din cap.

— Noi am avut noroc; am căzut și am nimerit în apă. Izz n-a căzut cu noi. Până să te scot la suprafață, l-am pierdut din ochi.

Apa plescăia inofensivă spre trupurile noastre, dar în larg era o masă învolburată care ar fi putut să te înghită cu totul.

— Și ceilalți?

Jin a scuturat din cap.

— Nu știu. Sam a scos câțiva. Pe alții i-am văzut căzând. I-am pierdut pe Ahmed și pe sora mea din vedere în timpul luptei și apoi ai căzut tu.

S-a lăsat pe spate. Tremura.

— Deci asta nu voiai să știu.

M-am întins cu gândul după nisip, dar am simțit tensiunea dureroasă unde aveam rana veche și m-am oprit. Poate că scosesem fierul din piele, dar nu era la fel de ușor să-mi revin. Am înfipt degetele în nisipul îmbibat de apă de sub mine și mi-am forțat bătăile inimii să încetinească.

— Ahmed trăiește.

Mi-a ieșit ușor din gură. Adevărul.

— Shazad trăiește.

Numele mi se rostogoleau de pe limbă unul după altul. Delila, Imin, Hala, Izz, Maz, Sam, Rahim. Oamenii noștri erau încă în viață.

— Toți cei care au scăpat se vor îndrepta spre Casa Ascunsă.

Jin și-a dat părul ud la o parte de pe față și s-a ridicat, întinzând mâna după mine.

— Trebuie să ne întoarcem acolo; o să fim în siguranță…

— Poate nu pentru multă vreme.

L-am luat de mână, lăsându-l să mă ridice în picioare. Eram încă nesigură după ce încetasem să respir pentru un timp.

— E de ajuns să vorbească un sigur om.

Era dureros de chinuitor să urcăm din nou stâncile spre oraș. În timp ce soarele înainta pe cer, am mers pe unde apa era suficient de scăzută. Jin a înotat cu mine ținându-mă de umerii lui pân-am ajuns într-un loc unde pământul către oraș se înclina îndeajuns cât să putem urca. Soarele era deasupra noastră deja și noi tot încet ne mișcăm. Jin mă prindea când mă împiedicam, dar de câteva ori am fost nevoiți să ne oprim și să ne odihnim.

Să-mi trag sufletul în timp ce durerea dintr-o parte zvâcnea. În cele din urmă, am găsit o porțiune plată de teren chiar în fața zidurilor orașului. Eram departe de a fi singuri. O mulțime de oameni se înghesuiau să intre pe poartă.

Cineva m-a împins, aruncându-mă în Jin, care m-a sprijinit.

— Hei! a exclamat Jin prinzându-l de umăr.

Bărbatul s-a întors, în mod clar cu chef de bătaie. S-a dat înapoi când l-a văzut pe Jin, care arăta ca și cum știa cum să omoare un om și era la rândul lui dornic s-o facă.

— Ce se întâmplă?

— Prințul Rebel, a spus omul.

Mi-a tresăltat inima auzind numele lui Ahmed.

— Prințul Rebel a fost prins. O să fie executat pe treptele palatului.

— Când? am întrebat împingându-mă în față; nu mă mai puteam abține.

Bărbatul m-a privit disprețuitor, uitându-se la hainele uscate și înțepenite pe corp din cauza apei de mare. Poate că nu voia să pălăvrăgească cu Jin, dar eu nu eram nici pe departe la fel de amenințătoare ca prințul meu străin.

— Răspunde-i, a insistat Jin.

— La apus, a zis omul, smulgându-se din mâna lui Jin și croindu-și deja drum prin mulțime. Se anulează ora stingerii doar pentru seara asta și dacă nu-mi dai drumul o să ratez totul.

Eu și Jin am schimbat o privire, apoi ne-am uitat spre linia orizontului, dincolo de mare.

Cerul se întuneca deja.

CAPITOLUL 49

PRINȚUL REBEL

Când bărbații și femeile se așezau în jurul focurilor de tabără în drumurile lor lungi din deșert, unde doar stelele îi vedeau, spuneau povestea Prințului Rebel atât de bine pe cât o știau. Și spuneau adevărul atât cât îl știau. Dar nu pe tot. Niciodată pe tot.

Când povesteau despre zilele lui în harem, nu vorbeau niciodată despre fratele lui, Prințul Străin, născut sub aceleași stele. Vorbeau despre noaptea în care s-a născut sora lui pe jumătate djinn, dar nu știau nimic despre tânăra femeie care și-a riscat propria viață ca să-i ducă pe cei trei copii în siguranță când mama Prințului Rebel a murit. Iar când vorbeau despre întrecerile pentru sultim, o lăsau la o parte pe fiica frumoasă a generalului care l-a antrenat și a luptat lângă el până a fost pregătit pentru provocare.

În anii ce aveau să urmeze în deșert, când caravanele se păzeau de spaimele nopții cu povești despre oameni măreți, aveau să povestească despre ziua în care oamenii din Izman s-au adunat pe înserat cu miile ca să-l vadă pe Prințul Rebel pentru prima dată de la întrecerile pentru sultim, stând pe eșafodul călăului. Așteptând lovitura de secure.

Poveștile nu aveau să spună că Prințul Rebel nu era singurul prizonier al sultanului în ziua aceea. Nu aveau să știe niciodată că ar fi putut să evite capturarea dacă nu ar fi ajutat atât de mulți din oamenii lui să scape înainte. Nu aveau să spună că lăsase armele jos și se predase tatălui său ca să-i salveze pe ceilalți rămași în urmă.

Povestitorii nu au știut niciodată că bărbatul care stătea pe eșafodul acela alesese să fie acolo. Că ar fi putut scăpa de soarta asta dacă nu era un om atât de bun. Un om atât de curajos.

În ziua aceea, o sută de mii de bărbați și femei aveau să vină să privească și fiecare dintre ei avea să spună povestea celor văzute acolo. Poveștile aveau să traverseze nisipurile în lunile

următoare, repetându-se în tot deșertul și pe malurile străine. Aceleași povești aveau să fie spuse din nou în caravane în secolele ce aveau să urmeze, când venea vremea să-i învețe pe copii despre toți marii eroi care trăiseră înaintea lor în deșert.

Dar nu aveau să fie decât șase oameni care să cunoască povestea celor întâmplate cu adevărat în ziua aceea. Oamenii din caravane nu aveau să știe niciodată ce s-a întâmplat în celulele din închisoare de sub palat între răsărit și apus. Înainte de momentul acela de pe eșafod la care tot Izmanul a fost martor.

Șase oameni, care luptaseră alături și care erau captivi laolaltă din pricina asta. Stăteau pe întuneric, așteptându-și soarta ca miile de oameni care fuseseră acolo înaintea lor. Își șopteau unii altora în celulă, jurând că Rebeliunea nu avea să moară acolo cu ei. Deși, până în zori, doi dintre ei aveau să moară.

Șase oameni care nu aveau să spună niciodată ce s-a întâmplat în palat în ziua ce avea să fie cunoscută pentru totdeauna ca ziua în care a murit Prințul Rebel.

CAPITOLUL 50

Când legendara prințesă Hawa a murit la Saramotai, timpul și-a pierdut sensul. Soarele s-a ridicat să o vadă căzând. S-a oprit pe cer în toiul nopții. Iar stelele priveau și ele, văzând nașterea suferinței în lumea nouă. Lumea întreagă și-a ținut respirația când Attallah a căzut mort pentru că avea inima sfâșiată în două.

Acum timpul nu s-a oprit. Se termina deja. Nu mai era timp de planuri. Nu aveam timp să fugim după întăriri sau măcar după o armă. Nu știam ce să fac. Sau măcar spre ce alergam. Știam doar că alergam, strecurându-mă prin mulțimile de pe străzi, alergând către palat.

Nu aveam timp să aduc ajutoare. Nu aveam timp să plănuim o salvare. Pe asta se baza sultanul.

Avea să-l execute pe Ahmed și abia dacă aveam timp să ajungem acolo, darămite să facem un plan să-l scoatem de acolo. Trebuia să facem un plan din mers. Ca de fiecare dată.

Ne pricepeam la asta.

Am văzut un om cu o armă când ne împingeam în față.

— Jin, am spus, prinzându-l de braț.

S-a oprit, uitându-se în direcția pe care i-o indicasem. Nu mai era nevoie să spun ceva. Jin l-a înșfăcat, răsucindu-i brațul la spate, ținându-l în timp ce eu îi luam arma. Și apoi ne-am pus din nou în mișcare, fugind de bărbatul care striga acuzații către noi.

Mulțimea a început să devină prea compactă înainte să ajungem măcar într-un loc de unde să se vadă palatul. Mă împingeam. Străzile erau sufocate de oameni și nu mă mai puteam mișca.

Nici măcar nu vedeam piața. Mă împingeam în față, dar în curând am rămas blocată în masa de trupuri. M-am strecurat, pân-am fost împinsă într-un perete. Mi-am ridicat ochii.

Nu mă puteam urca pe el. Nu singură. Dar puteam ajunge acolo cu puțin ajutor. Jin a înțeles la ce mă gândeam înainte să-mi termin măcar gândul.

— O să fii singură, a spus el.

Cineva l-a împins, lipindu-ne unul de altul, până ne-am trezit striviți de perete. Singură, cu o armă, neajutorată și sângerând în vreo șase locuri.

— Știu.

Mi-am trecut limba peste dinți. Erau acoperiți de sare.

Jin m-a ridicat. M-am prins de marginea de deasupra, ridicându-mă cu mari eforturi. Și chinuitor de încet, luptându-mă cu durerea dintr-o parte.

Am ajuns cu tălpile pe margine și-am rupt-o la fugă, ignorând durerea care-mi săgeta corpul. Un salt m-a ridicat lejer peste deschizătura îngustă până pe acoperișul următor. Am aterizat greoi, zgâriindu-mi genunchiul. M-am ridicat la loc, lăsând o dâră de sânge proaspăt în urmă. Am sărit pe următorul acoperiș, speriind niște păsări care și-au luat zborul. Am mers mai departe. Împingându-mă în față, tot mai departe, până când n-am mai avut unde să merg. Și stăteam pe un acoperiș deasupra pieței, în fața palatului.

Ahmed stătea singur, cu încheieturile în lanțuri, pe eșafod, deasupra masei mișcătoare de oameni. Avea ochii plecați. Știam ce vedea. Imagini de durere și moarte. Monștrii ce se zvârcoleau.

Ultimul lucru pe care îl văzuse Shira.

Ultimul lucru pe care avea să-l vadă Ahmed.

Asta dacă nu-l salvam.

Un bărbat citea ceea ce puteam doar să presupun că era o listă cu așa-zisele crime ale Prințului Rebel. Nu-l auzeam peste larma mulțimii. Deasupra lui, era balconul din care o văzusem pe Shira murind. Îl ascunseseră cu fier în loc de lemn sculptat după răscoale. Printre spațiile dintre zăbrele, mi s-a părut că-l zăresc pe sultan, care venise să-și vadă încă un fiu murind, supraveghind scena.

Când listă a ajuns la final, Ahmed și-a ridicat în sfârșit ochii spre marea de cetățeni mirajini. Înfruntându-și poporul.

— Sultanul, a strigat bărbatul, în marea lui milă și înțelepciune, a fost de acord să arate indulgență celorlalți rebeli. Își vor păstra capul, dar vor fi condamnați la o viață de căință, servindu-și țara pe care au trădat-o.

Indulgență, pe naiba! Însuși sultanul îmi spusese că trebuia să recâștige dragostea poporului său. Mi-am amintit cum îl certase

pe Kadir pentru execuția Shirei. Oamenii nu te iubeau dacă executai un nevinovat.

— Însă, pentru crimele săvârșite împotriva celui de-un sânge cu el, Prințul Ahmed a fost condamnat la moarte.

Le spusese oamenilor că Ahmed îl omorâse pe Kadir, propriul frate. Voiau să-l vadă pe Ahmed murind.

Am îndreptat arma spre balcon, mijind ochii. Era o țintă mică de la distanța aceea. Chiar și pentru mine. Și nu știam dacă am vreun glonț de irosit.

Peste acoperișurile din Miraji, în spatele meu, soarele apunea.

M-am așezat pe burtă și am îndreptat arma. Doamne, speram să fie o armă bună! Nu aveam alt plan în afară de a-l împușca pe călău. Dar trebuia să fie de ajuns, cel puțin deocamdată. Trebuia să-l salvez pe Ahmed și apoi să-mi bat capul cu ce avea să urmeze.

Călăul a pășit pe eșafod și inima mea a zvâcnit. Nu trimiseseră un om să-l omoare pe Ahmed. Sultanul trimisese un abdal.

Nici măcar eu nu puteam nimeri.

Aveam călăul în vizor și eram neajutorată. Am îndreptat totuși arma. Am tras. O singură dată, în genunchi. S-a auzit un țipăt din mulțime la auzul împușcăturii. Însă călăul nici măcar nu s-a clătinat. Am tras din nou și din nou, ochind disperată ținta minusculă din talpa lui. Până când arma din mâna mea s-a golit.

Până când abdalul a ajuns la Ahmed.

L-a forțat să îngenuncheze în fața butucului de lemn pus dinainte acolo. Ahmed nu s-a împotrivit. A îngenuncheat cu demnitate, plecând ochii spre scenele cumplite de sub el și așezându-și capul pe butuc.

M-am întins după deșert. Îl simțeam împrăștiat pe străzi, nisipul ce invada orașul. Am început să-l adun la mine, dar durerea m-a săgetat într-o parte, făcându-mă să mă chircesc cu un strigăt și împrăștiind nisipul înapoi în praful de pe străzi.

Omul mecanic a făcut un-pas în spate. A ridicat securea în sus. Și eu eram neajutorată. Eram neajutorată fără puterile mele de demdji, fără gloanțe. Incapabilă să-l opresc. Incapabilă să fac ceva.

— Ahmed!

Numele lui a țâșnit din mine. Peste mulțime. Peste larma oamenilor care strigau, înghesuindu-se în față, cerându-i capul, cerându-i libertatea.

Eram prea departe ca să mă audă. Prea departe să ajung la el. Cumva însă capul lui s-a ridicat de pe butuc exact când se ridica securea. S-a uitat direct la mine. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

Razele joase de soare au lovit fierul securii, transformându-l într-o lumină puternică ajunsă la apogeu.

Dar soarele nu s-a oprit. Timpul nu s-a oprit. Lumea nu arăta vreun semn de compătimire pentru suferința mea.

Securea a căzut. S-a preschimbat din rază de soare în fier. În sânge.

CAPITOLUL 51

N-am plâns decât când am fost în siguranță.

Nici măcar nu eram sigură cum ajunseserăm înapoi la Casa Ascunsă. Tot ce știam era că o mână mă conducea printre străzile ce se transformaseră într-un haos odată cu căderea securii. Printr-o lume care nu mai avea sens. Jin. Ar fi putut să mă conducă spre butucul călăului și nu mi-aș fi dat seama până când îmi ridicam ochii spre mulțime și securea îmi atârna deasupra capului.

Însă pe urmă am intrat pe ușă, în refugiul din Casa Ascunsă, unde fuseserăm toți împreună cu două nopți înainte. Sara ne aștepta după ușă cu un copil plângând sprijinit de șold. I se mișcau buzele, dar nu auzeam nimic din ce spunea. Jin m-a tras de lângă ea. Și a venit ca un pumn în stomac. Genunchii mi-au cedat pe scări.

Plângeam. Pentru toți morții. Pentru toate pierderile. Pentru lucrurile care ne fuseseră luate. Totul era imprimat în minte pentru totdeauna. Tăișul. Sângele. Ochii.

Privirea din ochii lui când s-a uitat la mine peste mulțime.

O secundă înainte de a muri.

Și era vina mea. A mea și a unui om în care am avut încredere. Un om pe care-l credeam nevinovat.

Țipătul a izbucnit atât de brusc și de violent, încât a trebuit să-mi îndes sheema în gură ca să nu se audă dincolo de zidurile casei. Avea gust de sudoare și nisip și, cumva, avea și gustul pielii lui Jin.

Auzeam sunetele din camera alăturată. Voci șoptite, temătoare și nesigure și pline de jale. Ce mai rămăsese din Rebeliune. Oamenii care scăpaseră de atacul de la Shazad.

Murmurul era liniștitor. Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de perete.

Prea mulți oameni își dăduseră viața deja în schimbul vieții altora.

Bahi arsese ca s-o salveze pe Shazad.

Shira mersese spre butucul călăului pentru fiul ei.

Rahim se lăsase la mila tatălui său nemilos pentru Leyla.

Mama plecase capul în ștreang pentru mine.

Mă gândeam la răzbunare, la dragoste și la sacrificiu și la lucrurile mărețe și groaznice pe care le văzusem făcute de alții. Mă gândeam la câți oameni văzusem dându-și viața pentru Rebeliune, iar și iar.

Mă gândeam la momentul în care a căzut securea. La ochii care i-au fixat pe ai mei cu o clipă înainte ca lumina să-i părăsească.

Treptele au scârțâit sub o nouă apăsare lângă mine. Știam că era Jin fără să deschid ochii. Am știut înainte să se sprijine de mine. Înainte să-și împletească degetele cu ale mele, desenându-mi în palmă cercuri lente cu degetul mare.

— Încă n-am terminat.

Vocea îmi era răgușită. Aproape stinsă, dar era încă acolo. Am deschis în sfârșit ochii.

— Știu.

•

Murmurul șoptit al vocilor s-a stins când am intrat noi, lăsând în urmă doar scandările de pe străzile de jos. Un ritm constant ca o bătaie de inimă. Bun. Liniștea însemna moarte. Iar Rebeliunea nu murise încă.

Toți ochii din încăpere erau îndreptați spre mine. Rebeli pe care-i cunoșteam bine și rebeli pe care nu-i cunoșteam.

Mâinile aurii ale Halei erau strânse în jurul unei cești aburinde pe care i-o dăduse cineva și avea părul negru peste față. Sara stătea într-un colț, cu fiul adormit în brațe, uitându-se printre obloane în jos către stradă și clipind să-și alunge lacrimile. Sam bătea cu degetele pe marginea unui pahar gol, mișcându-l întruna. Maz era înfășurat într-o pătură, tremurând puternic, cu părul albastru ridicat în toate direcțiile. Tamid cosea rana de la brațul lui Izz, unde glonțul îi sfâșiase aripa, în mod evident recunoscător că avea ceva de făcut.

Era un singur loc liber, în capul mesei. Jumătate dintre oamenii din cameră stăteau pe podea în loc să-l ocupe. L-am simțit pe Jin încordându-se în spatele meu când l-a observat.

Mi-am dres glasul, dar aveam vocea fermă:

— Avem nevoie de un plan.

M-am luptat cu instinctul de-a o căuta pe Shazad, ca să înceapă să se gândească la unul cu mine. Fusese luată cu

Ahmed. Delila. Imin. Rahim. Navid. Toți fuseseră prinși, alături de alte câteva zeci.

— Ce-a mai rămas de plănuit?

Hala se uita în ceașca de cafea în loc să se uite la mine. Și-a închis ochii strâns.

— Nu crezi că e doar o chestiune de timp până ce securea o să cadă din nou, și din nou, și din nou…

— Hala! i-a tăiat Maz vorba punându-i o mână pe braț.

Ea s-a oprit brusc, deschizându-și ochii și uitându-se în jos. Am tresărit când i-am văzut privirea. Poate că avea ochii căprui închis că ai oricărei fete din deșert, dar tot îmi aminteau de ochii aurii ai lui Imin.

— … până o să moară și ceilalți, a terminat ea.

— Nu.

Am rămas pe poziție. Poate că sultanul crezuse că s-a folosit de mine, în lunile petrecute în palat. Dar nu stătusem acolo atâta vreme fără să învăț câte ceva despre omul care stăpânea Mirajiul. Sultanul era deștept. Prea deștept să riște alte revolte pe străzi.

— Sultanul începe să-și piardă controlul asupra oamenilor. Știe asta. De aceea nu l-a executat pe Rahim. Avea nevoie ca Ahmed să moară în public.

Cineva dintr-un colț a scos un sunet ca un suspin, înăbușit repede cu sheema.

— Dar în privința celorlalți are mai mult de câștigat arătând milă decât forță.

— Te gândești că o să-i trimită undeva, a spus Hala.

— În loc să-i execute, a completat Maz. O scânteie de viață s-a trezit pentru scurt timp în cameră.

Trebuia să le spun și restul, ceea ce realizasem. Trebuia să le spun tuturor. Dar ochii mi se tot îndreptau spre Hala, care stătea în colț. Nu avea să fie mai ușor dac-așteptam.

— Mai e ceva.

Cei din cameră au amuțit.

— Am pierdut azi pe cineva.

Vedeam totul în minte. Capul ridicându-se de pe butuc. Întâlnindu-mi privirea. Creaturile iluziei și înșelăciunii.

— Dar nu a fost Ahmed.

Ochii mei, de culoarea cerului. Ai lui, de aceeași nuanță cu aurul topit. Uitându-se drept spre mine. Cunoșteam ochii aceia. Dar nu erau ai lui Ahmed.

Înțelesul vorbelor mele s-a așternut încet pe chipurile celor din cameră. Cel mai încet pe fața cu pielea aurie de demdji.

Imin.

— Hala, îmi pare atât de rău!

Mânia și durerea se luptau pe fața ei în timp ce noi am păstrat tăcerea pentru Imin. Hala și-a lăsat capul în mâini.

Ahmed n-ar fi lăsat pe nimeni să meargă în locul lui spre butucul călăului. Dar nu era singurul luat prizonier. Jumătate din Rebeliune ar fi preferat să urce pe eșafodul acela decât să-l lase pe Ahmed s-o facă. Shazad ar fi întocmit un plan în toată confuzia atacului. Delila, cu părul vopsit în negru, ascunzându-și latura de demdji; poate că nu putea să ascundă o rebeliune întreagă, dar era destul de bună să-și ascundă fratele, o vreme, să-i ascundă identitatea cu o nălucire sub o figură diferită. Cu orice figură purta Imin când au fost luați. Și Imin era destul de bună să-i ia locul lui Ahmed. Nu doar suficient de bună. Mai mult decât bună.

Imin mersese să fie executată în locul prințului nostru.

— Ahmed trăiește.

M-am uitat în jurul mesei, la încăperea mică și înghesuită din acest loc, ultimul nostru refugiu.

— Poate că sultanul ne-a întrecut azi, dar *nu se poate* pregăti pentru orice. Nu era pregătit să-i scap printre degete.

Am întâlnit privirea lui Tamid.

— Nu era pregătit pentru evadarea noastră. Și, cu siguranță, nu era pregătit ca Ahmed să trăiască. Așa că nu se pregătește nici să-l salvăm.

— Cine o să ne conducă? a întrebat Izz, iar privirea i s-a întors spre Jin.

— Nu vă uitați la mine, a spus Jin.

Se sprijinea de tocul ușii. Ca și când ar fi putut să dispară de lângă Rebeliune în orice clipă.

— Eu pot să fac asta.

Cu toții și-au îndreptat privirile spre mine. Am așteptat. Dar nu s-a auzit niciun cuvânt de dezaprobare. Niciun cuvânt de dezacord.

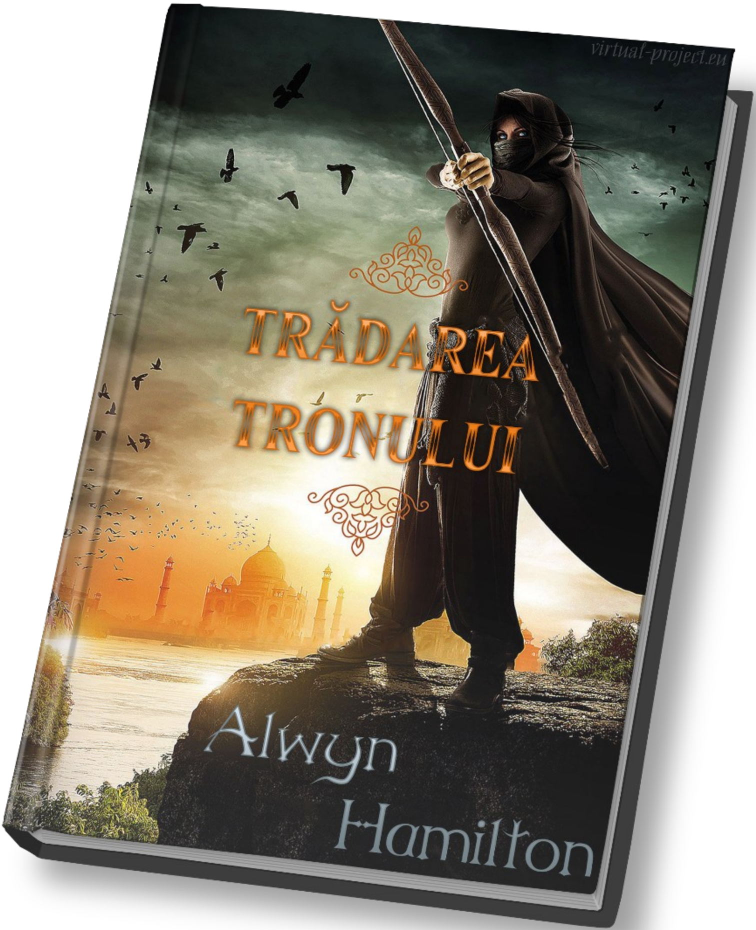
Eram demdji. Eram Banditul-cu-ochi-albaștri. Eram prietena lor. Învățasem strategie de la Shazad. Fusesem printre dușmani. Nu-i părăsisem cum făcuse Jin. Și au crezut în mine când am spus că-i pot conduce.

Aveam să ne salvăm oamenii, prietenii și familia. Și după ce-i aduceam înapoi, aveam să mergem cu Rahim la Iliaz după armată. M-am desprins de perete. Eram șovăielnică, dar încă în picioare. Noi eram încă aici.

Și, de data asta, sultanul ne oferise un avantaj – singurul lucru cu adevărat invincibil. Nu o ființă nemuritoare. Ci o idee. O legendă. O poveste.

Banditul-cu-ochi-albaștri a fost întotdeauna mai puternic decât mine. Prințul Rebel a fost întotdeauna mai puternic decât Ahmed. Și acum puteam să scriem o poveste mai bună despre prințul risipitor. Una pe care nu avea s-o uite nimeni vreodată. Una pe care toți cei din Miraji puteau s-o susțină.

Prințul care se întorcea din morți ca să-și reia tronul și să-și salveze poporul.

virtual-project.eu